

ஸ்ரீ பகவத்கீதை
தேனமுதத் திருவூட்டல்

அறிமுகம்
ஆத்ம ஞானப் பயணம்

(உரையாடலில் பயில்வோம்)

Mee. Rajagopalan

www.meenalaya.org

25 March 2020

Version 2.0

அறிமுகம்

Approach to Sri Bhagavdgita

§ புனிதப் பயணம்

ஸ்ரீ பகவத்கீதை எனும் அரிய ஞானத்தின் பெருமை மிக ஆழமானதும், சொற்களால் எவராலும் விளக்கி முடியாததானதும் ஆகும். பகவான் வியாசர் அருளிய பெரும் இதிகாசமாகிய **மஹாபாரதம்** எனும் பெரும் கடலில் விளைந்த நல்முத்தாக, எல்லோராலும், உலகெங்கும் ஸ்ரீபகவத்கீதை ஓர் புனிதநூல் எனப் போற்றப்பட்டு, மனிதர்களின் எல்லாத் துயரங்களும் மூல காரணமான வேரினை அறுக்கின்ற மருந்தாகவும் துதிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீ பகவத்கீதை ஒரு குறிப்பிட்ட மத நம்பிக்கைக்கான நூலாகவோ, தனிப்பட்ட கொள்கையுடைய பள்ளிகளின் போதனையாகவோ அல்லாமல், எல்லா மனிதர்களுக்கும், மேன்மையான நிலையையும், முற்றிலுமான விடுதலையையும், முழுமையான நிறைவையும் கொடுக்கின்ற ஒப்பற்ற ஞானமாக விளங்குகிறது.

பகவான் ஸ்ரீ ஆதி சங்கரர் முதலாக, எண்ணற்ற ஞானிகளும், சான்றோர்களும், தங்களின் விளக்க உரைகளாலும், மதி நுட்பத்தினாலும், ஸ்ரீ பகவத்கீதையின் அறிவையும் புகழையும் உலகெங்கும் பரப்பி உள்ளார்கள். கீதைக்குப் பல வகையான விளக்க நூல்களும், உரைகளும், ஆசிரியர்களும் இன்றும் தொடர்ந்து இருந்து வந்தாலும், எவ்வளவு இருப்பினும், நமக்குப் போதாது என்றே தோன்றுகிறது.

ஓர் தொன்மையான சம்ஸ்கிருதப் பாடல் சொல்லுகிறது: தூய்மையான மனதுடன் உண்மை விளம்ப, ஞானிகள் எழுதும நூல்களின் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும், எழுத்துக்கும், அவற்றின் இடைவெளிகளுக்கு உள்ளும், 'பொருள் தேவதைகள்' புகுந்து ஒளிந்து இருப்பார்களாம். எப்போதெல்லாம், தூய மனதுடன், உண்மையை விரும்பி அவற்றைப் பயில ஒருவர் முயல்கிறாரோ, அவரது முன்னே, அந்தப் பொருள் தேவதைகள் எல்லாம் நடனமாடிப் புதுப்புதுச் சிந்தனைகளை எல்லாம் பொருளாகக் காட்டி மகிழ்விப்பார்களாம். அதனால்தான், ஸ்ரீ பகவத்கீதையும் பயில்வோர் ஒவ்வொருவருக்கும், ஒவ்வொருவிதமாகப் பல கருத்துக்களைத் தருகிறது. அதனாலேயே, 'இது ஒன்றே விளக்க நூல்' என, ஒரு நூலை மட்டுமே திட்ட வட்டமாகக் காட்டி நிறுத்தப்பட முடியாமல், உரை நூல்கள் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன.

அதனால்தான், எவராலும், ஒரு வாழ்நாட் காலத்திற்குள் கீதையை முற்றிலும் படித்து உணர்ந்து விட முடியாது. அதே சமயம், ஒருவர் கீதையை வாழ்வில் ஒரு முறையேனும் படித்து உணர்ந்து கொள்ள முயற்சி கூடச் செய்யாவிட்டால், அவருடைய வாழ்க்கையும்

பொருளற்று வீணாகப் போய்விட்டதாகும்! நல்லவேளை,
எத்தனையோ சான்றோர்கள் நமக்குப் பலவகையான உரைகளையும்,
விளக்கங்களையும் தந்திருப்பதனால், அவற்றில் ஏதேனும் ஓரளவாவது
நாம் படித்து உணர்ந்து கொள்ள, நமக்கெல்லாம் நல்ல வாய்ப்பு
இருக்கிறது.

அய்யா: உண்மையைத் தேடுகின்ற ஒவ்வொருவரின் உள்ளத்திலும்
இருக்கின்ற ஆத்மகுரு! என்னுள் ஓர் நல்ல நண்பராக, தத்துவ
ஆசிரியராக, வழிகாட்டியாக எப்போதெல்லாம் தேவையோ,
அப்போதெல்லாம் வந்து வழிகாட்டுகின்றவர். வாழ்க்கைப்
பயணத்தைச் சரியாக திசை திருப்பவும், குறிக்கோள்களைத் திருத்தி
அமைத்துக் கொள்ளவும் நமக்குள் விளங்கும் நல்லாசிரியர்.

தேனீ எப்படித் தேடித் தேடிச் சுவைத்து, அனுபவித்து, அதேசமயம்
சேர்த்துப் பாதுகாத்து, எல்லோருக்கும் 'தேன்' எனக் கொடுக்குமோ,
அப்படியே அய்யா எனும் தேனீ, ஸ்ரீ பகவத்கீதை எனும் அறிவுப்
பூஞ்சோலையில் திளைந்து, நுகர்ந்து, அனுபவித்துச் சேர்த்த
தேனமுதமாகிய நல்லறிவை, விருந்தாகவும், நல்ல மருந்தாகவும்
ஊட்டிவிட்டு, அத்துடன் அதன் செறிமானத்துக்குத் தேவையான
விளக்கங்களையும் புகட்டக் காத்திருக்கிறார்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதையின் உள்ளார்ந்த உண்மையைப் புரிந்து கொள்ள

வேண்டும் என்ற என்னுடைய உறுதியான ஆர்வத்தினாலும், பகவான் வாய்மொழியால் ஸ்ரீ பகவத்கீதை எனும் தேனமுதத் திருவூட்டல் நடப்பதை மனத்திரையில் காட்டி, நல்ல மதியுணர்வை அடைய முடியும் என்ற உறுதியையும் அய்யா அளித்ததனால், அவருடன் இந்த ஆன்மீகப் பயணத்தை யான் ஏற்றேன்.

இமயமலை அடிவாரத்தில், ரிஷிகேஷ் எனும் புண்ணியத்தலத்தின் அருகில், பாய்ந்து ஓடுகின்ற கங்கை நதிக் கரையில், வானத்துக்கு கூரை போடுவதாக விரிந்து அடர்ந்து நிற்கிறது ஓர் அழகிய முதிர்ந்த ஆலமரம். அதன் அடியில் அமர்ந்து, அடுத்த பதினெட்டு நாட்களும், தினமும் மாலையில் சந்தித்து, இரவெல்லாம் ஸ்ரீ பகவத்கீதை தரிசனத்தை மனதில் கண்டு, பொருளை உண்டு, தியானிப்பதாக எங்களுக்குள் ஓர் ஏற்பாடு.

வாருங்கள்! இப்புனிதப் பயணத்தில் சேருங்கள்!

பயில வேண்டும் எனும் உறுதி குலையாத ஆர்வமும், எவ்வித நிபந்தனையும் இன்றித் திறந்திருக்கும் மனமும் மட்டுமே பயணத்துக்கான தேவை. அதற்குப் பலனாக, ஸ்ரீ பகவத்கீதை எனும் தேனமுதத் திருவூட்டலை, மனத்திரையில் காட்சியாகவும், மதியினில் உண்மையின் சாட்சியாகவும் கொள்ளலாம். அய்யாவுடன் ஆற்றுகின்ற உரையாடலின் உதவியுடன், எப்போதெல்லாம், எங்கெங்கெல்லாம் ஐயம் வருகின்றதோ, அப்போதெல்லாம், அங்கங்கேயே அவற்றையும் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.

நம்முடையப் புனிதப் பயணம் தொடங்கட்டும்!

§ இறை வணக்கம் 1

முதல் மாலை வந்தது. ஆலமரத்தின் அடியில் இருந்த கற்பாறையில் அய்யா அமர்ந்திருந்தார். அவரை வணங்கி அவர் அருகில் நான் அமர்ந்தேன். மாலை நேரம் சற்றே மங்கத் தொடங்கி இருந்தது. சின்னதாக மின்னும் விண்மீன் தாரகைகள், சோம்பலுடன் வானில் மெதுவாக வெளிவர ஆரம்பித்திருந்தார்கள். அய்யா சொன்னார். “நல்லது. திறந்த மனதுடனும், ஒருமித்த அறிவுடனும் இருப்போம். யாம் அறிய விழையும் ஸ்ரீ பகவத்கீதை நம் மனத்திரையில் விளையட்டும்! கால தேசக் கட்டுக்களை அகற்றி, நாம் நம் உள்ளத்துள் கண் நிறைந்த காட்சியாக பகவான் அளித்த பகவத்கீதை எனும் பாடத்தைக் காண்போம்! நமக்கு எழும் ஐயங்களை எல்லாம், தயக்கமின்றிக் கேட்டு, தக்க அறிவைப் பெறுவோம்! எல்லாம் வல்ல பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைப் பணிவோம்! எல்லாம் வல்ல நம்முடைய சத்குருமார்களின் திருவடிகளைப் பணிவோம்! அவர்களுடைய நல்லருள் நமக்கு ஸ்ரீ பகவத்கீதை எனும் தேனமுதத்தினை விருந்தாக ஊட்டட்டும்! தினமும் இப்படிப் பணிந்து, ஓர் தியான ஸ்லோகத்தினை தியானித்துப் பயில்வோம்! இறைவன் உண்மையினை நமக்கு எளிதாக உணர்த்தட்டும்!”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அய்யா கண்களை மூடிக்கொண்டு ஸ்ரீ பகவத்கீதைக்கான தியான ஸ்லோகங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார். நானும் அவருடன் சேர்ந்து எனது பிரார்த்தனைகளைச் செய்தேன். மாலைப் பொழுது மெதுவாக மறைந்து விட்டது. இரவின் இளங்காற்று திசை மாறி இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் இப்போது காற்று கங்கையின் ஈரத்தைச் சுமந்து, எங்கள் முகங்களை வருடிக் கொண்டிருந்தது.

ஓ

பார்தாய ப்ரதிபோதிதாம் புகுவதா நாராயணேன ஸ்வயம்
வ்யாஸேன க்ருதிதாம் புராணமுனிநா மத்யே மஹாபாரதம் |
அத்வைதாம்ருதச்வரஷ்ணீம் புகுவதீம் அஷ்டாத்ஸாத்த்யாயினீம்
அம்புத்வாமனுஸந்ததாமி புகுவத்கீதே புவேத்வேஷ்ணீம் || 1 ||

ஓ

ஸ்ரீ பகவத்கீதைத் தாயே! அர்ச்சனருக்கு, ஸ்ரீமந் நாராயணரே
அளித்த நல்லறிவை, புராணங்களைத் தந்தருளிய பகவான் வியாசர்,
பதினெட்டுக் காண்டங்களைக் கொண்ட மஹாபாரதத்தின் மத்தியில்
ஸ்ரீ பகவத்கீதை என, ஸம்ஸாரத் துயரை வேரறுக்கும் தேனமுதமாகத்
தந்தருளினார். எம் மனதையும் அறிவையும் செழுமையுந்
செய்தருளும், தாயே சரஸ்வதி, நின்னைத் தியானிக்கின்றேன்!

§ குறிக்கோள்

முன்பே ஸ்ரீ பகவத்கீதையைச் சில முறை நான் படித்திருந்தாலும், அதன் உட்பொருளைச் சரியாக இன்னும் உணரவில்லை என்பதை அறிவேன். அதனை உணர்வதும், அதனால் எப்படிப் பயன் அடைவது என்று அறிவதும் முக்கியம் என்பதால், அவசரமாக என் ஐயத்தை அய்யாவிடம் கேட்டேன். ஸ்ரீ பகவத்கீதையைப் படிப்பதால், நமக்கு என்ன பயன்?

“அய்யா, இந்த யுத்தத்தின் சூழ்நிலையை நான் அறிவேன். இருபக்கமும் எதிருக்கு எதிராகப் படைவீரர்கள் திரண்டிருக்க, அழகிய வெள்ளைக் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், பார்த்தசாரதியாக அமர்ந்திருக்க, கைகளில் ஏந்திய வில்லும், பூட்டிய கணையுமாக அர்ச்சுனர் பின்னே தேரில் நின்று கொண்டு போரிடத் தயாராக இருக்கிறார் என்பதும், இந்த யுத்த பூமியில்தான் பகவானின் அருள் மொழியாக ஸ்ரீ பகவத்கீதை வருகிறது என்பதையும் படித்திருக்கிறேன். இரத்தம் சிந்தப் போரிட வேண்டிய ஓர் இக்கட்டில் இருக்கும் அர்ச்சுனுக்கு, பகவான் கொடுத்த அறிவுரையினால், நமக்கு என்ன பயன் வரப்போகிறது என்பதே என் ஐயம். நம்முடைய சூழ்நிலை வேறு, நம்முடைய சோதனைகள் வேறு! அப்படி இருக்கும்போது, எதனால் ஸ்ரீ பகவத்கீதை எல்லா மனிதர்களுக்கெல்லாம் கிடைத்த அறிவுரை எனப் புகழப்படுகிறது?”

“சரியான கேள்விதான்” அய்யா சொன்னார்.

“யுத்தகளத்தின் சூழ்நிலையையும், குறிப்பாக அர்ச்சுனரின் மனநிலையையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்வது, ஸ்ரீ பகவத்கீதை எப்படி எல்லா மனிதர்களுக்குமான மருந்தாகிறது எனப் புரிந்து கொள்வதற்கு அவசியமாகிறது. அதனால்தான் நாமும் யுத்த களத்தை முதலில் பார்த்தே பகவத்கீதையைப் பயிலப் போகிறோம். அர்ச்சுனர்தான் முதலில் அதிகம் பேசப் போகிறார். முதல் அத்தியாயமே அவருடைய மனநிலையை நமக்குக் காட்டத்தான். எனவே நீங்கள் இந்த முதல் அத்தியாயத்தைப் பார்த்தபிறகு, உங்களுடைய ஐயத்திற்கான விடை கிடைத்ததா என யோசியுங்கள். அப்படிக்கிடைக்கவில்லை என்றால், இப்பயணத்தில் நேரத்தைச் செலவிடத் தேவையில்லை.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“ஆய்வுப்படி, ஸ்ரீ பகவத்கீதை, பகவான் அறிவுரை சொல்லத்தொடங்கிய

இடத்திலிருந்துதான் ஆரம்பமாகிறது. (அத்தியாயம் இரண்டில் இருந்து). பகவான் சங்கரரும், அவ்விடத்திலிருந்துதான், தம்முடைய விளக்க உரையைத் தொடங்கியுள்ளார். இருந்தாலும், சான்றோர்கள், அர்ச்சுனரின் மனநிலையைக் காட்டுகின்ற யுத்தகளத்தின் தொடக்கக் காட்சியையும் நமக்கு ஒரு முக்கியப்பாடமாகத் தந்திருக்கிறார்கள். அதுவும், நீங்கள் கொண்டுள்ள ஐயத்தினைத் தீர்ப்பதற்காகவே அமைந்திருக்கிறது”

“சரி அய்யா! பாண்டவர்கள், அவர்களுக்கு முறைப்படி கிடைக்க வேண்டியன கிடைக்காமல் போனதற்காகத்தானே, இந்த மஹாபாரத யுத்தம்? நான் இதனைப் படித்திருக்கிறேன்”

“ஆம். ஆனால் நாம் மஹாபாரத வரலாற்றுக்குள் போகப் போவதில்லை. கௌவரவ குலத்தில் தோன்றிய துரியோதன் தலைமையில் ஒருபக்கமும், அவர்களின் உறவினரான யுதிஷ்டிரன் தலைமையில் பாண்டவர்கள் ஒரு பக்கமுமாகப் போராடுகின்ற நிலைக்குக் காரணம் என்ன என்பதை எல்லாம் நாம் ஆராயப் போவதில்லை. நம்முடைய பார்வை எல்லாம் அர்ச்சுனர் மேல் மட்டும்தான். அவர்தான் மனிதர்களுக்குப் பிரதிநிதி எனக் கொள்ள வேண்டும். அவர் சந்திக்கின்ற போர்க்களமும், அதனால் அவருக்குள் ஏற்படும் மாற்றங்களும்தான் நம்முடைய உலக வாழ்க்கைத் தளம் எனவும், அதில் நமக்கு ஏற்படும் சோதனைகள் எனவும் நாம் கருத வேண்டும்.”

நான் ஆவலுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“பகவத்கீதை என்பது எல்லா மனிதர்களுடைய எல்லா இன்னல்களுக்கும் மூலகாரணம் எதுவோ, அதனை அழிக்கும் மருந்து ஆகும். அந்த மூலகாரணம்தான், ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருவிதமான துயரங்களைக் கொடுத்து, ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொருவிதமான விடையைத் தேடி அலையச் செய்கிறது”

“ஒவ்வொருவரின் பிரச்சனைகளும் வெவ்வேறாக இருக்கும்போது, பகவத்கீதை எப்படி எல்லாப் பிரச்சனைகளுக்கும் ஒரு தீர்வாக ஆகும்?” - வியப்புடன் நான் கேட்டேன்.

“நிச்சயமாக! அது எப்படி என நீங்கள் வியக்கலாம்! பிரச்சனையைத் தீர்ப்பது என்பது ஒரு வழி! ஆனால் பிரச்சனை என்பதே இல்லாமல் செய்வது என்பது மற்றொரு வழி! வேதாந்தம், நம்முடைய எல்லாத் துயரங்களுக்கும் எது மூலகாரணம் என்பதையும், அந்தத் துயரக்காரண விதையை அடியோடு அழிப்பதற்கான ஒரே வழி எது என்பதையும் உறுதியாகச் சொல்கிறது. வேதாந்தத்தின் இந்த இரகசியத்தையே

கருவாகக் கொண்டு, ஸ்ரீபகவத்கீதை அதனை விவரமாக விளக்கி, நம்முடைய துயரங்களுக்கு எல்லாம் ஒரு முடிவினை அளிக்கிறது”.

“அது என்ன அய்யா? மேலும், மனிதர்களுக்கு மட்டுமே அப்படியான துயரக்காரணம் இருப்பது என்பதும் எதனால்?”

“முதலில் அந்தத் துயர மூலகாரணம் எது எனத் தெரிந்து கொள்வோம். அதன் பெயர் ‘சம்ஸாரம்’ என்பது ஆகும்.”

“சம்ஸாரம் என்பது, முடிவற்ற வளையமாக நம்மை ‘இன்பம் எங்கே’ என ஒன்றை விட்டு ஒன்றைத் தேடி முடிவில்லாமல் அலைய வைக்கின்ற சிறைக்கூண்டு. கண்ணைக் கட்டிக் கொண்டு, சுகம் தரும் பொருள் எங்கோ இருக்கிறது எனத் தடுமாறித் தேடிக் கொண்டே இருப்பதைப் போல! நாமும் அப்படித்தான் குருடர்களாக எதையோ தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

“இதனை நான் ஏற்கவில்லை அய்யா! நான் எதனையும் குருட்டுத்தனமாகத் தேடவில்லை. என் வாழ்க்கை இன்பமாக இருக்க வேண்டும் என, எவை எல்லாம் தேவையோ அதை எல்லாம் தேடிச் சம்பாதித்துக் கொள்கிறேன். இப்படிக் குறிக்கோளுடன் இருப்பதுதான் சம்ஸாரமா?”

“தேடும் ஒவ்வொன்றுக்கும், நாம் ஒவ்வொரு பெயரையும் காரணத்தையும் சொல்வோம். ஏனெனில், பணம், வேலை, உடல் நலம், உறவு, வீடு, கார் எனத் தேவைகளுக்கும், ஆசைகளுக்கும் ஏற்ப, அவற்றினால் நமக்கு இன்பம் வரும் எனத் தேடுவோம். ஆனால், பலவாறு தேடி அடைந்த எதனாலும், தொடர்ச்சியான சுகத்தை நமக்குக் கொடுக்க முடிவதில்லை. அதனால், மீண்டும் மீண்டும், ஒன்று விட்டு ஒன்று தேடி நாம் அலைகிறோம் இது சரிதானே, அய்யா கேட்டார்.

“ஆம் அய்யா. நமது தேவைகள் மாறும்போது, அதற்கேற்ப குறிக்கோள் மாறும். அதெல்லாம் வளர்ச்சிக்கான அடையாளம் தானே, இல்லையா?”

“ஆம். சாஸ்திரங்களும் இதை எல்லாம் நன்றாக ஆராய்ந்து, மனிதர்களின் இந்தத் தொடர்ச்சியான தேடல் அவசியம் எனத்தான் சொல்கிறது. அத்துடன், நாம் எல்லாம் அப்படித் தேடுவது எதுவென்றால், எதை அடைந்தால் இனிமேல் அடைவதற்கு ஒன்றும் இல்லை எனும் நிறைவைப் பெறுவோமோ அதனை அடைவதற்குத்தான்! ஆசையின் முடிவில்தான் ஒருவருக்கு அப்படியான நிறைவு கிடைக்கிறது. அந்தக் குறையற்ற சுகத்திற்கு, வேதாந்தம் ‘ஆனந்தம்’ எனப் பெயர் இடுகிறது.

அதை முழுமையான நிறைவு எனச் சொல்லலாம். அதுவே ‘சத்’ எனப்படும் சுதந்திரமான இருப்பு. இதனை அடையும் ஞானமே ‘சித்’ எனும் மெய்யுணர்வு.”

என்னுடைய முகத்தில் ஒன்றும் புரியவில்லை என்பதற்கான அடையாளம் பூத்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், அய்யா தனது பேச்சை நிறுத்திவிட்டு, என் தோள்களைத் தொட்டார்.

“கவனியுங்கள். நாம் உண்மையிலேயே தேடுவது விடுதலையைத்தான்! சம்ஸாரத் துயரத்திலிருந்து அடைகின்ற விடுதலையே ‘மோக்ஷம்’ அல்லது ‘முக்தி’ எனப்படுவது. இதுதான் மிக நுண்ணிய உண்மை. இதனைப் புரிந்து கொண்டால்தான், விடுதலைக்கானே வேட்கை நமக்குள் பிறக்கும்.”

நான் கெஞ்சினேன்.

“அய்யா. எனக்கு உண்மையிலேயே புரியவில்லை. முன்னே, நாம் தொடர்ச்சியாக வாழ்க்கையில் எதையாவது தேடிக் கொண்டே இருக்கிறோம் என்று சொன்னீர்கள். அது ஒருமாதிரி புரிந்தது. ஆனால் இப்போது சிறை, விடுதலை என்றெல்லாம் சொல்கிறீர்கள். எது சிறை? எது விடுதலை? பிறப்பு, இறப்பதும் தான் சிறை, சம்ஸாரம் என்று சொன்னால், அது மனிதர்களுக்கு மட்டுமான கட்டுப்பாடு இல்லையே! எல்லா உயிர்களுக்கும் தான் அப்படியான சுழற்சி இருக்கிறதே? எனவே எது மனிதர்களுக்கான சிறை? எங்கே விடுதலை?”

“உங்கள் கேள்வி சரியே! எல்லா உயிர்களும் - புழு, பூச்சி, விலங்கினம், தாவரங்கள், மனிதர்கள் என எல்லாமும் பிறப்பு, இறப்பு என இரண்டையும் அடைகின்றன. அதற்கிடையே, உண்ணவும், உறங்கவும், இனப்பெருக்கம் செய்யவும் இயற்கையிலேயே அதற்கான இயக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன. இப்படியான இயற்கையிலேயே உயிரோட்டம் உள்ளவற்றைத்தான் உயிரினங்கள் அல்லது ‘ஜீவராசி’ எனச் சொல்கிறோம். ஒவ்வொரு உயிரும் ‘ஜீவன்’ ஆகிறது. ஆனால் எல்லா உயிரினங்களிலும், மனிதன் மிகவும் உயர்வான ஜீவன் என்பதை உணர்ந்து இருக்கிறீர்கள் அல்லவா? அது ஏன் எனத் தெரியுமா?”

பதில் சொல்ல நினைத்தாலும், மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“ஏனெனில் மனிதனுக்கு மட்டுமே தன்னுணர்வு, அதாவது ‘நான்’ எனும் உணர்வு இருக்கிறது. அதனால்தான் ‘நான் மனிதன்’, ‘நான் ஆண்’

இப்படியான அடையாளத்தைத் தனக்கு அவனால் கொடுக்க முடிகிறது. மற்ற உயிரினங்களுக்குத் தன்னுணர்வு இல்லை”

“ஓப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் தன்னுணர்வு மட்டுமே மனிதர்களை எல்லா ஜீவராசிகளிலும் உயர்ந்தவர்களாக்கி விடுமா?”

“ஆம். தன்னுணர்வு இருப்பதால்தான், அறிவும், மனமும் விரிவாகிறது. அதன் சக்தியால் மற்ற உயிர்களையும், உலகினையும் ஆளுமை கொள்கின்ற திறனும் விளைகிறது.”

“அப்படியானால், மனிதர்களுக்கு என்ன குறை?”

“தன்னுணர்வு இருப்பதால், ‘தான்’ எனும் செருக்கும், அதனால், ‘என்னுடையது’ என உடமை கொள்கின்ற பற்றும் விளைகிறது. அதனால், மனிதன் தான் செய்யும் செயலுக்கெல்லாம் உரிமை கொள்பவனாகிறான். அதனால்தான் எல்லாத் துயரமும் விளைகின்றன. ஆனால் மற்ற உயிரினங்கள், தங்களின் இயற்கை குணத்தால் மட்டுமே, பசி, உறக்கம், இனப்பெருக்கம் எனும் உடல் சார்ந்த தேவைகளால் மட்டுமே வாழ்கின்றன. அவைகளுக்கு அதனால், நல்லது, கெட்டது எனும் வேறுபாடுகள் இல்லை. உலகில் இருக்கும் வரை, அவைகள் எல்லாம் இயற்கையாக இருந்து மறைகின்றன. ஆனால் மனிதர்களுடைய நிலை வேறு!”

“அய்யா, நீங்கள் மனிதனுடைய மனமும், அறிவும் ஏதோ சாபக்கேடு எனச் சொல்வதுபோல் இருக்கிறது.”

“நிச்சயமாக இல்லை! மனமும் அறிவும் நமக்கெல்லாம் மிகப்பெரிய பரிசு. ஒருவிதத்தில், அவற்றினாலேயே நாம் ‘மனிதர்’ எனவும் அறியப்படுகிறோம். ஆனால், மற்ற உயிரினங்களுடன் ஒப்பிடும்போது, நம்மைப் பெரிதும் உயர்த்துகின்ற நம்முடைய மனமும், அறிவுமே நம்மைத் துயரத்திலும் சாய்க்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்”

“எந்த வகையில், அய்யா?”

“பல வகையில்! தெருவில் திரியும் நாய், பணக்காரர் வீட்டில் இருக்கும் நாயின் மேல் பொறாமை கொண்டு பார்த்திருக்கிறீர்களா? மாமிசம் விற்கும் கடையில், ஒரு ஆடு வெட்டப்படும்போது, அதன் பக்கத்தில் நிற்கும் ஆடு, தன்னையும் வெட்டுவார்கள் என்பது தெரியாமல், புல்லைத் தின்று கொண்டிருக்கும், இல்லையா? மிருகங்களுக்கு எப்போதும் பயம், பொறாமை, பேராசை முதலான குணங்கள் எல்லாம்

கிடையாது. மரணம், நோய், அதனால் உடலில் வலி முதலான உடல் சம்பந்தப்பட்ட உணர்ச்சிகள் அவைகளுக்கும் இருக்கும். ஆனால் பொறாமை முதலான மன நோய்கள் அவைகளுக்கு இல்லை”.

“ஆம் அய்யா. பொறாமை முதலான எண்ணங்கள் ஏன் வருகின்றன? நான் பொறாமைப் பட வேண்டும் என்றெல்லாம் திட்டம் இடுவதில்லை. ஆனால், சில சமயம், பொறாமை தானாக வரத்தான் செய்கிறது”

“ஆம், அதுதான் மனதின் இயற்கை. எந்தப் பெற்றோராவது குழந்தைக்குப் பொய் சொல்லக் கற்றுத் தருவார்களா? ஆனாலும், குழந்தைகள் பொய் சொல்கின்றனவே, எப்படி?”

“ஆம் அய்யா. அது இயற்கையிலேயே வருவது. அதனால்தான் சொல்கிறேன், அது நம்முடைய தவறு இல்லை!”

“ஆனால், அறிவினால் இயற்கையையும் ஆள்வதற்குத்தானே மனிதன் முயல்கிறான்! எனவே இயற்கையில் வருகிறது என இத்தீய குணங்களை விட்டுவிட முடியாது. தோட்டத்தில் நாம் விதைபோட்டு நீர் ஊற்றி வந்தால், கூடவே களைகளும் வருகின்றன? அது எப்படி! அவற்றை நான் உடனுக்குடன் களைகிறோம் அல்லவா! அவை மீண்டும் வராமல் இருக்க எல்லா முயற்சிகளும் செய்கிறோமே! அதைப்போலத்தான் மனமும். நம் மனம் ஒரு பசுமையான தோட்டமண. நாம்தான் அதைப் பண்படுத்த வேண்டும்!”

அய்யா என் முகத்தைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

“கவனமாகக் கேளுங்கள். ஒவ்வொரு எண்ணமும் மனத்தினுள் இயற்கையால் விதைக்கப்பட்டு வெளிப்படும் பயிர்கள். ஆராய்ந்து பார்த்தால், எந்த ஒரு எண்ணமும், நீங்கள் எண்ண நினைத்து அதனால் எழுவதில்லை. எண்ணம் தானே எழுகிறது. நாம் அதனை நம் உடமையாக்கிக் கொண்டு, பின் அதன்படி நடக்கிறோம்.”

“அய்யா, ஒரு மாதிரி புரிகிறது. சில சமயம் எனக்கு, நாம் ஏன் கவலைப்படுகிறோம், ஏன் இப்படி ஒரு எண்ணம் வருகிறது என்றெல்லாம் தோன்றும். இதனால்தான் நாமெல்லாம் சிறைப்பட்டிருக்கிறோம் என்று சொன்னீர்களா?”

“மனதில் எண்ணச் சீர்மை இல்லாமற் போனால் **காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாச்சர்யம்** என்றெல்லாம் சொல்லப்படும் எல்லாத் தீய குணங்களும் வளரும். அவற்றைத் தூண்டுகின்ற ஆசையும்

தீவிரம் அடையும். இவை எல்லாம்தான் சம்ஸாரம் எனப்படுவது. இப்போது சொல்லுங்கள், சம்ஸாரம் எனும் இந்தச் சிறை, மனிதர்களுக்கு மட்டுமே உள்ள துயரம் என்பது சரிதானே! அப்படியானால், அந்தச் சிறையிலிருந்து விடுதலை அடைவது ஒன்றே மனிதர்களுடைய முக்கியமான குறிக்கோளாக இருக்கவேண்டும் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா?”

“ஆம் அய்யா! சம்ஸாரம் எனும் இன்னலுக்கு ஒரு விடை உண்டு எனத் தெரிந்தால், உடனடியாக அதனைத் தெரிந்து கொள்வதே முக்கியம். ஆனால், நான் இந்த ‘மோக்ஷம்’, ‘முக்தி’ எனும் சொற்கள் எல்லாம், நாம் மரணம் அடைந்த பிறகு அடைகின்ற நிலை என நினைத்திருந்தேன். அதனால்தான், பலரும் முக்தி வேண்டும் என்றெல்லாம் தேடுவதில்லை. நான் நிறைய காலம் உயிர் வாழ ஆசைப்படுகிறேன் அய்யா” - சற்றே வெட்கத்துடன் இதனைச் சொன்னேன்.

அய்யா பலமாகச் சிரித்தார்.

“நூற்றுக் கணக்கான ஆண்டுகள் வாழ்க, நண்பரே! ஆனால் சிந்தியுங்கள். முக்தி என்பது சம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை என்றால், அப்படி முக்தி அடைவதால், எதிர்காலத்தின் மேல் பயம் என்பதே இல்லாமல், எப்போதும் முழுமையான நிறைவுடன், அமைதியுடன் வாழ்வை இரசிக்க முடியும் என்றால், நீங்கள் முக்தியை எப்போது கேட்பீர்கள்? மரணம் அடைந்த பின்பா?”

“இல்லை, இவ்வுலகில் வாழும்போதே”

“எந்த வயதில்? வேலை பார்த்து முதியவராகி ஓய்வு அடைந்த பிறகா?”

நான் பதில் சொல்வதற்குள், அய்யா தொடர்ந்தார்.

“கேளுங்கள். வேதாந்த ரகசியம் இதுதான். சம்ஸாரம் என்பதையும் அதிலிருந்து விடுதலை உண்டு என்பதையும் புரிந்து கொண்ட உடனேயே, அவ்விடுதலைக்கான முயற்சியில் ஈடுபடுவதே மனிதர்கள் உய்வதற்கான வழி. அப்படி விடுதலைக்கான வழியை உணர்ந்தவர்களுக்கு, உலக வாழ்க்கை மிகவும் நிறைவுடையதாக இருக்கும். உடல் எனும் ‘தேஹம்’ இன்பம் எனும் ‘போகம்’ கொள்ளவே படைக்கப்பட்டது என வேதங்கள் சொல்கின்றன. அந்த இன்பவாழ்வுக்கும் விடுதலைதான் முழுமையைத் தருகிறது. எனவே வாழ்வில் இதனை அடைய நாம் முயல வேண்டும்.”

“ஆம் அய்யா”, இப்படிச் சொல்லும்போது என் மனதுக்குள், எத்தனை ஆண்டுகளைத் தவறவிட்டு விட்டேன் என வருந்தினேன்.

“மனதைச் சார்ந்த இந்தக் கல்வியை நமது கல்வித்திட்டங்கள் கைவிட்டு விட்டன. எனவேதான், உலகைச் சார்ந்த கல்வியைக் கற்கும் போதே, ஆன்மீக அறிவையும் நாம் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இதனைத் தருவதில், மிகவும் பொலிவும், ஆழமும் கொண்டு விளங்குவது, மேன்மையான உண்மையைத் தருகின்ற ஸ்ரீ பகவத்கீதை ஆகும். வேதாந்தத்தைப் போலவே, பகவத்கீதையும், உரைநடை வழியாகவே உண்மையைப் போதிக்கின்றது. உரைநடை என்பது, எளிதில் மனதில் பதியும். அதனால்தான் சொல்கிறேன், இந்தப் பயணத்தில், நாம் புதிய அறிவைப் பெறலாம்.”

அய்யா சில நிமிடங்கள் அமைதியாக இருந்துவிட்டுச் சொன்னார்.

“கவலைப் படவேண்டாம். இவை எல்லாவற்றையும் பற்றி, மெதுவாகத் தெளிவாகக் கற்போம். அதுவும், எல்லாம் இறைவனின் வாய்மொழி வாயிலாகவே! முக்கியமாக, இதனைக் கற்று, கற்ற அறிவை நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் பயன்படுமாறு அமைத்துக் கொள்ள, நாம்தான் கவனமாக முயற்சி செய்ய வேண்டும். அர்ச்சுனரின் துயரத்தைப் புரிந்து கொண்டு, அதனை ஓட்டி, நாம் நம்முடைய நிலையையும் தெளிந்து கொண்டு, பிறகு பகவானின் அறிவுரைகளை நமக்குச் சொன்னதாக வே ஏற்க வேண்டும். அப்படி செய்வதால்தான், ஸ்ரீ பகவத்கீதை நமக்குள் பதிந்து, பலனளிக்கத் தொடங்கி விட்டது என அர்த்தம்”

நான் சிறிதாகத் தலையைக் குனிந்து வணங்கிவிட்டு, அய்யாவின் காலடியில் அமர்ந்தேன்.

அஷ்டமித் திதியின் தேய்பிறை கரிய வானில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. காற்று கங்கையின் குளிரை இதமாகச் சுமந்து வந்து, முகத்தில் இறைத்துக் கொண்டிருந்தது. மூடியிருந்த என் கண்களுக்குள், மெதுவாக ஓர் அமைதி திரையிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அத்திரையில் மந்திரம் போட்டாற்போல், மஹாபாரதத்தின் யுத்த பூமி தெரியத் தொடங்கியது.

மனத்திரையில் குருக்ஷேத்திரத்தைக் கண்டு, அய்யாவின் உரைகளுக்கு என் செவிகளைத் தீட்டி வைத்துக் கொண்டு காத்திருந்தேன்.

அடுத்தது: அறிமுகம்

www.meenalaya.org

Mee. Rajagopalan

Comments to rajag@gmail.com

ஸ்ரீ பகவத்கீதை
தேனமுதத் திருவூட்டல்

01: அர்ச்சன விஷாத யோகம்

அர்ச்சனனின் துயரம் - அரிய திருப்புமுனை

(உரையாடலில் உண்மை உணர்தல்)

முந்தைய பாகத்தைப் படித்தபின் தொடர்வது
பயனளிக்கும்

Mee. Rajagopalan

www.meenalaya.org

25 March 2020

Version 2.0

01: அர்ச்சுன விஷாத யோகம்

அர்ச்சுனனின் துயரம் - அரிய திருப்புமுனை

§ பாகம் 01

அய்யாவுடன் இறை வணக்கம் செய்து விட்டு, அவரின் குரலைக் கேட்டுக் கொண்டு கண்மூடி மனத்திரையில் ஒன்றி இருந்தேன்.

“இப்போது ஹஸ்தினாபுரத்து அரண்மனை தெரிகிறது. அதோ, கண்கள் குருடான மன்னர் திருதராஷ்டிரர் அமர்ந்திருக்கிறார். அவர் அருகில் சஞ்சயன்! திருதராஷ்டிரரின் இந்தப் படபடப்பு, அவர் சஞ்சயனை அழைத்த விதத்திலேயே தெரிந்தது. யுத்தம் ஆரம்பித்ததிலிருந்து திருதராஷ்டிரர் அவ்வளவாக யுத்தச் செய்திகளில் நாட்டம் காட்டவில்லை. ஏனெனில், ஒருபக்கம் எங்கே தம்முடைய பிள்ளைகளின் மரணச் செய்தி வந்து விடுமோ என்ற பயம், மறு பக்கம் மாவீரர் பீஷ்மர் தமது பிள்ளைகளுக்குத் துணையாக இருக்கும் வரை, எதுவும் அவர்களுக்கு நேர்ந்து விடாது என்ற ஒரு நம்பிக்கை. ஆனால் இன்று யுத்தத்தின் பத்தாம் நாள். மாவீரர் பீஷ்மர் வீழ்ந்தார் என்ற செய்தி வந்து விட்டது. அதனால் தன் பிள்ளைகளைப் பற்றிய பயம் மனதை நிரப்ப, சஞ்சயனை அழைத்து, உடனே யுத்தம் ஆரம்பித்த நேரம் முதல் இது வரை நடந்ததையும், இனி நடக்க இருப்பதையும் கவனித்துச் சொல்லுமாறு கேட்கிறார்.”

அய்யா மேலும் தொடர்ந்தார்.

“ஒருவேளை இப்படி எல்லாம் நடக்கும் என்று தெரிந்துதான், மாமுனிவர் வியாசர், முன்பே திருதராஷ்டிரரின் அருமைத் தேரோட்டியான சஞ்சயனுக்கு ஓர் அற்புதமான வலிமையைக் கொடுத்திருந்தார். சஞ்சயன், தொலை தூரத்தில் இருக்கும் குருகேஷத்திரத்தில் நடக்கும் யுத்தத்தைத் தெளிவாகத் தன் மனக்கண்ணால் பார்க்கவும், அத்துடன், யுத்தத்தில் பங்கேற்றுள்ள ஒவ்வொருவரின் உள்ளத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பதையும் புரிந்து கொண்டு, அவற்றை எல்லாம் தெளிவாக அரசருக்கு விளக்கவும் வலிமை பெற்றவராகச் செய்துள்ளார். நாமும் திருதராஷ்டிரன் கேட்பது போலவே, சஞ்சயன் கூறும் வார்த்தைகளைக் கொண்டு மனத்திரையில் என்ன நடக்கிறது எனப் பார்த்துப் பயில்வோம்.”

இந்த அறிமுகத்தோடு, நாங்கள் மனத்திரையில் ஆழ்ந்தோம். ஹஸ்தினாபுரமும், குருகேஷத்திரமும் காட்சிகளாக விரிந்தன.

§ யுத்தகளம்

த₄ருதராஷ்டிர உவாச

த₄ர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ:
மாமகா: பாண்ட₃வாஸ்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய (1.1)

ஸஞ்ஜய உவாச

த₃ருஷ்ட்வா து பாண்ட₃வானீகம் வ்யூட₄ம் து₃ர்யோத₄னஸ்ததா₃
ஆசார்யமுபஸங்க₃ம்ய ராஜா வசனமப்₃ரவீத் (1.2)

பஸ்யைதாம் பாண்டு₃புத்ராணாமாசார்ய மஹதீம் சமும்
வ்யூடா₄ம் த₃ருபத₃புத்ரேண தவ ஸிஷ்யேண தீ₄மதா (1.3)

“திருதராஷ்டிரர் கேட்டார்:

அறம் வளர்க்கும் குருக்ஷேத்திர நிலத்தில், ஓ சஞ்சயா, என்னுடைய
பிள்ளைகளும், பாண்டவர்களும், போரிடக் குழுமி, ஆராவரித்து என்ன
செய்கிறார்கள்? (1.1)

சஞ்சயன் இவ்வாறு கூறினார்: பாண்டவர்களின் பலவிதமான யுத்த

அமைப்புக்களை எதிரில் கண்ட மன்னன் துரியோதனன் தன்னுடைய குருவினை அணுகிப் பின்வருமாறு கூறினான் (1.2).

ஓ மேன்மை வாய்ந்த குருவே, பாண்டு புத்திரர்களின் படை வலிமையைப் பாருங்கள். திரௌபதன் மகனும், உங்கள் சீடனுமானவன் யோசனை செய்து நிறுத்திவைத்துள்ள படைகளைப் பாருங்கள் (1.3).”

அய்யா சொன்னார்.

“கவனியுங்கள்! தனக்காகப் போரிட வந்திருந்தாலும், தமது குருவாகிய துரோணாச்சாரியர் பாண்டவர்களிடம் அன்பு அதிகம் வைத்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்ததால், அவரிடம் கல்வி கற்ற பாண்டவர்களே அவருக்கு எதிராகப் போரிட வந்துள்ளனர் என்பதைக் குத்திக் காட்டித் தனது பொறாமையையும் ஆங்காரத்தையும் துரியோதனன் காட்டுகின்றான். குருவின் மனதில் காயம் விளைவிக்கிறான்”

நாங்களும், மனதில் பயம் கொண்டவனாக துரியோதனன் பாண்டவர் படைகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதைப் பார்த்தோம்.

அத்ர ஸூரா மஹேஷ்வாஸா பீ₄மார்ஜுனஸமா யுதி₄
யுயுதா₄னோ விராடஸ்ச த்₃ருபத₃ஸ்ச மஹாரத₂: (1.4)

த்₄ருஷ்டகேதுஸ்சேகிதான: காஸிராஜஸ்ச வீர்யவான்
புருஜித்குந்திபோ₄ஜஸ்ச ஸபை₃யஸ்ச நரபுங்க₃வ: (1.5)

யுதா₄மன்யுஸ்ச விக்ராந்த உத்தமௌஜாஸ்ச வீர்யவான்
ஸௌப₄த்₃ரோ த்₃ரௌபதே₃யாஸ்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரத₂: (1.6)

அஸ்மாகம் து விஸிஷ்டா யே தான்னிபோ₃த₄ த்₃விஜோத்தம
நாயகா மம ஸையஸ்ய ஸஞ்ஜ்ஞார்த₂ம் தான்ப்₃ரவீமி தே (1.7)

“அங்கே அர்ச்சுனன், பீமனைப் போன்ற பெரும் வில்லாளிகள், வீரர்கள் யுயுத்னர் முதலானவர்களும், பெரும் தேரோட்டிகள் துருபதன் முதலானவர்களும் இருக்கிறார்கள் (1.4).

வலிமை மிக்க வீரர்கள் திருஷ்டகேது, காசி அரசன் சேகிதனு, வலிமை மிக்க புருஜித், குந்திபோஜன் முதலான மனிதர்களில் புகழ் மிக்கவர்களும் (1.5),

பராக்கிரமர்களான யுதாமன்யு, மாவீரன் உத்தமௌஜன், சுபத்ராவின்

பிள்ளை அபிமன்யு, திரௌபதியின் புதல்வர்களாகிய திறமையான தேரோட்டிகள் இருக்கிறார்கள். (1.6).”

இப்படிப் பாண்டவர் படைகளைப் பற்றிப் பேசிய துரியோதனன், ஒருவேளை குரு துரோணரின் ஆதரவு தனக்கு முக்கியம் என உணர்வதாலோ என்னவோ, தம்முடைய படை பலத்தையும் துரோணருக்கு இப்போது அறிவிக்கின்றான்.

ப4வான்பீ4ஷ்மஸ்ச கர்ணஸ்ச க்ருபஸ்ச ஸமிதிஞ்ஜய:
அஸ்வத்தா2மா விகர்ணஸ்ச ஸௌமத3த்திஸ்ததைவ ச (1.8)

அன்யே ச ப3ஹவ: ஸரீரா மத3ர்தே2 த்யக்தஜீவிதா:
நானாஸஸ்தர்ப்ரஹரணா: ஸர்வே யுத்த3விஸாரதா3: (1.9)

அபர்யாப்தம் தத3ஸ்மாகம் ப3லம் பீ4ஷ்மாபி4ரக்ஷிதம்
பர்யாப்தம் த்வித3மேதேஷாம் ப3லம் பீ4மாபி4ரக்ஷிதம் (1.10)

“ஓ இருமுறை பிறந்தோரில் சிறந்தோனே!, என்னுடைய படையிலும் உள்ள மிகச் சிறந்த வீரர்களைப்பற்றி நான் கூறுகின்றேன். அவர்களை அடையாளம் கண்டு நீங்கள் யுத்தம் செய்யலாம் (1.7);

தாங்கள், பீஷ்மர், கர்ணன், கிருபர், அஷ்வத்தாமன், விகர்ணன் மற்றும் சோமதத்தனின் புதல்வர் என எப்போதும் போரில் வெற்றி காண்பவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள் (1.8);

எண்ணற்ற பல வீர நாயகர்களும். தங்களுடைய உயிரை என் பொருட்டுத் தியாகம் செய்ய உறுதிக்கொண்டு, பலவிதமான ஆயுதங்களையும், பாணங்களையும் ஏந்தி, யுத்தக் கலையில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக இங்கே உள்ளனர் (1.9);

மட்டற்ற பெரும் வலிமை நம்மிடம் உள்ளது. நமது படை மாவீரர் பீஷ்மரால் காக்கப்பட்டது. பாண்டவர் படை எண்ணிக்கையோ, பீமனால் காக்கப்பட்டிருந்தாலும், போதுமானது இல்லை (1.10).”

அய்யா சொன்னார்: “துரியோதனனின் மனம் எப்படித் தோல்வியால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது எனப் பாருங்கள்! பெரிய படை தன்னிடம் இருந்தும், பீமனால் காக்கப்படும் பாண்டவர் படைக்கு அஞ்சுகிறான். மாவீரர் பீஷ்மர் தனக்குக் காவலாக இருந்தும், பயம் கொள்கிறான்.”

“ஏன் அய்யா, துரியோதனன் கோழையா?”

“ம்... இதில் ஓர் ஆழ்ந்த கருத்து இருக்கிறது. எவ்வளவுதான் செல்வாக்கும், வலிமையும் ஒருவருக்கு இருந்தாலும், மனதில் ‘நேர்மை’ எனும் பலம் இல்லாமல் போனால், வாழ்வில் வரும் போராட்டங்களைச் சந்திக்கும் மனவலிமை இல்லாமல் போய்விடும். நேர்மை தவறினால் ஒருவரின் மனதில் அமைதியும், தன்னம்பிக்கையும் இல்லாது போய்விடும். துரியோதனன் முன்பே சொல்லி இருக்கிறான்: ‘எது நேர்மையான வழி, எது தவறான வழி என்பதை நான் அறிவேன். ஆனாலும், நேர்மையான வழியில் நான் செல்ல விழையவில்லை’ என்று. அதனால்தான் இப்போது மனதில் பயம் வந்தவனாக இருக்கிறான். நாம் இதனால் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மை இதுதான். எப்போதும் மனதில் அமைதியையும், நேர்மை பலத்தையும் உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கு அறப்படி வாழுதல் ஒன்றே நமக்கு வழி”

“அய்யா, துரோணரை ஏன் துரியோதனன் இருமுறை பிறந்தோரில் சிறந்தோனே என அழைக்கிறான்?”

“ம்... ‘**தவிஜா**’ எனும் சொல்லுக்கு ‘இரு முறை பிறந்தவர்’ என்பது பொருள். முற்காலத்தில், ஸநாதன தர்மத்தின் வழி நடப்போர், நாம் ஒவ்வொருவரும் பிறக்கும்போது, ‘சூத்திரன்’ எனப் பிறப்பதாகவும், பிறகு ஒரு முறையான சடங்கின்படி, உலக வாழ்வில் எப்படியான தர்மத்தைப் பின்பற்றி வாழப்போகிறோம் என முடிவு செய்து, அதற்கான உறுதி மொழியை எடுத்துக் கொண்டு அதனை இரண்டாவது பிறப்பாக ஏற்பார்கள். ‘பிராமணர்’ எனும் வாழ்க்கை முறையை ஏற்றால், அதற்கேற்ப தியாகமும், எளிமையும், சாத்திரங்களைப் படித்து, விளக்கி சேவை செய்வதும் அவர்கள் வாழ்க்கை ஆகிறது. அதுபோலவே, தம் உயிரையும் தியாகம் செய்ய உறுதி ஏற்று மற்றவர்களைக் காக்கவும் வழி நடத்தவும் ‘க்ஷத்திரியர்’ எனும் நெறி இருந்தது. உணவு, செல்வங்கள் என வளர்க்கவும் எல்லோருக்கும் பயன்படும்படி பரிமாற்றம் செய்யவும் ‘வைசியர்’ எனும் நெறி இருந்தது. இப்படி இரு முறை பிறப்புக்குத் தன்னைக் கொடுக்காதவர்கள் ‘சூத்திரர்’ என மற்றவர்களுக்கு உதவுவதை மட்டுமே நெறியாகக் கொண்டு இருந்தார்கள். ஏற்றத் தாழ்வுகள் இதில் இல்லை. அதனால்தான், துரோணரை அப்படி அழைக்கிறான் துரியோதனன். ஆனால் இந்த வழக்கங்கள் எல்லாம் சிதைந்து, ‘ஜாதி’ எனும் பெயரால் குழப்பம் விளைந்து விட்டது. இதனைப் பற்றியும் பிறகு கிருஷ்ணரின் வாய் மொழியால் நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.”

துரியோதனன் தன்னுடைய வீரர்களைப் பார்த்துச் சொல்வதைக் கேட்டோம்.

அயனேஷு ச ஸர்வேஷு யதா₂பா₄க₃மவஸ்தி₂தா:

பீஷ்மமேவாபி₄ரக்ஷந்து ப₄வந்த: ஸர்வ ஏவ ஹி (1.11)

“எல்லோரும் தங்களுக்குத் திட்டமிட்டிருந்த இடங்களுக்குச் சென்று,

பீஷ்மரைக் காத்துப் போரிடுங்கள் (1.11).”

துரியோதனனின் பட்டட்டத்தை உணர்ந்தவராக, பீஷ்மர் தம்முடைய சங்கினை எடுத்து ஒலி எழுப்பினார்.

தஸ்ய ஸஞ்ஜனயன்ஹர்ஷம் குருவ்ருத்த₄: பிதாமஹ:
ஸிம்ஹனாதம் வினத்யோச்சை: ஸங்க₂ம் தத்த₄மௌ ப்ரதாபவான் (1.12)

தத: ஸங்கா₂ஸ்ச பே₄ர்யஸ்ச பணவானககோ₃முகா₂:
ஸஹஸைவாப்யஹன்யந்த ஸ ஸப்த₃ஸ்துமுலோ (அ)ப₄வத் (1.13)

“சஞ்சயன் சொன்னார்.

பிறகு குருவம்சத்தின் மூத்தோர், பிதாமகன், வலிமை மிக்க பீஷ்மர், தன்னுடைய சங்கினை எடுத்து சிம்மத்தைப் போல பெரும் ஒலி எழுப்பி (துரியோதனை) உற்சாகப்படுத்தினார் (1.12);

பிறகு பல சங்குகள், பெரிய பறை, சிறிய பறை, கொட்டு மேளம், ஊதல் என எல்லா ஒலிகளும் தீடிரெனப் பெரும் இடியாய் ஓசைகளை எழுப்பின (1.13).”

சஞ்சயன் பாண்டவர்களின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்து, பின்வருமாறு கூறினார்.

தத: ஸ்வேதைர்ஹயையுத்தே மஹதி ஸ்யந்த₃னே ஸ்தி₂தௌ
மாத₄வ: பாண்ட₃வஸ்சைவ தி₃வ்யௌ ஸங்கௌ₂ ப்ரதத்த₄மது: (1.14)

பாஞ்சஜன்யம் ஹ்ருஷீகேஸரோ தே₃வதத்தம் த₄னஞ்ஜய:
பௌண்ட்₃ரம் தத்த₄மௌ மஹாஸங்க₂ம் பீ₄மகர்மா வ்ருகோத₃ர: (1.15)

அனந்தவிஜயம் ராஜா குந்தீபுத்ரோ யுதி₄ஷ்டி₂ர:
நகுல: ஸஹதே₃வஸ்ச ஸுகோ₄ஷ்மணிபுஷ்பகௌ (1.16)

காஸ்யஸ்ச பரமேஷ்வாஸ: ஸிக₂ண்ட₃ ச மஹாரத₂:
த₄ருஷ்டத்யும்னோ விராடஸ்ச ஸாத்யகிஸ்சாபராஜித: (1.17)

“வெள்ளைக் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட அழகிய தேரில், கிருஷ்ணரும், அர்ச்சுனரும் தத்தம் புனிதச் சங்குகளான (1.14) ;

‘பாஞ்சஜன்யம்’ என்பதை ஹ்ருஷீகேசரும், ‘தேவதத்தம்’ என்பதை அர்ச்சுனரும், ‘பௌண்ட்ரம்’ என்பதை பெரும் தீனி உண்டாலும் சிறு

வயிறு கொண்ட தீரனாகிய பீமனும் (1.15);

‘அனந்தவிஜயம்’ என்பதைக் குந்தி மைந்தனும் அரசனுமான யுதிஷ்டிரனும், ‘சுகோஷம்’ என்பதை நகுலனும், ‘மணிபுஷ்பகம்’ என்பதை சஹதேவனும் (1.16);

மற்றும் தத்தம் சங்குகளை எடுத்துப் பெரு வில்லாளி காசி ராஜன், சிகண்டி, வலிமையுடைய தேரோட்டி திருஷ்டத்யுமன், விராடன், வெல்ல முடியாத வீரன் சத்யகி எனப் பலரும் ஒலித்தனர் (1.17).”

அய்யா என் தோள்களைத் தொட்டுச் சொன்னார்.

“கேட்டீர்களா, சஞ்சயன், கிருஷ்ணரை ‘ஹ்ருஷிகேசா’ என அழைத்ததை! அதன் பொருள் ‘புலனடக்கம் மிக்கவர்’ என்பது ஆகும், இந்த யுத்தமே புலனடக்கமும் மன ஒழுக்கமும் இல்லாமல் போனதால் விளைந்ததுதானே! சஞ்சயனுக்குத் தெரியும், விரைவில் அர்ச்சுனரும் தம்முடைய அறிவில் குழப்பம் அடைந்து முறையற்ற செயலையும் செய்ய நினைப்பார் என்று. அப்படிப்பட்ட குழ்நிலையில், ஹ்ருஷிகேசரான கிருஷ்ணரே நல்ல அறிவைக் கொடுக்க முடியும். எந்தச் சொல்லை, எந்தப் பொருளில், எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்பது ஒரு நல்ல அறிவுத் திறன். அதனையும் நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.”

தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

சஞ்சயன் திருதராஷ்டிரரிடம் கூறினார்.

த₃ருபதோ₃ த₃ரௌபதே₃யாஸ்ச ஸர்வஸ: ப்ருதி₂வீபதே
ஸௌப₄த₃ரஸ்ச மஹாபா₃ஹு: ஸங்கா₂ந்த₃த₄மு: ப்ருத₂க்ப்ருத₂க் (1.18)

ஸ கோ₄ஷோ தா₄ர்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருத₃யானி வ்யதா₃ரயத்
நப₄ஸ்ச ப்ருதி₂வீம் சைவ துமுலோ (அ)ப₄யனுனாத₃யன் (1.19)

அத₂ வ்யவஸ்தி₂தாந்த₃ருஷ்ட்வா தா₄ர்தராஷ்ட்ரான் கபித₄வஜு:
ப்ரவ்ருத்தே ஸஸ்த்ரஸம்பாதே த₄னுருத்யம்ய பாண்ட₃வ: (1.20)
ஹ்ருஷீகேஸம் ததா₃ வாக்யமித₃மாஹ மஹீபதே

“ஓ பூவுலக வேந்தே! துருபதன், மற்றும் சுபத்திராவின் மகனும் மாபெரும் படை வீரனுமான அபிமன்யுவும் தங்கள் சங்குகளை ஊதினர் (1.18);

அந்த ஒலி திருதராஷ்டிரரின் புதல்வர்களின் இதயத்தைத் தாக்கிப்

பிளந்தது. பூமியில் அவ்வொலியால் எதிரொலி எழுந்து அதிர்ந்தது (1.19); பிறகு, திருதராஷ்டிரரின் புதல்வர்கள் வரிசையில் நின்று தயாராவதைப் பார்த்துக் கொண்டே, கையில் ஆயுதம் பூட்டிய வில்லை ஏந்திய அர்ச்சுனர் இருந்தார் (1.20).”

நான், அனுமனின் படத்துடன் விளங்கும் கொடியினை உடைய அழகிய தேரில், கையில் வில் ஏந்தியபடி நின்று கொண்டிருந்த அர்ச்சுனரை ஆழ்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

சஞ்சயன் அர்ச்சுனர் சொல்வதைத் திருதராஷ்டிரரிடம் சொன்னார்.

அர்ஜுன உவாச

ஸேனயோருப₄யோர்மத்₄யே ரத₂ம் ஸ்தா₂பய மே (அ)ச்யுத (1.21)

யாவதே₃தான்னிரீக்ஷே (அ)ஹம் யோத்₃து₄காமானவஸ்தி₂தான்
கைர்மயா ஸஹ யோத்₃த₄வ்யமஸ்மின் ரணஸமுத்₃யமே (1.22)

யோத்₃ஸ்யமானானவேக்ஷே (அ)ஹம் ய ஏதே (அ)த்ர ஸமாக₃தா:
தா₄ர்தராஷ்ட்ரஸ்ய து₃ர்பு₃த்₃தே₄ர்யுத்₃தே₄ ப்ரியசிகீர்ஷவ: (1.23)

“ஓ பூவுலக வேந்தே! அர்ச்சுனர் இந்த வார்த்தைகளை ஹ்ருஷிகேசரிடம் சொன்னார்: ஓ அச்சதா, பிழைகள் இல்லாப் பெருமானே, இரண்டு படைகளுக்கும் இடையில் என்னுடைய தேரினைக் கொண்டு நிறுத்துங்கள். எனக்குத் தெளிவான பார்வை வேண்டும் (1.21).

யுத்த விருப்பத்துடன் இங்கு வந்துள்ளோரை, சில கணங்களில் நான் எதிர்த்துப் போரிட வேண்டியவர்களை, நான் தெளிவாகப் பார்க்க வேண்டும் (1.22).

திருதராஷ்டிரரின் கெட்ட புத்தி கொண்ட புதல்வனின் நலத்தை விரும்பி, இங்கே போரிட வந்திருப்பவர்கள் யாரென நான் பார்க்க வேண்டும் (1.23).”

சஞ்சயன் மீண்டும் சொன்னார்.

ஸஞ்ஜய உவாச

ஏவமுக்தோ ஹ்ருஷீக்ஷஸோ கு₃டா₃க்ஷஸனே பா₄ரத

ஸேனயோருப₄யோர்மத₄யே ஸ்தா₂பயித்வா ரதோ₂த்தமம் (1.24)

பீ₄ஷ்மத₃ரோணப்ரமுக₂த: ஸர்வேஷாம் ச மஹீக்ஷிதாம்
உவாச பார்த₂ பஸ்யைதான்ஸமவேதான்குருனிதி (1.25)

தத்ராபஸ்யத்ஸ்தி₂தான்பார்த₂: பித்ருனத₂ பிதாமஹான்
ஆசார்யான்மாதுலான்ப₄ராத்ருன்புத்ரான்பௌத்ரான்ஸகீ₂ம்ஸ்ததா₂ (1.26)

ஸ்வஸூரான்ஸுஹ்ருத₃ஸ்சைவ ஸேனயோருப₄யோரபி
தான்ஸமீக்ஷய ஸ கௌந்தேய: ஸர்வான்ப₃ந்தூ₄னவஸ்தி₂தான் (1.27)
க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீத₃ன்னித₃மப்₃ரவீத்

“ஓ பரதா! அர்ச்சுனரால் அப்படிக்கேட்கப்பட்டவுடன், கிருஷ்ணர் தம்
உயர்வான தேரினை, இரண்டு படைகளுக்கும் இடையில் கொண்டு
சென்று (1.24);

எதிரே பீஷ்மர், துரோணர் மற்றும் உலகின் தலை சிறந்த வீரர்களுடன்
நிற்கும் மற்ற எல்லாக் கௌரவர்களையும் (அர்ச்சுனர்) பார்க்கும்படி
நிறுத்தினார் (1.25).

இருபடைகளுக்கும் இடையில் நின்று அர்ச்சுனர் அங்கே பார்த்தார்.
தம்முடைய மூத்தோர், தாத்தா, குருமார்கள், மாமாக்கள், பிள்ளைகள்,
பேரப்பிள்ளைகள், நண்பர்கள் மற்றும் (1.26);

மாமனார், நலம் விரும்பிகள் என இருபுறமும் உறவினர்களும்,
நண்பர்களும் போரிடக் குழுவியிருப்பதைக் கண்டு, மனம் வெதும்பி,
இரக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டுத் துயரத்துடன் பின்வரும் சொற்களை
அர்ச்சுனர் கூறினார் (1.27).”

நான் சொன்னேன். “அய்யா, உறவினரையும் நண்பரையுமே போரில் சந்திப்பது
என்பது மிகவும் கொடுமையான நிகழ்ச்சிதான்.”

“ஆம். முன்பு எப்படி அர்ச்சுனர் தன் தேரோட்டியான கிருஷ்ணரிடம்
ஆணையிட்டு அனைவரையும் பார்க்க விரும்புவதாகச் சொன்னார், இப்போது
பாருங்கள், எப்படிப் பேசப் போகிறார் என்று. அர்ச்சுனரின் உறுதியையும்,
குறிக்கோளில் இருந்து விலகாத ஊக்கத்தையும் சோதிக்கத்தான், கிருஷ்ணர்
தனது தேரைத் துரோணர், பீஷ்மர் முதலானோரை அர்ச்சுனர் தெளிவாகப்
பார்க்கும்படியாக நிறுத்தினார். அவர்களுக்கு எதிராக அல்லவா அர்ச்சுனர்
தம்முடைய உறுதியைக் காட்ட வேண்டும்!”

“இப்போது என்ன நடக்கும் அய்யா?”

“முன்பு நீங்கள் கேட்டீர்கள். சம்ஸாரத்தின் விளைவை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது என்று. இப்போது தெரியும், அது எப்படி மூன்று வகையாக மனிதர்களைப் பாதிக்கும் என்று. கவனமாகப் பாருங்கள்.”

கண்களை மூடிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“சம்ஸாரத்தின் முதல் விசை ‘**ராகம்**’ எனும் பந்தம் ஆகும். அது உணர்ச்சியால் நாம் ஒன்றின்மேல் வைக்கின்ற பாசம்.”

நான் குறுக்கிட்டேன். “அய்யா, நாம் மற்றவர்களிடம் காட்டும் அன்பும் அது தானே?”

“இல்லை! அன்பு வேறு, பாசம் வேறு. அன்பு எதையும் எதிர்பார்க்காமல் மற்றவரின் நலத்தில் மட்டுமே நாட்டம் கொள்வது. ஆனால் பாசம் என்பது, எதிர்பார்ப்புடன் இருப்பது. அன்பினால் நாம் வலிமை பெறுகிறோம். பாசத்தால் நாம் வலிமை இழக்கிறோம்.”

“அய்யா, திடீரென்று அர்ச்சுனருக்கு ஏன் இந்த ராகம் - பாசம் வருகிறது?”

“பாசம் தூண்டப்படுவதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. ஒன்று ‘அருகாமை’. நாம் விரும்பும் ஒருவரோ, பொருளோ நம் பக்கத்தில் இருந்தால், அவரின் மேல், அல்லது அப்பொருளின் மேல், தீவிரமான பாசம், ஈடுபாடு வரும். அர்ச்சுனர் தம் முன்னே இப்போது தம்முடைய உறவை எல்லாம் பார்க்க முடிவதால், ராகம் தூண்டப்பட்டது. அதனால், அர்ச்சுனரின் மனதில் பெரும் மாற்றம் விளைகிறது. அறிவு குழம்புகிறது. பாசத்தில் சிக்கிக் கொள்ளும்போது, சரியான அறிவு இல்லை என்றால், சரியான தீர்மானம் எடுக்க முடியாமல் தடுமாற்றம் ஏற்படும்.”

§ அர்ச்சுனரின் துயரம்

தொடர்ந்து மனத்திரையில் பார்த்திருந்தோம்.

அர்ஜுன உவாச

த்₃ருஷ்ட்வேமம் ஸ்வஜனம் க்ருஷ்ண யுயுத்ஸம் ஸமுபஸ்தி₂தம் (1.28)

ஸீத₃ந்தி மம கா₃த்ராணி முக₂ம் ச பரிஸுஷ்யதி
வேபது₂ஸ்ச ஸரீரே மே ரோமஹர்ஷஸ்ச ஜாயதே (1.29)

கா₃ண்டீவம் ஸ்ரம்ஸதே ஹஸ்தாத்வக்ஸைவ பரித₃ஹ்யதே
ந ச ஸக்னோம்யவஸ்தா₂தும் ப்₄ரமதீவ ச மே மன: (1.30)

நிமித்தானி ச பஸ்யாமி விபரீதானி கேஸவ
ந ச ஸ்ரேயோ (அ)னுபஸ்யாமி ஹத்வா ஸ்வஜனமாஹவே (1.31)

“அர்ச்சுனர் சொன்னார்: ஓ கிருஷ்ணா, யுத்தம் செய்வதற்காக இங்கே
குழமியுள்ள எல்லா உறவினர்களையும் பார்த்ததில் (1.28);

என் உடலின் எல்லா எலும்புகளும் மெலிகின்றன; என் வாய் உலர்ந்து
விட்டது; என் முழு உடலும் படபடத்து நடுங்க மயிர்க்கால்கள் சிலிர்த்து
நிற்கின்றன (1.29);

‘காண்டீபம்’ ஆகிய எனது வில், என் கரங்களில் இருந்து நழுவுகின்றது;
என் தோலில் எங்கும் எரிச்சல் மிகுந்து, என்னால் நிற்கவும்
முடியவில்லை! என் மனம் சுழல்கிறது (1.30);

நான் கொடுமையான விளைவுகளை எதிர்பார்க்கிறேன். ஓ கேசவா,
இந்த யுத்தத்தில் என் உறவினரைக் கொன்று எந்தவித நன்மையையும்
அடையப் போவதாக எனக்குத் தெரியவில்லை (1.31).”

அய்யா கூறினார்:

“இப்பொழுது கவனியுங்கள். சம்ஸாரத்தின் இரண்டாவது பிடி ‘**ஷோகம்**’
எனும் ‘துயரம்’ வெளிப்படுவதை! பாசம் இருந்தால் துயரம் நிச்சயம் உண்டு.
அர்ச்சுனரின் சொற்களில், அவரது துயரம் உங்களுக்குத் தெரிகிறது அல்லவா?
பாசத்தின் விளைவாக இப்போது அர்ச்சுனரின் மனம் முற்றிலும் துயரத்தால்
மூடப்பட்டது!”

“அய்யா, பாசம் மட்டும்தானா துயரத்துக்குக் காரணம்?”

“ஆம், துயரம் என்பது மனத்தின் நோய். அது ஒருவர் உணர்ச்சியால் கொண்டுள்ள பாசத்தின் விளைவு. உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு ஒருவர்மேல் அல்லது ஒரு பொருளின்மேல் நாம் வைக்கும் பற்று, அதனை அடையும் வரை ஓர்வித நிம்மதி இல்லா நிலையையும், அதனை அடைந்தால் அது போய்விடுமோ என்ற பய உணர்வையும், அது போய்விட்டால் ஆழ்ந்த துயரத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. எனவே பாசம் இருந்தால் துயரம் நிச்சயம் என உறுதியாகக் கொள்ளலாம்.”

“அய்யா! நம் வாழ்க்கையில், உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு பாசம் கொண்டு இருக்கத்தானே வேண்டும், நம் அன்புக்கு அது அவசியம் இல்லையா?”

“அன்பு நம் ஒவ்வொருவரும் நிச்சயம் காட்ட வேண்டிய பண்பு. ஆனால் உணர்ச்சியால் பாச வலைக்குள் சிக்கிக் கொள்வது தவறு. வாழ்க்கையில் பாச உணர்ச்சி இல்லாமல் இருப்பது கடினம் என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால், அது துயரத்திற்கு வழி வகுக்கும் என்பதையும் புரிந்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். எனவே துயரம் வரும் என எதிர்பார்த்து அதனைக் கையாளும் முன்னேற்பாடுகளையும் நாம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.”

“அது எப்படி அய்யா? நாம் துயரப்படுவதற்குத் திட்டம் என எதுவும் இடுவது இல்லையே!”

“அதுதான் தவறு! பாசம் இருப்பதால், துயரம் வரும் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு, அப்படித் துயரம் வந்தால், எப்படி எதிர்கொள்வது என்பதையும் திட்டமிட்டுக் கொள்ள வேண்டும். அப்படித் திட்டமிடுவது, நாம் துயரம் எதுவும் இல்லாமல், மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும் சமயத்திலேயே நடக்க வேண்டும்.”

“புரிகிறது. ஆனால் துயரம் வந்தால், அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாமே! அதை ஏன் நாம் இன்பமாய் இருக்கும் நேரத்தில் சிந்தித்து, மனதையும் காயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்?”

“இல்லை! ஷோகம் உங்களைத் தாக்கும்போது சம்ஸாரத்தின் மூன்றாவது தாக்கம் ‘**மோஹம்**’ உங்களுக்கு ஏற்பட்டுவிடும். ‘மோஹம்’ என்றால் ‘மதிக்குழப்பம்’. மனதில் துயரமும், துயரத்தால் பயமும் எண்ணச் சீர்மையும் குன்றிவிடும். அப்போது அறிவும் சூழ்நிலையைச் சரியாக ஆராய்கின்ற வலிமையுடன் இருக்காது. அதனால், மனம் துயரத்திலிருந்து தப்பிக்கும் வழி எதுவெனத் தெரியாமால், மேலும் மேலும் உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டுப் பாசத்தில் மூழ்கும். ‘தன்னிரக்கம்’ ஏற்பட்டு, அறிவு தவறான திசையில் முடிவுகளை எடுக்கும். புரிகிறதா? எனவே துயரங்களைக் கையாளவும் முன்னேற்பாடுகள் அவசியம்! வீடு பற்றி எரியும்போதா அதனை

அணைப்பதற்கு ஓர் கிணறு வெட்டலாமா என யோசிப்பது!”

அய்யா அழுத்தமாகச் சொன்னார்.

“அர்ச்சுனர் இப்போது சம்ஸாரத்தின் மூன்று தாக்கத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டார். மோஹத்தின் விளைவாக அவர் கூறும் வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள்.”

ந காங்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகா₂னி ச
கிம் நோ ராஜ்யேன கோ₃விந்த₃ கிம் போ₄கை₃ர்ஜீவிதேன வா (1.32)

யேஷாமர்தே₂ காங்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போ₄கா₃: ஸுகா₂னி ச
த இமே (அ)வஸ்தி₂தா யுத்₃தே₄ ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா த₄னானி ச (1.33)

ஆசார்யா: பிதர: புத்ராஸ்ததை₂வ ச பிதாமஹா:
மாதுலா: ஸ்வஸூரா: பெளத்ரா: ஸ்யாலா: ஸம்ப₃ந்தி₄னஸ்ததா₂ (1.34)

ஏதான்ன ஹந்துமிச்சா₂மி க்₄னதோ (அ)பி மது₄ஸூ₃த₃ன
அபி த்ரைலோக்யராஜ்யஸ்ய ஹேதோ: கிம் நு மஹீக்ருதே (1.35)

“ஓ கிருஷ்ணா, நான் வெற்றியை விரும்பவில்லை. அரசாட்சியோ,
அதனால் வரும் இன்பங்களையோ நான் விழையவில்லை. இந்த
அரசாட்சி, இன்பம், ஏன் இந்த வாழ்க்கை , ஓ கோவிந்தா, இவற்றால்
எல்லாம் என்ன பயன்? (1.32);

யாருடைய நன்மைக்காகவும், இன்பத்திற்காகவும், நாம் அரசாட்சியை
வேண்டினோமோ, அவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் உடமைகளையும்
உயிர்களையும் தியாகம் செய்ய இந்த யுத்த பூமியில் நிற்கிறார்கள் (1.33);

ஆசிரியர்கள், மூத்தோர்கள், பிள்ளைகள், பாட்டன்மார்கள், தாய்
வழி மாமாக்கள், மாமனார்கள், பேரப் பிள்ளைகள், மைத்துனர்கள்,
உறவினர்கள் (1.34);

ஓ மதுகுதனா, அவர்கள் என்னைக் கொல்ல விரும்பினாலும், மூன்று
உலகங்களும் எனக்குக் கிடைக்கும் என்றாலும், அவர்களை எல்லாம்
நான் கொல்ல மாட்டேன். அப்படியாயின், இந்த உலகத்துக்காகவா
கொல்வேன்? (மாட்டேன்) (1.35).”

அய்யா சொன்னார். “கவனீத்தீர்களா, அர்ச்சுனர் கிருஷ்ணரை ‘மதுகுதனன்’
என அழைக்கிறார். மது என்ற அரக்கனை முன்பு கொன்றதால் கிருஷ்ணருக்கு

அப்படி ஒரு புகழ்ப்பெயர். ஆனால் அர்ச்சுனருக்கு இப்போது அப்படி அரக்கரை அழிக்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. மாறாக, அன்புச் சொந்தங்களை அழிக்க வேண்டிய கட்டாயம். எனவே கிருஷ்ணருக்குத் தன் இக்கட்டினை உணர்த்தவே அர்ச்சுனர் அப்படி அழைக்கிறார். இப்படி எல்லாம் ஏதாவது வழிகளைப் பயன்படுத்தித் தன் மோஹத்திற்கு ஏற்ப ஒரு விளைவைத்தான் குழம்பிய மனம் எதிர்பார்க்கும்.”

“அய்யா, அர்ச்சுனர் சொல்வதில் என்ன தவறு இருக்கிறது. ஒருவரைக் கொல்வது, அதுவும், ஒருவர் தம் உறவுகளையே கொல்வது என்பது மிகவும் கொடுமையான செயல். அதற்குப் பதிலாக, ஏன் அதை விட்டு அவர் போகக் கூடாது? ‘அஹிம்ஸா’ எனும் ‘கொல்லாமை’ தானே நமது வேதங்களிலும் முக்கியப் பண்பாக உபதேசிக்கப்பட்டது, இல்லையா?”

“இப்படித்தான் குழம்பிய அறிவு தான் எடுக்கின்ற உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்ட முடிவுக்குச் சப்பைக் கட்டுக் கட்டும். அர்ச்சுனர் தன்னையே ஒருவிதமாய் ‘பிளாக் மெயில்’ செய்து கொண்டு, கிருஷ்ணரையும் அதற்கு ஒப்புமை கூற விழைகிறார். அவருடைய பேச்சைத் தொடர்ந்து கேளுங்கள். அத்தோடு, இன்னொரு உண்மையையும் புரிந்து கொள்ளுங்கள். ‘அஹிம்ஸா’ என்பது நமது வேதங்களில் ஒரு ‘கட்டாய ஒழுக்கம்’ எனக் காட்டப்படவில்லை. ‘அஹிம்ஸா’ எனும் தர்மம் எங்கு எப்படி நடத்தப்பட வேண்டும் என்பதற்கும் விதிகள் இருக்கின்றன. ஒரு மருத்துவர், நோயாளியின் உடலைக் குணப்படுத்த அதனை அறுப்பதோ, நாட்டைக் காக்கும் வீரன் அதன் பொருட்டு எதிரிகளைக் கொல்வதோ, பிறருக்கு உணவளிக்க வேண்டும் எனும் நோக்கத்தில், மாமிசத்திற்காக விலங்கினைக் கொல்வதோ அஹிம்சைக்கு எதிரானது என ஆகாது. செயலைவிட அச்செயலின் நோக்கம்தான் அஹிம்சை எதுவென நிர்ணயிப்பது.”

அர்ச்சுனர் என்ன சொல்கிறார் என்பதை சஞ்சயன் விவரிப்பதைத் தொடர்ந்து கேட்டோம்.

நிறுத்த தா₄ர்தராஷ்ட்ரான்ன: கா ப்ரீதி: ஸ்யாஜ்ஜனார்தன
பாபமேவாஸ்ரயேத₃ஸ்மான்ஹத்வைதானாததாயின: (1.36)

தஸ்மான்னார்ஹா வயம் ஹந்தும் தா₄ர்தராஷ்ட்ரான்ஸ்வபா₃ந்த₄வான்
ஸ்வஜனம் ஹி கத₂ம் ஹத்வா ஸுகி₂ன: ஸ்யாம் மாத₄வ (1.37)

யத்யப்யேதே ந பஸ்யந்தி லோபோ₄பஹதசேதஸ:
குலக்ஷயக்ருதம் தோ₃ஷம் மித்ரத₃ரோஹே ச பாதகம் (1.38)

கத₂ம் ந ஜ்ஞேயமஸ்மாபி₄: பாபாத₃ஸ்மான்னிவர்த்திதும்
குலக்ஷயக்ருதம் தோ₃ஷம் ப்ரபஸ்யத்₃பி₄ர்ஜனார்தன (1.39)

“ஓ ஜனார்த்தனா, திருதராஷ்டிரரின் பிள்ளைகளை எல்லாம் கொல்வதினால், நமக்கு என்ன சுகம் வந்து விடப்போகிறது? இந்த எதிர்ப்பாளர்களைக் கொல்வதால், பாவம் மட்டுமே நம்மைப் பாதிக்கும் (1.36);

எனவே திருதராஷ்டிரரின் பிள்ளைகளையும், மற்ற நம்முடைய எல்லா உறவினர்களையும் கொல்வது நமக்குப் பொருத்தமானது அல்ல, ஓ மாதவா, நாம் எப்படி நம் மக்களையே கொன்று இன்பம் அனுபவிப்பது! (1.37);

அவர்கள் வேண்டுமானால், தங்கள் மனதைப் பேராசையில் இழந்த காரணத்தினால், சொந்தக் குடும்பத்தை அழிப்பதையும், நண்பர்களின் நன்றியை மறப்பதையும் தெளிவாக உணர மறந்திருக்கலாம் (1.38);

ஆனால், குடும்பங்களை அழிப்பதால் விளையும் பாவத்தைப் பற்றி நன்றாக அறிந்த நாம் ஏன், ஓ ஜனார்த்தனா, இப்பாவச் செயலைவிட்டு விலகக் கூடாது? (1.39)”

அய்யா சொன்னார்,

“அர்ச்சுனர் தற்போது, ‘நாம்’, ‘நமக்கு’ என்றெல்லாம் கூறிக் கிருஷ்ணரையும் தன்னுடைய பார்வையிலேயே சூழ்நிலையைப் பார்க்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார். இதுவும் மோஹத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் சாதிக்கின்ற செயல்தான்.”

தொடர்ந்து கேட்டோம்.

குலக்ஷயே ப்ரணஸ்யந்தி குலத₄ர்மா: ஸனாதனா:
த₄ர்மே நஷ்டே குலம் க்ருத்ஸ்னமத₄ர்மோ (அ)பி₄ப₄வத்யுத (1.40)

அத₄ர்மாபி₄ப₄வாத்க்ருஷ்ண ப்ரத₃ஷ்யந்தி குலஸ்த்ரிய:
ஸ்த்ரீஷு த₃ஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ணஸங்கர: (1.41)

ஸங்கரோ நரகாயைவ குலக்₄னானாம் குலஸ்ய ச
பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம் லுப்தபிண்டோ₃த₃கக்ரியா: (1.42)

தோ₃ஷைரேதை: குலக்₄னானாம் வர்ணஸங்கரகாரகை:
உத்ஸாத்யந்தே ஜாதித₄ர்மா: குலத₄ர்மாஸ்ச ஸாஸ்வதா: (1.43)

உத்ஸன்னகுலத₄ர்மாணாம் மனுஷ்யாணாம் ஜனார்த₃ன

நரகே நியதம் வாஸோ ப₄வதீத்யனுஸூஸ்ரும (1.44)

அஹோ ப₃த மஹத்பாபம் கர்தும் வ்யவஸிதா வயம்
யத்₃ராஜ்யஸுக₂லோபே₄ன ஹந்தும் ஸ்வஜனமுத்யதா: (1.45)

யதி₃ மாமப்ரதீகாரமஸஸ்த்ரம் ஸஸ்த்ரபாணய:
தா₄ர்தராஷ்ட்ரா ரணே ஹன்யுஸ்தன்மே க்ஷேமதரம் ப₄வேத் (1.46)

“குடும்பங்கள் அழிந்தால், இல்லறம் (கிருஹ தர்மம்) அழியும். அதனால் சமுதாய நீதியும் (லோக தர்மம்) அழிந்து. குடும்பங்கள் அதர்ம வழியில் செல்லும் (1.40);

அப்படி அதர்மம் வந்து விட்டால், ஓ கிருஷ்ணா, பெண்கள் தங்கள் புனிதத்தை இழந்து விடுவார்கள். பெண்கள் தவறான வழியில் போய்விட்டால், ஓ விருஷிணி வழித் தோன்றலே!, ஜாதிக்குழுப்பங்கள் எல்லாம் ஏற்பட்டுவிடும் (1.41);

அவ்விதம் சமூக நியதிகள் புறக்கணிக்கப்படுவதால், குடும்ப நாசம் ஏற்பட்டு, மனித வாழ்க்கையே நரகம் ஆகிவிடும். (தர்மம் தவறுவதால்) எவரும் மறைந்த மூத்தோருக்கான உணவையும் நீரையும் படைக்கின்ற சடங்குகளைச் செய்ய மறப்பார்கள். அதனால் மறைந்த மூத்தோர்களும், தங்களுடைய வானுலக வாழ்வை இழந்து வீழ நேரிடும் (1.42);

அதன் விளைவாக, குடும்ப நாசமும், சாதிக் கலவரங்களும், சமூக ஒற்றுமையும், மொத்தமாக அழிந்து விடும் (1.43);

ஓ ஜனார்த்தனா, இல்லறத்தை நாசம் செய்கின்றவன் கொடும் பாவத்தால் நரகத்தில் வீழ்வான் என்பதை எல்லாம் நான் பெரியோர்களிடம் கேட்டிருக்கிறேன் (1.44);

ஓ என்ன விந்தை! அரசாட்சி எனும் இன்பத்தை அடைய வேண்டிய பேராசையில், நம் மக்களையே கொல்லத் துணிகின்ற பாவத்தைச் செய்வதற்கும் நாம் துணிந்து விட்டோமே! (1.45);

ஆயுதங்களை விட்ட என்னை, ஆயுதங்கள் ஏந்தி இருக்கும் திருதராஷ்டிரரின் பிள்ளைகள் கொன்றாலும் பரவாயில்லை, நான் பழிவாங்கும் நோக்கத்தில் போரிடும் நோக்கத்தில் இல்லை (1.46).”

அய்யா பின்வருமாறு கூறினார்.

“அர்ச்சுனர் இப்போது எல்லாவிதமான வாதங்களையும் பயன்படுத்தித் தன் விருப்பத்தை நியாயப்படுத்துகிறார். நாம் துயரப்படும்போது, நமது புத்தி மழுங்கிவிடும். எது தர்மம், எது அதர்மம் எனப் பகுத்தறிய முடியாது. மாறாக தர்மமே அதர்மமாகவும், அதர்மமே தர்மமாகவும் தோன்றும். அர்ச்சுனர் அதைத்தான் செய்கிறார். ‘நாம், நமக்கு’ என்றெல்லாம் பன்மையில் பேசி, கிருஷ்ணரையும் தன்பக்கம் ஈர்க்க நினைக்கிறார். பெண்களின் துயரம், குடும்ப நாசம், சமூகத்தில் அவலம் என்றெல்லாம் நியாயப்படுத்திப் போரிட மறுக்கிறார். பாவ புண்ணியம் என்றெல்லாம் பல கோட்பாடுகளையும் எடுத்துக் காட்டி எப்படியாவது போரிடாமல் சென்றுவிடலாம் என முயல்கிறார்.”

“அய்யா, அப்படி அர்ச்சுனர் செய்வதும் ஓர் நல்ல தியாகம் அல்லவா? போர் எனும் பேரழிவினைத் தடுக்கலாமே”

“அப்படி நடந்திருக்கக் கூடிய காலமெல்லாம் போயாகிவிட்டது. எல்லா முயற்சிகளும் அற்றுப் போன நிலையில்தான் இந்தப் போர் விளைந்து இருக்கிறது. இனி இது அர்ச்சுனருடைய போர் அல்ல. அவருக்கும் இதில் ஒரு கடமை உள்ளது, அவ்வளவுதான். எனவே அர்ச்சுனரின் மன மாற்றத்துக்கு ஏற்ப முடிவெடுக்க முடியாது.”

அய்யா தொடர்ந்து கூறினார். “அதெல்லாம் இருக்கட்டும். நமது குறிக்கோள் என்ன? எப்படி நாம் வாழ்வில் சோதனைகள் வரும்போது அவற்றைச் சரியான வழியில் கையாண்டு முன்னேற வேண்டும் என்பதும், சம்ஸாரத் துயரத்திலிருந்து விடுபடவேண்டும் என்பதும் தான். எனவே அதனை நாம் மனதில் கொள்வோம். கதையை விட்டு விடுவோம்.”

மனத்திரையில் பதிந்தோம்.

ஸஞ்ஜய உவாச

ஏவமுக்த்வார்ஜுன: ஸங்க்யே ரதோ₂பஸ்த₂ உபாவிஸத்
விஸ்ருஜ்ய ஸஸரம் சாபம் ஸகோஸம்விக்₃னமானஸ: (1.47)

சஞ்சயன் கூறினார்.

“இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, யுத்த களத்தின் மத்தியில், மனதில் துயரம் நிரம்பியனவாக, அர்ச்சுனன தன் வில்லினையும் அம்புகளையும் கீழே போட்டுவிட்டுத் தேரில் அமர்ந்து விட்டான் (1.47)”

அய்யா கூறினார்.

“நாம் இதுவரை பார்த்தது அர்ச்சுனருக்கு வந்த துயரமும் அதனால் அவருக்கு ஏற்படும் குழப்பமான சிந்தனைகளும்தான். இதனால் நமக்கு என்ன பயன் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். எதைச் செய்ய வேண்டும் எனத் தெரியாமல் நாம் குழம்பும்போதெல்லாம், அதனையே ஒரு நல்ல திருப்புமுனையாகச் செய்வது என்பதுதான் இங்கே கற்க வேண்டிய பாடம். எனவே அதனை முதலில் நாம் யோசிக்கலாம்.”

நான் அய்யாவின் வார்த்தைகளுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதைத் தேனமுதத் திருவூட்டல்

§ திருப்பு முனை

அய்யா சொன்னார்.

“அர்ச்சுனரின் ஷோகம், மோஹமாக மாறிவிட்டால் அது அழிவுக்கு வழி வகுக்கும். அதுவே யோகத்திற்கு வழி வகுத்தால், அதுவல்லவோ திருப்புமுனை! அர்ச்சுனரின் நிலையில் உங்களால், உங்களைப் பார்க்க முடிகிறதா? எத்தனை முறை நீங்களும் அவரைப்போல் மனக் குழப்பத்தினால், எது சரியான முடிவு எனத் தெரியாமல் துயரப்பட்டு இருக்கிறீர்கள்?”

“ஆம் அய்யா. நானும் அர்ச்சுனரைப் போலத்தான்! அர்ச்சுனர் சந்தித்தது போல, இரத்தம் சிந்தும் யுத்த களம் எல்லாம் என் வாழ்க்கையில் நல்ல வேளை, இல்லை, கடவுளுக்கு நன்றி. ஆனால் உணர்ச்சி, துயரம், குழப்பம், எது சரி, எது தவறு என அறியாமல் போராடுவது, குழம்பிய மனதுடன் முடிவெடுத்து விட்டுப் பிறகு வருந்துவது - இதெல்லாம் எல்லோர் வாழ்க்கையிலும் நடக்கத்தான் செய்கிறது. இதெல்லாம்தான் சம்ஸாரத்தின் தாக்கமா?”

“ஆம். மனிதர்களின் இடரான சம்ஸாரம் இதுதான். இதனை முன் நிறுத்துவதுதான் நாம் இப்போது சந்தித்த நிகழ்ச்சி. இதுதான் பகவத்கீதையின் முதல் அத்தியாயத்தின் கருப்பொருள். இந்த சம்ஸாரத் துயரத்தை எப்படிக்கையாள்வது, அதிலிருந்து முற்றிலுமாக எப்படி விடுதலை அடைவது என்பதுதான் கீதை நமக்குத் தரும் பாடம்.”

“நாம் அப்படியான துயரக்காலத்தில் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“அர்ச்சுனர் என்ன செய்யப் போகிறாரோ, அதைப் போலவே செய்யுங்கள். சரணடையுங்கள். எப்போது நம்முடைய அறிவோ, திறனோ உதவாது என உணர்ந்து கொள்கிறோமோ, அப்போதே, நல்ல குருவிடம் நம்மை முற்றிலும் ஒப்படைத்து விட வேண்டும்”

“ஆனால், அர்ச்சுனர் அப்படிச் செய்யவில்லையே!”

“ஆம். இதுவரை அர்ச்சுனர் தன் துயரத்தையும் குழம்பிய மனதையும் ஓட்டியே பேசிக் கொண்டு இருந்தார். ஆனால் அவருடைய இந்த பலவீனம், துயரம் இவையே அவரை குருவை நோக்கித் திருப்பி விடும். அதனால்தான் இந்த அத்தியாயத்தைப் பெரியோர்கள் ‘அர்ச்சுன விஷாத யோகம்’ என அழைத்தார்கள்”

“ஆம் அய்யா, கேட்க வேண்டும் என நினைத்தேன். தலைப்பின் பொருள்

என்ன?”

“வடமொழியில் ‘**விஷாத**’ என்றால் ‘துயரம், பலவீனம், செயலற்ற சோர்வு’. இங்கே யோகம் என்பது ‘வழி’ அல்லது ‘திருப்பு முனை’ எனப் பொருள் தரும். எனவே விஷாத யோகம் என்பது, எப்படி ஒருவரின் துயரமே நல்ல திருப்புமுனையாக அமைய முடியும் என்பதைக் காட்டுகிறது.”

“அப்படியானால் ‘**விஷாத யோகம்**’ எனப் பொதுவான தலைப்பு வைத்திருக்கலாமே, அர்ச்சுனரின் விஷாதயோகம் என வைத்தது ஏன்?”

“நல்ல கேள்விதான். உயர்வுக்கான திருப்புமுனை நம் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் அவரவருடைய மனத் தெளிவினையும், அறிவின் முதிர்ச்சியையும் கொண்டு விளைகிறது. நமக்கு அர்ச்சுனர் குழப்பத்துடன் இருப்பது நல்ல பயனைக் கொடுத்து உள்ளது. ஏனென்றால், அவரின் மூலமாக, துயரத்தின் பயனாக நன்மை விளையும் என நாம் அறிய முடிகிறது. தலைப்பு அதனால் என்ன காட்டுகிறது என்றால், அர்ச்சுனரின் துயரமே அவருக்கு ஒரு திருப்புமுனையாக அமைகிறது என்பதைத்தான். எதனால் அவருக்குத் துயரம் வந்தது என்பதையும், அத்துயரத்தால், அவர் என்ன மாற்றங்களை அடைந்தார் என்பதையும் அறிந்து, அதன் மூலம் நாம் பயன் பெற வேண்டும் என்பதே இத்தலைப்பு நமக்குத் தரும் பாடம். ஒருவேளை அப்படி அர்ச்சுனரின் துயரம் நமக்குப் பாடமாகவில்லை என்றால், வேறு யாரை எடுத்துக் கொள்வது?”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“பாருங்கள்! பகவத்கீதையில் நாம் மனம் பதித்திருப்பதால், கீதையில் குறிப்பிடப்பட்டு, அதில் பேசுகின்றவர்களை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் ஐவர் ஆவார்கள். கிருஷ்ணரின் மொழியே ஸ்ரீ பகவத்கீதை என்பதால், அவரை நாம் குருவாக மட்டுமே பார்க்க முடியும். சஞ்சயனோ கீதையை நமக்கு விவரிப்பவர். எல்லாவற்றையும் ஞானக் கண்களால் பார்த்து, செவிகளால் கேட்டு, மனதினால் ஆய்ந்து நமக்குத் தருகின்றார். தூர இருந்து ஒரு சாட்சியாக, எவ்விதப் பிணைப்பும் இன்றி நடப்பதை உணர்த்துவதால், சஞ்சயன் நம்முடைய மனசாட்சியாகத்தான் இருக்கிறார். எனவே அவரது துயரம் என எதையும் நாம் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. அதனால் சம்ஸாரத்தில் சிக்கிய மற்ற மூவர்தான் நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறார்கள்.”

“அவர்கள் திருதராஷ்டிரர், துரியோதனன், அர்ச்சுனர் - சரிதானே?”

“ஆம், நீங்கள் திருதராட்டிரருடன் உங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தீர்களா?”

“இல்லவே இல்லை”, விரைவாக, ஏதோ ஆகாத செயல் என்பதாக மறுத்தேன்.

“நாம் திருதராஷ்டிரரையும் புரிந்து கொண்டு பயில வேண்டும். பகவத்கீதையின் முதல் பாடலே அவரது கேள்வியாக இருப்பதினால், அவரது முக்கியத்துவமும் நமக்குப் புரிய வேண்டும்”

“அது என்ன அய்யா?”

“அரசர் திருதராஷ்டிரர் பிறவிக் குருடர். வாய்த்த மனையாளும் அறியாமையாலும், சுய இரக்காத்தாலும், தானும் கண்களை மூடிக் குருடராய் இருப்பதாகத் தவம் எடுத்தவர். அதனால், ஓர் வழிகாட்டியாக இருக்கும் வாய்ப்பையும் இழந்தவர். திருதராஷ்டிரர் மேலும் மேலும் சம்சாரத்தில் மூழ்குவதற்கு, அவரது சூழ்நிலையும், குணங்களுமே காரணம், அவருடைய பந்தம் அவரைக் கட்டிப் போட்டது. ‘என் மகன்’, ‘என் அரசு’ என எல்லாவற்றிலும் தன்னுடமை எதுவோ அதில் மட்டுமே உணர்ச்சியால் பந்தப்பட்டார். அதுதான் ‘மமஹாரம்’ எனும் பாசம். அதில் மூழ்கியதால், அவருக்கு இருந்த ஒரு சில நல்ல குணங்களும் கூடத் தமது வலிமையை இழந்து சோர்ந்துவிட்டன!”

“அய்யா, அப்படியானால், அவருடைய துயரம் அவருக்குத் திருப்புமுனை காட்டவில்லையா?”

“நாம் உணர்ச்சியின் வேகத்தால் குருடராகிவிட்டால், நம்முடைய தர்மப்பாதை கலையத் தொடங்கிவிடும். பந்தங்களுக்காகத் தர்மத்தை விட்டுவிட்டால், விடுதலைக்கான திருப்புமுனை எளிதில் ஏற்படாது.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“திருதராஷ்டிரர் ‘மமஹாரம்’ எனும் பந்தத்தில் சிக்கியவரின் அடையாளம். அப்படிப் பட்டவருக்கு வரும் அறிவுக் குழப்பம், அவரைத் ‘தாமஸி’ எனும் சோர்வும், பயமும், செயலின்மையும் கொண்டவராக மாற்றிவிட்டது. அவருக்குச் செயலை, அதுவும் சரியான எச்செயலையும் செய்யும் துணிவில்லாமல் போய்விட்டது. எனவே அவருடைய துயரம் திருப்புமுனை தரும் பாடம் ஆகாது”

“துரியோதனின் துயரம்?”, நான் கேட்டேன்.

“துரியோதனன் உணர்ச்சியில் இன்னொரு வகை. அவனது அழிவுக்கு அவனுடைய ‘அகங்காரம்’ முக்கியக் காரணம். அவனுக்கும் ‘மதம்’ எனும் செருக்கு மிகுந்துவிட்டது. ‘மாச்சரியம்’ எனும் பொறாமைமையில் எப்போதுமே மூழ்கி இருந்தான். இதனால், ‘க்ரோதம்’ எனும் பெருஞ்சினம் அவனுடைய குணமாக மாறிவிட்டது. திருதராஷ்டிரர், மமஹாரத்தின் உருவம் என்றால், துரியோதனன் அகங்காரத்தின் உருவம் எனக் கொள்ளலாம். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு எப்போதுமே தான் செய்வதுதான் சரி எனத்

தோன்றும். எவை எல்லாம் சான்றோர்களால் தவிர்க்கப்பட வேண்டிய குணங்களோ, அவற்றையே அவர்கள் ஆராதிப்பார்கள். பார்த்திருப்பீர்களே, சிலர் சொல்லுவார்கள், ‘நான் கோபம் வந்தால் பொல்லதவன் ஆவேன்’ என்றெல்லாம். இதெல்லாம் செருக்காலும், மதிக் குழப்பத்தாலும் வருவது. அப்படிப்பட்டவர்களிடம் நல்ல குணங்கள் இருக்காது என அர்த்தம் இல்லை. துரியோதனனும் தன் மனைவிக்கு நல்ல துணைவனாக, தனக்குப் பிடித்தவர்களிடம் நல்ல நண்பனாக எல்லாம் இருந்திருக்கிறான். ஆனால், தனது குணத்தால், ‘ராஜஸம்’ எனும் உணர்ச்சியால் செயல் செய்பவனாகத் தான் சம்ஸாரம் எனும் துயரத்தில் இருக்கிறோம் என்பதையே அறியாதவனாக இருக்கிறான். இந்த தாமஸம், ராஜஸம் எனும் குணங்கள் என்ன என்பதுபற்றி எல்லாம் நாம் பயிலப் போகிறோம். துரியோதனின் துயரம் நமக்குப் பாடம் ஆகாது என்பதுதான் இங்கே நாம் அறிந்து கொள்வது. அதனால்தான் அர்ச்சுன விஷாத யோகம் நமக்குப் பாடமாகிறது”

“அய்யா, அப்படியானால் சம்ஸாரத்தை அறிவதுதான் முதற் படி, அப்படித்தானே!”

“ஆம். நமக்கு நோய் இருக்கிறது என்பதை முதலில் உணர்ந்து கொண்டால்தானே நாம் மருந்தின் அவசியத்தை உணர முடியும்! சம்ஸாரம் எனும் நோய்தான் மூலகாரணம் என்பதை முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இது உடல் சார்ந்த நோய் அல்ல. துல்லிய மனம், அறிவு சார்ந்த நோய். அதனால், அதற்கான மருந்தும் மிகத் துல்லியதாகத்தான் இருக்கும். எனவே இதனை நாமாக உணர்ந்து கொள்வது அரிது. அதற்கு நமக்கு ஒரு சத்குரு அவசியம் தேவை. இதனை உணர்ந்து கொண்டு, நாம் ஒரு சத்குருவைத் தேடத் தொடங்கி விட்டோம் என்றால், அதுவே தேறிவருவதற்கான அடையாளம்”

“அய்யா, அப்படியானால், அர்ச்சுனர் ஏன் உடனே கிருஷ்ணரிடம் சம்ஸாரத் துயரத்துக்கான விடுதலை எதுவென நேரடியாகக் கேட்கவில்லை?”

“ம்ம்ம்.. அதற்கான நேரம் வரும். இதுவரை கிருஷ்ணரை அர்ச்சுனர் ஒரு நல்ல, அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரிய நண்பராகத்தான் பார்த்துள்ளார். அதைத் தவிர, இப்போது, கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனரின் தேரோட்டி. பார்த்த சாரதி! இதுவரை கிருஷ்ணர் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை என்பதைப் பார்த்தீர்கள் அல்லவா? அர்ச்சுனர் தமக்கு ஒரு குரு தேவை என்பதை உணர்ந்து, கேட்டுச் சரண் அடையும் வரை, அர்ச்சுனருக்கு ஒரு குருவை அடையாளம் கண்டு கொள்ளும் தகுதி வரவில்லை என்பதே காரணம். அது சீக்கிரமே வரலாம்.”

“ஆம் அய்யா, கிருஷ்ணர் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லையே?”

“ஆம், ஏனென்றால், அர்ச்சுனர் தன்னுடைய துயரத்தைக் கிருஷ்ணரிடம்

கொட்டிக் கொண்டு இருக்கிறார். அப்போது மௌனமாகக் கேட்பதுதானே பண்பாடு? அவரது மௌனத்தில் நமக்கு அப்படி ஒரு பெரு விளக்கம் கிடைக்கிறது அல்லவா, இதை எல்லாம் நாம் வாழ்க்கையில் கைக் கொள்ள வேண்டும். யாரும் கேட்காமல், நாம் அறிவுரைகள் சொல்லக் கூடாது!”

“உண்மை அய்யா, எனக்கு அர்ச்சுனர் சீடராக மாறுவதைக் காண மிகவும் ஆவலாக இருக்கிறது. குருவின் அறிவுரைகளைக் கேட்கத் துடிக்கிறேன்.”

“ஆம், அதனால்தான் ஸ்ரீ பகவத்கீதை, ‘**மோக்ஷ சாஸ்திரம் - விடுதலை அறிவு**’ எனப் புகழப்படுகிறது, சம்ஸாரத்துயரத்தை நம் சொந்த அறிவால், முயற்சியால் அகற்ற முடியாது. ஸ்ரீ பகவத்கீதையை நாமே படித்து அதன் உண்மையை உணர்ந்து விட முடியாது. சத்குருவின் வழியாக மட்டுமே அந்த உண்மையை உள்வாங்கிக் கொண்டு உயர முடியும்.”

“நாமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை நமது சத்குருவாக அடைய முடியுமா?

“அது நம்மைப் பொறுத்தது! நமது குருவைத் தேடும் வேட்கையின் தீவிரத்தைப் பொறுத்தது. அதற்கான முதல் தகுதி, நாம் நிச்சயமாக சம்ஸாரத்தில் மாட்டிக் கொண்டுள்ளோம் எனத் தெளிவாக உணருவது. இந்த அறிவு நாம் துயரப்படும்போது மட்டும் வந்து வந்து போனால், அது பலன் இல்லை. நாம் வாழ்க்கையை இன்பமாக அனுபவிக்கும்போதும், அதுவும் சம்ஸாரமே என அதன் நிலையாமையை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அதுதான் முதற்படி. அப்படிச் சிறைப்பட்டிருக்கிறோம் எனத் தெரிந்தால்தான் ‘விடுதலை’ என ஒன்றினை நாம் நினைக்க முடியும்.”

“எப்போது விடுதலைக்கான தாகம் நமக்கும் வரும்? எப்போது நாம் குருவைக் காண்போம்?”

அய்யா என்னை ஆழமாகச் சில நொடிகள் பார்த்தார்.

“கவனியுங்கள். கீதையின் முதற்பாகம் இந்த தாகத்தைத்தான் ஊட்டுகிறது. இனிமேல் வரப்போவதுதான் ‘**கீதோபதேசம்**’ எனும் இறைவனின் அருள் மொழி. அது நம் ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுக்கப்பட்டதுதான். ஆனால் அர்ச்சுனர் பார்த்த மாதிரி நாமும் குருவைப் பார்க்க வேண்டும் என்றால், அதற்கான சில ‘**யோக்யதா**’ தகுதிகள் நமக்கும் வேண்டும். நாளைக்கு நாம் தொடர்வதற்கு முன்னால், நீங்களும் யோசியுங்கள். அர்ச்சுனரிடம் இருந்த தகுதிகள் உங்களுக்கும் இருக்கிறதா என்று”

“அய்யா, எனக்குப் புரியவில்லை. சம்ஸாரம் என்பது மனிதர்களுக்கு மட்டுமே உள்ள நோய் என்பது புரிந்தது. அதனால், துயரமும், குழப்பமும் அடைந்த

அர்ச்சுனருடன் என்னையும் ஒப்பிட்டுக் கொள்ள முடிகிறது. எனக்கும் அவரைப் போலத் துயரமும், அறிவுக் குழப்பமும் வருகிறது.”

“அது நல்ல தொடக்கம்தான். ஆனால் சம்ஸார நோய்க்கான மூல காரணம் ‘அறியாமை’ நமக்கு நாம் யாரெனத் தெரியாமல் இருத்தல்தான். அதாவது நம்முடைய தன்னுணர்வு தவறானது. ‘இந்த உடல்தான் நான்’ என்பது போல. ‘நான்’ என நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒரு அடையாளத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் அல்லவா? இதற்கு ‘**அகங்காரம்**’ என்று பெயர். அதன் விளைவாக நாம் உடமை, உரிமை என ‘என்னுடையது’ எனும் அடைமொழியினால், பந்தங்களை வளர்த்துக் கொள்கிறோம். இந்த ‘என்னுடையது’ எனும் ‘**மமகாரம்**’ மற்றொரு அறியாமை. அந்த விதத்தில், அர்ச்சுனரைப்போல நாமும் அகங்காரம், மமகாரம் எனும் அடிப்படையான அறிவுக் குழப்பத்தில்தான் ஒத்துப்போகிறோம்.”

நான் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“ஆனால் மற்றுமொரு குழப்பமும் அர்ச்சுனருக்கு ஏற்பட்டது. அதுதான் அவருக்கு விடுதலையை நோக்கிச் செல்லும் நல்ல திருப்புமுனையைக் கொடுத்தது. அது எதுவென அறிவீர்களா?”

“எது அய்யா?”

“அர்ச்சுனர் அடைந்த குழப்பம், ‘எது சரியான தர்மம்’ என்பதில்தான்! அர்ச்சுனர் நல்ல செயல் ஒன்றையே, அது தர்மத்தைச் சார்ந்திருந்தால் மட்டுமே, செய்ய வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறார். ஆனால் எது தர்மம் சார்ந்த வழி எனத் தெரியாமல் குழம்பி விட்டார். அத்தகைய குழப்பம், ஒருவரை நல்ல திசை நோக்கித் திருப்பும். குருவை அடைய வழி வகுக்கும்!”

“எனக்குப் புரிகிறது அய்யா. எனக்கும் அதுமாதிரி ‘**தர்மசங்கடம்**’ சில சமயம் வந்துள்ளது. எது சரியான முடிவு, வழி என்றெல்லாம் யோசித்திருக்கிறேன். ஆனால், அப்போதெல்லாம், சத்குருவை நாடவேண்டும் என எனக்கு ஏன் தோன்றவில்லை?”

“உங்களுக்கு ‘நல்லது எது’ என அறிய வேண்டி மட்டுமே மனதில் குழப்பங்கள் வந்தால், அதுவே முன்னேற்றம்தான். ஆனால் அவற்றை எப்படி ஒரு ‘**சாதனமாக**’, பயிற்சியாக மாற்றி மேலான அறிவைத் தரும் திருப்பு முனையாக மாற்ற வேண்டும் என்பதையும் நீங்கள் உணரவேண்டும். அப்படி உணர்வதற்கும், உண்மையை நாடிப் போவதற்கும், நமக்கு சில தகுதிகள், அதாவது சில பண்புகள் இருக்க வேண்டும் என வேதாந்தம் சொல்கிறது.”

“அவை என்ன அய்யா? அப்படியான பண்புகள் அர்ச்சுனருக்கு இருந்தது என நமக்கு எப்படித் தெரியும் அய்யா?”

“முதல் பண்பு ‘**விவேகம்**’ எனும் ‘பகுத்தறிவு’. இதன் முக்கிய நோக்கம் உலகில் எது நிலையானது, எது நிலையற்றது என அறிவது. இதற்கு நம்மைச் சுற்றி உள்ள எல்லாவற்றையும் ஆராய வேண்டும். வாழ்க்கையே நமக்கு இதற்கான விடையைக் காண்பிக்கும்.”

“நீங்கள் மரணத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறீர்களா?”

“நான் காணும் எல்லாவற்றிலும் உள்ள நிலையாமை பற்றிக் கூறுகிறேன். தோன்றுவன எல்லாம் மறைகின்றன. இப்போது இருப்பது, முன்பு ஒரு காலத்தில் இருக்கவில்லை என்றால், இன்னும் ஒரு காலத்தில் இருக்கப் போவதும் இல்லை. புரிகிறதா?”

“நிச்சயம் அய்யா. எல்லாவற்றின் நிலையாமை புரிகிறது. ஆனால் அது தான் வாழ்க்கை. நாம் வாழ்வில் நிலையில்லாவற்றுடன் தானே உறவு கொண்டு வாழவேண்டி இருக்கிறது?”

“ஆம். நிச்சயமாக நிலையற்றவைதான் நம் எல்லா உறவுகளும். ஆனால் அவற்றின் நிலையற்ற தன்மையை நாம் மறந்துவிட்டு, அவற்றுடன் ஈடுபடுவதால்தான் எல்லாத் துயரங்களும் வருகின்றன.”

“அப்படியானால் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“விவேகம் நமக்கு ‘**வைராக்கியம்**’ எனும் பற்றின்மையைத் தரவேண்டும். அது ஒட்டுதல் அறிந்தும் ஒட்டாதிருக்கும் திட்டம், இது புரிகிறதா? எதிலும் உணர்ச்சியால் ஊட்டப்பட்ட பாசம் இல்லாமல், ஆனால் அதேசமயம் அன்புடன் இருப்பது.”

“அய்யா, சில சமயம் எனக்கு அப்படி வைராக்கியம் வரும். அதிலும் யாராவது அன்புக்குரியவர் இறந்து விட்டால், எல்லாவற்றிலும் சில நாட்களுக்கு ஒரு பற்றின்மை வரும். ஆனால் போய்விடும்!”

“அப்படி ஒரு துயரத்தின் விளைவாக பற்றின்மை சில நாட்களுக்கு வந்து போனால், அது வைராக்கியம் அல்ல, ‘**விரக்தி**’ எனும் ஒருவித ஏற்றுக்கொள்ளாமை. வைராக்கியம் என்பது விவேகம் எனும் பகுத்தறிவால் மட்டுமே வரும்.”

நான் ஆழ்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“அர்ச்சுனர் திறமையான பகுத்தறிவாளர். அதனால்தான் யுத்த களத்தில் அவர் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து பேசுகின்றார். அவரது வைராக்கியமும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அரசாட்சியோ, இன்பங்களோ, அவருக்குப் பொருட்டல்ல. அவரது விவேகத்துக்கும், வைராக்கியத்துக்கும் பல சான்றுகளை அர்ச்சுனரின் பேச்சில் காணலாம்.”

சில நிமிட மௌனத்திற்குப் பின் அய்யா தொடர்ந்தார்.

“எல்லாச் செயலிலும் நீங்கள் பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்துங்கள். எல்லாப் பயன்களிலும், பற்றின்மையைச் செலுத்துங்கள். அதனால் உங்களுக்குத் தெளிவும் வலிமையும் கிடைக்கும்.”

“ஆம் அய்யா, என்னுடைய பகுத்தறியும் திறன் இன்னும் வளர்க்கப்பட வேண்டும். பற்றின்மை எனக்கு இன்னும் ஆழமாகப் பதியவில்லை. வளர்த்துக் கொள்கிறேன். இவை இரண்டும்தான் தகுதிகளா?”

“இவை இரண்டும் அடிப்படைத் தகுதிகள். இதனை அடையவும், தொடரவும், நமக்குச் சில ஒழுக்கங்கள் தேவை.”

“அவை என்ன அய்யா?”

“விவேகம், வைராக்கியம் இருந்தாலும், அவற்றை நிலைப்படுத்த மனம் முக்கியக் காரணம். மனதில் ஆசை இருந்தால், பற்றின்மை எப்படி வரும்? எனவே மனதின் எண்ணங்களைச் சீராக்கி வைக்க வேண்டும். அப்படியான ‘மனக் கட்டுப்பாடு’ - ‘க்ஷமா’ எனப்படும்.”

“மனதைக் கட்டுப்படுத்துவது எப்படி?”

“கட்டுப்படுத்துவது என்றால், மனதில் எண்ணமே இல்லாமல் செய்வது இல்லை. அதனை யாரும் செய்ய முடியாது. மனக் கட்டுப்பாடு என்பது மனதில் நல்ல எண்ணங்களை மட்டுமே சீராக வளர்ப்பது. மாமுனிவர் பதஞ்சலி தம்முடைய முதலாவது யோக சூத்திரத்தில் ‘யோக: சித்த விருத்தி நிரோத:’ என, யோகம் என்பதே மனச்சீர்மைதான் எனச் சொல்லி இருக்கிறார். எனவே மனக்கட்டுப்பாடு பயிற்சியால் முடியும். மேலும் எப்போதும் நல்ல மக்களின் அருகில் இருந்தாலும் நல்ல எண்ணங்கள் வளரும். யோகம், ஜபம் எனும் சிறப்பான வழிமுறைகளைப் பயிற்சி செய்வதாலும் கிடைக்கும். அப்படி மனதை சீர்செய்பவர் தொடர்ச்சியான முன்னேற்றம் காண்பார்.”

“நான் மனதை கட்டுப்படுத்த முயல்கிறேன் அய்யா. தியானம் எல்லாம் செய்கிறேன். ஆனால் சுற்றி நடக்கும் விஷயங்கள் மனதை இழுத்து விடுகின்றன.”

“ஆம். அதற்கு நம்முடைய ‘புலனொழுக்கம்’ எனும் ‘**தமா**’ வேண்டும். நம்முடைய ஐந்து புலன்களும் அதனதன் வேலையைத்தான் செய்யும். அவைகள் மனதுக்கு விஷயங்களைக் கொடுத்து இழுத்துக் கொண்டே இருக்கும். ஆனால், பயிற்சியால் ஒவ்வொரு புலனையும் அடக்கலாம். முக்கியமாக, நாம் நல்ல சூழ்நிலையில் நம்மை இருத்திக் கொண்டால், புலன்கள் நல்ல விஷயங்களைத்தான் நுகர நேரிடும். இது ஒரு அவசியமான காரணம். எனவே மனக் கட்டுப்பாடும், புலனொழுக்கமும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்தவை”.

“புரிகிறது. தினம் சில மணி நேரம் இதற்காகவே ஒதுக்கிப் பயிற்சி செய்யலாம். ஆனால் வாழ்க்கை நடந்தாக வேண்டுமே? மற்ற நேரங்களில் உலக விஷயங்களில் ஈடுபடும்போது என்ன செய்வது?”

“அப்போதும் என்ன கஷ்டம்? மனக்கட்டுப்பாடும், புலன் ஒழுக்கமும் வந்துவிட்டால், உலக விஷயங்களிலும் உங்களால் மிகச் சிறப்பாகச் செய்ய முடியும். ஆனாலும், நீங்கள் சொல்வதில் ஒரு செய்தி இருக்கிறது. சில சமயங்களில், நாம் நம்முடைய செயல்களையும் மாற்றிக் கொள்ளவும், தேவையானால் அவற்றைத் தியாகம் செய்யவும் வேண்டும். எப்போது ஒரு செயல் நம்முடைய ஆன்மீக முன்னேற்றத்துக்கு இடைஞ்சலாக இருக்குமோ, அப்போது, அச்செயலை விட்டுவிட வேண்டும். அதனால் நமக்குச் சில நஷ்டங்கள் ஏற்படலாம். அவற்றை வைராக்கியத்தால் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய பண்பு ‘**உபரமா**’ அல்லது ‘செயல் ஒழுக்கம்’ எனப்படும்.”

“ம்ம்ம். அதைச் செய்வது பெரிய சவால்தான். தீமை விளைவிக்கும் செயல் என்றால் விட்டுவிடுவதில் கஷ்டம் இல்லை. ஆனால் ஆன்மிக முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக இருக்கும் என்பதற்காக மட்டும் நமக்கு இன்பம் தரும் செயலை விடுவது அவ்வளவு எளிதல்ல.”

“ஆமாம். கஷ்டம்தான். ஆனால் கிருஷ்ணர் அப்படியான செயலைச் செய்யும் போதும், எப்படி ஆன்மீக வளர்ச்சியை விட்டுக் கொடுக்காமல் செய்வது என்பதை எல்லாம் நமக்குத் தரப்போகிறார். பார்த்துக் கொண்டே இருங்கள்”

அதைக் கேட்டதும் எனக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதி வந்தது.

“வேறு என்ன தகுதிகள் தேவை அய்யா, நீங்கள் ஆறு சொன்னீர்கள்”

“ஆமாம்! மனக்கட்டுப்பாடு, புலன் ஒழுக்கம், செயல் ஒழுக்கம் - இவற்றோடு, நமக்கு எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் ‘சகிப்புத்தன்மை’ எனும் ‘**திதிஷ்டா**’ தேவை. இன்ப துன்பங்கள் வந்தால் அவற்றை அப்படியே ஏற்பது. இது முக்கியமான பயன், தகுதி.”

“ஐந்தாவது?” சற்றே பலவீனமாகக் கேட்டேன்.

“அது மிக மிக முக்கியமான பண்பு, மாணவர்களுக்கு அவசியமான பண்பு - ‘**சிரத்தா**’ என்பது ஆகும்”

“சிரத்தா என்றால், ஆசிரியர் சொல்வதை நம்புவது, அதுதானே?”

“இல்லை. ‘நம்பிக்கை’ என்பதே நமது சாஸ்திரங்களில் ஒருபோதும் வலியுறுத்தப்படுவது கிடையாது. ‘சிரத்தா’ என்பது ‘குறிக்கோளில் அசையாமல் இருப்பது’. குறிப்பாக, ஆசிரியர் அல்லது சாத்திரங்கள் கூறும் கருத்துக்கள் நம்முடைய அறிவுக்கும், அனுபவங்களுக்கும் மாறாகத் தோன்றினாலும், அவை உண்மை எனவும், அதனை உண்மை என உணர்வதற்கான அறிவும் அனுபவமும் நமக்கு இன்னும் கிடைக்கவில்லை எனவும், எனவே அது கிடைக்கும் வரை, கற்பதை விடப்போவதில்லை எனும் உறுதியும் கொண்டு இருத்தல். அதுதான் சிரத்தை.”

“அய்யா, ஒருவேளை குரு சொல்வது உண்மையிலேயே தவறாக இருந்தால்? குரு போலியானவராக இருந்து விட்டால்” - தயக்கத்துடன் கேட்டேன்.

“இருக்கலாம். அப்படி ஒரு இக்கட்டும் வரலாம். ஆனால் சிரத்தா எப்போதுமே தனியாகச் செயல்படுவதில்லை. அதற்கு விவேகம் துணை இருக்கிறது. அதனால் அப்படியான தவறுகள் தன்னால் சரியாக்கப்பட்டுவிடும். எனவேதான் சாஸ்திர அறிவில் சிரத்தை இருப்பது அவசியம்”

தொடர்ந்து சொன்னார்.

“சிஷ்யருக்கான இந்தப் பண்புகளை எல்லாம் ஒருவர் அடைந்த உடனேயே நிச்சயமாக குரு அவரைக் கண்டு கொள்வார்.”

அவ்வார்த்தையை என் மனதில் ஆழமாகப் பதித்துக் கொண்டேன்.

“வேறு என்ன தகுதிகளை நான் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் அய்யா?”

“நல்லது. இந்த ஐந்து ஒழுக்கங்களும் வந்துவிட்டால், நீங்கள் நல்ல ஆன்மீகம் பயிலும் தகுதி பெற்றவர் ஆவீர்கள். உங்களுக்கு மனத் தெளிவும், உறுதியான அறிவும், எதையும் பரந்தும், நுணுக்கமாகவும் ஆராயும் திறனும் இருக்கும். அப்படியான ‘மன அமைதி’ அல்லது ‘**சமாதானம்**’ உங்களது ஆறாவது பண்பாக மாறிவிடும்.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“அர்ச்சுனர் இப்படியான எல்லாத் தகுதிகளையும் பெற்றிருந்தார். கிருஷ்ணர் ஒரு முறை ‘தூக்கத்தை ஜெயித்தவரே’ என அர்ச்சுனரை அழைத்தாரே, அதிலிருந்து அவர் புலனடக்கம் அடைந்தவர் எனத் தெரிகிறது. அர்ச்சுனரின் தவம், ஒழுக்கம், அறிவுக் கூர்மை எல்லாமே, அவர் வேதாந்த உண்மைகளை அறியத் தகுதி பெற்றவராகக் காட்டுகின்றன. குழம்பி இருந்தாலும், அவரது கேள்விகள் அறிவுக் கூர்மையுடன் உள்ளன. நாமும் அர்ச்சுனர் அடைந்த அதே பயனை, ஸ்ரீ பகவத்கீதை மூலம் அடைய வேண்டும் என்றால், நம்முடைய தகுதியை நாமும் வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். கவலைப்படாதீர்கள்! அதனை வளர்த்துக் கொள்வதற்கும், நமக்கு ஸ்ரீ பகவத்கீதையே வழிகாட்டப் போகிறது.”

“அய்யா, அர்ச்சுனருக்கு எல்லாத் தகுதியும் இருந்தது என்றால், ஏன் கிருஷ்ணர் உடனே தான் குரு என்பதைக் காட்டவில்லை? அர்ச்சுனர் மேலும் துயரப்படும்படி விட்டார்? எனக்கும் அப்படி ஒரு நிலை வந்தால், குரு வருவார் என என்ன நிச்சயம்?”

“அதற்கும் காரணம் இருக்கிறது. அர்ச்சுனருக்கு எல்லாத் தகுதிகளும் இருந்தன. ஆனாலும் ஒரு முக்கியமான தேவை அவரால் காட்டப்படவில்லை”

“என்ன அய்யா?”

“அதுதான் ஆறாவது தகுதி. ‘விடுதலை வேட்கை’ அல்லது ‘**முமுகுத்வம்**’. இதுவரை அர்ச்சுனர் தன்னுடைய மனதில் தோன்றியதை எல்லாம் பேசிக் கொண்டிருந்தாரே தவிர, தனக்கு விடையாக ஒரு வழி வேண்டும் எனக் கேட்கவில்லையே?”

“கேட்பாரா?”

“கேட்பார். அனால் அது எப்பொழுது நடக்கும் என்றால், நம்மால் இனி ஒன்றுமே செய்வதற்கு இல்லை, நமக்கு மற்றவரின் உதவி வேண்டும் என்ற உண்மை தெரியும்போது! அந்த உண்மைக்காகத் தன்னை முற்றிலும் சரணடையச் செய்யும்போது! அதுதான் நாம் விழையும் திருப்புமுனை! அக்கணமே விடிவு பிறக்கும்! குரு கண் முன் தெரிவார்.”

எவ்வளவு பெரும் பயன் விளையப் போகிறது என நெகிழ்ந்து காத்திருந்தேன்.

அய்யா சொன்னார்.

“ஆனால் அது சுலபம் இல்லை. சரணடைவதற்கு நம்முடைய செருக்கு ஒரு பெரிய தடையாக இருக்கும். அதனைத் தொலைத்துத்தான் ஒருவரால் சரண் அடைய முடியும். நாம் பார்ப்போம், அர்ச்சுனர் என்ன செய்யப் போகிறார் என்று!

நீங்கள் உங்களுடைய குணங்களைச் செம்மைப்படுத்துவதற்கான வழிகளை யோசியுங்கள்.”

கீழ்வானில் சூரியக் கதிரின் கரங்கள், இரவின் கரும்போர்வையை மெதுவாகச் சுருட்டத் தொடங்கின. எனக்குள்ளும் சிறிய வெளிச்சம். அய்யா, அடுத்த நாள் மாலை குருகேஷத்திரக் களத்தைச் சந்திக்கலாம் எனச் சொல்லி நடக்கத் தொடங்கினார்.

என்னால் காத்திருக்க முடியவில்லை!

ஓம் தத்ஸதி₃தி ஸ்ரீ மத்₃ப₄க₃வத்₃கீ₃தாஸலிபனிஷத்ஸு
ப்₃ரஹ்மவித்₃யாயாம் யோக₃ஸாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுனஸம்வாதே₃
அர்ஜுனவிஷாத₃யோகோ₃ நாம ப்ரத₂மோ (அ)த்₄யாய: (1)

இவ்வாறு பேருண்மை ஞானமும், யோக சாத்திரமுமாகிய,
அர்ச்சுனருக்கும், பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கும் நடந்த உரையாடலாக,
புனித உபநிடதமான ஸ்ரீ பகவத்கீதையின்
'அர்ச்சுன விஷாத யோகம்'
எனும் முதல் அத்தியாயம் நிறைவுறுகிறது,

முந்தைய பாகம்:
அறிமுகம்

அடுத்த பாகம்:
பாகம் - 1

www.meenalaya.org

Mee. Rajagopalan

Comments to rajag@gmail.com

ஸ்ரீ பகவத்கீதை
தேனமுதத் திருவூட்டல்

02: சாங்கிய யோகம்
மெய்யறிவுச் செயலொழுக்கம்
(உரையாடலில் உண்மை உணர்தல்)

முந்தைய பாகங்களைப் படித்துவிட்டு இதனைத் தொடர்வது
பயனளிக்கும்.

Mee. Rajagopalan

www.meenalaya.org

25 March 2020

Version 2.0

02: சாங்கிய யோகம்

மெய்யறிவுச் செயலொழுக்கம்

02: Sankhya Yoga

§ பாகம் 2

மாலைச் சூரியனின் தங்கச் சுடர்களால் கங்கையின் நீர்ப்பரப்பில் பொன் கதிர்கள் தம் அடர்ந்த கிளைகளில் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கரையோர மரங்கள் அமைதியாக இரசித்துக் கொண்டிருந்தன. மெதுவாகச் சுருண்டு மாலைப் பொழுது இரவுப் போர்வைக்குள் போகப் போகும் நேரம். அய்யாவைச் சந்தித்து அவருடன் குருஷேத்திரப் பயணத்தைக் தொடரும் ஆவலில் நான் சற்று முன்னதாகவே வந்துவிட்டேன். அர்ச்சுனரின் துயரைக் கண்டும், அவருக்கு எப்படி ஒரு திருப்புமுனை அமையப் போகிறது, அவர் எப்படி கிருஷ்ணரைத் தம் குருவாக ஏற்கப் போகிறார் என்பதை எல்லாம் அறியும் ஆசை மனதில் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது. நான் அய்யா சொல்லியிருந்ததை நினைவில் கொண்டேன்.

இறைவன் ஸ்ரீ பகவத்கீதையைப் பரிமாறுகின்ற காட்சியைக் காணும்

இப்பயணம், நாம் ஒவ்வொருவரும் நம்முள்ளேயே ஆராய்ந்து, எங்கே நாம் முழுமையான ஆளுமையுடனும், சுதந்திரத்துடனும் இருக்கிறோம் என்பதை உணர வைக்கின்ற பயணம் என்று. உண்மையைச் சொன்னால், எனக்கு இந்தத் ‘தன்னை அறிதல்’ என்பதெல்லாம் இன்னும் தெளிவாகத் தெரியாமல்தான் இருக்கிறது. அப்படி எல்லாம் ஆராய்வது, இந்த உலக வாழ்க்கைக்கு எப்படி உதவப் போகிறது என்பதும் எனக்குள் இருக்கும் கேள்விகள். ஆனாலும், இப்பயணத்தில் எனக்கு முழுமையான ஈடுபாடும், இன்பமும், கூட்டிச் செல்கின்ற அய்யாவிடம் நன்றியும் அதிகமாகவே இருக்கின்றன.

“வருக, நல்வரவு”, அய்யா சொன்னார்.

“தயாரா நீங்கள்? இனி நாம் பார்க்கப் போவதிலிருந்து, எதையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றால், நாம் இதுவரை பார்த்ததையும் நீங்கள் நன்றாகத் தெரிந்து இருக்க வேண்டும்.”

அய்யா இப்படிச் சொன்னது, இதுவரை கேட்டதையும், பார்த்ததையும் நான் ஒழுங்காக அறிந்து இருக்கிறேனா என்பதைச் சோதிக்கச் சொன்னதாகவே நான் உணர்ந்தேன்.

“ஆம் அய்யா! ‘எனது, எனது’ எனும் உணர்ச்சியாலாகிய பந்தம்தான் நம்மைப் பலவீனப்படுத்தி, எங்கே செயல்பட வேண்டுமோ, அங்கே செய்வதறியாது செய்து விடுகின்றது. கவலையும் பயமும் கொண்டு, அப்படியான ‘ஷோகம்’ மனதை மூட, நம்முடைய அறிவும் அதன் விளைவாக ‘மோஹம்’ எனும் குழப்பத்தை அடைகிறது. குழம்பிய அறிவினால் தெளிவான முடிவினை எடுக்க முடியாது. அதனால், சரியான வழிகாட்டல் இல்லாமல், மேலும் மேலும் உணர்ச்சியால் மட்டுமே செயலைச் செய்து ‘சம்ஸாரம்’ எனும் துயரில் ஆழ்கிறோம்.”

சிறிது தயக்கத்துடன் நான் தொடர்ந்து சொன்னேன். “அர்ச்சுனரையும் அப்படியான சூழ்நிலையில்தான் பார்த்தேன். அவருக்கு இருப்பதோ இன்னும் பெரிய இக்கட்டு. யுத்த களத்தில் முடிவெடுக்க முடியாத குழப்பம். தம்முடைய செயலால் பந்துக்களே அழியப்போகிறார்கள் என்றால் எப்படி அவரால் செயலாற்ற முடியும்! இதுதான் அவருடைய சங்கடம். இல்லையா அய்யா?”

“ஆமாம். அர்ச்சுனருக்கு ‘யுத்தம் செய்வது’ என்பதுதான் வந்த சோதனை. பகவான் சங்கரர் விளக்குவது போல, அர்ச்சுனருக்கு வழங்கப்பட்ட ‘யுத்தம் செய்’ எனும் கட்டளையைக் ‘கடமையைச் செய்’ என்பதாகவே நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். செய்ய வேண்டியவற்றை, தெளிவான மனதுடனும், ஒருமித்த அறிவுடனும், செயலில் அன்பு வைத்துச் செய்வதே நல்லது. இல்லை என்றால் துயரத்தில் சிக்கித் தவிப்பதே மிகும்.”

அய்யா தொடர்ந்தார். “ஆனாலும், ‘துயரம்’ என்பதையும் நம்மை நல்வழிக்கு மாற்றுகின்ற ஒரு திருப்புமுனையாகவும் கொள்ள முடியும். நுணுக்கமான கருத்து என்னவென்றால், எப்படி எந்தத் துயரச் சூழலையும், நல்ல திருப்புமுனையாக நாம் மாற்றிக் கொள்வது என்பதுதான் வெற்றி. நாம் எல்லாத் துயரத்துக்கும் வெளிச் சூழ்நிலையைக் காரணமாக்கி, அதனால், வெளியே சூழ்நிலையை எப்படி மாற்றுவது என்பதிலேயே குறியாக இருக்கிறோம். அப்படி வெளியிலே மாற்றத்தைச் செய்வதால், துயரத்தின் சாயல் மட்டும் போனதுபோல் தோன்றலாம். ஆனால் துயரத்துக்கான உண்மையான மருந்து நமக்குள் நாம் ஏற்படுத்தும் மாற்றங்கள்தான்.”

“எது மாதிரி அய்யா?”

“உதாரணமாக, உங்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட நபரைப் பார்த்தாலே துயரமும், அதை ஒட்டிய கோபம், வெறுப்பு போன்ற உணர்ச்சிகளும் ஏற்படுகின்றது என வைத்துக் கொள்வோம். நீங்கள் அதற்கு என்ன செய்வீர்கள்? அந்த நபரைச் சந்திக்கின்ற நிகழ்வு இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்வீர்கள், இல்லையா? அப்போதெல்லாம், அவரால் உங்களுக்குத் துயரம் இல்லைதான், ஆனால் நீங்கள் அத்துயரத்திலிருந்து முற்றிலும் விடுதலை அடைந்துவிட்டீர்களா, இல்லையே! ஏனென்றால், உங்கள் சுதந்திரத்தையும் தடை செய்து கொண்டீர்கள். அவரைப் பற்றிய சிந்தனை வந்தால் கூட, உங்களுக்குத் துயரம் வருகிறது என்பதால், நீங்கள் முற்றிலும் துயரத்திலிருந்து விடுபடவில்லை. சரியான மருந்து, உங்களுக்குள் அவர் மீது இருக்கும் வெறுப்பு (துவேஷம்) போக வேண்டும். வெறுப்பு என்பதும் ஒருவித பந்தம் (ராகம்)தான். எனவே மாற்றம் நமக்குள்தான் வேண்டும்.”

“இருக்கலாம் அய்யா, ஆனால் ஞானியைப்போலக் கெடுதி செய்பவரையும் நேசித்தல் என்பது எல்லோராலும் முடிகிற செயலா?”

“நீங்கள் தவறாகப் புரிந்து கொண்டீர்கள். தீய செயல் நடக்கிறது என்றால், அதனைத் தடுப்பதற்காக எதைச் செய்ய வேண்டுமோ, எதைச் செய்ய முடியுமோ அதைச் செய்யுங்கள். அப்படியான பாசிட்டிவ் ஆக்ஷன் தேவை. ஆனால் அப்படிச் செய்யும் செயல், அதனுடைய குறிக்கோளால் மட்டுமே நடத்தப்பட வேண்டுமே ஒழிய, பந்தத்தினால், விருப்பு, வெறுப்பு எனும் குறைகளால் நடக்கக் கூடாது. ‘செயலில் சுதந்திரம்’ என்பது, எதை நீங்கள் செய்ய வேண்டுமோ, அதனை முழு மனதுடன், எவ்விதத் துயரமோ, பயமோ இல்லாமல் உங்களால் செய்ய முடிவது! புரிகிறதா?”

“ஆம். புரிகிறது. இதற்குத்தான் ‘பற்றின்மை’ எனும் ‘வைராக்கியம்’ வேண்டும். இல்லையா?”

“ஆமாம். நான் இப்படி எல்லாம் உங்களைக் கேட்பதற்குக் காரணம், நாம் இப்போது காணப்போகும் அர்ச்சுனரின் மனமாற்றத்தைப் புரிந்து கொள்ளத்தான். தன்னை விட்டு வெளியிலேயே திருத்தங்களைக் கொண்டுவர, பல காரணங்களைக் கூறிக் கொண்டிருந்த அர்ச்சுனர், இனி தன்னுள் ஏற்படும் மாற்றத்தினால் மட்டுமே துயரத்தை நீக்க முடியும் என உணர வேண்டும். உங்களுக்கு அவை என்னவென்று தெரியுமா?”

“தெரியாது அய்யா, தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.”

“நல்லது, நல்ல மாணாக்கரின் முக்கியமான குணமே, ‘எனக்குத் தெரியாது, தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்’ என்பதை உறுதி செய்வதே! ஏனென்றால் ‘எனக்குத் தெரியாது’ என ஒருவர் உணர்ந்து கொண்டால், அவருக்குத் தெரிந்து கொள்வதற்கு என்று எத்தனை இருக்கின்றன! அது பெரிய வாய்ப்பு அல்லவா!”

“நிச்சயமாக அய்யா.”

“ஆனால், அப்படி ‘எனக்குத் தெரியாது’ என மனம் ஒப்பக் கூறுவது எளிது அல்ல. நாம் சுலபத்தில் சொல்லிவிட மாட்டோம். எப்படியாவது, அதையும் இதையும் திருத்தி வெளியில் ஒரு மாற்றத்தைச் செய்துவிடலாம் எனத்தான் நாம் முயற்சிப்போம். ஆனால் எதுவும் நடக்கவில்லை, நம் அறிவால் முடியாது எனத் தெரிந்தவுடனாவது, நாம் வழிகாட்டியைத் தேடவேண்டும்!”

“அய்யா, அர்ச்சுனரின் வாழ்க்கையில் நான் இதைத்தான் பார்க்கிறேன். அவர் என்னென்னவோ நியாயங்கள் எல்லாம் சொன்னாரே, யுத்தம் செய்யாமல் இருப்பதற்கு; எனினும் அவற்றில் அவருக்கு உறுதி இருந்திருந்தால், தெளிவான மனதுடன், யுத்த களத்தைவிட்டு அவர் சென்றிருக்கலாமே? அப்படிச் செய்யாததால், அவருக்குத் தன் அறிவில் உறுதி இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. சரியா அய்யா?”

“சரிதான்! தனக்கு ஒரு துயர் இருக்கிறது என்பதை அவர் உணர்ந்துள்ளார். தன்னுடைய அறிவினால், அதற்கு ஒரு விடை கிடைக்கவில்லை என்பதையும் இப்போது உணர்ந்துள்ளார். நமக்கு ஒரு நோய் வந்தால், அதை முதலில் கண்டுபிடித்து, நமக்கு நோய் உள்ளது என்பதை உணரவேண்டும். அப்படி நோய் கண்டவர்கள், தனக்குத் தெரிந்த வழியில் மருந்தினை அடைய முயற்சிப்பார்கள் அல்லவா?”

“அப்படி முயற்சி செய்வது அவசியம்தானே!”

“ஆம்! சிலர் துயர் வந்தால், அதனை எதிர்த்துப் போரிடாமல், முடங்கிப் போகிறார்கள், அதுவும் தவறு. முயற்சி செய்தல் வேண்டும். ஆனால்,

எப்பொழுது, ஒரு துயரத்தைத் தன் முயற்சியால் மட்டுமே அகற்ற முடியாது எனத் தெரிந்ததோ, அப்பொழுதே ஒருவர் அத்துயரத்துக்கான மருந்தை எவர் தருவார் எனத் தேடவேண்டும்.”

“அப்படி ஒரு மருந்து இருக்கிறது, அதனால் பூரணமான குணம் கிடைக்கும் என்பது தெரிந்தால்தானே!” நான் கேட்டேன்.

“மிகச் சரி, முக்கியமான கருத்து! மருந்து தேடுவதற்கான ஊக்கமே, அப்படி மருந்து இருக்கிறது என்பதைத் தீர்மானமாக அறிவதால்தான். இங்கே நாம் தவிர்க்கவே முடியாத துயரம் என்பதான மரணத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கிறோம். எனவே மரணத் துயரத்துக்கும் ஒரு மருந்து இருக்கிறது என்றால், அதனை அடையத் தரும் பாடம் அல்லவா மிகச் சிறந்த பாடம்! அர்ச்சுனர் இங்கே தன் அன்புக்குரியவரின் மரணத்தை எண்ணித் துயரம் கொள்கிறார். நமக்கு நம்முடைய மரணம் பற்றி நினைத்தாலும், பயமும் துயரமும் வருகிறது. இதுதான் ‘சம்ஸாரம்’. நமது வேதங்கள், சம்ஸாரத் துயரத்திலிருந்து முற்றிலும் விடுதலை அடைவதற்கான, நிரந்தரமான மருந்து ஒன்றைத் தந்துள்ளது. அது எல்லோருக்கும் கிடைத்திருப்பது. நாடு, ஜாதி, மதம், நிறம் என எவ்வித வேற்றுமை இன்றி ஒவ்வொரு மனிதருக்கும், சம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை அடைவதற்கான உறுதிமொழியை வேதம் தந்திருக்கிறது. அதனால், நீங்கள் சொன்னது முற்றிலும் சரி! அப்படி ஒரு மருந்து இருக்கிறது என்பதைச் சரியாகத் தெளிந்து கொள்வது முக்கியமான தகுதி”.

“அர்ச்சுனர் அப்படியான அறிவுடன்தான் இருக்கிறார் என நினைக்கிறேன். இப்போதாவது அது என்ன வழி என்று கேட்பாரா?” – நான் கேட்டேன், அர்ச்சுனர் நிச்சயம் கேட்கப் போகிறார் என்பதை அறிந்தவனாக.

“ஆம், தன்னை முற்றிலும் ஒப்படைத்து, குருவிடம் அருளை யாசிக்கின்ற அர்ச்சுனரின் இந்த மாற்றம்தான் நாம் நன்றாகத் தெளிந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய முதற் பாடம்.”

“நான் கற்றுக் கொள்ள மிகுந்த ஆவலுடன் இருக்கிறேன் அய்யா”

“மிகவும் நல்லது. உங்கள் ஊக்கத்தையும், விழிப்புணர்ச்சியையும் ஏராளமாக வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள். ஏனென்றால், இந்த அழகிய இரவு, நீளமாகவும், ஆழமாகவும் நமக்கு இருக்கப் போகிறது. பகவத்கீதையை முழுமையாக இன்றே சில வார்த்தைகளில் இறைவன் அளிக்கப்போகிறார்.”

“அய்யா, கீதை பதினெட்டுப் பாகங்களில் அல்லவா தரப்பட்டது!”

“ஆம். ஆனால் கீதையின் முக்கியக் கரு ‘சம்ஸார விடுதலை’ என்பதே. அதை

இப்போதே இறைவன் அளிக்கப் போகிறார். ஆனால் அந்த மருந்தைப் புசிக்கும் தகுதி இல்லை என்பதாலேயே, அர்ச்சுனர் மேலும் மேலும் கேள்விகளைக் கேட்கப் போகிறார். நல்ல காரியம் செய்தார் அதனால்! நமக்கும் அப்படியான மருந்தைப் புரிந்து ஏற்றுக் கொள்ள என்ன தகுதிகள் வேண்டுமோ அதை எல்லாம் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்புக் கிடைத்தது. கிருஷ்ணர் முதலில் விடையைக் கொடுத்து விட்டுப் பிறகு நெடுநேரம், கிட்டத்தட்ட 17 பகுதிகளில், அவ்விடையை நாம் சரியாக உணர்ந்து பயன் பெறுவதற்காக நமக்குள் ஏற்பட வேண்டிய மாற்றங்களை எல்லாம் சொல்லித் தரப்போகிறார். ஒரு நற்குருவாக, கடைசியில் சம்ஸாரத்தின் மருந்தை நம் கைகளில் தரப் போகிறார்!”

“அய்யா, எனக்குக் கூட அது விளங்குமா?”

“முதலில் கேளுங்கள். மனதினுள் அவ்வாறு கேட்டவற்றை நிரப்புகள். அதற்கு வழி செய்வதற்காகவாவது, மனதில் இருக்கும் பழைய அறிவையும் அனுமானங்களையும் முதலில் கொட்டிக் கவிழுங்கள். கீதையாகிய அறிவு விதை, உங்கள் மனதில் பதிந்து, தானாகவே முளைத்து மலரத் தொடங்கும். எனவே உங்களுக்கு எந்தச் சந்தேகமும் வர வேண்டாம்.”

புன்முறுவலுடன் அய்யா சொன்னார். “ஆனால், ஜாக்கிரதை! உங்களுடைய ‘**சிரத்தா**’ எனும் ‘நலியாத குறிக்கோள்’ எவ்வளவு வலிமையானது என்பதைச் சோதிப்பதற்கு அதிகமான வாய்ப்புக்கள் எழும். ஏனென்றால் நீங்கள் கேட்கப்போகும் எல்லாக் கருத்துக்களும், உங்களுடைய தற்போதைய அறிவுக்கும் அனுபவத்துக்கும் ஒத்துப்போகாதது போலத் தோன்றலாம். அப்பொழுதெல்லாம், சிரத்தையினால், நீங்கள் தொடர்ந்து கற்க வேண்டும். கவனியுங்கள்.”

அய்யா ஆலமரத்தின் அடியில் இருந்த பாரையில் அமர்ந்தார். நானும் அருகில் என்னை இருத்திக் கொண்டேன்.

“அமைதியாய்ச் சுகமாய் இருங்கள். இறைவனும், குருமார்களும் தங்கள் கருணையால் நமக்குத் தெளிவான மனதையும், கூர்மையான அறிவையும் தந்து, ஒப்பற்ற ஞானத்தை உணரச் செய்யட்டும்! நமக்கு அதற்கான வலிமை அமையட்டும்! ஸ்ரீ மதுகுதன சரஸ்வதி எனும் மாமுனிவர் அருளிய ஸ்ரீ பகவத்கீதைத் துதிப்பாடல்களைத் தொடர்ந்து கூறி, நமது பணியை அளிப்போம்!” - அப்படி சொல்லிக் கொண்டே அய்யா தம் கண்களை மூடித் துதிப்பாடல்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார். நானும் அவருடன் இணைந்து கொண்டேன். சூரியனின் அஸ்தமனம் முடிந்து, விண்மீன்கள் தெளித்த இரவுப் போர்வை மெதுவாக விரியத் தொடங்கியது.

§ துதிப்பாடல்

ஓ

நமோஸ்து தே வ்யாஸ விஸாலபுத்₃தே₄பு₂ல்லாரவிந்தா₃யதபத்ரனேத்ர |
யேன த்வயா பா₄ரததைலபூர்ண ப்ரஜ்வாலிதோ ஜ்ஞானமய ப்ரதீ₃ப || 2 ||

ஓம்

மேலான அறிவும், மலர்ந்த தாமரை இதழ் போன்ற ஞானக் கண்களும்
கொண்டு, (அக்கண்களால்) மஹாபாரதம் எனும் விளக்கில், (பெரும்
வரலாறு எனும்) எண்ணையை நிரப்பி, (சம்ஸார இருளை விலக்கும்)
ஞான தீபத்தினை ஏற்றிய, ஓ வியாச குருவே, வணக்கம்!

ஸநாதன தர்மத்தில், 'குரு பரம்பரை' எனும் நல்லாசிரியர்களின் வரிசையில்
மூத்தோனாக விளங்குபவர் பகவான் வேதவியாஸர். அவருடைய இயற்பெயரும்
'கிருஷ்ணர்' என்பதில், என்ன ஒரு நல்லாச்சிரியம்! எனினும் 'பகுத்துக்
தொகுப்பவர்' எனும் பொருளைத் தரும் 'வியாஸர்' எனும் பெயர் அவருக்குக்
கிடைத்த காரணம், பரந்த வேதங்களை 'ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வ' என
நான்கு தொகுப்புக்களாக ஆக்கி அளித்த அவருடைய மாபெரும் பணிக்காக!
அதனாலேயே அவர் 'வேத வியாஸர்' என அழைக்கப்படுகிறார்.

வேதத் தொகுப்பாக்கம் தவிர புராணங்கள் முதலான பல நூல்களையும்
வேதவியாஸர் செய்திருக்கிறார். அவற்றில் மிகவும் புகழ்மிக்கன இரண்டு.
ஒன்று 'பிரம்மசூத்திரம்' எனும் வேதாந்தக் கருத்துக்களைச் சுருக்கி விளக்கும்
சூத்திரநூல். மற்றொன்று, 'மஹாபாரதம்' எனும் பெரும் இதிகாசம். அதன்
மையப் பெருமைதான், 'ஸ்ரீ பகவத்கீதை' எனும் வேதாந்த விளக்கம். அதுவே
சம்சாரத் துயருக்கான மருந்து.

துதிப்பாடலை மனதில் தியானித்துக் கண்களை மூடி இருந்தேன். மனத்
திரையில், குருக்ஷத்திரத்தின் காட்சிகள் விரியத் தொடங்கின. சஞ்சயனது
வர்ணனைகளும், அய்யாவின் அத்தியாவசியமான இடைக் கருத்துக்களும்,
மனதின் காட்சிகளில் உயிர்த்து என்னை அழைத்தன.

ஸ்ரீ பகவத்கீதைத் தேனமுதத் திருவூட்டல்

§ சரணாகதி

ஸஞ்ஜய உவாச |

தம் ததா₂ க்ருபயாவிஷ்டமஸ்ருபூர்ணாகுலேக்ஷணம் |
விஷ்ணுந்நமித்யம் வாக்யமுவாச மது₄ஸூதி₃ன: || 2.1 ||

“சஞ்சயன் சொன்னார்.

மனதினை ஏழ்மைப்படுத்தும் இரக்கத்தால் மூடப்பட்டவனாக,
துயரத்தால் கண்களில் கண்ணீர் மல்க, மனம் வெதும்பி இருக்கும்
அவரிடம் (அர்ச்சுனரிடம்), மதுசூதனார் (கிருஷ்ணர்), பின்வருமாறு
கூறினார் (2.1).”

அய்யா சொன்னார்.

“நாம் பார்த்த அர்ச்சுனரிடம் தேவையான மாற்றம் இன்னும் நடக்கவில்லை.
துயரத்தால் குழம்பிய அர்ச்சுனரின் மனம், இப்போது வலிமையற்றதாக,
எதனையும் தருவதற்கு வளமை அற்று, மிகவும் ஏழ்மைப்பட்டதாக ஆகிவிட்டது.”

“இப்போதாவது கிருஷ்ணர் ஏதேனும் சொல்வாரா?”

“நாம் செய்வதறியாமல் துன்பப்படும்போதெல்லாம், இறைவனது அருள்
நமக்கு நல்ல வழியைக் காட்டிக் கொண்டேதான் இருக்கிறது. ஆனால், அவர்
காட்டும் வழியைக் கண்டு கொள்வது என்பது, இறைவனின் கருணையை
வேண்டிக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். ஆம், அர்ச்சுனருக்கும்
அப்படியான ஒரு நல்ல வாய்ப்பு வரப் போகிறது. அவரது நண்பரும்,
தேரோட்டியுமான கிருஷ்ணர் ஏதோ சொல்லப் போகிறார்.”

கூர்ந்து கேட்டோம்.

ஸ்ரீ ப₄க₃வானுவாச |

குதஸ்த்வா கஸம்லமித்யம் விஷ்ணே ஸமுபஸ்தி₂தம் |
அனார்யஜுஷ்டமஸ்வர்க்யமகீர்திகரமர்ஜுன || 2.2 ||

க்லைப்யம் மா ஸ்ம க₃ம: பார்த₂ நைதத்த்வய்யுபபத்யதே |
க்ஷா₃த்₃ரம் ஹ்ருத்யதௌ₃ர்ப்யல்யம் த்யக்த்வோத்திஷ்ட₂ பரந்தப || 2.3 ||

“பகவான் கூறினார்:

ஓ அர்ச்சுனா, சோதிக்கும் இடத்தில் சாதிக்க வேண்டிய இந்நேரத்தில், எப்படி உனக்கு ஆரியனல்லாதவர்களுக்கே பொருந்துவதும், வானுலகம் வரவேற்காததும், பெரும் அவமானத்தைத் தருவதுமான இப்படி ஒரு சோர்வு வந்தது? (2.2);

ஆண்மையற்ற தன்மைக்கு இடம் கொடுக்காதே, ஓ பார்த்தா! இது உனக்குப் பொருந்தாது! வலிமையற்றவனாக்கும் இந்தச் சோர்வெனும் மூடியைக் கழற்றி எறி, ஓ எதிரிகளை மாய்க்கின்ற வீரனே! (2.3).”

கிருஷ்ணரிடமிருந்து ஆறுதல் வார்த்தைகள் வரும் என எதிர்பார்த்திருந்த நான் கேட்டேன்.

“அய்யா, ஏன் கிருஷ்ணர் இப்படிப் பேசுகின்றார், இதுவரை அர்ச்சுனர் சொன்னது எதையுமே காதில் வாங்கிக் கொள்ளாதவர் போல?”

“ஒருவர் துயரத்தால் மூடப்பட்டுச் சோர்வாக இருக்கும்போது, மேலும் மெலிந்த ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறுவதால், அவர் தம்முடைய சோர்வாகிய தூக்கத்திலிருந்து எழுந்துவிடப் போவதில்லை. உலுக்கி நிமிர்த்துகின்ற வார்த்தைகளே அவருக்குள் எதையும் எதிர்கொள்ளும் மனதைக் கொடுக்கும். அதைத்தான் கிருஷ்ணர் செய்கிறார். கூர்மையான சொற்களால், அர்ச்சுனரை ‘ஆண்மையற்றவர்’ எனச் சொல்லி, அவரை விழிப்புறச் செய்கிறார். அதேசமயம், எதிரிகளை அழிக்கும் வீரர் அர்ச்சுனர் என்பதையும் அவருக்கு நினைவுபடுத்துகிறார். அரசர்களுக்குப் புகழே உயிர் என்பதால், அர்ச்சுனரின் செயல், அவமானத்தைத் தரும் என்றும், விண்ணுலகிலும் இடம் தராது என்றும் இடித்து உரைக்கிறார். இடம் பொருள் ஏவல் அறிந்து உதவுபவர் அல்லவா நல்ல நண்பர், இங்கே அப்படி ஒரு நண்பராகக் கிருஷ்ணர் இருக்கிறார்.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“நாம் துயரப்பட்டிருக்கும்போது, நமக்குத் தேவை ஆறுதலும் வெறும் கண் துடைப்பும் அல்ல. உலுக்கி, உற்சாகம் தரும் சொற்கள். கிருஷ்ணரும் அர்ச்சுனரும் எதிரிகளுடன் சண்டையிட வந்திருக்கிறார்கள். சண்டை – அது மட்டுமே அவர்கள் இப்போது செய்ய வேண்டும். அதைத்தான் கிருஷ்ணர் சொல்கிறார். ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். கிருஷ்ணர் இங்கே குருவாக உபதேசிக்கவில்லை. ஏனெனில் அர்ச்சுனர் அவரிடம் இன்னும் எந்த அறிவுரையும் கேட்கவில்லை. இது நமக்கு ஒருபாடம். ஒருவர் நம்மிடம்

கேட்டாலே ஒழிய, எவருக்கும் நாம் அறிவுரை செய்யக் கூடாது. ஆனால் நாம் நமக்கு நெருக்கமானவர்கள் என்று, அவர்கள் கேட்காமலேயே அறிவுரைகள் தருகிறோம். அவை எவருக்கும் பயன் அளிக்காது.”

“அய்யா, ‘பகவான்’ என்றால் என்ன? நான் இந்தச் சொல்லை இறைவனுக்கும், பல பெரியோர்களுக்கும் பயன்படுத்துவதைப் பார்த்திருக்கிறேன்.”

“நல்லது, ‘பகவான்’ எனும் இச்சொல் இக்காலத்தில் ‘கடவுள்’ என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. வழக்கத்தில், இது ஒரு பெருமைக்குரிய அடைமொழியாக, எவரை ஆன்மீகப் பெரியோராகக் கொள்கிறோமோ, அவரை அழைப்பதற்குப் பயன்பட்டது. சம்ஸ்கிருத மொழியிலே, ‘வான்’ எனும் கடைச்சொல், ‘நிலையான உடமையாளர்’ எனப் பொருள் தரும். உதாரணமாக ‘தனவான்’ என்றால், ‘நிலையான செல்வந்தர்’ எனப்பொருள். ‘பயில்வான்’ என்றால் ‘நிலையான வலிமையுடையவர்’ எனப் பொருள். அவ்வகையிலே, ‘பகவான்’ என்றால் ‘நிலையான நந்நிதிகள்’ கொண்டவர். இந்த நந்நிதிகளை ‘பக’ எனும் முதற்சொல் தருகிறது.”

“என்ன நந்நிதிகள் அவை?”

“இதற்கு, வியாசரின் மகனான பராசரமுனிவர் விஷ்ணு புராணத்தில் (6.5.47) கொடுத்த விளக்கமே எல்லோராலும் போற்றப்படுகிறது.

ஜம்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஸஸ்ய ஸ்ரிய |

ஜ்ஞான-வைராக்யயோஸ் சைவ ஷண்ணாம் புக்யம் இதீங்க்யனா ||

‘ஆளுமை’, ‘வலிமை’, ‘புகழ்’, ‘அழகு’, ‘அறிவு’, அவற்றுடன், ‘பற்றின்மை’ என ஆறுமே அந்த முக்கியமான நந்நிதிகள் ஆகும். இவற்றை எல்லாம் கொண்டு இறையாண்மையுடன் விளங்கியவராக கிருஷ்ணர் இருப்பதால், அவரை நாம் ‘பகவான்’ என்றே அழைக்கிறோம்.”

“இன்னொரு சந்தேகம் அய்யா, எதற்கு அர்ச்சனரை ‘ஆரியர் அல்லாதவனைப் போல’ எனக் கிருஷ்ணர் கேலி செய்கிறார்? ஆரியர் என்பது இனம் அல்லவா?”

“இல்லை. ‘ஆரியர்’ என்பது பண்பும் ஒழுக்கமும் கொண்டு, கொடுத்த வார்த்தையை மீறாமல் நடக்கும் மனிதர்களுக்கான அடைமொழி. அர்ச்சுனர் தானெடுத்த உறுதிமொழியை மறந்துவிட்டு, இப்போது போரிட மறுப்பதால், கிருஷ்ணர் அவருக்கு அவருடைய ஒழுக்கத்தை நினைவுபடுத்துகிறார்.”

“ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்குள் வடக்கு திசை வழியாக வந்து, அங்கிருந்த திராவிடர்களை விரட்டியவர்கள் என்பதல்லவா நான் நினைத்தது?”

“தவறு! அப்படியான ஒரு பெரும் பிழை இழைக்கப்பட்டுச் சரித்திரமில்லாத ஒரு மூடமை பரப்பப்பட்டுவிட்டது. ‘ஆரிய’, ‘திராவிட’ எனும் இரு சம்ஸ்கிருதச் சொற்களும் ஒன்றுக்கொன்று அடைமொழியாகலாமே தவிர எதிர்மொழி ஆக முடியாது. ஏனெனில், ‘திராவிட’ எனும் சொல்லுக்கு ‘மூன்று பக்கமும் நீர்க்குழந்த பகுதி அல்லது தீபகற்பம்’ என்பது பொருள். ‘ஆரியர்’ என்பதோ, ‘பண்புடையவர்’ எனப் பொருள் தருவது. அதனால், எப்படி இவ்விரு சொற்களும் எதிர்நிலை ஆகும்? அதனால், உதாரணத்திற்கு, இந்தியா எனும் தீபகற்பத்தில் இருப்பவர்கள் ‘திராவிடர்கள்’ ஆவார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ‘ஆரியர்’ என வாழ வேண்டும். எங்கு வாழ்ந்தாலும், ஒவ்வொரு மனிதரும், நாடு, மதம், ஜாதி, நிறம் என எவ்விதப் பாகுபாடும் இல்லாமால், ‘ஆரியர்’ எனப் பண்பும் ஒழுக்கமும் கொண்டு வாழ வேண்டும். அப்படி வாழ்பவர்கள் எவராயினும், அவர்கள் ஆரியர்கள்தான். இதற்கு மாறான எவ்விதப் பொருள் கொள்ளலும் தவறானது. அச்செயல், காழ்ப்பையும் எதிர்ப்பையுமே வளர்க்கும்.”

அய்யா இப்படிச் சொல்லிவிட்டுக் கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

“புரிந்தது அய்யா,”

நானும் என் மனத்திரையில் ஆழ்ந்தேன்.

அர்ஜுன உவாச |

கதம் பீஷ்மமஹம் ஸங்க்யே த்ரோணம் ச மதுஸூதிதன |
இஷாபி₄: ப்ரதியோத்ஸ்யாமி பூஜார்ஹாவரிஸூதிதன || 2.4||

“அர்ச்சுனர் கூறினார்:

ஓ மது எனும் அரக்கரைக் கொன்றவரே! இந்த யுத்தத்தில், துதிப்பதற்கு உரிய பீஷ்மரையும், துரோணரையும் எதிர்த்து, (அவர்களுடைய அம்புகளுக்கு) எதிராக நான் எப்படி அம்புகளைத் திருப்புவேன், ஓ எதிரிகளைக் கொன்றவரே! (2.4)”

“கவனியுங்கள் எவ்வளவு எச்சரிக்கையாக அர்ச்சுனர் பேசுகிறார் என்று! பீஷ்மரும், துரோணரும் போற்றத் தகுந்தவர்கள், அப்படிப்பட்டவர்கள் தன்னை நோக்கி அம்புகளை எய்தினால், நான் எப்படி அவர்களை எதிர்த்து அம்புகளைத் திருப்பி விடுவேன் எனக் கூறி, அதன்மூலம் தான் சண்டையை ஆரம்பிக்கப் போவதில்லை எனக் காட்டுகிறார்.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“அதுமட்டுமல்ல. மது என்ற அரக்கனைக் கொன்றவர் என்பதால் மதுசூதனன் எனவும், தனது எதிரிகளை எல்லாம் கொன்றவர் என்பதால் அரிசூதனன் எனவும் அழைக்கப்படும் கிருஷ்ணரை, அப்பெயர்களால் அழைத்து, அதன்மூலம், ‘கிருஷ்ணா, உங்கள் யுத்தங்களோ, அரக்கருடனும் எதிரிகளுடனும் மட்டுமே, ஆனால் என் நிலைமை வேறு’ எனச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.”

“அய்யா, அரக்கர்களை அர்ச்சுனர் இப்போது சந்திக்கவில்லை என்பது புரிகிறது. ஆனால் எதிரிகளையும் சந்திக்கவில்லை எனச் சொல்வது எப்படிச் சரியாகும்?”

“ம்... அர்ச்சுனர் திரும்பத் திரும்ப பீஷ்மர், துரோணர் இருவரை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார் பாருங்கள். அவர்கள் இருவரும் அர்ச்சுனரை எதிர்த்துப் போரிட நின்றாலும் அர்ச்சுனர் அவர்களை இன்னும் எதிரிகளாகப் பார்க்கவில்லை. அவ்வளவு தூரம் அர்ச்சுனரது பந்தம் அவரைக் குழப்பி இருக்கிறது!”

நான் அர்ச்சுனர் கூறுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

குருநஹத்வா ஹி மஹானுபா₄வான்
ஸ்ரேயோ போ₄க்தும் பை₄க்ஷ்யமபீஹ லோகே ।
ஹத்வார்த₂காமாம்ஸ்து குருநிஹவ
புஞ்ஜீய போ₄கா₃ன் ருதி₄ரப்ரதி₃க்தா₄ன் ॥ 2.5॥

“மாண்புக்குரிய குருமார்களைக் கொல்வதைத் தவிர்த்து, இந்த உலகில் பிச்சை எடுத்துச் சேகரித்த உணவில் வாழ்வதும் மேலானது. ஆனால், ஒருவேளை குருமார்களை நான் கொல்வேனாகில், அதனால் இவ்வுலகில் நான் அடையும் இன்பங்களும், செல்வங்களும் இரத்தக்கறை படிந்த விருந்தாகத்தான் அமையும். (2.5)”

“அய்யா, அர்ச்சுனரின் மனதில் துயரத்தை விளைப்பது எது என்பது இப்போது வெளியில் தெரிய ஆரம்பித்து விட்டது! அவர் தன்னுடைய ஆசிரியர்களை எதிர்த்துப் போராடுவதில்தான் தயக்கமும் குழப்பமும் கொண்டுள்ளார், இல்லையா?”

“ஆம், இருந்தாலும் பாருங்கள் அவருக்குத் தன்னுடைய பலத்தில் இருக்கும் உறுதியை. தோல்வி என்பது அர்ச்சுனரின் அகராதியில் இல்லை. யுத்தம் செய்தால், அவர் எதிரிகளைக் கொல்வார். ஆனால் தனது அன்புக்குரிய ஆசிரியர்களைக் கொல்வதால் கிடைக்கும் வெற்றியும் இரத்தக் கறை படிந்ததாகிவிடும் என எண்ணி, வெற்றி, அதனால் கிடைக்கும் பதவிகள், வசதிகள் என எல்லாவற்றையும் துறந்துவிடத் துணிகிறார். அந்த நிலையில் பிச்சை எடுத்து வாழ்வும் தயாராக இருக்கிறார்.”

“அய்யா, பிச்சை எடுப்பது என்பது கௌரவமான செயலா என்ன!”

“இங்கே அர்ச்சுனர் பிச்சை எடுக்க நினைப்பது, ஒரு துறவியைப் போலத் தன்னுடைய எல்லா வசதிகளையும் பிறருக்குத் தியாகம் செய்துவிட்டுப் பணிந்து, இரந்து, எளிமையாக வாழ்வதற்காகத்தான். அதனை ‘பிகைஷ்’ எனத் துறவறம் போற்றும். அது ஏழ்மையாலோ, வேலை செய்து வாழாத சோம்பலாலோ எடுக்கும் பிச்சை அல்ல! அர்ச்சுனர் இங்கே தமக்கு, உலக இன்பம் எனும் ‘பிரேயஸ்’ முக்கியமல்ல, ‘நன்மை’ எனும் ‘சிரேயஸ்’ மட்டுமே முக்கியம் என்பதையும் காட்டுகின்றார். எனவே அர்ச்சுனரின் துறவு பூனும் எண்ணமும், அதனால் இரந்துண்டு வாழ நினைப்பதும், மிகவும் உயர்வான சிந்தனை. ஆனால், அதுவா அவருக்கு உரித்தான கடமை! அந்தக் கேள்விதான் அவரைக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. இருந்தாலும், இதில் என்ன நல்ல விஷயம் என்றால், முன்பு இருந்தது போல் குழப்பத்தால் சோம்பி இருக்காமல், இப்போது தமக்கு என்ன தேவை என்பதைத் தெரிவிக்கும் தெளிவுக்கு அவர் வந்துவிட்டார். அதுவும் முன்னேற்றமே! இப்போது என்ன கேட்கிறார் எனப் பார்ப்போம்.”

அர்ச்சுனர் சொன்னார்:

ந சைதத்வீத்ம: கதரன்னோ க₃ரீயோ யத்வா ஜயேம யதி₃ வா நோ ஜயேயு: |
யானேவ ஹத்வா ந ஜிஜீவிஷாமஸ். தே(அ)வஸ்தி₂தா: ப்ரமுகே₂ தா₄ர்தராஷ்ட்ரா: ||
2.6||

மேலும் நமக்கு இந்த இரண்டு வழிகளில் எது சரியானது என்று தெரியவில்லை: எவரையும் கொல்லாமல், பிச்சை எடுத்து வாழ்வதா அல்லது யுத்தம் செய்வதாகிய நமது கடமையை செய்வதா? நாம் வெற்றி கொள்வோமா அல்லது அவர்கள் வெற்றி கொள்வார்களா என்பதும் நமக்குத் தெரியாது. திருதராஷ்டிரரின் பாதுகாப்பாளர்களான எவர்களைக் கொன்ற பிறகு நாமும் உயிர்வாழ விரும்ப மாட்டோமோ, அவர்களே நமக்கு எதிராக அணிவகுத்துள்ளார்கள் (2.6).”

“திரும்பவும் பாருங்கள், அர்ச்சுனர் பிச்சை எடுத்து வாழ்வதையே முதல் விருப்பமாக வைக்கின்றார். தான் சண்டையிட இறங்கிவிட்டால், எதிரிகள் கொல்லப்படுவார்கள் என்பதிலும், சண்டையிடுவதே தமக்கான கடமை என்பதிலும் அவருக்கு ஐயம் இல்லை. அதனால் அவருடைய குழப்பம் இப்போது ஒரே கேள்வியில் வந்துவிட்டது: கடமையைச் செய்வதா, செய்யாமல் இருப்பதா? எவ்வளவு தூரம் அர்ச்சுனர் தம்முடைய குழப்பத்திலிருந்து, தெளிவுக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார், பாருங்கள்.”

“ஆம் அய்யா, அப்புறம் ஏன் அவர் தோல்வியைப் பற்றியும் சிந்திக்கிறார்! தோல்வி வரும் எனப் பயம் கொள்கிறாரா?”

“நிச்சயமாக இல்லை. யுத்தம் செய்தால், வெற்றி தனக்கே என்பதில் அவருக்கு எந்த ஐயமும் இல்லை. போரிடாமல் சென்றுவிட்டால், எதிரிகள் வென்றவர்களாக அறிவிக்கப்படுவார்கள். அதனால் தன்னுடைய முடிவு போரிட்டு வெற்றி பெறுவதா, போரிடாமல் எதிரிகளுக்கு வெற்றி தருவதா என்பதே அவர் குழப்பம். அடிப்படையில் தனது கடமையைச் செய்வதா, செய்ய வேண்டாமா என்பதே!”

“...ம்... தன் கடமையைச் செய்யவேண்டும் என்பதுதான் அர்ச்சுனரின் மனதில் இருப்பதுபோல் எனக்குத் தெரிகிறது. ஆனால் எதுவோ அவரைத் தடுக்கிறது”, எதுவெனத் தெரியாமல் நான் சொன்னேன்.

“அந்த முடிச்சும் இப்போது அவிழப் போகிறது. கடைசியாக அர்ச்சுனர் என்ன சொன்னார் எனக் கவனித்தீர்களா? திருதாராட்டிரரின் பாதுகாவலர்களைக் கொன்றால் தாமும் உயிர் வாழ விரும்பமாட்டோம் என்று?”

“ஆமாம். யாரை அப்படிக் குறிப்பிடுகிறார்?”

“பீஷ்மரையும், துரோணரையும்தான். அர்ச்சுனருக்கு அவர்கள் இருவரிடமும் பந்தம் ஆழமாக இருக்கிறது! அது அவரது கடமையைச் செய்யவிடாமல் தடுக்கிறது.”

“அப்படி என்றால், இதுவரை தர்ம நியாயங்கள் பேசியதும், யுத்தக் கொடுமைகளும், பெண்களுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் ஏற்படும் துயரங்களையும் பற்றி எல்லாம் கூறியதும் உண்மை இல்லையா?”

“அவை எல்லாம் அர்ச்சுனர் பயன்படுத்திய விவாத ஆயுதங்கள். தன்னுடைய உண்மைக் காரணத்தை மறைக்கப் பயன்படுத்திய நியாயங்கள். சிறப்பு என்னவென்றால், அப்படி எல்லாம் பேசிய அர்ச்சுனர், தனது குழப்பத்திலும் ஒரு தெளிவைக் கண்டுபிடித்து, இப்போது இறுதியான கேள்வியுடன் நிற்கின்றார். அவருடைய திருப்புமுனை இங்கேதான் கிடைக்கப்போகிறது.”

தீவிர ஆவலுடன் அர்ச்சுனர் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

கார்பண்யதோ₃ஷோபஹதஸ்வபா₄வ:

‘ருச்சா₂மி த்வாம் த₄ர்மஸம்மூ₄சேதா: ।

யச்ச₂ரேய: ஸ்யான்னிஸ்சிதம் ப்₃ருஹி தன்மே

ஸிஷ்யஸ்தே(அ)ஹம் ஸாதி₄ மாம் த்வாம் ப்ரபன்ஸம் ॥ 2.7॥

“என் மனம் இயலாமையால் கறைபட்டுக் கலங்கி இருக்கிறது. என் அறிவு எது தர்மம் எனத் தெரியாமல் குறைபட்டுக் குழம்பி இருக்கிறது.

(கிருஷ்ணா), உங்களிடம் கருணையைக் கேட்டுப் பணியும் எனக்குத்
கற்றுக்கொடுங்கள். எது மிகவும் நன்மையைத் தருவது எனத்
தெளிவாக்கி ஆணை இடுங்கள்! (2.7)”

அய்யா சொன்னார்.

“இங்கே ‘முற்றிலும் சரணடைதல்’ என்பது நடக்கிறது. ஏனெனில் அர்ச்சுனரின்
உள்ளத்தில் அதற்கான மாற்றங்கள் விளைந்து விட்டன. அவர் ‘சிஷ்ய:’ எனும்
மாணவனாகத் தன்னைக் கிருஷ்ணரிடம் ஒப்படைக்கிறார். அவரின் செயலால்,
கிருஷ்ணரும், ‘குரு’ எனும் ஆசிரியராகிவிடுகிறார். இப்போது அர்ச்சுனர் என்ன
சொன்னார் என்பதை நாம் நன்றாகச் சிந்திக்க வேண்டும்.”

‘அய்யா, அர்ச்சுனரின் மாற்றம் நன்றாக முடிந்து விட்டது என எப்படிச்
சொல்கிறீர்கள்?’

“அர்ச்சுனர் தனது மனதை முற்றிலும் கொட்டிக் கவிழ்த்துக் காலி செய்துவிட்டே
சரண் அடைகிறார். பெரும் படிப்பும், பதவியும், மேன்மையும் கொண்ட
அர்ச்சுனர், அவை யாவும் தனக்கு உதவாது என்பதை அறிந்து, தன்னை ஒன்றும்
அறியாத மூடன் எனத் தாழ்த்திக் கொள்கிறார். அப்படியான பணிவுதான் நல்ல
மாணவனாக ஒருவரை மாற்றும். நாம் ஆசிரியரிடம் நம்முடைய முந்தைய
அறிவினையும், நம்பிக்கைகளையும் மட்டுமே மனதில் நிரப்பிக்கொண்டு,
அவற்றை உறுதி செய்து கொள்வதற்காகவோ, அல்லது அவற்றை
வைத்துக்கொண்டு, ஆசிரியரின் தகுதியைச் சோதிப்பதற்காகவோ செல்லக்
கூடாது. அதனால் பயன் இல்லை. அதிலும் ஆன்மீக அறிவை அடைவதற்கு,
மனமெனும் பெட்டியை முற்றிலும் சுத்தம் செய்து, புதிதாக எல்லாவற்றையும்
ஏற்கத் தயாராகத் திறந்து வைக்க வேண்டும். அர்ச்சுனர், தமது துயரத்தையும்
குழப்பத்தையும் காரணமாக வைத்து, மனதைக் கொட்டிக் கவிழ்த்துவிட்டார்.
அறிவையே ஆசிரியருக்குத் தானமாகக் கொடுத்து, நல்ல ஒரு சீடராகும்
திருப்புமுனை அவருக்கு அமைந்து விட்டது. அப்படியான திருப்புமுனை ஏன்
துரியோதனனுக்குக் கிடைக்கவில்லை தெரியுமா?”

நான் மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அய்யா தொடர்ந்தார்.

“துயரத்தால் மனம் மூடப்பட்டால், எல்லோருடைய அறிவும் குழப்பத்தைப்
பெறும். அதனால் எவரும் தம்முடைய சரியான கடமையைச் செய்ய மறுப்பர்.
ஆனால், எவருடைய மனம் தீய எண்ணங்களாலும் ஆட்கொள்ளப்பட்டதோ,
அவர்களுடைய அறிவில் இருக்கும் குழப்பம், அவர்களைத் தீய செயலைச்
செய்யத் திருப்பிவிடும். துரியோதன் தீய செயலில் ஈடுபடுவதற்கு,
அப்படியான பாதையில் அவன் சென்றுவிட்ட காரணம்தான். அர்ச்சுனர்
மனம் துயரப்பட்டிருந்தாலும், தீய எண்ணங்களால் குழப்படவில்லை.

வித்தியாசம் தெரிகிறதா? துயரத்தில் நல்ல திருப்பம் வரவேண்டும் என்றால், தீய எண்ணங்களுக்கே இடம் கொடுக்கக் கூடாது.”

“ஆம் அய்யா, அர்ச்சுனரின் நல்ல மனதிற்குத்தான் அப்படி ஒரு திருப்புமுனை கிடைத்தது”

“ஆம்! நல்லவர்களின் துயரம் நல்ல திருப்புமுனையைத்தான் கொடுக்கும். இங்கே அர்ச்சுனருக்கு வந்த ‘கார்ப்பண்ய தோஷம்’ எனும் இயலாமைதான் திருப்புமுனை”.

“கார்ப்பண்ய தோஷம் என்றால்?”

“மனதைப் பலவீனப்படுத்துகின்ற இரக்க உணர்ச்சியால், ஒருவருக்கு ஏற்படும் ‘ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் தவிக்கும் சூழ்நிலை’ தான் அதன் பொருள். தமிழில் ‘கையறுநிலை’ எனச் சொல்லலாம். சம்ஸ்கிருத மொழியில் ‘கார்ப்பண்ய:’ எனும் சொல், ‘எதையும் கொடுக்க மனமில்லாதவர்’ எனப் பொருள்படும். உலக வழக்கில் ‘கஞ்சத்தனமானவர்’ எனக் கொண்டாலும், இவ்விடத்தில் ‘ஏழ்மையானவர்’ எனக் கொள்ள வேண்டும். அர்ச்சுனரின் மனதிலும், அறிவிலும் ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. அதாவது அவரால் கொடுப்பதற்கு எதுவும் இல்லாத ஏழ்மைத்தனம்! இந்தக் குறைதான் ‘கார்ப்பண்ய தோஷம்’ எனக் காட்டப்பட்டது. முன்பு அர்ச்சுனர் துயரப்படும்போது, அவருடைய ‘கிருபா’ எனும் ‘இரக்க உணர்வு’ காரணம் என சஞ்சயன் சொன்னார் அல்லவா? அந்தக் கிருபைதான் மனதை ஏழ்மைப்படுத்திவிட்டது.”

“அய்யா, இரக்க உணர்வு தவறானதாகுமா?”

“இல்லை, துன்பப்படுபவர்களிடம், நாம் அன்பினால் காட்டும் இரக்கம் மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. ஏனென்றால், அது அவர்களின் துயரத்தைப் போக்க நல்ல செயலை நாம் செய்யத் தூண்டுவது. ஆனால், பந்தத்தினாலும், தன்நலம் கருதிய ஆசையினாலும் கொள்ளும் இரக்கம், ஒருவரை பலவீனப்படுத்திவிடும். அதனால், நல்ல செயலைச் செய்யாமல், பந்தத்தினால் உந்தப்பட்டு மேலும் துயரமும், குழப்பமும் தந்து சிக்க வைத்துவிடும். அப்படிப்பட்டவர் தன் மனதை இழந்தவர் ஆகிவிடுகிறார்.”

“மனதை இழப்பது என்பது?”

“நீங்கள் ‘என்ன மனசை இழந்துவிட்டாயா’ என்று நடைமுறையில் சொல்ல மாட்டீர்களா! ஒருவருடைய மனம் தேவையற்ற, முறையற்ற எண்ணங்களால் சூழப்பட்டு, எதைச் சிந்திக்க வேண்டுமோ அதைச் சிந்திக்கவில்லையோ, அப்போது அவர் மனதை இழந்தவர் ஆகிறார். அப்படி ஒருவர் அடிக்கடி தனது

மனதை இழந்து இருந்தால், அவரால் வாழ்வில் சாதிக்க இயலாது.”

“என்ன செய்வது அய்யா?”

“மனதை இழப்பது என்பது, உணர்ச்சியால் உந்தப்படுவதுதானே! எனவே உணர்ச்சிகளைக் கையாளத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கு ஒருவர் தம் மனதையே பார்த்திருக்கப் பழக வேண்டும்.”

“நாம் நம் மனதைப் பார்ப்பது இல்லையா என்ன!”

“பெரும்பாலும் இல்லை! நமக்கு நம் மனதை நேரடியாகச் சந்திக்க பயம். அதனால்தான் தேவையில்லாதவற்றை எல்லாம் மனதில் இட்டு, அதை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கிறோம்!”

“ஏன் அய்யா?”

“மனம் ஒரு துல்லிய கண்ணாடி என வேதங்கள் சொல்கின்றன. அதை நீங்கள் பார்த்தால், உங்களைத்தான் பார்ப்பீர்கள். உங்களுடைய எல்லாக் கறைகளும், குற்றங்களும் பளிச்செனத் தெரியும். அதுவா நமக்குப் பிடிக்கும்? அதனால்தான் நம்மைத் தவிர மற்றவற்றைக் காணவே மனதைத் திருப்பிக் கொண்டிருக்கிறோம். இப்படிச் செய்யச் செய்ய, நாம் மனதை இழந்து, மெதுவாகக் காலமும் போகிறது, நம் வாழ்க்கையும் போகிறது, நம்மை அறியாமலேயே!”

“அதனால்தான், தியானம் முதலான பயிற்சிகள் எல்லாம் சொல்லி இருக்கிறதா?”

“இருக்கலாம். ஆனால், நம் மனதை நாம் பார்ப்பதற்கு முன்னால், அந்த மனக் கண்ணாடியைச் சுத்தமாகத் துடைத்து வைக்க வேண்டும். எப்படிச் செய்வது? முதலில் செய்ய வேண்டியது, மனதிற்குள் போகின்றவை எதுவெனத் தீர்மானிப்பது. நல்ல சாப்பாடு உண்டால் நல்ல உடல்வளம் இருக்கும் என்பதுபோல, நல்ல எண்ணங்களை உண்டால் நல்ல மனவளம் கிடைக்கும். இதைப்பற்றி எல்லாம் மிக நேர்த்தியாக, விளக்கமாக பகவான் நமக்குச் சொல்லப் போகிறார். நமக்கு மிக அதிகமான, அவசியமான சுத்திகரிப்பு வேலை காத்திருக்கிறது”.

என்னைப் பொறுத்தவரை அது எவ்வளவு உண்மை என நினைத்தேன். அய்யா தொடர்ந்தார்.

“நாம் இதையெல்லாம் விட்டு, அர்ச்சுனர் எப்படித் தன்மனதை விவரித்தார் எனப் பார்ப்போம். அதுவும் நமக்கு நல்ல பாடம்”

“அர்ச்சுனர், கிருஷ்ணரிடம் எதைக் கற்றுத்தாருங்கள் எனக் கேட்டவையா?”

“இல்லை. அர்ச்சுனருக்குத் தனக்கு எது வேண்டும் என்பது இன்னும் தெரியவில்லை. அதனால்தான், ‘எது நல்லதோ அதை எனக்குத் தெளிவாகத் தாருங்கள்’ என குருவிடம் பொறுப்பைக் கொடுத்துவிட்டார். நாமும் எது வேண்டும் எனத் தெரிந்து கொண்டுதான் குருவிடம் செல்ல வேண்டும் என்பது இல்லை. ஆனால் எது வேண்டாம் என்பதில் உறுதியாக இருக்க வேண்டும். அர்ச்சுனருக்கு ‘பிரேயஸ்’ எனும் உலக இன்பங்கள் வேண்டாம் என்பதில் உறுதி வந்துவிட்டது.”

“இதுவும் எனக்கு வசதிதான் அய்யா. என்னுடைய வேண்டுதல் லிஸ்ட்டில், உலக இன்பத்தை எல்லாம் எடுத்துவிட்டால், அதில் என்ன மிஞ்சும் எனத் தெரியாது. அதனால் எதைக் கேட்க வேண்டும் எனத் தெரியாமலே குருவிடம் போவதில் எனக்கு வசதி தான்.”

இப்படிச் சொல்லி, அய்யாவின் கண்களைப் பார்த்தேன். பலமாகச் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னார்.

“உலக இன்பங்களில், பற்றின்மை எனும் ‘வைரக்கியம்’ இருந்து, ‘சிரத்தை’ எனும் சீர்மையான முயற்சியும் இருந்தால், பிறகு நீங்கள் எதைக் கற்க வேண்டும் எனத் தீர்மானித்துப் போக வேண்டாம். எது தேவையோ அது சரியாக உங்களுக்குக் கிடைக்கும். சரணடையத் தயாராகிவிட்டால், குருவின் சந்திப்பும் நடக்கும்.”

சில நொடிகள் கழித்துத் தொடர்ந்து கூறினார்.

“குருவிடம் சரண அடைவது என்பது பலவீனம் அல்ல. அது பெரும் பலம். உடமைக்கோ, உயிருக்கோ பயந்து ஒருவரிடம் பணிவது அல்ல குருவிடம் சரணடைவது. ஆன்மீக முன்னேற்றத்துக்காகத் தன்னையே குருவிடம் அர்ப்பணிப்பது என்பது, மிகப் பெரிய வலிமை உடையவர்களுக்கு மட்டுமே முடியும். ஏனென்றால் அப்படிச் செய்வதால், ஒருவர் தன் அறிவையும் குருவிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறார். அப்படிச் செய்யும்போது, ஒரு ‘பொறுப்பு மாற்றம்’ நடக்கிறது. எப்படித் தன்னையே அண்டி இருக்கும் குழந்தையைத் தாய் அரவணைத்து வளர்ப்பாரோ, அதுபோலவே, தன்னை அண்டிய சீடரை, குருவே பொறுப்பு ஏற்று நடத்துவார். அதாவது, அவரது அறிவில் மாற்றங்களையும், மனதில் முன்னேற்றங்களையும் செய்வார். அதனால்தான் சொல்கிறேன், சரணடைதல் என்பது ஒரு இலாபகரமான செயல், வலிமையான செயல், மனதில் முதிர்ந்தவர்கள் மட்டுமே செய்யும் செயல்”.

தலையை இல்லை என்பதுபோல் ஆட்டி, அய்யா உடனே சொன்னார்.

“இல்லை! சரணடைதல் ஒரு செயல் என்பதை விட, ஒரு நடத்தை, நோக்கம் என்பதே சரி. ஆரம்பித்து முடிகின்ற எந்தச் செயலையும் போன்றது அல்ல சரணடைதல். அது மனதில் வைக்கின்ற ‘பாவனா’ அல்லது ‘நோக்கம்’. அது நம்முடைய குணத்தின் வெளிப்பாடு.”

“புரிந்தது அய்யா”

“எல்லோராலும் சரணடைய முடியாது. கர்வத்தை விட்டு, மனதைத் திறந்து வைத்துத் தன்னைக் கொடுக்கத் தயாராய் இருப்பவர்களுக்கே அது இயலும். சகலகலா வல்லவன் எனப் புகழ்பெற்ற அர்ச்சுனர், பிச்சை எடுக்கவும் தயார் எனத் தன் உடலாலும் மனதாலும் எளிமைப்பட்டுத் தன்னைக் கொடுக்கிறாரே, அதுதான் ‘முற்றிலும் சரணடைதல்’ என்பது. எனவே சரணடைதலை பலவீனமாகக் கருதவே கூடாது”

“அர்ச்சுனரின் மாற்றத்தில் நாம் வேறு எதனைக் கற்க வேண்டும் அய்யா?”

“அர்ச்சுனர் தன்னுடைய நிலையை குருவிடம் எப்படிக் கூறினார் எனக் காணுங்கள். தன் நிலையை முழுதுமாகப் புரிந்து கொண்டதால்தான் அவரால் அப்படிக் கூற முடிந்தது. என்ன சொன்னார்: முதலில் அவரது மனம் துயரத்தால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது, அவரது அறிவு எது சரி எது தவறு எனத் தீர்மானிக்கும் திறன் இல்லாமல் இருக்கிறது. அதாவது அவரது மனதை ‘ஷோகம்’, அறிவை ‘மோஹம்’ முடியுள்ளன என்பதை அவரே உணர்ந்துவிட்டார். ஆகவே குருவாகிய கிருஷ்ணர், இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் நல்ல விடிவினைக் காட்டியாக வேண்டும்.”

“கிருஷ்ணர் இந்த இரண்டு கேள்விகளுக்கும் பதில் தருவாரா?”

“ஆம். இவ்விரண்டுக்கும் மருந்தாகக் கொடுப்பார். சுயநலம் இல்லாமல் தனது கடமைகளைச் செய்கின்ற ‘யோகம்’, தன்னைப் பற்றிய உண்மை அறிதலாகிய ‘ஞானம்’ அல்லது ‘சாங்கியம்’ இவ்விரண்டும்தான் அவர் தரப்போகும் மருந்து.”

“இவை இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ளதா, அல்லது இருவேறு வழிகளா?”

“சம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை அடைவதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான். அது ‘உண்மை’ எதுவென உணர்தல். அதனைத் தருகின்ற ஞானம், ‘சாங்கியம்’ எனக் காட்டப்படும். எனினும் அந்த ஞானத்தை அடைவதற்கும், உணர்வதற்கும் ஒருவரைத் தயார் செய்து கொள்ள, ‘செயல் ஒழுக்கம்’ எனும் ‘யோகம்’ ஒருவரின் வாழ்க்கைப் பாதையாக வேண்டும். அதனால்தான் ‘சாங்கிய யோகம்’ எனும் தலைப்பு பகவத்கீதையின் இந்த இரண்டாம் பாகத்திற்கு வைக்கப்பட்டது.”

இன்னும் தெளிவாகப் புரியவில்லை என்றாலும், சிரத்தையுடன் தொடர்ந்து அர்ச்சுனரின் பேச்சைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ந ஹி ப்ரபஸ்யாமி மமாபனுத்யாத்₃ யச்சோ₂கமுச்சோ₂ஷ்ணமிந்த்₃ரியாணாம் ।
அவாப்ய பூமாவஸபத்னம்ருத்த₄ம் ராஜ்யம் ஸுராணாமபி சாதி₄பத்யம் ॥ 2.8॥

“நான் இவ்வுலகில் எதிர்ப்பவர்கள் எவருமே இல்லாத ஆளுமையும் செல்வமும் அடைந்தாலும் அல்லது வானுலகத்தில் தேவர்களுக்கும் தலைவனாக ஆனாலும், என் புலன்களை எல்லாம் எரிக்கின்ற இந்தத் துயரத்தீயை எதனால் அணைக்க முடியும் என்பதை நிச்சயமாய் என்னால் அறிய முடியவில்லை (2.8).”

“இதுவரை பிச்சை, துறவு என்றெல்லாம் பேசிக் கொண்டிருந்த அர்ச்சுனர், இப்போது இவ்வுலகைப் போரில் வென்று ஆள்வது, வானுலகை நற்செயல்கள் செய்து ஆள்வது போன்று பேசத் தொடங்கியது அவரது சோர்வு நீங்கி, செயல் செய்வதற்கான விதைகள் விழுந்தனவோ என எண்ண வைக்கின்றன. ஆனால், முன்பு அர்ச்சுனர், தனக்கு இவ்வுலக அல்லது வானுலக இன்பங்களான ‘பிரேயஸ்’ முக்கியம் அல்ல, நன்மை தரும் ‘சிரேயஸ்’ முக்கியம் எனக் கூறியிருக்கிறார் அல்லவா, அதனை நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டும்.”

“ஏன் அய்யா?”

“ஸ்ரீ பகவத்கீதை அர்ச்சுனருக்கு, அவரது தேவைக்கு ஏற்ப கொடுக்கப்பட்ட பாடம். எனவே கிருஷ்ணர் அருளிய கீதை, ‘பிரேயஸ்’ எனும் உலக இன்பங்களுக்கான கல்வி அல்ல. ‘சிரேயஸ்’ எனும் நன்மை மட்டுமே தருவதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டது. அதனால்தான், பகவத்கீதையில் ‘சொர்க்கம்’ முதலான சொற்களால் விண்ணுலகச் சுகங்கள் குறிப்பிடப்பட்டாலும், அவை எல்லாம் பகவத்கீதையின் குறிக்கோள் அல்ல என்பதை மனதில் நாம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ‘சம்ஸார விடுதலை’ ஒன்றே பகவத்கீதையின் குறிக்கோள். அதனால்தான், ஸ்ரீ பகவத்கீதையை ஒரு புனித நூலாகப் பூஜை அறையில் வைத்துப் பூஜிப்பதோடு நிற்காமல், அதனை வாழ்க்கைப் பாட நூலாகத் தேர்ந்து, அதனை முற்றும் கரைத்துக் குடித்து, முன்னேற்றம் தேட வேண்டும். அதனை இளவயதிலிருந்தே தொடங்க வேண்டும்.”

“புரிந்தது அய்யா. ‘சாங்கிய யோகம்’ என்பதில் ‘ஞானம்’, ‘கடமை’ இரண்டும் இருப்பதாகச் சொன்னீர்கள். இவற்றில் எது முக்கியம், சம்ஸார விடுதலைக்கு?”

“ஞானம்தான் விடுதலைக்கான விடை. ஆனால் ஒருவர் தம்முடைய கடமைகளைச் சரியாகச் செய்யாமல், ஞானத்திற்கான பாதையை அடைய முடியாது. உங்களுடைய இந்தக் கேள்வியை மனதில் வைத்துக்

கொள்ளுங்கள். மீண்டும் இதனை நாம் ஆராயலாம். அதற்கான பல வாய்ப்புகள் வரப்போகின்றன.”

“சரி அய்யா, இன்னொரு கேள்வி, நான் ‘சாங்கியம்’ என்றவுடன் அப்படி ஒரு தத்துவமும் இருக்கிறதே, அதுவாய் இருக்குமோ என நினைத்தேன்.”

“இல்லை. ‘சாங்கியம்’ எனும் சொல்லுக்கு ‘எண்ணி அறிதல்’ எனவும் ஒரு பொருள் உண்டு. கபிலர் எனும் முனிவர், உலகின் எல்லாப் படைப்புக்களையும் ஆராய்ந்து, அவற்றின் மூலக்கூறுகளை எல்லாம் வரிசைப்படுத்தி பல நல்ல அறிவினைத் தந்துள்ளார். அதற்கு ‘சாங்கிய தரிசனம்’ எனும் பெயர். அதுவும் வேதங்கள் சார்ந்த அறிவில் ஒரு முக்கியமான கல்வி. ஆனால் இங்கே ‘சாங்கியம்’ என்பது ‘ஞானம்’ என்பதை மட்டுமே குறிக்கிறது.”

ஸஞ்ஜய உவாச |

ஏவமுக்த்வா ஹ்ருஷீகேஸம் குடா₃கேஸ: பரந்தப |

ந யோத்ஸ்ய இதி கோ₃விந்த₃முக்த்வா தூஷ்ணீம் ப₃பூ₄வ ஹ || 2.9||

“சஞ்சயன் சொன்னார்:

ஹ்ரிஷிகேசரிடம் இவ்வாறு பேசிய, எதிரிகளை அழிக்கின்றவரான குடாகேசர் (அர்ச்சுனர்), கோவிந்தரிடம் சொன்னார் ‘நான் யுத்தம் செய்ய மாட்டேன்’. இப்படிச் சொல்லி மௌனமாகி விட்டார். (2.9)”

“அய்யா, அர்ச்சுனர் இப்படி வெளிப்படையாகத் தன் முடிவைச் சொல்லிவிட்டாரே”

“ஆம். ஆனால் இப்போது போரிடமாட்டேன் எனச் சொல்வது குழப்பதால் அல்ல. தன்னை குருவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டதால், தனது கேள்விகளுக்கான விடைகளைத் தந்து, எது தர்மம் என கிருஷ்ணராகிய குரு சொல்லித் தெளிவிக்கும்வரை, தான் எதுவும் செய்யப்போவதில்லை என்பதாலேயே இப்படிச் சொல்லிவிட்டார்.”

அய்யா சில நொடிகள் சிந்தித்துவிட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

“பாருங்கள், ‘போர் செய்ய மாட்டேன்’ என்ற அர்ச்சுனரிடம் இனிமேல் எத்தனை முறை ‘போர் செய்’ எனக் கிருஷ்ணர் சொல்லப்போவதை! எனவே ‘கடமைதான் முதல்’ என்பதே நமது மந்திரமாக இருக்கப் போகிறது. ஆனாலும், உங்களுக்குத் திகைப்பைத் தரும்படியாக, கிருஷ்ணரே அர்ச்சுனரிடம் ‘உன் விருப்பபடி செய்’ எனவும் பின்னால் சொல்லப் போகிறார். இறுதியில், ‘எல்லாச்

செயல்களையும் விட்டுவிடு' எனவும் சொல்லப் போகிறார். இந்தப் புதிரான வார்த்தைகள் எல்லாம் அர்த்தம் மிகுந்தவைதான் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள, நாம் மிகவும் கவனமாக இனி உரையாடலைக் கேட்க வேண்டும்.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“இன்னுமொரு பாடம். அர்ச்சுனர், தன்னைக் குருவிடம் ஒப்படைத்த உடனே மௌனமாகிவிட்டார். இந்த மௌனம் அவரது வாய்மொழியில் மட்டும் இல்லை. அவரது மனதிலும், அறிவிலும் விளைந்து கொண்டிருந்த எல்லா ஓசைகளும் ஒடுங்கிவிட்டதிலும் இருக்கிறது. இனி எல்லாமும் குருவின் பொறுப்பு எனும் ஒரு அமைதி அவருக்கு வந்து விட்டது. அது சரணாகதி அடைவதன் முதற்பலன்.”

§ இறைவனின் கருணை

சஞ்சயன் சொன்னார்:

தமுவாச ஹ்ருஷீகேஸ: ப்ரஹஸன்னிவ பா₄ரத |
ஸேனயோருப₄யோர்மத்₄யே விஷீத₃ந்தமித₃ம் வச: || 2.10||

“இரண்டு படைகளுக்கும் இடையில், துயரப்பட்டிருக்கும் அவருக்கு
(அர்ச்சுனருக்கு), ஓ பரதா (திருதராஷ்டிரா), ஹ்ருஷீகேசர் (கிருஷ்ணர்)
புன்முறுவலுடன் இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னார் (2.10).”

அய்யா இதமாகச் சொன்னார்.

“குழப்பவாதத்தில் தொடங்கி, முற்றிலும் சரணடைந்த நிலையில் தனது
குறைகளைக் கூறி முடித்த அர்ச்சுனரின் உரையாடலை இதுவரை விவரித்த
சஞ்சயன், இப்போது ‘கீதோபதேசம்’ எனும் பெரும் திருவிழாவிற்கான
மேடையைக் காட்டியவராக, பகவான் கிருஷ்ணரின் முன்புறுவல் பூத்த
முகத்தையும், அவரது வாய்மொழி கீதையின் வரவையும் நமக்குத் தந்திருக்கிறார்.
இனிமேல் கீதை தொடங்கப் போகிறது”

நான் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தேன்.

“கிருஷ்ணரின் புன்முறுவலைப் பாருங்கள். பேருண்மையைத் தரும் காருண்யம்
அதிலே தெரிகிறது. துயரப்படும் சீடருக்கு, குருவின் புன்முறுவல், மறைத்துத்
தருகின்ற ஒரு பேரிரிப்பம். இனி பகவானின் மொழியைக் கேட்போம்.
அர்ச்சுனரின் நேரடியான கேள்விக்கு, பகவான் நேரடியான ஒரு விடையைத்
தராமல், எல்லாத் துயரத்துக்கும் மூலகாரணம் எதுவோ, அதனை அழிக்கும்
மருந்தை முதலில் தரப்போகிறார். சம்ஸாரத்தின் மூலகாரணம் ‘அவித்யா’
எனும் ‘தன்னை அறியாமை’ எனக்காட்டி, அதனை அழிக்கும் விடையைத் தரப்
போகிறார். எனவே எடுத்த உடனேயே, ‘பரம ரகசியம்’ எனும் வேதப்பொருளைக்
காட்டி, அர்ச்சுனரையும், நம்மையும் சற்றே மிரள வைக்கப் போகிறார். உண்மை
எளிமையானது என்றாலும், மிக மிக ஆச்சரியமானது.”

அய்யாவும், நானும் கண்களை மூடி அமர்ந்திருந்தோம். அர்ச்சுனரைப்
போலவே, பகவான் கிருஷ்ணரின் கீதை பொழியப் போவதை எதிர்பார்த்துத்
தவமிருந்தோம்.

§ ஆத்ம விசாரம் (தன்னை ஆய்தல்)

அய்யா சொன்னார். “பகவான் இப்போதுதான் ஓர் குருவாகப் பேசத் தொடங்குவார். ஆதலால், ஸ்ரீ பகவத்கீதை இப்போது தொடங்குகிறது.”

ஆர்வமுடன் நாங்கள் பகவானின் அருளுரையைக் கேட்கத் தொடங்கினோம்.

ஸ்ரீ ப₄க₃வானுவாச !

அஸஸோயானந்வஸஸேஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஸ்ச பா₄ஷஸே !
க₃தாஸலினக₃தாஸலிம்ஸ்ச நானுஸஸேந்தி பண்டிதா: || 2.11 ||

“பகவான் உரைத்தார்.

“துயரப்படத் தேவையில்லாதவர்களுக்குத் துயரப்படுகிறீர்கள்.
எனினும் ஓர் ஞானியைப் போல் பேசுகின்றீர்கள். மூச்சினை
விட்டவர்களுக்கோ, மூச்சினை இன்னும் வைத்திருப்பவர்களுக்கோ,
ஞானிகள் துயரப்படுவதில்லை. (2.11)”

“துயரப்படத் தேவையில்லை எனத் தொடங்கியது ஸ்ரீ பகவத்கீதை. அவ்வாறே
துயரப்படத் தேவையில்லை எனவும் முடியப் போகிறது. துயரம் இல்லை
என்பதுதான் ஸ்ரீ பகவத்கீதையின் சாரம். அப்படித் துயரற்ற அமைதிதான்
நாம் அடையும் பலன். ‘ஷோகம்’ எனும் துன்பத்திலிருந்து நமக்கு நிரந்தரமான
விடுதலை என்பது உறுதி. அதனால் கவலைப்பட வேண்டியதே இல்லை”,
அய்யா சொன்னார்.

“அய்யா, அர்ச்சுனர் மரணத்தைப் பற்றி அல்லவா கவலைப் படுகிறார்?
தீயவரான ஒருவருடைய மரணத்தைப்பற்றி வேண்டுமானால் நாம்
துயரப்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால் நமக்குச் சொந்தமான, விருப்பமான
எவரின் மரணமும், துன்பம் அளிப்பது அல்லவா?”

“பகவான் தெளிவாகச் சொல்கிறார். ஒருவர் ஞானியாக இருந்தால், அவருக்கு
மரணம் அடைந்தவருக்காகவோ, வாழ்பவருக்காகவோ துயரம் இருக்காது.
பகவான் எப்படிச் சொல்கிறார் என்பதைப் பாருங்கள். ‘இன்னும் மூச்சினைப்
பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்’ என வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிதர்களைச்
சொல்கிறார். அதன் உட்பொருள், அனைவருக்கும் மரணம் என்பது வந்தே
தீரும் என்பதுதான். அதனால், நடக்கப்போகும் நிகழ்வுக்காக ஞானியர்
வருந்துவதில்லை.”

“பகவான் ஏன் ஞானியர் எனக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார்?”

“அது, அர்ச்சுனர் இதற்கு முன் ஒரு ஞானியைப் போல, தர்மத்தைப் பற்றியும், புண்ணிய பாவங்கள் பற்றியும் பேசிவிட்டுப் பிறகு மரணத்திற்காகத் துயரப்படுகிறாரே, அந்த முரண்பாட்டினை அவருக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். அர்ச்சுனர் ஓர் ஞானி அல்ல. தன்னுடைய மனக்குழப்பத்தினால், ஞானியர் பேசுவதுபோல தத்துவங்களைக் கூறியது எல்லாம், தனது பலவீனத்தையும், துயரத்தையும் மூடி மறைக்கத்தான்.”

“அய்யா, ஞானி என்பவர் யார்?”

“பகவான் ஞானி எனக் குறிப்பிடுவது, தன்னை உண்மையாக உணர்ந்தவரைத்தான். ‘ஆத்ம ஞானம்’ எனும் ‘தன்னை உணர்தல்’ எவருக்கு உள்ளதோ, அவருக்கு எப்பொழுதும், எதிலும் துயரம் இல்லை.”

“அப்படி என்றால், ஒருவர் ஆத்ம ஞானம் பெறவில்லை என்றால், துயரத்திலிருந்து விடுதலை இல்லை, அப்படித்தானே?”

“ஆம். இந்த உட்கருத்தைத்தான் பகவான் தருகின்றார். துயரத்திலிருந்து நிரந்தரமான விடுதலை என்பது ஆத்ம ஞானம் மட்டுமே தருவது. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? ‘சம்ஸாரம்’ எனும் துயரத்திற்குத் ‘தன்னைத் தெரியாமை’ எனும் ‘ஆத்ம அஞ்ஞானம்’ அல்லது ‘அஞ்ஞானம்’ மட்டுமே காரணமாகிறது. எனவே சம்ஸாரத்துயரத்திலிருந்து மீள, நமது அஞ்ஞானம், ஞானத்தினால் விரட்டப்பட வேண்டும். அத்தகைய விடுதலை அளிக்கும் ஞானத்தைத் தருவதால்தான், ஸ்ரீ பகவத்கீதை ‘மோக்ஷ சாஸ்திரம்’ எனும் ‘விடுதலை நிறைவு தரும் நெறி’ எனப் போற்றப்படுகிறது. அந்த ஒப்பற்ற அறிவினைத்தான் பகவான் நமக்குத் தரப்போகிறார். இந்த அறிவே வேதப்பொருள். மறைகளில் நிறையும் மாபெரும் உண்மை.”

“அய்யா ஆத்ம ஞானமெனும் தன்னை உணர்தல் என்பது என்ன என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. ஆனாலும், அதனைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் எனும் ஓர் ஆவல, என்னுள் பெருக்கெடுக்கின்றது. ஆனால், நேரடியாகக் கேள்விகளைக் கேட்டுவிட்டு, பகவானே கதி என அவரது திருவடிகளில் விழுந்துவிட்ட அர்ச்சுனருக்கு, அந்த நேரடிக் கேள்விகளுக்கு உடனே விடை கொடுத்து உதவாமல், பகவான் எதற்காக, நுட்பமான தத்துவங்களைப் பற்றிப் பேசத் தொடங்குகிறார்?”

“அது ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஓர் மகத்தான நல்லாசிரியர் என்பதால்தான். நல்லாசிரியர் தம்முடைய மாணவர் முற்றிலும் சுதந்திரமாகச் செயலாற்றும் திறனைக் கொடுப்பதற்குத்தான் வழிசெய்வார். பகவான் அர்ச்சுனருடைய தற்போதைய

துயரத்தைத் தீர்ப்பதற்கான ஒரு வழியினைச் சொல்கிறார் என வைத்துக் கொள்வோம். அதனால் அர்ச்சுனரும் நன்றியுடன் தனது துயரத்தை விட்டுப் போகலாம். ஆனால் மீண்டும் இன்னொரு துயரம் வரும்போது, அவர் பகவானிடம் திரும்பவும் வந்து, மற்றொரு விடையைக் கேட்க வேண்டியதாகும். அவ்வாறு இருந்தால், அவருக்குச் சுதந்திரமாகச் செயலாற்றும் திறன் எங்கே வந்து விட்டது, இல்லையே! அதனால்தான் பகவான் அர்ச்சுனரின் கேள்விகளைத் தற்போதைக்குத் தள்ளி வைத்துவிட்டு, எல்லாத் துயரங்களுக்கும் எது காரணமோ, அதனைக் காட்டி, முற்றிலுமாகத் தீர்க்க எது தேவையோ, அதை அளிப்பதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்கிறார். துயரங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் விடுதலை தரும் மருந்து ஆத்ம ஞானம் என்பதால், அதனைத்தான் முதலில் பகவான் அருளப் போகின்றார்.”

“பகவான் ஆத்ம ஞானத்தை அடைவதற்கான வழிகளையும் தருவாரா?”

“ஆம், ஸ்ரீ பகவத்கீதையின் முழு உரையாடலும், ஆத்ம ஞானத்தைப் பற்றியும் அதனை அடைவதைப் பற்றியும், அதனை அடைந்தவரின் உயரிய நிலை பற்றியும்தான். இப்போது ஆத்ம ஞானத்தினைச் சில வரிகளில் பகவான் தரப் போகிறார்.”

“சில வரிகளில்...!”, நான் வியப்புடன் கேட்டேன்.

“அய்யா, எப்படி முடியும், எனக்கு இதெல்லாம் ஒன்றுமே தெரியாதே!”

“அர்ச்சுனரும் அப்படித்தான், அதனால் மனதைத் தேற்றிக் கொள்ளுங்கள்”, அய்யா தொடர்ந்து ஆறுதலாகச் சொன்னார்.

“அருளுடன் உபதேசிக்கின்ற நல்லாசிரியர், எதனை உபதேசிக்க வேண்டுமோ அதனை உபதேசிப்பதோடு அல்லாமல், அதன் உட்பொருளை எப்படி அடைவது, அப்படி அடைந்த அறிவினை எப்படிப் பயன்படுத்திப் பயன்பெறுவது எனவும் விளக்கி வழிகாட்டுவார். நல்லாசிரியர்களுக்கு எல்லாம் உயர்வானவரான பகவான், அர்ச்சுனருக்கு ஆத்ம ஞானம் என்பதைக் காட்டி, அதனால் ஆத்மா எது என உணரும் வழியினைத் தருவார். இப்போது அவர் தரும் ஆத்மாபற்றிய அறிவினையே, ஸ்ரீ பகவத்கீதையில் தொடர்ந்து விளக்கப்படப் போகிறது. ஆத்ம ஞானம் அடைவதற்கான தகுதியினை வளர்த்துக்கொள்ள, நம்முடைய உணவு முறையிலிருந்து, சிந்திக்கும் வகை வரைப் பலவிதமான நற்குணங்களையும் பகவான் காட்டி அருளப் போகிறார். பகவானின் அருளுரை நம்முடைய வாழ்க்கைப் பாதையை மாற்றப் போகிறது. நம்முள்ளும் உயர்வான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தப் போகிறது. அதனால், வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணத்தையும் நாம் சுதந்திரம் பெற்றவர்களாக சுவைத்துச் சுகம் பெறப் போகிறோம். எனவே நாம் மிகவும் கூர்மையாகக் கவனிக்க

வேண்டும். பகவான் தற்போது சொல்லப் போகின்ற அரிய கருத்துக்களை, அப்படியே மனதில் பதித்துக் கொள்ள வேண்டும். பல கருத்துக்கள் நம்முடைய பலவீனமான அறிவுக்கு ஏற்றதாக இல்லாமல் போகலாம். ஆனாலும், சிரத்தையுடன் நாம் மனதில் அவற்றைப் பதித்தால், அவை முளைத்து, மலர்ந்து பெரும் அறிவினை நமக்குத் தரும். விடுதலைக்கான பலனைத் தரும்.”

“அப்படியே செய்கிறேன் அய்யா.”

“உண்மை மிகவும் எளிதானது, இனிதானது. ஆனால், உண்மையைக் கையாள்வது மிகவும் கடினமானது. ஏனென்றால், பிறந்து முதல், நாம் அறியாமையிலேயே நம்மை மேலும் மேலும் ஆழ்த்தி வளர்ந்திருக்கின்றோம். இங்கே அறியாமை என்பது தன்னைப் பற்றிய உண்மையைத் தெளியாமை. பகவான் பிறகு, நாம் வாழ்வில் செய்ய வேண்டிய கடமைகளையும், நடைமுறை ஒழுக்கங்களையும் சொல்லுவார். அவை எல்லாம் எளிதாகப் புரியும். அவற்றின் காரணங்களும் எளிதாக ஏற்க முடிவதாக இருக்கும். ஆனால், இப்போது தரப்படப் போகின்ற ஆத்மா பற்றிய அறிவை நாம் ‘சிரத்தை’ எனும் தீர்மானமான வேட்கையுடன் கேட்டு மனம் பதித்தால் மட்டுமே மற்றவை எல்லாம் சரியான பலனைத் தரும்.”

என்னுடைய மனம் அமைதியுடன் அகன்று திறந்து ஆழப் பதிக்கக் காத்திருந்தது.

“பகவான் இனி தரப்போகும் அரிதான, வியப்புக்குரிய அறிவினைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள சில அடிப்படைக் கருத்துக்களை முதலில் நாம் புரிந்து கொள்வோம். ஒரு ஆராய்ச்சியாளர் எப்படி ஒரு தத்துவத்தைக் குறிக்கோளாக ஏற்று, அதனை உறுதி செய்வதற்காக பலவிதச் சோதனைகளையும் செய்வாரோ, அப்படியே வேதாந்த உண்மையைப் பயிலும் மாணவரும், பகவான் தரப்போகின்ற வேதாந்த மையக்கருத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, ஆசிரியர் வழிகாட்டியபடி தன்னுள்ளேயே, தான் யார் என ஆய்ந்து அதன் பயனாகவே உணர்ந்து உயர வேண்டும். ஒருவரின் சொந்த முயற்சியால் மட்டுமே தன்னை உணர முடியும். சாஸ்திரங்களும், குருவும் தேவையான திருப்பத்தை நமக்குத் தருவது உண்மை என்றாலும், ஒருவர் தன்னுடைய முயற்சியினால் மட்டுமே ஆத்ம ஞானத்தை அடைய முடியும்.”

“அப்படியான சோதனையும், அறிவியற் சோதனைபோல, அனுபவச் சான்றுடன் நிரூபிக்கக் கூடியதுதானே!”, என்னுடைய அறிவியற் தூண்டல் கேட்டது.

“ஆம், ஆனாலும், ‘அறிவியல் ஆய்வு’ என்பதில் உள்ள குறைபாடும், ‘அனுபவச் சான்று’ என்பதில் உள்ள விளக்க முடியாத தன்மையும் உங்களுக்குப் புரியும். அதைப் பற்றி எல்லாம் விவாதிக்க நமக்கு இன்னொரு காலம் கிடைக்கட்டும். இப்போதைக்கு, ‘நான் யார்’ எனும் கேள்விக்கு வேதாந்தம் தரும் அறிவு என்ன

என்பதைச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.”

“சரி அய்யா”

“துயரம் என்பதே ஸ்ரீ பகவத்கீதை கிடைப்பதற்கான விதையாக இருந்த காரணத்தால், துயரத்தை முதலில் ஆய்வேம். எது ஒருவரைப் பொதுவாக மிகுந்த துயரத்தில் ஆழ்த்துகிறது?

“பல விஷயங்கள் அய்யா. பொதுவாக சூழ்நிலைதான் ஒருவரைத் துயரத்திலோ, மகிழ்ச்சியிலோ ஆழ்த்துகிறது.”

“இருக்கலாம். நாம் பொதுவாகவே சூழ்நிலையைத்தான் காரணமாகக் காட்டுகின்றோம். அதனால் நமக்குத் துயரம் வந்தால், அதற்கான விடுதலை, அந்த சூழ்நிலையை மாற்றினால் கிடைக்கும் என அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்கின்றோம்.”

“ஆம் அய்யா, அப்படிச் செய்யக் கூடாதா என்ன!”

“எது நம்முடைய முயற்சியால் மாற்றப்படக் கூடியது, எது அவ்வாறான முயற்சியால் எவ்வித மாற்றமும் அடையாது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுதல், ஒருவரின் பலம். அதுவே அறிவின் முதிர்ச்சி ஆகும். அப்படியான அறிவினை அடைய நாம் ஒவ்வொருவரும் முயல வேண்டும். எங்கெல்லாம், நெறி பிறழாத செயலால், மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியுமோ, அங்கெல்லாம் அதற்கான செயலைச் செய்தல் அவசியம். எனவே அங்கே துயரப்பட நேரமில்லை. செயலுக்குத்தான் நேரம். ஆனால், எங்கே சூழ்நிலை மாற்றப்பட முடியாததோ, அங்கே, நாம் அதனை ஏற்றுக் கொள்வதுதான் சரி. மறுப்பதனால் துயரம் மட்டுமே வளரும். மாற்றப்பட முடியாத விளைவுகளை மறுப்பதால் துயரமும், அவற்றை ஏற்பதால், துயரத்தைத் தாண்டுகின்ற வலிமையும் கிடைக்கும்.”

அய்யா தொடர்ந்து கூறினார்.

“நீங்கள் அறியலாம், ஒருவருக்குத் துயரம் தரும் சூழ்நிலை மற்றொருவருக்கு இன்பம் தருவதாக இருக்கலாம். எனவே சூழ்நிலையில் துயரத்துக்கான காரணத்தைச் சுமத்துவதைவிட சூழ்நிலையை எப்படிக் கையாள்கிறோம் என்பதில் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.”

“ஆம் அய்யா, ஆனால் சில சமயம் சூழ்நிலை மிகவும் அதிகமான பாதிப்பைத் தருவதாக இருக்கிறதே!”

“அப்படி ஒரு தவிர்க்க முடியாத, ஆழமான துயரச் சூழ்நிலையை எடுத்துக்

கொள்வோம். அது எதுவாக இருக்கும் என நினைக்கிறீர்கள்?”

“மரணம் அய்யா! மரணம்தான் ஒருவருக்கு அதிகமான துயரத்தைக் கொடுக்கிறது.”

“ஆனால் மரணம் என்பது யாருக்காவது, எங்கேயாவது எப்போதும் நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. அதற்கெல்லாம் நீங்கள் துயரப்படுகிறீர்களா, இல்லையே! பெரும்பாலும் அவை செய்தியாகலாம். அல்லது நீங்கள் அவற்றைப் புறக்கணிக்கவும் செய்யலாம் அல்லவா? அதனால் மரணம் துயரமானது என எப்படிப் பொதுவாகச் சொல்ல முடியும்!”

“இல்லை அய்யா, நமக்கோ நமக்கு வேண்டியவர்களுக்கோ வரும் மரணம்தான் துயரம் தருவது.”

“அதனால்தான் நாம் துயரத்தை சூழ்நிலைமேல் சுமத்தாமல், நம்முடைய பற்று அல்லது பாசத்தின் மேல் சுமத்த வேண்டும்.”

“ஆம், அர்ச்சுனரின் பாசத்தைப் போல! அதுதானே அவருக்குத் துயரத்தையும் குழப்பத்தையும் தருகிறது.”

“இதனை நாம் ஏற்கனவே பார்த்தோம். பாசம் ‘என் மக்கள், என் சொத்து’ என்றெல்லாம் ஒரு ஒரு பொய்யான உடமையைச் சுமையாகத் தருகிறது. இப்படியான எண்ணம் வருவதற்கு அடிப்படைக் காரணம், ‘நான்’ என நாம் கொண்டுள்ள நம்முடைய பெர்ஸனாலிடி. நம்முடைய அடையாளத்தின் விளைவு. எனவே இந்த ‘நான்’ எனும் அடையாளம் சரியானதாக இருக்கிறதா என்பதை நாம் ஆய்ந்து பார்க்க வேண்டும். உங்களுக்குப் புரிகிறதா?”

இதுவரை இப்படியான கேள்விகளை நான் எனக்குள் கேட்டுக் கொண்டதில்லை. எனினும் சுவையான கேள்வியாக இருப்பதால், மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“சுருக்கமாகச் சொன்னால், ‘சம்ஸாரம்’ எனும் துயரச் சங்கிலியிலிருந்து விடுதலை அடைய, ‘நான் யார்’ எனும் கேள்விக்குச் சரியான பதிலை நாம் உணர்வதுதான்.”

“அய்யா, ‘நான் யார்’ எனும் இந்தக் கேள்வி, ஒரு புதிர்க் கேள்வியா? பல ஞானிகள் இந்தக் கேள்வியின் ஆய்வினாலேயே தோன்றியுள்ளார்கள் எனப் படித்திருக்கிறேன். எனக்குத் தெரிந்தவரை, உங்கள் முன்னால் உட்கார்ந்திருக்கிறேனே, இதுதான் நான்.”

“ஆம், நாம் அனைவருமே பொதுவாக நம் உடலைத்தான் நமது அடையாளமாகக் காட்டுவோம். அது தேவையானதும், எளிதானதும் ஆகும். அப்படியானால், சொல்லுங்கள், மரணம் அடைந்தவர் யார்?”

“ஒருவர் போய்விட்டார் என்றால்! அதாவது இந்த உலகத்தைவிட்டே போய்விட்டார் என்றால் அவர் மரணம் அடைந்தார் என்றாகும்.”

“ஆனால், மரணம் அடைந்தவரின் அடையாளமான உடல் எங்கேயும் போவதில்லையே! இங்கேயே கிடந்து, அழுகி, இயற்கையுடன் கலந்து விடுகிறதே! அப்படியானால் இந்த உடல் எப்படி ‘நான்’ ஆக முடியும். மற்ற ஏதோ ஒன்று, இந்த உடலை ஒரு கருவியாகக் கொண்டிருக்கிறது என்பதுதானே அதன் பொருள்!”

“அதுதான் சரியாக இருக்கும் எனத் தோன்றுகிறது. இந்த உடல் நான் மரணம் அடையும் வரை என்னுடையது, ஆனால் அது நான் இல்லை. சரிதானே அய்யா?”

“மரணம் அடைந்த ஒருவரின் உடல், உடனேயே, அவரது பெயரையும் இழக்கிறது. ‘இன்னாரின் உடல்’ என்றுதானே அதனை நாம் அழைக்கிறோம்?”

“ஆம் அய்யா, ஏனெனில் உடல் அறிவுத்தன்மை இல்லாத சடப்பொருள் அல்லவா?”

“அப்படியானால், உங்கள் உடலுக்கு அறிவுத்தன்மையைக் கொடுக்கின்ற மற்ற ஏதோ ஒன்றுதான் உங்களுடைய இருப்புக்குக் காரணமாக வேண்டும்.”

“ஆம் அய்யா, அது எனது மனமாக இருக்க வேண்டும். அதுதான் புலனறிவையும், எண்ணங்களையும், பகுத்தறிவையும் தருகின்றது.”

“அப்படியான, உங்கள் மனமும், உங்களுடைய உடலைப் போல, உங்களது உடமையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அது நீங்களாக முடியாது.”

“ஏன் அய்யா? நான் ‘எனது மனம்’ எனச் சொன்ன காரணத்தினாலா? ஆனால், பல சமயங்களிலும், நான் எனது மனமாகவே உணர்கிறேன்.”

“ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், உங்கள் புலனறிவு, பகுத்தறிவு, எண்ண ஓட்டம் எதுவும் இல்லாமல் ஆகிறதே! மனம் அங்கே சடப் பொருளாகிறதே! அப்போது நீங்கள் மரணம் அடைந்து விட்டீர்களா என்ன?”

“இல்லை அய்யா, நான் சுவாசிக்கிறேன். என் மனம் ஒருக்கால் உடலைப் போல அறியும் தன்மையை விட்டு இருக்கலாம். ஆனால் நான் சுவாசிப்பதால்,

உயிர்த்துத்தான் இருக்கிறேன்.”

“அப்படியானால், மரணம் என்பது சுவாசம் இல்லாமற் போவது எனச் சொல்லலாமா?”

“நிச்சயம் அய்யா, ஒருவர் சுவாசத்தை முற்றும் இழந்துவிட்டால் அவரை நாம் மரணம் அடைந்தவர் எனச் சொல்கிறோம்.”

“அப்படி என்னுடைய சுவாசம் போய்விட்டால், என் உடல் தேய்ந்து அழிகிறது. அப்போது என் மனம் என்ன ஆகிறது?”

“தெரியவில்லை அய்யா. மனமும் அழிந்து விடுகிறதோ? அப்போது என்ன ஆகிறது எனக்கு?”

“நல்ல கேள்வி, ஒருவேளை மனமும் மரணத்தினால் அழிந்து விடுகிறது என வைத்துக் கொள்வோம். எல்லா உடமைகளையும் அவ்வாறு மரணத்தினால் இழந்த உங்கள் நிலை என்ன?”

“நான் ஒன்றுமே இல்லாமல் இருப்பேன்.”

சட்டென இப்படி ஒரு பதிலைச் சொன்னபிறகுதான், எனக்குள் யோசித்தேன். ஒரு உடமையும் இல்லாத நான் யார்! வெளியிலும் எதுவும் இல்லாமல், உள்ளேயும் எதுவும் இல்லாமல், நான் இருக்கிறேன். அது எப்படி? எல்லா உடமைகளும் என்னை விட்டுப் போனால், நான் எப்படிப் போனவன் ஆவேன்! அப்படியான கேள்வி நியாயமானது என எனக்குள் தோன்றினாலும், அய்யாவிடம் கேட்டேன்.

“அய்யா, என் உடமைகள் எல்லாம் அழிந்தால், நானும் அழிந்தேன். மேஜையின் எல்லாப் பாகங்களும் இல்லாமல் போனால், மேஜை இல்லாமல் போவது போல!”

“அப்படியான உவமை தவறானது. மேஜை முற்றிலும் சடமான, அறிவுத்தன்மை அற்ற பொருள். எனவே ‘நான் யார்’ எனும் ஆய்வுக்கு அங்கே இடமில்லை.”

“அய்யா, அப்படியானால், எங்கே அறிவு இருக்கிறதோ, அங்கேதான் இந்தப் பிரச்சனையா?” - பிரச்சனை என்பதை சற்றே அழுத்திச் சொன்னேன்.

அய்யா சிரித்தார்.

“பிரச்சனை என்பதை விட, ஒரு ‘பெரும் பேறு’ எனச் சொல்லுங்கள். அறிவு

இங்கே, வெளியிலிருந்து பெறப்படுகின்ற விஷயம் அல்ல. நமக்குள்ளேயே, இருக்கின்ற ‘உணர்வு’. ஆங்கிலத்தில் சொன்னால், ‘அவேர்னஸ்’. ‘நான் இருக்கிறேன்’ எனும் உணர்வுதான் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமான அறிவு ஒளி. அந்த உணர்வுதான் எல்லாவற்றையும் விளக்குகின்ற வெளிச்சம். அதுதான் மனதுக்கும், வல்லுடலுக்கும் அறிவினைத் தருவது. அதுதான் ‘நான்’ எனும் அடையாளத்தையும் நாம் எடுத்துக் கொள்ளக் காரணம் ஆகிறது.”

சில நொடிகள் மௌனமாக இருந்த அய்யாவிடம் கேட்டேன்.

“அய்யா, நான் யார் எனும் கேள்விக்கு இந்த வகையில் எப்படி நான் விடை தெரிந்து கொள்வது? ஒருவர் மரணம் அடைந்தால், நாம் ஏன் அவரின் உயிர் போய்விட்டது எனச் சொல்கிறோம். அப்படியானால் ‘உயிர்’ என்பதுதான் நானா?”

“அப்படி ஒன்று போகிறது என்றே வைத்துக் கொள்வோம். அதனால் நாம் நம்முடைய உடலையோ, மனதையோ ‘நான்’ என வைத்துக் கொள்வது தவறு அல்லவா?”

“இருக்கலாம் அய்யா. ஆனால் அது தேவை. உலகில் நான் யார் எனக் காட்ட, நமக்கு ஒரு அடையாளம் தேவை அல்லவா? கண்ணுக்குத் தெரியாத உயிரை எப்படிக் காட்டுவது? அந்த உயிர் என்பது என்ன என்பதும் எனக்குத் தெரியாதே!”

.....

“நிச்சயமாக!. அப்படி வெளிப்படையான அடையாளம் இல்லாமல் நாம் எப்படி உலகில் மற்றவர்களுடன் உறவாடி வாழ முடியும்? இப்போது அது மட்டுமா! இனம், மதம், நிறம், ஆதார், பாஸ்போர்ட் என எத்தனை அடையாளச் சுவைகளை நாம் சுவைக்க வேண்டி இருக்கிறது! உலகில் நாம் நம்மை எப்படி வேண்டுமானாலும் அடையாளப் படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனால் ‘நான்’ எனும் உணர்வு பற்றி யோசிப்பதில்லை.”

“ஆம் அய்யா”

“அதனால் ‘நான்’ என்பதற்கு நம்முடைய உண்மையான அடையாளத்துடன், உடல் முதலான உலக அடையாளங்களைக் கலந்து கொள்கிறோம். இதனை முறையாகப் பகுத்தறியத்தான் வேதாந்தம் ‘ஆத்மா’ எனும் சொல்லினால் உண்மையான ‘நான்’ என்பதையும், ‘அநாத்மா’ எனும் சொல்லினால் நான் அல்லாத மற்ற எல்லாவற்றையும் குறிக்கிறது. நாமும் இந்தச் சொற்களைக் கொண்டே பயிலுவோம். உங்களுக்குப் புரிகிறதா?”

“ஒரு மாதிரி புரிகிறது. நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் என்றால், ‘நான்’ என நான் என்னை நினைத்துக் கொண்டிருப்பது, ‘ஆத்மா’, ‘அநாத்மா’ எனும் இரண்டு

கலவை என்று. சரியா?”

“ஆம், இதனை ஒரு புதிரான சமன்பாடாகப் பார்க்க வேண்டும் என்றால், இன்னொரு சொல்லையும் நாம் பயன்படுத்துவோம். ‘ஜீவன்’ என்பதுதான் நாம் ஒவ்வொருவரும் நமக்குக் கொடுத்துக் கொண்டுள்ள ‘நான்’ எனும் பொய்யான அடையாளம்.. எனவே ஜீவன் என்பது ஆத்மா + அநாத்மா என நீங்கள் புரிந்தது கொள்ளலாம்.”

“அய்யா, நீங்கள் இப்போது நம்முடைய சுமையை இரும்படங்காக்கிவிட்டீர்கள். ஆத்மாதான் உண்மையான நான் என்றால், அந்த ஆத்மாவை மட்டுமே நான் அறிய முயன்றால் போதுமே? , இப்போது, ‘அநாத்மா’ என்பதையும் அறிய வேண்டுமே, இது கடினம் அல்லவா? இந்த ஆத்மா ஆராய்ச்சியால், என்ன பயன் வந்துவிடப் போகிறது?”

“நாம் நம்முடைய உண்மையான நிலையை உணர்ந்தால், ஜீவனாகிய நான் ‘ஆத்மா’ எனத் தெளிவினை அடையும். ஆனால் நாம் அநாத்மாவுடன் கலந்த அடையாளத்தைச் சுமந்திருந்தால், அநாத்மாவிற்கு வருகின்ற பாதிப்புக்களை எல்லாம் ஆத்மாவிற்கு வந்த பாதிப்பாக எண்ணி, மீண்டும் மீண்டும் துயரத்தில் ஆழ்வோம். ‘நான் ஜீவன் அல்ல, நான் ஆத்மா’ எனும் இப்படியான அடையாள மாற்றத்தைத்தான் பகவான் அர்ச்சுனருக்கு உபதேசிக்கிறார். அப்படிச் செய்வதற்கு ‘அநாத்மா’ எவை எனத் தெளிந்து, அவற்றை ‘நான்’ எனும் அடையாளத்திலிருந்து விலக்குவது அவசியமாகிறது.”

“அப்படிச் செய்வது கடினமா?”

“இருக்கலாம். ஆனால், வேதாந்தம் எது அநாத்மா எனக் கண்டறிந்து விலக்குவதற்கு சில எளிய சோதனைகளையும் நமக்காகத் தந்திருக்கிறது.”

“எது மாதிரி அய்யா?”

“எடுத்துக்காட்டாக, எது சடப்பொருளோ, அது நான் அல்ல. அது அநாத்மா”

“அப்படியானால் ஜீவனின் சமன்பாட்டை, அறிவுத்தன்மை + சடத்தன்மை எனச் சொல்லலாமோ?”

“ஆம். வேதாந்தம் ‘சேதனம்’ எனும் சொல்லினால் ‘அறிவுத்தன்மை’ என்பதையும், ‘அசேதனம்’ எனும் சொல்லினால், ‘சடத்தன்மை’ என்பதையும் தருகிறது. அதனால், நீங்கள் கேட்டபடியே, ஜீவன் = சேதனம் + அசேதனம் எனவும் சொல்லலாம். அப்படி என்றால், எதெல்லாம் சடத்தன்மையுடன் இருக்கிறதோ, அவை எல்லாம் ‘நான்’ எனும் உங்கள் அடையாளத்துக்கு வந்த பிழை எனக்

கருதி, அவற்றை ‘அநாத்மா’ என விலக்கி விட வேண்டும்.”

அய்யா தொடர்ந்து சொன்னார்.

“இன்னொரு வழியும் இருக்கிறது, அறிவுத்தன்மையும் சடத்தன்மையும் கலந்தது ஜீவன் என்பதை, ஆத்மா, அநாத்மா கலப்புடன் வைத்துப் பார்த்தால், ஆத்மா என்பது ‘அறியும் சக்தி’ எனவும், ‘அநாத்மா’ என்பது ‘அறியப்படும் பொருள்’ எனவும் ஆகிறது.”

நான் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“பார்ப்பவர் வேறு பார்க்கப்படும் பொருள் வேறு அல்லவா? பார்ப்பவர், சம்ஸ்கிருத மொழியில் ‘த்ருக்’ எனவும், பார்க்கப்படுவது ‘த்ருஷ்ய’ எனவும் சொல்லப்படுகிறது. எனவே பார்ப்பவரை, பார்க்கப்படும் பொருளிலிருந்து வேறுபடுத்தும் அறிவுக்கு, ‘த்ருக்-த்ருஷ்ய விவேகம்’ எனப் பெயர். அதனால், நாம் நமது சமன்பாட்டினில் ஜீவன் = அறிபவர் + அறியப்படுவது எனக் கொண்டு, அதனால், எவை எல்லாம் அறியப்படுவதாய், அனுபவிக்கப்படுவதாய் உள்ளதோ, அவைஎல்லாம் அநாத்மா என எளிதாக விலக்கி விடலாம்.”

“அய்யா, அப்படியானால், உலகில் உள்ள பொருட்களை எல்லாம் ‘அநாத்மா’ என நான் விலக்கி விடலாம் அல்லவா?”

“ஆம், ‘உலகில் உள்ள பொருட்கள் அநாத்மா’ என்பதும், அதனால் ‘பொருட்கள் உள்ள உலகமும் அநாத்மா’ என்பதும் சரியே. உலகத்தை நாம் நன்றாக அறிந்தால்தான் உலக வாழ்க்கைக்கு உதவும். ஆனால் ‘நான் யார்’ எனத் தெரிந்துகொள்ள, உலகத்தை ஓர் அநாத்மாவாகத் தற்போதைக்குத் தள்ளி வைத்து விடலாம். நம்முடைய அநாத்ம அடையாள வேட்டை, எது நமக்கு மிக அருகில் இருக்கும் உடமையாக இருக்கிறதோ, அவற்றில்தான்.”

“இந்த உடல்தானே அய்யா! உடல் ஒரு சடப்பொருள் என்பதால், அது அநாத்மாதான்.”

“ஆம், உடல் தொடர்பான ஆய்வு, மேலும் பல குழப்பங்களைத் தரும் என்பதால், வேதாந்தம் நம் உடலை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கின்றது. நம்முடைய வெளியுடல், எலும்பும், சதையும் கொண்டு விளங்கும் ‘வல்லுடல்’; அது ‘ஸ்தூல-சரீரம்’ எனப்படும். வல்லுடல் உணவினால் உருவாக்கப்பட்டு, உணவினால் மாற்றப்பட்டு, உணவினால் அழிக்கப்பட்டு, உணவாகப் போய்விடுகிறது. உணவு என்பது மண், நீர், தீ, காற்று, வெளி எனும் ஐந்து இயற்கை மூலக் கூறுகளால் ஆவது எனப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.”

“மற்ற உடல் எது அய்யா?”

“வெளியில் தெரியாத ‘மெல்லுடல்’. இதனை ‘சூட்சும-சரீரம்’ எனச் சொல்வார்கள். இது ‘மனம்’ எனும் நுண்பொருளை மையமாகக் கொண்டு விளங்குவது. இதற்குத் துணையாவது புலனறிவு, பொறியறிவு எனும் சக்திகள், அவை ‘இந்திரியம்’ என அழைக்கப்படும். மனமும் இந்திரிய சக்திகளும் ‘மெல்லுடல்’ ஆகும்.. மெல்லுடலே, எண்ணம், நினைவு, அறிவு எனச் செயல்படும் தன்மைகளை வல்லுடலுக்குத் தருகிறது.”

“அய்யா, மனம்தான் வல்லுடலுக்கு அறிவுத்தன்மையைத் தருகிறது என்றால் மனம் எப்படி அநாத்மாவாக முடியும்?”

“மனமாகிய மெல்லுடல் அநாத்மாதான். எந்தப் பொருளும் நுண்ணிய தன்மையை அடைந்தால், அதனுடைய நுணுக்க அமைப்பால், எதனையும் பிரதிபலிக்கின்ற ஆற்றலைப் பெற்றுவிடும். நுண்ணிய காற்று எப்படி ஒலியை எதிரொலிக்கிறதோ, தெளிந்த நீர்ப்பரப்பு உருவத்தைப் பிரதிபலிக்கிறதோ அதைப்போல மனம் நுணுக்கமானது என்பதால், ஆத்மாவின் அறிவுத்தன்மையைப் பிரதிபலிக்கிறது. அப்படிக்கடன்வாங்கிக் கிடைத்த அறிவுத்தன்மையைக் கொண்டே வல்லுடலுக்கும் ஒரு அறிவுத் தன்மையை மெல்லுடல் கொடுக்கிறது. ஆனால் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், மனம் அப்படியான பிரதிபலிப்பை இழந்து, அதன் இயற்கையான சடத்தன்மையுடன் இருக்கிறது. அதனால், மெல்லுடலும் அநாத்மா எனப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.”

அய்யா உடனடியாகச் சொன்னார்.

“மனம் என்ன நினைக்கிறது, மனம் எப்படியான நிலையில் இருக்கிறது என்றெல்லாம் நீங்கள் உணர முடிவதால், மனம் ஒரு அறியப்படும் பொருள் என்பதையும் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். அதனாலும் ‘மனம்’ அல்லது ‘மெல்லுடல்’ ஒரு அநாத்மா தான்.”

“மூன்றாவது உடல் எது அய்யா?”

“வேதாந்தம், மூன்றாவதாக ஒரு உடல் இருந்தாக வேண்டும் எனக் காட்டுகிறது. ஜீவன் எதற்காக வல்லுடலையும், மெல்லுடலையும் சுமந்திருக்க வேண்டும்? எம்மாதிரியான வல்லுடலும், மெல்லுடலும் ஜீவனுக்கு அமைந்திருக்க வேண்டும்? இதற்கான காரணங்கள் உறுதியாக இருந்தாக வேண்டும். அந்தக் காரணங்களின் குவிப்பையே, மூன்றாவது உடலாக, அதற்குக் ‘காரண-சரீரம்’ எனப் பெயரிட்டு, வேதாந்தம் அழைக்கிறது..”

“காரண-உடல் எதனால் ஆனது? அது என்ன செய்கிறது?”

“காரண-உடல் ஜீவனை உடல்களுடன் இணைத்துக் கட்டுவது. காரண-உடல் இதனை இரண்டு வகையினில் செய்கின்றது. முதலில் மனதில் எழுகின்ற ‘ஆழமான ஆசைகள்’ எல்லாவற்றின் பிரதியையும், பிறகு அந்த ஆசைகளினால் தூண்டப்பட்டுச் செய்கின்ற செயல்களால் ஏற்படும் விளைவையும் பதிவு செய்து கொள்கிறது. அப்படிப் பதிந்து, அவை தீரும்வரை வீசுகின்ற வாசமாக அவை இருப்பதால், அவற்றை ‘வாசனைகள்’ என வேதாந்தம் சொல்கிறது. வாசனைகளுக்கு ஏற்றபடி இன்ப துன்பங்களை ஜீவன் அனுபவித்தே ஆகவேண்டும் என்பதால், அவற்றை அனுபவிப்பதற்கான கருவியாக தக்க உடலையும், பிறவியையும் பெறுவதற்கு இந்தக் காரண-உடலே காரணம் ஆகிறது. வாசனைகள்தான் உடலுக்கான DNA வுக்கும் காரணம் என வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“அய்யா, காரண-உடல் என்பது ஒரு சேமிப்பு மூட்டை போலவா?”

“ஆம். காரண-உடல், ஓர் ஆழமான நுண்ணிய நினைவுப் பெட்டகம். அதில் நம்முடைய பாவங்களும், புண்ணியங்களும் அட்டவணையிடப்பட்டு, நமது அனுபவங்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தப் பாவ புண்ணியங்களுக்கு ஏற்றவகையில்தான் நமக்கு வல்லுடலும், மெல்லுடலும் அமைகின்றன.”

“அய்யா, எப்பொழுது முதல் அப்படி ஒரு காரண-உடல் நமக்கு இருக்கிறது?”

“தெரியாது. காரண-உடல் ‘அநாதி’, அதாவது ‘தொடக்கம் இல்லாதது’. நம்முடைய அறியாமையைப் போல! உங்களுக்கு ஒரு பொருளைப் பற்றிய புதிய அறிவு கிடைக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்போதிருந்து அப்பொருளைப் பற்றிய அறியாமை உங்களுக்கு இல்லை. ஆனால், எப்போதிருந்து, அந்த அறியாமை உங்களுக்கு இருந்தது என எப்படிக் கூற முடியும்? அதுபோலத்தான். காரண-உடல் என்பது அழுத்தமான, அறியாமைத் திரள். எனவே அது தொடக்கம் அற்றது. ஆனால், அதற்கு முடிவு உண்டு. அறியாமைதான் காரண-உடல் என்பதால், அதன் முடிவு சரியான அறிவினால் மட்டுமே முடியும். எனவே காரண-உடலும் ஒரு அநாத்மா.”

“அய்யா, வல்லுடலை நாம் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம். மெல்லுடலையும், நாம் நம் அனுபவத்தில் புரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால், காரண-உடல் இருக்கிறது என்பதை எப்படி உணர்ந்து கொள்வது?”

“காரண-உடல் நுட்பமானது என்பதால், புலனறிவாலோ, எண்ணத்தாலோ அதனை அறிய முடியாது. ஆனால் காரண -உடல்தான் ஜீவனை வல்லுடலுடனும், மெல்லுடலுடனும் கட்டி வைக்கிறது. அதற்கு ‘பிராணசக்தி’ எனும் சுவாசக் கயிறு துணையாகிறது. ஆத்மாவின் அருளினால் மட்டுமே,

‘பிராணசக்தி’ உடலினும் நுழைவதும், வெளியேறுவதுமான செயலைச் செய்து, வல்லுடலும், மெல்லுடலும் ஜீவனின் கருவியாகச் செயல்பட வேலை செய்கிறது. வல்லுடல் தேய்வடைந்தாலும், இன்னும் அனுபவிக்கப்பட வேண்டிய வாசனைகளுக்கு, வேறொரு உடலும், உலகும் தேவை என்பதாலும், பிராணசக்தி, தனது கட்டுக்களைத் தளர்த்தி, வல்லுடலை விழ வைக்கிறது. அப்போது மெல்லுடல் காரண-உடலுக்குள் கலந்து, மற்றொரு வல்லுடலுக்காகப் புறப்படுகிறது.”

“அய்யா, காரண-உடல் சடப் பொருளா?”

“ஆம். அது வெறும் அடக்கிவைக்கப்பட்ட விசை. அது அறியாமைத் திரள். ஆழ்ந்த உறக்கத்தில், ஜீவன் காரண-உடலை மட்டுமே கொண்டு இருக்கிறது. அதனால்தான், மன ஓட்டம் இல்லை. உடல் அறிவு இல்லை. ஒரு விதச் சுகமான அறியாமைப் போர்வை மட்டுமே இருக்கிறது.”

“அப்படியானால் மீண்டும் விழிப்பு எப்படி ஏற்பட்டு, வல்லுடலுடனும், மெல்லுடலுடனும் ஜீவன் அனுபவிக்கிறது? கனவுலகில் எப்படி மெல்லுடலுடன் கனவினை அனுபவிக்கிறது?”

“அத்தகைய அறிவுத்தன்மை எல்லாமும், ஆத்மாவின் அறிவு ஒளியால் மட்டுமே நடக்கிறது. ஆத்மாவின் அறிவு ஒளியாலேயே பிராண சக்தி மூன்று உடல்களுக்கும் ஒரு இணைப்புக் கயிறாக விளங்குகிறது. எனவே முவ்வுடலும் அநாத்மா எனப் புரிந்து கொள்வோம்.”

“அப்படியானால், மரணத்திற்குப் பின், மெல்லுடல், காரண-உடலுடன் மற்றொரு பிறவிக்குச் செல்கிறது அல்லவா? அப்படிச் செல்கின்ற மெல்லுடல்தான் உயிரா?”

“சிலர் அதனை ‘உயிர்’ என்பார்கள். சிலர் ‘பிராணன்’ என்பார்கள். ஆங்கிலத்தில் சிலர் ‘சோல்’ என்பார்கள். வேதாந்தம் இதற்கு ஒரு பெயர் இட்டிருக்கிறது. அதனை இப்போது ஆய்வது அவசியம் இல்லை. பகவானின் அறிவுரையில், இதனை மீண்டும் நாம் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளும் நேரம் வரும்.”

“நல்லது அய்யா. இப்படி நமது மூன்று உடலையும் அநாத்மா எனத் தள்ளி விட்டால், ஆத்மா எங்கே இருக்கிறது?”

“அதனை நாம் உணர்வோம். இப்போது, நாம் மரணத்தால் வரும் துயரத்தை அல்லவா முதற்கட்டமாக ஆராய்கிறோம். எனவே ஆத்மாவுக்கு மரணத்தினால் என்ன ஆகிறது என்பதைப் பார்ப்போம்.”

“ஆத்மாவிற்கு மரணத்தினால் என்ன ஆகிறது?” - நான் அய்யாவின்

சொற்களையே திருப்பிக் கேட்டேன்.

“பகவான் ஆத்மாவைப் பற்றிய சில குறிப்புக்களைத் தருவார். அதன் அடிப்படையிலேயே, நாம் ஆத்மாவுக்கு மரணமில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்வோம்.”

“அய்யா, உண்மையிலேயே இந்த உன்னத அறிவைப் பெறுகின்ற நல் வாய்ப்புக்கு நன்றி. ஆனால் அர்ச்சுனரின் குழப்பம் கொல்வதா, இல்லையா எனும் நியதிக் குழப்பம் அல்லவா? அது தர்ம நியதிப்படி ஆயப்பட வேண்டியது அல்லவா?”

“இருக்கலாம். எல்லா தர்ம நியாயங்களும், சமூக நீதிகளும், ஒவ்வொருவரின் கடமைகளும் எப்போது சரியாக நிறைவேற்றப்படும் என்றால் ஒவ்வொருவரும் தம்முடைய உண்மையான நிலையை உணர்ந்து அதற்கேற்ப விருப்பு வெறுப்பு இன்றி செயல்படும்போதுதான். அதற்குத்தான் ஆத்ம ஞானம் அத்தியாவசியம் ஆகிறது. அர்ச்சுனரின் துயரமும் உண்மையில் பீஷ்மர், துரோணர் இவர்களின் மரணத்தைக் குறித்தே என்பதால், மரண பயம், மரணத்துயரம் போக ஆத்ம ஞானம் அவசியமாகிறது. அதனால்தான் பகவான் இதனை உபதேசிக்கிறார்.”

“ஆனால் பகவான் ஆத்மாவை விளக்கவில்லையே. ஞானியர் எப்படி நடந்து கொள்வார்கள் என்பதைத்தானே மீண்டும் மீண்டும் குறிப்பிட்டார்.”

“ஆம், ஞானியர் யார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆத்ம ஞானத்தை உணர்ந்தவர்களையே பகவான் ஞானியர் எனச் சொல்கின்றார். அவர்களே, ‘நான்’ எனும் தன் உணர்வை ‘ஆத்மா’ ஒன்றிலேயே வைத்திருப்பவர்கள். ‘அநாத்மா’ அவர்களை வருத்துவதில்லை.”

“அப்படி என்றால்...”

“அப்படி என்றால், அர்ச்சுனர் பீஷ்மர், துரோணர் முதலியவர்களை யுத்தத்தில் கொன்றாலும், அவர்களின் அநாத்மாதான் அழிவினைப் பெறும். ஆத்மா அழிவடையாது. பகவான் அப்படியான ‘திருப்பத்தை’ அர்ச்சுனர் தனக்குள் ஏற்படுத்திக் கொள்ள அறிவுரை தருகிறார். ‘நான் ஆத்மா மட்டுமே’ எனத் தெளிந்தால், அநாத்மாவுக்கு ஏற்படும் விளைவுகளுக்கு ஆத்மா துயரப்படத் தேவையில்லை. இந்த உயரிய கோட்பாட்டினை உணர்ந்து நடந்தால், நமக்குத் துயரம் என்பதே இல்லை.”

“அய்யா, மிகவும் நுட்பமாகவும், உறுதி அளிப்பதாகவும் இருக்கிறது. ஆனால், அநாத்மாவைக் கொன்றாலும், அதனால் ஜீவனுடனான தொடர்பும் முடிகிறதே, அதனால் துயரம் வராதா? அப்போது என்ன செய்வது?”

“நல்ல கேள்வி. எல்லோராலும் ஆத்மா பற்றிய உண்மையை எளிதில் உணர்ந்து கொள்ள முடியாது. அதனால், எது நல்ல நெறி, தர்மம் என்பதையும் ஒருவர் ஆராய்ந்து அதன் படி நடக்க வேண்டும். பகவான் அர்ச்சுனுக்கு முதலில் ஆத்ம ஞானத்தைப் பற்றிக் கூறிவிட்டு, பிறகு தர்மம் பற்றியும் விளக்கி, அதன்படியும் அர்ச்சுனர் செய்ய வேண்டியது என்ன எனக் காட்டப் போகிறார். அப்படி தர்ம நியாயமும் புரியவில்லை என்றால், ஒருவரின் பொறுப்பை ஒட்டி, அவருக்கு இருக்கும் சமூக நீதியை அறிந்து அதற்கேற்ப நடக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் பகவான் சொல்லப் போகிறார். எனவே பண்புள்ள எவரும், எல்லா வகையிலும் ஏற்புடைய செயலைச் செய்வதுதான் சிறப்பு.”

அய்யா சில நிமிடங்கள் மௌனித்திருந்தார்.

“நான் இதை எல்லாம் உங்களுக்கு முகவுரையாகச் சொன்னதன் காரணம், பகவான் இனி அளிக்கப்போகும் ஆத்ம ஞானத்தை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். பகவானின் அருள் வார்த்தைகளை நாம் இனிக் கேட்போம்.”

நாங்கள் இருவரும் குருகேஷத்திரத்துக் காட்சியில் மனதை நிறுத்தினோம்.

§ ஆத்ம ஞானம்- தன்னிலை உணர்வு

நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜனாதி₄பா: ।
நசைவ ந ப₄விஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம் || 2.12||

“பகவான் சொன்னார்.

“முன்பு யான் ‘இல்லாமை’ என்பது இல்லை. (அது போலவே)
நீங்களும், இங்கிருக்கும் அரசர்களும் (முன்பு ‘இல்லாமை’ என்பது
இல்லை). நாம் அனைவரும் எதிர்காலத்தில் ‘இல்லாமை’ என்பதும்
இல்லை. (2.12)”

அய்யா கூறினார்.

“பகவான் இல்லாமை என்பது இல்லை என இரண்டு விதமான
எதிர்ச்சொற்களைச் சொல்வது, நிச்சயமான இருப்பு என்பதைக் குறிக்கத்தான்.
தான் மட்டும் அல்ல, எல்லா ஜீவனும், கடந்த காலத்திலும் இருந்திருக்கிறார்கள்.
எதிர்காலத்திலும் இருப்பார்கள்.”

“அப்படியானால் நமக்கு மரணம் இல்லையா?” நான் கேட்டேன்.

“அதுதான் உட்கருத்து. ஆனால் பகவான் இங்கே ‘யான்’ எனச் சொல்வது,
ஆத்மாவை. எவருக்கும் நிகழ்காலத்தில் இருக்கிறோம் என்பதில் ஐயம்
இருப்பதில்லை. அதனால்தான் பகவான் இப்போது இருக்கும் நாம், கடந்த
காலத்திலும் இல்லாமல் போவதில்லை, எதிர்காலத்திலும் இல்லாமல்
போவதில்லை எனும் உறுதியைத் தருகிறார். நாம் எப்போதும் இருப்போம்.”

அய்யா மீண்டும் அழுத்தமாகக் கூறினார்.

“நான் எனும் ஆத்மா எக்காலத்திலும் இருப்பது. ‘நிரந்தரமானது’. அதனால்
மரணத்தால் ஆத்மாவுக்கு எந்தப் பாதிப்பும் இல்லை.”

“அய்யா, அப்படி என்றால், அநாத்மா எக்காலத்திலும் இருப்பது இல்லை.
அப்படித்தானே?”

“ஆம், ஆத்மா முக்காலத்திலும் இருப்பது. அநாத்மா தற்காலிகமானது”

“ஆத்மா முக்காலத்திலும் இருப்பது என்பது எப்படி?”

“நாம் பகவான் சொல்வதைக் கேட்போம்.”

தேஹினோ(அ)ஸ்மின்யதா₂ தேஹே கௌமாரம் யௌவனம் ஜரா ।
ததா₂ தேஹாந்தரப்ராப்திர்தீரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி ॥ 2.13॥

“ஜீவன், இந்த உடலின் பிள்ளைப் பிராயம், இளமை, முதுமை என மாற்றங்களைக் கண்டு, உடலின் மரணத்துக்குப் பிறகு, மீண்டும் எடுக்கும் உடலிலும் பிள்ளைப் பிராயம், இளமை, முதுமை எனும் மாற்றங்களைக் காண்கிறது. இதனை ஞானிகள் உணர்வதால், மாற்றங்கள் அடையும் உடல்களால் கவலை கொள்வதில்லை (2.13)”

“நமது உடல் அநாத்மா. அது மாற்றங்களைக் கொண்டதாகவே இருக்கும். அதனுடைய இருப்பு தற்காலிகமானது. பிறப்பு, வளர்ப்பு, மூப்பு, இறப்பு என உடல் தற்காலிகத்தன்மை கொண்டு விளங்கினாலும், பிறவி தோறும் அத்தகைய மாற்றங்களைக் கொண்ட உடலிலிருந்து, முற்றிலும் வேறுபட்டதாக ஆத்மா இருக்கிறது. ஆத்மா எவ்வித மாற்றங்களும் இல்லாதது. அதாவது ‘நிர்விகாரி’. ‘மாற்றங்களால் பாதிப்பு இல்லாத இருப்பு’ என்பதால், ஆத்மா தற்காலிகமானது அல்ல. அது எக்காலத்திலும் இருப்பது என்பது ஆகிறது.. அதனால் ஆத்மா முற்றிலும் ‘சுதந்திரம்’ கொண்டு விளங்குகிறது.”

“அய்யா, இது மிகவும் மனதிற்குத் தெம்பினைத் தருகிறது. ஆனால் அர்ச்சுனரின் அவஸ்தையைக் கவனியுங்கள். அவருக்கு வந்திருக்கும் நிலை, அன்புக்குரியவர்களின் மரணத்தைச் சந்திப்பது. ஆத்மா எப்போதும் நிரந்தரமாக இருப்பது என்பது தெரிந்தாலும், நம் அன்புக்குரியவரின் அநாத்மாவைக் கொல்வதும், அதனால் அவருடனான உறவை இவ்வுலகில் இழப்பதும் நிச்சயமாகத் துயரம் தரக் கூடியதுதானே?”

“அன்புக்குரியவர்களின் மரணத்தினால் துயரம் வருவது இயற்கைதான். ஆனால் நாம் இங்கே எப்படி எல்லாத் துயரத்திலிருந்தும் முழுமையான விடுதலை அடைகிறோம் என்பது பற்றித்தான் பயில்கிறோம். எனவே, முழுமையான புரிதல் நமக்கு அவசியம். அநாத்மா என்பது தற்காலிகமானது, மாற்றங்களுக்கு உரியது என்பதைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டால், அவற்றின் அழிவுக்காகத் துயரப்படவேண்டியதில்லை.”

“அய்யா, அப்படியான உறுதியை எப்படிப் பெறுவது?”

“ஆத்மாவை உணர்வதனாலேயே அது முடியும். அநாத்மா வேறு ஆத்மா வேறு எனப் பகுத்தறிதலும், தான் ஆத்மா எனத் தொகுத்து உணர்தலும் ஞானியரின் பண்பு. பகவான் என்ன சொல்கிறார் எனக் கேட்போம்.”

மாத்ராஸ்பர்ஸாஸ்து கௌந்தேய ஸீதோஷ்ணஸுகுது₃:க₂தா₃: ।
ஆக₃மபாயினோ(அ)னித்யாஸ்தாம்ஸ்திதிஷுஸ்வ பா₄ரத ॥ 2.14॥

“புலன்களின் தொடர்பினால், ஓ குந்தியின் மகனே, இன்பமும் வலியும், அதுபோல் வெப்பமும் குளிர்ச்சியும் உணரப்படுகின்றன. இவை வந்து போகும் தன்மையுடையன. இவைகள் தற்காலிகமானது என்பதனால், ஓ பரத வம்சக் கொழுந்தே, இவற்றைச் சமனாக ஏற்றுப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். (2.14)”

“அய்யா, பகவான் அநாத்மாவைப் பற்றிச் சொல்கிறாரா?”

“ஆம். பகவான் மீண்டும் அநாத்மாவின் தற்காலிக நிலையை எடுத்துக் காட்டுகிறார். வெப்பமும் குளிரும் வந்து போவது போலவே சுகமும் துக்கமும் வந்து போகின்றன. எப்போது நம்முடைய பொறிகள் ஒரு விஷயத்தில் ஈடுபாடு கொள்கின்றனவோ, அப்போது அவ்விஷயத்தால் ஒருவித பாதிப்பு ஏற்படுகிறது. வெப்பமும், குளிரும் அப்படித்தான் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. வெப்பக் காலத்தில், குளிர் சுகம் தருகிறது. குளிர் காலத்தில் வெப்பம் இன்பம் தருகிறது. எனவே சுகதுக்கங்களும் தற்காலிகமானவையாகவே இருக்கின்றன. எல்லா மாற்றங்களும் அப்படி வந்து போவதாக இருப்பதால், அவற்றை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளப் பழகி விட்டால், அந்தச் சமன்பாடு நமக்கு சுக துக்கங்களைச் சரியாகக் கையாளும் திறனைத் தந்துவிடும்.”

“அய்யா, அப்படியான பொறுமையும், சமநோக்கும் எனக்கு உண்டா, வருமா என்பதில் எனக்கு ஐயம் உண்டு. அப்படி வந்தாலும், அதனால் என்ன பயன்?”

“இதனை பகவான் சொல்கிறார்.”

யம் ஹி ந வ்யத்யந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷப₄ ।
ஸமது₃:க₂ஸுக₂ம் தீ₄ரம் ஸோ(அ)ம்ருதத்வாய கல்பதே ॥ 2.15॥

“ஓ மனிதருள் மேன்மையானவரே (அர்ச்சுனரே)! மாற்றங்களைக் கொண்ட இவற்றால் (சுக துக்கங்களால்). ஞானி எவ்விதப் பாதிப்பும் அடைவதில்லை. சுகத்தையும் துக்கத்தையும் சமநோக்கில் கையாள்கின்ற ஞானி, (சம்ஸாரமாகிய துயரத்திலிருந்து) முற்றிலும் விடுதலை அடையத் தகுதி உடையவராகிறார். (2.14)”

“இங்கே பகவான் காட்டும் முக்கியமான பண்பு, ‘திதிஷா’ எனும் ‘பொறுமையும், சமநோக்கும்’ ஆகும். இது துயரத்தை அப்படியே சுருண்டு ஒப்புக்கொண்டு அடங்குவது அல்ல. துயரம் என்பது தற்காலிகமானது, அது அநாத்மாவில்

ஏற்படும் பாதிப்பு எனத் தெளிந்து, அதனால், வருவதை ஏற்கின்ற பெரும் அறிவுதான் துணிவு. அப்படியான பண்பினை அடைந்தவரே, ஆத்மாவை அறிகின்ற ஞானியாகிறார். அதனால்தான் அவருக்கு சம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை கிடைப்பது சாத்தியமாகிறது.”

“அய்யா, சமநோக்கில் இன்ப துன்பங்களை ஏற்பதால், விடுதலை எப்படிக்கிடைக்கும்?”

“இன்ப துன்பங்களை சமநோக்கில் ஏற்பதற்கு, அப்படியான உறுதியில் நிலைப்பதற்கு, ஒருவருக்கு ‘நான் அநாத்மா அல்ல, ஆத்மா’ எனும் அறிவு வந்தாக வேண்டும். அதனால் அநாத்மாவில்தான் எல்லா மாற்றங்களும் வருகிறது என்பது நன்றாகத் அவருக்குத் தெளிவதால், அவருக்கு எதிலும் துயரம் இல்லை.”

“அய்யா, அநாத்மாவுக்கு மாற்றங்கள் வந்தால் அதுபற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம் என்பது எப்படி நடைமுறைக்குச் சாத்தியம்? உடலில் ஜீவர்களாக வாழும் நாம், நிஜ வாழ்க்கையில் எத்தனையோ விளைவுகளைச் சந்திக்க வேண்டி இருக்கிறதே?”

“நீங்கள் ‘நிஜ வாழ்க்கை’ எனச் சொல்கிறீர்கள். ‘நிஜம்’ அல்லது ‘பொய்’ என்றால் என்ன? பகவானும் இவை பற்றித்தான் கூறப்போகிறார். முதலில் அவர் என்ன சொல்கிறார் எனக் கேட்போம்.”

நாஸ்தோ வித்யதே பா₄வோ நாபா₄வோ வித்யதே ஸத: |
உப₄யோரபி த்₃ருஷ்டோ(அ)ந்தஸ்த்வனயோஸ்தத்த்வத₃ர்ஸிபி₄: || 2.16||

“இல்லாமை என்பதற்கு இருப்பு இல்லை. இருப்புக்கு இல்லாமை எப்போதும் இல்லை. ஆத்மாவை அறிந்த ஞானி, இருப்பு, இல்லாமை எனும் இரண்டையும் அறிவார். (2.16)”

“அய்யா, பகவான் என்ன சொல்கிறார்? இருப்புக்கு இல்லாமை இல்லை. இல்லாமைக்கு இருப்பு இல்லை - இது சாதாரணமாகத் தெரிந்த விஷயம் தானே? இதை ஏன் பகவான் சொல்கிறார்? இது ஞானிகளுக்கே தெளிந்த அறிவு என ஏன் சொன்னார்?”

“பகவானின் இந்த வார்த்தைகள் மிகவும் ஆழ்ந்த பொருள் கொண்டவை. நாம் பெரிதும் தியானித்து அறிய வேண்டியது. பகவான் இருப்பு, இல்லாமை இவை இரண்டையும் சொல்கிறார். உங்களுக்கு இவை எதுவெனத் தெரியுமா?”

“அய்யா, இருப்பு, இல்லாமை இவற்றை விளக்கச் சொல்கிறீர்களா?”

“ஆம்”

“சுருக்கமாகச் சொன்னால். எது நம் அறிவினால் அறியப்பட முடியாததோ, அனுபவிக்கப்பட முடியாததோ, அது ‘இல்லாமை’ ஆகும். அதுவே ‘பொய்மை’. ‘முயலின் கொம்பு’ என்பதைப் போல! மற்ற எல்லாம், அறியப்பட்டால், அது ‘இருப்பு’ அல்லது ‘உண்மை’ ஆகும்.”

“அதாவது அனுபவம்தான் உண்மை அல்லது இருப்பு என்பதைக் காட்டும் எனச் சொல்கிறீர்கள்?”

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் அய்யா”

“அப்போது கனவு?”

“கனவு காணும்போது, கனவு காண்பவருக்கு அது நிஜம்! விழித்தால், அது பொய்மைதான் அய்யா”

“அப்படியென்றால், அனுபவ அறிவு என்பது, எது உண்மை, எது இருப்பு என்பதைக் காட்டுவதாகக் கொள்ள முடியாது அல்லவா?”

“பிறகு வேறு எப்படி?”

“வேதாந்தம் ஒரு சிறப்புப் பெயரினைத் தந்து, இந்தக் குழப்பத்திற்கு ஒரு வழி காட்டுகிறது. நாமும் அந்த சம்ஸ்கிருதச் சொல்லையே பயன்படுத்துவோம். மற்ற மொழிகளில் அதற்கான சரியான சொல் இல்லை. ‘இருப்பு’ எனும் உண்மைக்கு வேதாந்தம் தரும் பெயர் ‘சத்’ அல்லது ‘சத்தியம்’. அதற்கு மாறானது, ‘இல்லாமை’ எனும் பொய்மை. அதற்கான பெயர் ‘அசத்’ அல்லது ‘அசத்தியம்’ ஆகும்.”

“இவை எவ்வாறு வேறுபடுத்தப்படுகின்றன அய்யா?”

“வேதாந்தம் ‘சத்’ என்பது எல்லாக் காலத்திலும், சுதந்திரமாக, மாற்றங்கள் எதுவும் இல்லாமல் இருப்பது எனக் கூறுகிறது. மற்ற எல்லாம் ‘அசத்’ ஆகும்.”

“அய்யா, அது பெரிய அடி! அப்படிப் பார்த்தால், உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருட்களுமே ‘அசத்’ ஆகிவிடுமே. ஏனென்றால், எப்பொருளும் எல்லாக் காலத்திலும் இருக்கும் எனச் சொல்ல முடியாதே? அய்யா, ‘இருப்பு’ என்பது ஒன்று ஒரு காலத்தில் ஒரு இடத்தில் இருப்பது எனக் கொள்வதுதானே சரி?”

“அப்படிப் பார்ப்பது காலத்தையும் இடத்தையும் கடந்து எதுவுமே இருக்க முடியாது எனும் தீர்மானத்துடன் அணுகுவதாக இருக்கும். அது தவறு.

ஆத்மா எக்காலத்திலும் இருப்பதால், அது எவ்விடத்திலும் இருப்பதாகவும் ஆகும். வேதாந்தம் ‘சுதந்திரமான’ இருப்பு எனச் சொல்வதை முதலில் புரிந்து கொள்வோம். சுடுநீரில் சூட்டுத்தன்மை இருக்கிறது என ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா?”

“நிச்சயம் அய்யா, சுடுவதால்தானே அதற்குச் சுடுநீர் எனப் பெயர்!”

“நீருக்குச் சுடுகின்ற தன்மை இருக்கிறதா?”

“இல்லை. அது நீரினைச் சூட்ட நெருப்பில் இருக்கிறது.”

“அதாவது, சுடுகின்ற தன்மை நெருப்பில் ‘இயற்கையான இருப்பு’. ஆனால், சுடுகின்ற தன்மை சுடுநீரில் ஒரு ‘ஏற்றி வைக்கப்பட்ட இருப்பு’. இது புரிகிறதா?”

“ஆம் அய்யா”

“அதுபோலத்தான், ஆத்மாவின் ‘இயற்கையான இருப்பு’, அநாத்மாவில் ‘ஏற்றி வைக்கப்பட்ட இருப்பு’ என ஆகிறது.”

“அந்த ‘ஏற்றி வைக்கப்பட்ட இருப்பு’, அநாத்மாவினால் இழக்கப்பட்டால்?”

“அது மற்றுமொரு ‘ஏற்றி வைக்கப்பட்ட இருப்பு’ ஒன்றைப் பெறும். அதனால்தான் அநாத்மாவின் ஒவ்வொரு இருப்பும் தற்காலிகமானதாக மாற்றங்களைப் பெற்றுக் கொண்டே இருக்கிறது. எனவே அநாத்மாவின் இருப்பு சுதந்திரமானது அல்ல. ஆனால் ஆத்மா சுதந்திரமான இருப்புடன் முக்காலத்திலும் இருப்பது.”

“அப்படி என்றால், உலகில் உள்ள எல்லாமும் ‘அசத்’ என ஆகிவிடுமே?”

“ஆம், உலகமே ‘அசத்’ என்பதுதான் கருத்து, ஆனால் இதனை நம்மால் எளிதில் ஏற்கமுடியாது. அறிந்து, அனுபவிக்கின்ற உலகத்தை எப்படிப் பொய் எனச் சொல்வது? அதனால்தான், இதனைச் சரியாகக் கையாள வேதாந்தம் மற்றொரு சொல்லைப் பயன் படுத்துகிறது.”

“அது என்ன அய்யா?”

“அது ‘மித்யா’ எனும் சொல். எது தற்காலத்தில் மட்டும் இருக்குமோ, மேலும், மற்றொன்றின் இருப்பினைச் சார்ந்து இருக்குமோ, அது மித்யா ஆகும். எனவே நாம் பார்க்கும் மாறிக்கொண்டே இருக்கும் உலகம் மித்யா ஆகிறது.”

“அய்யா, வேதாந்தம் கொண்டுள்ள கொள்கைப்படி, உலகம் என்பது ‘மித்யா’ என ஏற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால், உலகம் என்பது ‘அசத்’ அல்லது ‘பொய்மை’ என்பதில் உடன்பாடு இல்லை. ஏனெனில் நாம் உலகை நிஜமாக அனுபவிக்கின்றோம்.”

“அப்படியான எண்ணம்தான் நம் எல்லோருக்கும் இருக்கிறது. வேதங்களை ஒப்புக் கொள்ளும் சில பள்ளிகளும், அப்படித்தான் உலகைப் பார்க்கின்றன. நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோமோ, இல்லையோ, வேதாந்தக் கருத்தின் உண்மைக்கு மாற்றில்லை. எது ‘தற்காலிகமானதும்’, மாறிக் கொண்டே இருப்பதுமாக இருக்கிறதோ அதுதான் ‘மித்யா’. அப்படி எடுத்துக் கொண்டால், நாம் இதனை எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளலாம். ‘முயலின் கொம்பு’ போல் முக்காலத்தும் இல்லாத பொய்மை அல்ல உலகம். தற்காலிகமாக, மாறிக் கொண்டே இருக்கின்ற அநாத்மாதான் உலகம். ஆத்ம ஞானத்தை ஆய்வவருக்கு, அதாவது, ஆத்மா வேறு, அநாத்மா வேறு எனத் தெளிபவருக்கு, உலகம் என்பது மித்யா, ஆத்மா என்பது சத்யம். உலகம் என்பது ‘தோற்றமாயை’, புரிகிறதா? அது அனுபவத்தைத் தருகிறது, அறியப் படுகிறது. ஆனாலும் நிலையற்று மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது.”

“சரி அய்யா, ஆத்மா ‘சத்தியம்’ என எதனால் சொல்லப்பட்டது?”

அவினாஸி து தத்வித்₃தி₄ யேன ஸர்வமித₃ம் ததம் ।

வினாஸமவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கஸ்சித்கர்துமர்ஹதி ॥ 2.17॥

“அறியுங்கள், (ஆத்மா) அது அழிக்கப்படமுடியாதது, அது எல்லா இடத்திலும் பரவியது. எவரும் அழிக்க முடியாத அது, மரணமற்றது (2.17).”

“பகவான் ஆத்மா மரணம் இல்லாதது என இங்கே காட்டுகின்றார். அது அழிக்கப்பட முடியாதது. அர்ச்சனரின் துயரம் பீஷ்மர், துரோணர் முதலோரின் மரணம் என்பதால், பகவன், அவர்களின் உடல்களின் அழிவு, ஆன்மாவை அழிப்பதாக ஆகாது என்பதை நினைவுபடுத்துகிறார். ஏனெனில் ஆத்மா அழிக்கப்படமுடியாதது.. ஆத்மா எங்கும் பரவி உள்ளது எனச் சொல்லியதன் மூலம், ஆத்மா காலத்தையும் தேசத்தையும் கடந்தது என்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டது.”

அய்யா தொடர்ந்து சொன்னார்.

“ஆத்மா எக்காலமும் இருப்பது என முன்பு கூறிய பகவான் மீண்டும் ஆத்மாவைப் பற்றிப் பேசுவது ஏன்? அதன் காரணம், அநாத்மாவும் மாற்றங்களை மாறி மாறிப் பெற்றுக் கொண்டு, தொடர்ந்து இருக்கின்றதே

அந்தத் தொடர்ச்சியான ‘ஏற்றி வைக்கப்பட்ட இருப்பை’ ஆத்மாவின் ‘இயல்பான இருப்பிலிருந்து’ வேறுபடுத்ததான். அநாத்மாவின் ‘தொடர்ந்த இருப்பு’ தற்காலிக இருப்பின் தொடர் சங்கிலியப்போல! பிறப்பு, மாற்றம், இறப்பு எனும் தொடர்ச்சியான மாற்றங்களைக் கொண்டது. ஆனால் ஆத்மாவோ, மாற்றம் என எதுவும் இல்லாமல், நித்தியமானது. ஆத்மா ‘கூடஸ்த நித்யம்’ எனும் அழிவில்லாத நித்தியமானது.”

“புரியவில்லை அய்யா”

“ஆற்றின் நீரோட்டம் தொடர்ச்சியாகப் போய்க் கொண்டே இருக்கும். ஆனால், ஆற்றில் இறங்கும் நாம் ஒரே நீரைத் தொடுவதில்லை. ஏனென்றால் நீர் ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறது. மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. ஆறு ஒரு ‘பிரவாக நித்யம்’ நிலையற்றது. அநாத்மாவைப் போல. ஆனால் ஆத்மா மாற்றமில்லா இருப்பு.”

“ஏன் ஆத்மா அழிக்கப்பட முடியாதது?”

“இதனை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒன்று அழிகிறது என்றால், அதன் அங்கங்கள் எல்லாம் தேய்ந்து அழிகின்றன என்பதால். ஆத்மாவோ வடிவமற்றது. எனவே அங்கங்கள் அற்றது. எனவே எந்தத் தேய்மானமும் ஆத்மாவுக்கு இல்லை. ஆத்மா வடிவம் இல்லாதது என்றால், எல்லையும் இல்லாததாகிறது. ஏனெனில், எல்லை இருந்தால் வடிவம் வந்து விடுமே! எல்லையற்ற ஆத்மா என்றால், எங்கும் பரவி இருப்பது. ‘ஸர்வகத:’ என வேதம் சொல்கிறது. எங்கும் பரவியது என்றாலும், எக்காலத்தும் இருப்பது என்றாலும், அது காலத்தையும் தேசத்தையும் தாண்டியதாகிறது. எனவே அதனை அளக்க முடியாது, அறிய முடியாது. அதனால் அழிக்கவும் முடியாது.”

“அய்யா, ஆத்மா காலம் கடந்தது என்றால், அதனை நாம் ‘இப்பொழுது’ சிந்திக்கின்றோமே?”

“அறிய கேள்வி, ஆழ்ந்து தியானிக்கப்பட வேண்டிய கேள்வி. முதலில் ‘காலம்’ என்பது ஒரு அனுமானம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். ‘எக்காலத்திலும் நிலையானது’ என்று நாம் ஒன்றைச் சொன்னால், அது காலம் அற்ற நிலையில் இருப்பது என்பது பொருள். காலமற்ற நிலை எது? அது ‘இப்பொழுது’ ஆகும். இப்பொழுது என்பது காலம் அற்றது. அதனைக் கணக்கிடத் தொடங்கினால், அது கடந்த காலமாகவோ, எதிர்காலமாகவோ ஆகிவிடும். ‘இப்பொழுது’ என்பதுதான் ‘உண்மை’. அதில்தான் ‘ஆத்மா எனும் உணர்வு இருக்கிறது. ‘இப்பொழுது’ எப்பொழுதும் தொடர்ந்து இருந்தால், அதுதான் ‘சத்’ என்பது. புரிகிறதா?”

“அய்யா, இது மிகவும் நுணுக்கமான அறிவாக இருக்கிறது. இதைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளும் திறனுக்காக நான் பிரார்த்திக்கிறேன்.”

“நாம் அனைவருமே பிரார்த்திப்போம். ஆனால் பகுத்தறிவினைக் கொண்டு மட்டும் ஆத்ம ஞானத்தைப் பெற முடியாது. அதற்குத் தொகுத்துணரும் பண்பும் தேவை. அதற்கு ஈடுபாடு அவசியம். படிப்படியாக இதனைத் தெளிந்து கொள்வதற்கு, வேதாந்தம் ‘மண்பானை’, ‘கிளிஞ்சலில் முத்து’, ‘கயிற்றில் பாம்பு’, ‘கானல் நீர்’ போன்ற சில எளிய, ஆனாலும், உயர்வான எடுத்துக்காட்டுக்களை அவ்வப்போது கொடுக்கும். ஆத்மா, அநாத்மாவிற்கு ஒரு ‘ஏற்றிவைக்கப்பட்ட இருப்பினைக்’ கொடுக்கிறது என்பதற்கு உதாரணமாக, மண்பானையைக் காட்டும். எல்லா மண்பானைகளும் மண்ணால் ஆனது. மண்பானைகள் அழிந்தால், அவை மீண்டும் மண்ணாகவே இருக்கின்றன. தோற்றமாகிய பானை அழிந்தாலும், அதற்கு ஆதாரமான மண் அழியவில்லை. அதைப்போலத்தான், ஆத்மா அழியாமல், அழிகின்ற அநாத்மாக்களுக்கு தற்காலிகமான இருப்பைத் தந்து கொண்டு இருக்கிறது.”

“அய்யா, நான் ஆத்மா என்றால், ஒவ்வொரு மனிதரும் ஆத்மா. அப்படி என்றால் எண்ணிலடங்காத ஆத்மாக்கள் இருக்க வேண்டும் அல்லவா?”

“ஆத்மா எல்லா இடத்திலும் பரவி இருக்கிறது என்றால், அது அத்வைதமானது. அதாவது அது பிரிக்கப்பட முடியாதது. நம் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் ‘நான்’ எனும் உணர்வாக ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவும், அதுபோல் அண்டமெல்லாம் பரவி இருக்கும் ஆத்மாவும் ஒன்றுதான். வேதம், அண்டமெல்லாம் பரவி இருக்கும் ஆத்மனை ‘பிரம்மம்’ எனும் சொல்லால் அழைக்கிறது. ஆனால், வேற்றுமை இல்லை. இதையும் நாம் மேலும் பிறகு பயில்வோம்.”

“அப்படி என்றால் ‘பரமாத்மா’ என்றால் என்ன?”

“ஆத்மாவை, ஒரு உடலின் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால், அது ‘ஜீவாத்மா’ ஆகிறது. ஆத்மாவை, எல்லா உடலுக்கும் ஆதாரமானதாகப் பார்த்தால், அது ‘பரமாத்மா’ என ஆகிறது. சொற்கள்தான் வேறு. பொருள் ஒன்று. அந்தப் பரமாத்மாவை நம்முடைய அறிவுக்கும், ஆய்வுக்கும் உதவுவதற்காக, ஒரு வடிவம் கொடுத்து வணங்கினால், அவர் ‘ஈஸ்வரன்’ எனப்படுகிறார். உண்மையில் வேதாந்தம் ‘ஜீவ-ஈஸ்வர ஐக்கியம்’ எனும் அத்வைதமான ஆத்ம தத்துவத்தைத்தான் தருகின்றது. நமக்கு இப்போது முக்கியப் பாடம், ஆத்மா அழிவற்றது. அழிந்தும், பிறந்தும் மாறிக் கொண்டே இருக்கும் அநாத்மாவைப் பற்றிய துயரம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை என்பதே.”

அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா: ஸரீரிண: ।
அனாஸரினோ(அ)ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத்த்யுத்யஸ்வ பா₄ரத ॥ 2.18॥

“அழிக்க முடியாத, அளக்க முடியாத. நிலையானது ஆத்மா. (ஆனால்)
அநாத்மாவாகிய உடல் ஓர் முடிவுக்கு வந்துவிடும். எனவே, ஓ பரத குல
திலகமே, யுத்தம் புரிவாய் (2.18).”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“பகவான் இப்போது ஆத்மா, அநாத்மா எனும் விஷயங்களைப் பற்றிய
உரையினை முடிக்கிறார். ஏற்கனவே ஆத்மாவின் நிலைத்தன்மையைப்
பேசிய பகவான், இப்போது, அநாத்மாவின் நிலையற்ற தன்மையைச் சுட்டிக்
காட்டுகிறார். ஓடும் நதியினைப் போல, அநாத்மா மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது.
ஆனால் ஆத்மா அழிவற்ற நிலைத்தன்மை கொண்டது. பகவான் மேலும் இங்கே
‘அப்ரமேயா’ எனும் அரிய சொல்லையும் ஆத்மாவின் சிறப்பைக் காட்டப்
பயன்படுத்துகிறார்.”

“அதன் பொருள் என்ன அய்யா?”

“பொதுவாக ‘அப்ரமேயா’ என்றால் ‘அளவிட முடியாதது’ என்பது ஆகும். ஆத்மா
எல்லையற்றதாய் எங்கும் பரவி இருப்பதால், எக்காலத்திலும் இருப்பதால்,
அதனை நீள, அகல், உயர, ஆழ, காலப் பரிமாணங்களால் அளக்க முடியாது.
அது ஒரு பொருள். ‘அப்ரமேயா’ எனும் சொல்லின் மற்றொரு பொருள்,
‘அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்டது’ என்பது ஆகும். ஆத்மா ‘இந்திரிய விஷயம்’
அல்ல. அதாவது, ஆத்மாவை ஒரு அறிவுப்பொருளாகவோ, அனுபவப்
பொருளாகவோ கொள்ள முடியாது.”

“அய்யா, நான் எனது ஆத்மாவை அனுபவிக்க முடியாது என்றால், தன்னை
உணர்தல் என்பதன் பயன் என்ன?”

“முதலில் ‘எனது ஆத்மா’ என நீங்கள் சொல்லக் கூடாது. ஏனெனில் அது உங்களது
உடமைப் பொருள் அல்ல. ஆத்மா நீங்கள்தான். உங்களை உங்களால் எப்படி
அனுபவிக்க முடியும்! எடுத்துக்காட்டாக, உங்கள் கண்களை நீங்கள் பார்க்க
முடியுமா?”

“ஒரு கண்ணாடியில் என் கண்களை நான் பார்க்கலாம் அய்யா”

“கண்ணாடியில் நீங்கள் பார்ப்பது, உங்கள் கண்ணின் பிரதிபலிப்பைத்தான்.
உங்கள் கண்களை உங்களால் காண முடியாது.”

நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“பார்ப்பவரைப் பார்க்க முடியாது. அதனால்தான் ஆத்மா அறியப்படமுடியாதது. ஆத்மாதான் அறிவது. தன்னை உணர்தல் எனும் சொற்றொடரின் உண்மைப் பொருள், ஒருவர் தன்னிலையிலேயே ஒருமித்து இருத்தல் என்பதுதான். அங்கே அறிவதற்கு ஒன்றுமில்லை.”

“அய்யா. ஆத்மா அறியப்பட முடியாதது, சொற்களால் சொல்லப்பட முடியாதது என்றால், சாத்திரங்கள் சொல்வது எதற்காக? பகவான் எதனை வார்த்தைகளால் தருகிறார்?”

அய்யா பலமாகச் சிரித்தார்.

“வேதங்களும், ஸ்ரீ பகவத்கீதையும் ஆத்மாவை நமக்குக் காட்டவில்லை, ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவினை நமக்குத் தருவதுதான் அவற்றின் குறிக்கோள். ‘ஆத்மா நிலையானது, அது மாறாதது’ என்றெல்லாம் சொல்லுவது, ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவினைத்தான் தருகிறது. ஆத்மாவை அல்ல! ஏனெனில் ஆத்மா ஒவ்வொருவரின் சொந்த முயற்சியாலேயே உணரப்பட வேண்டியது ஆகும்.”

“அப்படியானால் ஆத்ம ஞானத்தை தருவதன் நோக்கம்?”

“ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவைத் தருவதால், அநாத்மாவைப் பற்றிய அறிவும் தெளிவாகிறது. அதனால் எதெல்லாம் அநாத்மா என்று பகுத்தறிந்து விலக்க முடிகிறது. அப்படி விலக்கிக் கொண்டே வந்தால், விலக்க முடியாத விளக்காக ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் உணர்வே ஆத்மா என ஒருவர் நிலைக்க முடியும். அப்படியான தன்னை உணர்தலே, முழுமையான நிறைவை அடைவது. அதுவே வேதங்களுக்கும், ஸ்ரீ பகவத்கீதைக்கும் உள்ள குறிக்கோள். பகவானைத் தொடர்ந்து, நல்வழிகாட்டுகின்ற மற்ற எல்லா நற்குருமார்களின் குறிக்கோளும் அதுதான்.”

“மிக நல்லது அய்யா. ஆத்மா அனுபவங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது என்றால் அனுபவிப்பது யார்?”

“இதுவும் ஒரு சிந்தனைக்குரிய கேள்விதான். இப்படிக்கேட்க வேண்டும் என்பதற்காகவே, பகவான் ‘அப்ரமேயா’ எனும் சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் என நினைக்கிறேன். ‘அனுபவம்’ என்பது ‘இப்பொழுது’ அதாவது நிகழ்காலத்தில் மட்டுமே நடக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.”

“என்னுடைய கடந்த கால அனுபவங்கள்...”, நான் முடிப்பதற்கு முன்பே அய்யா பதில் கூறினார்.

“அனுபவம் மனதில் தெரிவது. அது நிகழ்காலத்தில் திளைப்பது. முன்பு பெற்ற அனுபவத்தை நினைப்பது என்பது வேறு. அப்படி நினைப்பதால், ஒரு சுகமோ, துக்கமோ மீண்டும் இப்போது அனுபவிக்கப்பட்டால், அது ஒரு புதிய அனுபவமாக நிகழ்காலத்தில் மட்டுமே நடக்கும். மனம் அனுபவிக்கின்றது. எண்ணங்கள் அதனை நினைவுக்குக் கொண்டுவருவன மட்டுமே. ஆனால் அனுபவத்திற்கான அறிவு ஒளி ஆத்மாவினால் வழங்கப்படுகிறது.”

“அய்யா, தெளியவில்லை. எப்படி சடப்பொருளாகிய மனம் அறிவுடன் செயலாற்றும், அனுபவிக்கும்? அதற்கான அறிவினை அது எப்படிப் பெறுகிறது? ஆத்மா கொடுக்கிறதா?”

“இல்லை. சூரியன் ஒளியைக் கொடுக்கிறது என்று சொன்னாலும், சூரியன் இருக்கும் இடத்தில் ஒளி இருக்கிறது. அந்த ஒளியில் பலவும் நடக்கின்றன. சூரியன் ‘ஒளியைக் கொடுத்தல்’ எனும் செயலைச் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதன் இருப்பே ஒளி ஆகும். அப்படித்தான், ஆத்மாவின் அறிவுஒளி, துல்லியமான மனதில் பிரதிபலித்து, மனதிற்கு அறிவுத்தன்மையைக் கொடுக்கிறது. மனதும் அந்த அறிவுத்தன்மையினால், உடலுக்கும் அறிவைக் கொடுத்து, செயலாற்றி அனுபவிக்கிறது. இதில் என்ன தவறு என்றால், இரந்து பெற்ற ஒளி என்பதை மறந்து, மனம் தானே அறிவுத்தன்மை கொண்டதாக எண்ணிக் கொள்கிறது. அதனால்தான் ‘நான்’ எனும் தவறான அகங்கார அடையாளம் வந்து விடுகிறது. பகவான் சொல்வதைக் கேட்போம்.”

ய ஏனம் வேத்தி ஹந்தாரம் யஸ்சைனம் மன்யதே ஹதம் ।

உபௌ₄ தெள ந விஜானீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹன்யதே ॥ 2.19॥

“எவர் ஆத்மாவைக் ‘கொல்பவர்’ எனப் பார்க்கிறாரோ அல்லது எவர் ஆத்மா ‘கொல்லப்படுவது’ எனப் பார்க்கிறாரோ, அவர் எவரும் ஆத்ம ஞானத்தை முறையாக அறிந்திருக்கவில்லை. ஆத்மா கொல்வதும் இல்லை; கொல்லப்படுவதும் இல்லை. (2.19)”

“இதிலிருந்து நாம் அறிவது என்ன அய்யா?”

“நாம் எதை அனுபவிக்கிறோமோ, எவ்விதப் பாதிப்புக்களைச் சந்திக்கிறோமோ அவை எல்லாம் நாம் செய்த செயலினால் வந்த விளைவு என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். செய்வினை மட்டுமே நம்மைச் செய்வினைப் பலனில் ஆழ்த்துகிறது. இங்கே ‘கொலை செய்தல்’ எனும் செயலோ, அச்செயலின் விளைவாக ‘கொல்லப்பட்ட’ நிலையோ ஆத்மாவுக்குக் கிடையாது. இதனைச் சொல்வதன் மூலம் ஆத்மா ‘செயலற்றது’ அல்லது ‘அகர்த்தா’ எனவும், செயற்பயனை அனுபவிப்பது இல்லை என்பதால், ஆத்மா ‘அபோக்தா’ எனவும் காட்டப்பட்டது.”

“அய்யா, செயல் நாம் உடலால் செய்கின்ற செயல்கள்தானா?”

‘இல்லை, ‘செயல்’ என்பது மனதாலும், மொழியாலும், உடலாலும் அதாவது ‘மனஸ்’, ‘வாக்’, ‘காயம்’ என மூன்றாலும் செய்யப்படுவது. நோக்கம் ஒரு செயலைத் தூண்டினால், அந்த நோக்கமும் ஒரு செயலே ஆகும். வாய் மொழியால் செயல் தூண்டப்பட்டால், வாய்மொழியும் செயலே. எனவே நோக்கம், வாக்கு, ஆக்கம் என நாம் செயல் செய்கிறோம். செயலைச் செய்பவர், ‘கர்த்தா’ எனப்படுவார். அச்செயலினால் விளையும் பயனை அனுபவிப்பவர் ‘போக்தா’ எனப்படுவார். சம்ஸ்கிருத இலக்கணப்படி, ‘அகர்த்தா’, ‘அபோக்தா’ எனும் சொற்கள் எதிர்ப் பொருளைத் தருவன. ‘செயல் செய்யாதவர்’, ‘செயற்பயனைச் சேராதவர்’ என அவைக்குப் பொருள். பகவான் ஆத்மாவை ‘அகர்த்தா, அபோக்தா’ எனச் சொல்கிறார்.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“இங்கே அர்ச்சுனர், ‘போரிட்டு எதிரிகளைக் கொல்லுதல்’ எனும் செயலோ, ‘கொல்லப்படும்’ விளைவோ ஆத்மாவைச் சாராது எனப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தன்னை ஆத்மாவாக உணர்ந்து கொள்ளும் நல்ல திருப்பத்தை அர்ச்சுனர் அடைந்தால் மட்டுமே தமது செயலாலோ, செயற்பயனாலோ எவ்விதப் பாதிப்பும் இல்லாமல் அவரால் தமது கடமையை ஆற்ற முடியும். போரில் அழிவது, எதிரிகளின் ஆத்மா அல்ல; ஏனெனில் அது அழிக்கப்பட முடியாதது. இதுதான் இங்கு மீண்டும் உணர்த்தப்படுகிறது.”

“அய்யா, பகவான் ஞானியைப் பற்றிய குறிப்பை இங்கே மீண்டும் தருகிறார், இல்லையா?”

“ஆம், தன்னை உணர்ந்த ஞானிக்கு ஆத்மா என்பது அகர்த்தா, அபோக்தா எனத் தெரிந்திருப்பதால், அவருக்குத் தாம் செய்யும் செயலில் எவ்விதத் தடுமாற்றமும் இருப்பதில்லை. ஆத்மா அழிக்கப்படமுடியாது எனக் காட்டத்தான், அநாத்மா பாதிக்கப்புக்கு உட்பட்டது, அழிக்கப்படக் கூடியது என்பதை பகவான் காட்டுகிறார்.”

ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதா₃சின் நாயம்
பூ₄த்வா ப₄விதா வா ந பூ₄ய: |
அஜோ நித்ய: ஸாஸ்வதோ(அ)யம் புராணோ
ந ஹன்யதே ஹன்யமானே ஸரீரே
|| 2.20 ||

“ஆத்மாவிற்குப் பிறப்பும் இறப்பும் ஒருபோதும் இல்லை;
ஆத்மா முன்பும் பிறக்கவில்லை; இப்போதும் பிறக்கவில்லை;

வருங்காலத்திலும் பிறப்பதில்லை. ஆத்மா பிறப்பற்றது,
எக்காலத்திலும் இருப்பது, எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமானது, உடல்
அழிக்கப்படுவதால், ஆத்மா அழிக்கப்படுவதில்லை (2.20).”

“பகவான் ஆத்மா மரணமற்றது, பிறவி அற்றது. ஆனால் உடலாகிய
அநாத்மாவிற்கு, ஆறு வகையான மாற்றங்கள், ‘ஷட்விகார’ உண்டு. அவை
எல்லாம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை.”

“அவை என்ன மாற்றங்கள் அய்யா?”

“அவற்றை நாம் நம் உடலிலேயே காணலாம். ‘அஸ்தி’ எனும் இருப்பு,
அதிலிருந்து ‘ஜயதே’ எனும் பிறப்பு, பிறகு ‘வர்த்ததே’ எனும் வளர்ச்சி; அதைத்
தொடர்ந்து ‘விபர்ணமதே’ எனும் முதிர்ச்சி, தொடர்ந்து ‘அபக்ஷியதே’ எனும்
தளர்ச்சி, இறுதியில் ‘விநயஷ்யதி’ எனும் மரணம். மரணத்திற்குப் பிறகு, ஏதோ
ஒருவகையில் மீண்டும் ‘அஸ்தி’ எனும் இருப்பு. இப்படி உடல் ஆறுவகை
மாற்றங்களால் அழிந்தும் தோன்றியும் இருக்கும் ஆனால் ஆத்மாவிற்கு
அப்படியான மாற்றங்கள் எதுவும் இல்லை.”

வேதா₃வினாஸரினம் நித்யம் ய ஏனமஜமவ்யயம் |
கதம் ஸ புருஷ: பார்த₂ கம் கா₄தயதி ஹந்தி கம் || 2.21||

“எவர் ஆத்மாவை அழிக்க முடியாதது, எக்காலத்திலும் இருப்பது,
பிறப்பற்றது, (அதனால்) முடிவற்றது என உணர்கிறாரோ, ஓ பிரித்தா
எனும் குந்தியின் மகனே, அவரால் எவர்தான் கொலை செய்யத்
தூண்டப்படுவார்! அவரால் எவர்தான் கொல்லப்படுவார்! (2.21)”

“இப்போது பகவான் அர்ச்சுனருக்கு ஆத்மாவின் தன்மையை முடிவாகச்
சொல்கிறார். ஆத்மா கொல்லப்படுவதுமில்லை. கொல்வதுமில்லை. மேலும்,
ஆத்மா ‘அகர்த்தா’ என்பதால், எச்செயலையும் செய்யும்படி எவரையும்
தூண்டுவதும் இல்லை. அதன் பொருள், ஆத்மா அறிவு சாட்சியாக மட்டுமே
இருக்கிறது.”

“அய்யா, பகவான் அர்ச்சுனரைப் ‘போரிடு’ என்று சொல்வது இக்கருத்துக்கு
முரண்பாடாக இல்லையா?”

“இல்லை, அர்ச்சுனரின் செயலால் ஆத்மா கொல்லப்படுவதில்லை.
அர்ச்சுனரின் செயலும் சொந்த விருப்பு வெறுப்பு இன்றி செய்யப்பட்டால்,
அந்தச் செயலினால் செய்பவருக்கும் எந்தப் பாதிப்பும் இல்லை. இதனை
நாம் கற்கப் போகிறோம். பகவான் செயலை நாம் எப்படிச் செய்ய வேண்டும்
என்பதையும், செயலினால் விளையும் எந்தப் பாதிப்பையும் நம்மால் எப்படித்

தவிர்க்க முடியும் என்பதையும் கற்றுத் தரப் போகிறார். அப்போது உங்களின் சந்தேகம் தீர்ந்துவிடும்.”

“சரி அய்யா, உடல் கொல்லப்பட்டால், மரணத்திற்குப்பின் ஜீவனுக்கு என்ன ஆகிறது?”

“இதனை பகவான் சொல்லக் கேட்போம்.”

வாஸாம்ஸி ஜீர்ணானி யதா₂ விஹாய நவானி க்₃ருஹ்ணாதி நரோ(அ)பராணி ।
ததா₂ ஸரீராணி விஹாய ஜீர்ணா ந்யன்யானி ஸம்யாதி நவானி தேஹீ || 2.22||

“எப்படி ஒருவர் நைந்த தனது ஆடையைக் கழற்றி எறிந்துவிட்டு வேறொரு புதிய ஆடையை அணிந்து கொள்கிறாரோ, அப்படியே ஜீவனும், (உடலின் மரணத்திற்குப் பிறகு), தேய்ந்த உடலை விட்டுவிட்டு, மற்றொரு உடலுக்குள் செல்கிறது (அதாவது வேறொரு பிறவி எடுக்கிறது) (2.22)”

அய்யா தொடர்ந்து சொன்னார்.

“முன்பு நீங்கள் கேட்டீர்கள். இறந்தவுடன் ஒருவருக்கு என்ன ஆகிறது என்று. இங்கே பகவான் அதனைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ‘தேஹி’ என்பது உடலை உடமையாகக் கொண்டவரைக் குறிக்கும். அது ஜீவன் ஆகும். ‘தேஹ:’ என்பது உடல் ஆகும். உடல் மரணம் அடைந்தால், அதனை விட்டு ஜீவன் மற்றொரு உடலுக்குள் புகுகிறது. இது தொடர்ந்து நடந்து கொண்டே இருக்கிறது. இதனுடைய உட்பொருள் என்னவென்றால், அநாத்மாவாகிய உடல் மாறி மாறி அழிந்து கொண்டே இருக்கும். ஆனால் ஆத்மா அழியாதது.”

“தேய்ந்த உடல் என்பதற்கு வயதாகித் தளர்ந்த உடல் என்பதுதானே பொருள்?”

“இல்லை. ‘தேய்ந்த உடல்’ என்பது பெளதிக மாற்றத்தால் தளர்ந்த உடல் என்பது அல்ல. எந்த உடல் இனிமேல் வினைப்பயனை அனுபவிக்க ஏற்றதாக இல்லாமல் போகிறதோ, அந்த உடல் தேய்ந்த உடல் ஆகிறது. அதனால்தான் மரணம் என்பது வயதாகித்தான் வரவேண்டும் என்பது இல்லை. காரண உடலில் சேமித்த காரணங்களுக்கு, வேறொரு உடலும், உலகமும் தேவை என்றால், மரணமும், அதை ஒட்டி மறுபிறப்பும் நடக்கும். மூன்று உடல்களைப் பற்றிப் பேசினோமே, நினைவில் இருக்கிறதா?”

“ஆம் அய்யா, நினைவில் இருக்கிறது. ஜீவன் என்பதுதான் உயிரா? ஆத்மாவைத் தவிர மற்றதெல்லாம் அநாத்மா என்றால், ஜீவனால் எப்படி அறிவுத் தன்மையுடன் ஒரு உடலிலிருந்து மற்றொரு உடலுக்குச் செல்ல முடிகிறது?”

“இது மிகவும் ஆழமான கேள்வி, சுருக்கமாக இதனை அறிவோம். மெல்லுடல் எனும் ‘ஸ்தூல-சரீரம்’ - அதனை நாம் சுருக்கமாக ‘மனம்’ எனச் சொல்வோம். மனம் மிக நுண்ணியதாக இருப்பதால், அதற்கு எதையும் பிரதிபலிக்கின்ற சக்தி கிடைக்கிறது. காற்று நுண்ணியமானதால், ஒலியை எதிரொலிக்கிறது. நீர்ப்பரப்பு ஒளியை பிரதிபலிக்கிறது. நன்றாகத் துலக்கப்பட்ட பளிங்கு உருவங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றது. மனமும் கண்ணாடிபோல் இருப்பதால், ஆத்மாவின் அறிவுத்தன்மை, மனதில் பிரகாசிக்கின்றது. அந்த ஒளியினால், மனம் அறிவுத்தன்மை அடைந்து, அதன்மூலம் எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் இயக்க சக்தியைத் தந்து, வல்லுடலையும் அறிவுடன் இயங்க வைக்கிறது. இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், மனம் ஏதோ தானே அறிவுத்தன்மை கொண்டவர் என நினைத்துக் கொண்டு, ‘நான் இந்த உடலும் மனமும்தான்’ எனப் பொய்யான ஒரு அடையாளத்தைச் சூடிக் கொள்கிறது. இதற்குத்தான் ‘அஹங்காரம்’ எனப் பெயர். மனம் தனக்குக் கிடைத்த அறிவுத்தன்மையால் தன்னை, ‘மனஸ்’ எனும் எண்ண ஓட்டமாகவும், ‘சித்தம்’ எனும் நினைவுப் பெட்டகமாகவும், ‘புத்தி’ எனும் பகுத்தறிவாகவும், ‘அஹங்காரம்’ எனும் ‘நான்’ வடிவமாகவும் மாற்றிக் கொள்கிறது”

“அய்யா, அப்படியானால் ‘நான்’ என்பது என்னுடைய உண்மையின் பிரதிபலிப்பா?”

“அறிவுத்தன்மை வடிவமான ஆத்மாவுக்கு, ‘சித்’ என ஒரு பெயர். ‘சித்’ என்றால் முழுமையான அறிவு. சம்ஸ்கிருத மொழியில் ‘ஆபாசம்’ என்றால், பிரதிபலிப்பது, அல்லது ஒன்றைப்போல போலியாக இருத்தல். மனம், ஆத்மாவின் அறிவு ஒளியால் பிரகாசப்படுத்தப்பட்டு, பிறகு அறியாமையால், தானே ஆத்மா என்பதுபோல் காட்டிக் கொள்கிறது. அதாவது ‘சித்’ போல போலியான தோற்றத்தைக் கொள்கிறது. அந்த ‘நான்’ எனும் பொய்யான அடையாளத்திற்குத்தான் ‘ஜீவன்’ என்று பெயர். அதனை ‘சித்+ஆபாசம்’ அதாவது ‘சிதாபாசம்’ எனும் சொல்லால் வேதாந்தம் சுட்டிக் காட்டும். ஜீவனாகிய சிதாபாசம் எனும் சக்திதான், எல்லாச் செயல்களையும் செய்வது, செய்வினைப் பயனை அனுபவிப்பது. ஒவ்வொரு உடலாகப் பிரவேசித்து, பிறவியில் ஆழ்வது. இப்படி ஜீவன் பிறவி எடுப்பதற்கு அதனுடைய கடன் சுமைதான் காரணம்.”

“அது என்ன கடன் சுமை அய்யா?”

“செய்யும் செயலினால் ஏற்படும் விளைவுகளைச் செய்தவர் அனுபவித்தாக வேண்டும் என்பதால், ஜீவன் செய்த முன்வினைப் பலன்களை, இன்னும் அனுபவித்துக் கழிக்காத கடன்களை, ஜீவன் அனுபவித்தாக வேண்டும். இவைதான் காரண-உடலாக ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் வாய்த்திருக்கிறது. ஜீவன் கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவும் இருந்து, செய்தும், செய்தவற்றை அனுபவித்தும் வாழ்வதற்காகவே பிறவிகள்.”

“ஜீவன் நல்ல செயல்களையே செய்தார் என்றால்?”

“நல்ல பலன்களே அந்த ஜீவனுக்குப் பலனாகக் கிடைக்கும். நல்லுடல், நல்லுலகம், நல்லனுபவங்கள் எல்லாம் கிடைக்கும்.”

“அது நல்ல வழிதானே?”

“நிச்சயமாக. ஒருவர் நல்ல செயல்களையே செய்வது நன்மைதான் பயக்கும். ஆனால் நினைவில் கொள்ளுங்கள், நல்ல செயல்களால் செய்யும் பலனை அனுபவிக்கவும், ஜீவன் உடலை எடுத்துத்தான் ஆக வேண்டும். எனவே நல்ல செயல்களினால் மட்டுமே நாம் பிறவியினை அறுக்க முடியாது. பிறவியை வேண்டுமானால் நன்றாக அனுபவிக்க முடியும்.”

“அப்படியானால், பிறவிச்சுழலிருந்து தப்பிக்க என்ன வழி?”

“அந்த இரகசியத்தைத்தான் ஸ்ரீ பகவத்கீதை தருகின்றது. ‘நான்’ எனும் பொய்யான அடையாளத்தை விட்டு, ‘நான் ஆத்மா’ எனும் உணர்வைப் பெறவேண்டும்.”

“இல்லை என்றால், ஒரு செயலும் செய்யாமல் இருந்து விடலாமே?” - ஆத்ம ஞானம் பெற முடியாவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற தயக்கத்தில் நான் சொன்னேன்.

“ஒருவராலும் செயல் எதுவும் செய்யாமல் ஒரு கணமும் இருக்கவே முடியாது. எனவே அந்த உபாயம் செல்லாது.”

“பிறகு?”

“நாம் செயலைச் செய்தாலும், அதன் விளைவினால், நமக்கு எவ்விதப் பாதிப்பும் இல்லாமல் செய்துவிடலாம்.”

“எப்படி அய்யா? பகவான் அதனையும் உபதேசிப்பாரா?”

“நிச்சயமாக! நமக்கெல்லாம் அதுதான் முதன்மையான, சிறப்பான வழி. ஆத்ம ஞானத்தை அடைவதற்கான தெளிய மனதையும் கூர்மையான அறிவையும் அடைவதற்கும், செயலை அப்படி ஒரு சிறப்பான முறையில் செய்வதுதான் வழி. வாழ்க்கையிலும் நன்மை தருவது. அதனைக் கற்பதற்கு முன்னால், ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவினைத் தெரிந்து கொள்வதும், ஆத்மா அழியாது என்ற உறுதியையும் புரிந்து கொள்வதும் மிகவும் அவசியம். அதைத்தான் பகவான் இதுவரை தந்தார்.”

நைனம் சி₂ந்தந்தி ஸஸ்த்ராணி நைனம் த₃ஹதி பாவக: ।
ந சைனம் க்லேத₃யந்த்யாபோ ந ஸோஷயதி மாருத: ॥ 2.23॥

அச்சேத்யோ(அ)யமதா₃ஹ்யோ(அ)யமக்லேத்யோ(அ)ஸோஷய ஏவ ச ।
நித்ய: ஸர்வக₃த: ஸ்தா₂ணுரசலோ(அ)யம் ஸனாதன: ॥ 2.24॥

“ஆத்மாவை ஆயுதங்கள் வெட்டாது; தீ பொசுக்காது; நீர் நனைக்காது;
காற்று உலர்த்தாது (2.23);”

“ஆத்மா வெட்டப்பட்டோ, பொசுக்கப்பட்டோ, நனைக்கப்பட்டோ,
உலர்த்தப்பட்டோ (எவ்விதத்திலும்) அழியாதது; ஆத்மா
எக்காலத்திலுமிருப்பது, எங்கும் பரந்திருப்பது; அசைவற்றது;
நிலைபெற்றது; நிரந்தரமானது. (2.24)”

“அநாத்மாவுக்கு அழிவும் மாற்றமும் எவற்றாலும் வரக்கூடும். ஆனால்
ஆத்மாவை இயற்கையின் எந்த சக்தியினாலும் அழிக்க முடியாது. பகவான்
சங்கரர் இதனை விளக்கும்போது, இறைவனாலுமே ஆத்மாவை அழிக்க
முடியாது எனக் கூறுகிறார். அதன் பொருள், ஆத்மாவே இறைவன் எனும்
பேருண்மையைக் காட்டத்தான்.”

“அய்யா, கேட்பதற்கே பெரும் மகிழ்வும் வலுவும் வருகின்றது. அப்படியான
உறுதி இருந்தால்தான், நம் விருப்பத்துக்கு உரியவரின் மரணத்தையும் ஏற்றுக்
கொள்ளும் உறுதி கிடைக்கும்.”

“ஆம். ஆத்மா எதனாலும் பாதிப்பு அடையாதது. பகவான் இவ்வாறு, ஆத்மா
காலக்கட்டுப்பாடு அற்றது எனக் கூறுகிறார். அது எல்லா இடத்திலும்
பரந்திருப்பதால், அசைவற்றதாகிறது. நிலையானதாகிறது. ‘ஸனாதன’ எனும்
சொல்லினால், ஆத்மா ‘எப்போதும் புதுமையாக’ இருக்கிறது எனக் காட்டுகிறார்.
நாம் இப்போது ‘இந்து மதம்’ எனச் சொல்கின்ற வாழ்க்கை நெறி, உண்மையில்
‘ஸநாதன தர்மம்’ என்றுதான் வேதங்களில் புகழப்படுகிறது. அதற்குக் காரணம்,
ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவையே முக்கியமாகக் கொண்டு இந்து மதம்
இருப்பதால்தான்.”

“அய்யா, இதெல்லாம் பகவான் கிருஷ்ணருக்கு எப்படித் தெரியும்? அவர்
இறைவன் என்பதாலேயா?”

“நீங்களாவது கிருஷ்ணர் இறைவனே எனக் கண்டுபிடித்தீர்களே!
அர்ச்சுனர் இன்னும் அப்படி நினைக்கவில்லை! மஹாபாரதத்தில் பலரும்
கிருஷ்ணரை இறைவனின் அவதாரமாகப் பார்க்கும் உயரிய நிலையை
அடைந்திருக்கவில்லை. திரௌபதி, குந்தி என ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே

பகவானை இறைவடிவாகவே பார்க்கும் அறிவு இருந்தது. எப்படி இருந்தாலும், உங்களுடைய கேள்விக்கான பதிலை இறைவனே தருகிறார்.”

அவ்யக்தோ(அ)யமசிந்த்யோ(அ)யமவிகார்யோ(அ)யமுச்சயதே ।
தஸ்மாதேவம் விதித்வைனம் நானுஸோசிதுமர்ஹஸி ॥ 2.25॥

“ஆத்மா புலன்களால் அறியப்பட முடியாதது, மனதினால்
எண்ணப்பட முடியாதது, அறிவினால் அடையப்பட முடியாதது எனச்
சொல்லப்பட்டது. எனவே நீங்கள் துயரப்படுவதற்கான காரணம்
இல்லை (2.25)”

“கவனித்தீர்களா? பகவான் ‘சொல்லப்பட்டது’ என்று சொல்லித் தான் கூறிய
கருத்து ஏற்கனவே வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது எனக் கூறுகிறார்.
இப்போது உங்கள் ஐயம் தீர்ந்ததா? பகவான் இறைவனின் அவதாரமாக
இருந்தாலும், வேதங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, வேத வாக்கினையே
தாம் தருவதாக அர்ச்சுனருக்குச் சொல்கிறார். புரிந்ததா?”

“சரி அய்யா, அப்படி ஒரு கேள்வியை நான் கேட்டதற்கு மன்னியுங்கள்”, சற்றே
வெட்கப்பட்டுச் சொன்னேன்.

“அதனால் என்ன! பகவான் இப்போது உபதேசித்த கருத்தினை அர்ச்சுனர்
புரிந்து கொண்டால், மரணத்தைப்பற்றிய கவலை அவருக்கு வரக்கூடாது.
அதனால் தாம் செய்ய வேண்டிய செயலினால் வரும் விளைவுகளைப்பற்றி
அவர் துயரம் கொள்ளக் கூடாது.”

“பகவான் முன்பு சொன்னதையே திரும்பவும் சொல்கிறார், இல்லையா?”

“ஆம், இதுவரை ஆத்மாவைப் பற்றிச் சொன்னதை சுருக்கமாக மீண்டும்
நினைவுபடுத்துகிறார். ஆத்மாவின் நிலைத்தன்மையை அறிந்தவர்களுக்கு ஏது
துயரம்! எனவே அர்ச்சுனர் துயரப்படுவதற்குக் காரணம் இல்லை.”

“அய்யா, ஒருவேளை அர்ச்சுனர் ஆத்மா நிரந்தரமானது என்பதை ஏற்கவில்லை
என்றால்?”

“அப்போதும் துயரத்துக்குக் காரணம் இருக்க முடியாதே! பகவான் சொல்வதைக்
கேளுங்கள்.”

அத₂ சைனம் நித்யஜாதம் நித்யம் வா மன்யஸே ம்ருதம் ।
ததா₂பி த்வம் மஹாபா₃ஹோ நைவம் ஸோசிதுமர்ஹஸி ॥ 2.26॥

ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யுர்த்ருவம் ஜன்ம ம்ருதஸ்ய ச |
தஸ்மாத்₃பரிஹார்யே_(அ)ர்தே₂ ந த்வம் ஸோசிதுமர்ஹஸி || 2.27||

“ஒருவேளை, நீங்கள் ஆத்மாவும் பிறந்து, இறந்து மீண்டும் மீண்டும் இவ்வாறு மாறுகின்றது என எண்ணினால், ஒ வலிமை வாய்ந்த தோள்களை உடையவரே, உங்களின் துயரத்துக்கு ஏது காரணம்? (2.26);

பிறந்தன எல்லாம் இறப்பது உறுதி; இறந்தன மீண்டும் பிறத்தலும் உறுதி. ஆகையால் தவிர்க்க முடியாத இந்த நிச்சயத்துக்காக (மரணத்துக்காக) உங்களுக்கு துயரப்படக் காரணம் இல்லை (2.27)”

“அய்யா பகவான் மரணத்தை ஏற்கச் சொல்கிறாரா?”

“எது நிச்சயமாக, தவிர்க்கப்படமுடியாத விளைவாக வருகிறதோ, அதை ஏற்பதுதானே சரி! அப்படி வருவன எதுவானாலும் ஏற்கின்ற பொறுமையும் சமநோக்கும் இருந்தால்தான், துயரத்திலிருந்து விடுதலை பெற முடியும். ஏற்றுக் கொள்ளாமை துயரத்தைத் தூண்டும். அதுதான் சம்ஸாரத்தில் ஆழ்த்துவது.”

‘அய்யா, குழந்தை ஒரு பெற்றோர்களுக்குப் பிறந்தால், அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி வருகிறது. அக்குழந்தை இறந்தால், துக்கம் வருவது எப்படி இயற்கைக்கு இயல்பற்றதாகும்?”

“துயரப்படுவது இயல்புதான். அது அறியாமையின் இயல்பு. அறிவின் இயல்போ விடுதலை அளிப்பது. எனவே அறிவையே நாம் நாடுவோம். பகவான் பிறப்பு, இறப்பு என்ன எனச் சொல்வதைக் கேட்போம்.”

அவ்யக்தாத்₃னி பூ₄தானி வ்யக்தமத்₄யானி பா₄ரத |
அவ்யக்தனித₄னான்யேவ தத்ர கா பரிதே₃வனா || 2.28||

“படைக்கப்பட்ட எல்லாம் ‘தோன்றாமை’ எனும் நிலையில் முன்னே இருந்தன; பிறகு ‘தோற்றம்’ எனும் நிலையில் இடையில் இருக்கின்றன. முடிவில் மரணத்திற்குப் பிறகு, ‘தோன்றாமை’ எனும் நிலைக்குச் செல்கின்றன. எனவே துயரப்படுவதற்கான காரணம் ஏது? (2.28)”

“அய்யா, இதன் கருத்து என்ன?”

“ஆத்மாவிற்குப் பிறப்போ இறப்போ கிடையாது. எனவே பிறப்பு, இறப்பு என்பதெல்லாம் அநாத்மாவின் மாற்றங்கள். பகவான் இதனை அநாத்மாவின் இரண்டு நிலைப்பாடு எனச் சுருக்கமாக விளக்கிவிடுகிறார். ‘அவ்யக்தம்’ என்றால், ‘தோன்றாமை’ எனும் நிலை. எப்படி ஒரு மரம் விதைக்குள்

இருக்கிறதோ, அதுபோல எவ்வித வெளிப்பாடுமில்லாமல் இருப்பது. அநாத்மா தோற்றத்துக்கு முன்னால், ‘தோன்றாமை’ எனும் நிலையில் இருக்கிறது. பிறகு ‘தோற்றம்’ எனும் ‘வ்யக்த’ நிலையில், ஒரு வடிவத்தை அடைகிறது. பிறகு மீண்டும், அழிந்து ‘தோற்றமின்மை’ எனும் ‘அவ்யக்த’ நிலைக்குச் செல்கிறது. எனவே ‘தோற்றம்’ எனும் நிலைக்கு வருவது ‘பிறப்பு’ என்றால், ‘தோற்றமின்மை’ எனும் நிலைக்குச் செல்வது ‘மரணம்’. இது ஒரு நிலைப்பாட்டின் மாற்றம் மட்டுமே! அதனால் அழிவைப்பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை என்பதுதான் பகவானின் கருத்து.”

“அதனால்தான் பகவான் இறந்து பிறந்து வாழ்வதை, ஒரு சட்டையைக் கழற்றி, மற்றொரு சட்டையை அணிவது போல என்று சொன்னாரா?”

“ஆம், அப்படியான எளிமையான, அதேசமயம் ஆழமான, சில் உதாரணங்கள் வேதாந்தத்தில் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படுகிறது. எப்படி ஒரு ஆடையைத் துறந்து புது ஆடையை அணிய விரும்புவர், ஒப்பனை அறைக்குள் மறைந்து இருந்து, பிறகு வெளியே புத்தாடையுடன் வருகிறாரோ, அப்படியே ஜீவனும் ஒரு உடலை மரணத்தில் இழந்து, மறு உடலை மறு பிறவியில் பெறுகிறது. இடையில் அது ‘தோன்றாமை’ எனும் நிலையில் இருக்கிறது.”

“அய்யா, யார் ஜீவனின் புதிய உடலைத் தேர்ந்தெடுப்பது?”

“ஜீவன்தான்! ஆனால் ஜீவனுக்குத் தன்னிடமே அந்த சக்தி இருக்கிறது என்பது தெரிவதில்லை! எப்படிப்பட்ட உடல், எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை, எப்படிப்பட்ட பிறவி என்பதெல்லாம், ஜீவனுடைய ‘வாசனைகள்’ எனும்வினைப்பலனினால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. இவை எல்லாம் குவிந்த உடல்தான் ‘காரண-உடல்’ என்று நாம் பார்த்தோம். காரண உடலில் நம்முடைய செய்வினைப் பலன் மிச்சம் இருக்கும்வரை, அதற்கேற்ற உடலும் பிறவியும் நாம் எடுத்துக் கொண்டேதான் இருப்போம். எனவே நாம்தான் நம் வாழ்க்கைக்குக் காரணம்!”

“கடவுள் காரணம் இல்லையா?”

“பகவான் ஸ்ரீ பகவத்கீதையில் இதுவரை கடவுளைப்பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. எனவே நாமும் நம் கையிலேயே நமக்கான பொறுப்புக்களை எடுத்துக் கொள்வோம். பகவான் கடவுளைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது, நாமும் பயில்வோம்.”

“நல்லது அய்யா. ஆத்மாவைப் பற்றிய சிந்தனை மிகவும் விந்தையானதாகவும், சுவையானதாகவும் இருக்கிறது. எனக்கு இன்னும் புரியவில்லை என்றாலும், ஆத்மா எனும் ஒரு அனுமானத்தில் எனக்கு ஆர்வம் இருக்கிறது.”

“ஆத்மா ‘அனுமானச் செய்தி’ அல்ல. ஆத்மா ‘உண்மை’. ஆத்மா நிலையானது,

மாறாதாது, சுதந்திரமானது, எங்கும் பரவியது, எதனாலும் பாதிக்கப்படாதது, அனுமானிக்க முடியாதது, எண்ண முடியாதது, அறிய முடியாதது, செயலற்றது, செயற்பயன் அற்றது, சாட்சியான அறிவுமயமானது - இப்படி எல்லாம் பகவான் ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவினை நமக்கு அளித்துள்ளார். அதன் புகழ்தான் எத்தகையது!”

§ ஆச்சரியமான ஆத்ம இரகசியம்

ஆஸ்சர்யவத்பஸ்யதி கஸ்சிதேன
மாஸ்சர்யவத்வததி ததைவ சான்ய: ।
ஆஸ்சர்யவச்சைனமன்ய: ஸ்ருணோதி
ஸ்ருத்வாப்யேனம் வேத₃ ந சைவ கஸ்சித் || 2.29||

“சிலர் ஆத்மாவை அரிதானது என்பர்; சிலர் ஆத்மாவை விளக்குவது அரிதானது என்பர்; சிலர் ஆத்மாவைப் பற்றிக் கேட்பது அரிதானது என்பர். வேறு சிலரோ, ஆத்மாவைப்பற்றிக் கேட்டாலும், எதையும் புரிந்து கொள்ள இயலாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். (2.29)”

“கடோபநிஷத் ஆத்மாவைப் போற்றிய வார்த்தைகளையே பயன்படுத்தி,ப் பகவான் ஆத்மாவும் ஆத்ம ஞானமும் வியக்கத்தக்கதாயும், அரிதாயும், கொடுத்தாலும் இரகசியமாகவே இருக்கின்ற பேருண்மையாகவும் இருப்பதை அதிசயத்திச் சொல்கிறார்.”

“ஆம் அய்யா, ஆத்மா மிகவும் ஆச்சரியமானதாக உள்ளது. அதனைப் பற்றி அறிவதும் மிகவும் ஈர்ப்புடையதாக இருக்கிறது.. உணரவும் கடினமாக இருக்கிறது.”

“ஆனால் ‘ஆத்மா’ எனும் சொல்லைக் கேட்கும்போதெல்லாம், ‘ஆத்மா’ பற்றிய அறிவினைக் கேட்கும் போதெல்லாம், அந்த ‘ஆத்மா’ எங்கோ இருப்பது என நீங்கள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தால், நீங்கள் முற்றிலும் தவற விட்டுவிட்டீர்கள் என்றாகிவிடும். ‘ஆத்மா என்பது நான்’ எனும் உறுதி நமக்கு வேண்டும். அது நம்முடைய இயல்பான நிலை. பகவானின் வார்த்தைகளைக் கற்ற நீங்கள், ‘நான் ஆத்மா, நான் அழிவற்றவன், நான் மாற்றம் இல்லாதவன், நான் மரணம் இல்லாதவன்’ என்றெல்லாம் உறுதிபடக் கூற வேண்டும்.”

“அய்யா, இதனைக் கேட்கும்போது, எனக்குள் பணிவு வருகின்றது. பயமும் வருகின்றது. இதுநாள்வரை, நான் ஒரு பாவி என்றுதான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென நான் எப்படி ‘ஆத்மா’ எனும் உண்மை நிலையை உணர்ந்தவனாக மாற முடியும்?”

“வேதங்கள் தரும் உண்மையை, பகவான் இங்கே தந்தருளிய ஆத்ம ஞானத்தை அப்படியே ஏற்பது ஒன்றுதான் நமக்கு வழி. அதனை உணர்வதற்கான தருணம் ஒரு காலத்தில் வரும். இப்போதைக்கு, அறிவினை அப்படியே சிரத்தையுடன் மனதில் ஏற்றுக் கொள்வோம். இப்படி ஒரு அறிவு நமக்குக் கிடைக்கிறது

என்பதற்கே நாம் மிகவும் நன்றிக் கடன்பட வேண்டும். எந்த ஒரு மதமும், வழிமுறையும், இப்படி ஒரு உன்னதமான நிலையை ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் கொடுத்து உயர்த்தியது இல்லை. 'நீதான் ஆத்மா, நீதான் முழுமையான அறிவு, நீதான் மரணமில்லாப் பெருநிலை' என்று வேறு எந்தப் பள்ளியில் பாடம் நடக்கிறது! இதனை உணர்ந்து உய்வது இருக்கட்டும், முதலில் இப்படி ஒரு உயர்வான அடையாளம் நமக்கு இருக்கிறது என்பதை நினைத்தாலே, நம்முள் எத்தகைய நல்மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன! அநாத்மாவிலிருந்து நம்மைப் பிரித்து ஆத்மாவென நிலைப்பதற்கான முயற்சிகள் எல்லாம், நம்மை எப்படி நல்ல குணமும், இன்பமும் உள்ளவராக மாற்றிவிடுகின்றன! அதனால்தான் பகவான் ஆத்மாவை அரிதானது எனும் பொருளில், 'ஆச்சர்யம்' எனச் சொல்கிறார்."

'இதனை மேலும் விளக்குங்கள் அய்யா'

'பகவான் கூறிய 'ஆச்சர்யம்' எனும் சொல்லுக்கு, விந்தை, அரிது, சிறப்பு என்றெல்லாம் பொருள் உண்டு. எது சிறப்பானதோ, பெரும் இன்பத்தைக் கொடுக்கிறதோ அதனையும் நாம் ஆச்சர்யமானது எனச் சொல்வோம். இங்கே ஆத்மாவையும், ஆத்ம ஞானத்தையும் பகவன் மூன்று நிலைகளில் அரிதானது எனச் சொல்கிறார். ஆத்ம ஞானம், அதனைக் கொண்ட ஆத்ம ஞானி - அரிதானது. ஆத்ம ஞானத்தை உபதேசிப்பது, உபதேசிக்கும் ஆசிரியர் - அரிதானது. ஆத்ம ஞானத்தைப் பயிற்சிவது, பயில்கின்ற சீடர் - அரிதானது."

"ஏன் ஆத்ம ஞானம் அரிதானது, சிறப்பானது?"

"ஆத்ம ஞானம் என்பது 'அறிபவரை அறிவது' எனவே இது பொதுவான கல்வி அல்ல. மேலும் அறிபவரை அறிவது என்பது அறிவினால் முடியாத செயல் என இறுதியில் தெளிவதும் விந்தையானது. எனவே ஆத்ம ஞானத்தின் முடிவில், புதிதாக எதையும் அறியவோ, அடையவோ இல்லை. எனினும் முழுமையான நிறைவில் நிலைக்க முடிகிறது. அதனால்தான் ஆத்ம ஞானம் என்பது அரிதானது, விந்தையானது."

"ஏன் ஆத்ம ஞானி அரிதானவர்?"

"மிகவும் சிலருக்கே ஆத்ம ஞானத்தில் ஆவல் இருக்கும். அதிலும் சிலருக்கே, அதனை அடைவதற்கான விருப்பமும் முயற்சியும் இருக்கும். அதிலும் ஒரு சிலருக்கே ஆத்ம ஞான உணர்வு மெய்ப்பிக்கும். எனவேதான் ஆத்ம ஞானம் அடைந்தவர்கள் மிகவும் அரிதானவர்கள் ஆவார்கள்."

"ஏன் ஆத்ம ஞானத்தை உபதேசிப்பது அரிதானது?"

"ஏனென்றால், அறிய முடியாத, 'இதுதான்' என்று காட்ட முடியாத, ஒருவர்

தன்னுள்ளேயே உணர வேண்டியதான ஒரு உண்மையைப் போதிப்பது என்பது மிகவும் அரிதானது, சிறப்பானது. பிறப்பாலும், பிறகு பெற்ற உலக வழக்காலும், 'நான்' என்பதற்கான ஒரு அடையாளத்தை ஆழமாக மனதில் பதித்து வைத்துள்ளவர்களுக்கு, அதனை அப்படியே தலைகீழாக மாற்றும் ஆத்ம ஞானத்தைத் தருவது மிகவும் அரிதானது. அதற்கான தீவிர வேட்கையும், மனத்தூய்மையும் கொண்ட மாணவருக்கு மட்டுமே அந்த உபதேசம் விளங்கும் என்பதால், ஆத்ம ஞானத்தைப் பயிற்றுவிப்பது அரிதான செயல்.”

“ஆத்ம ஞானத்தைத் தருகின்ற ஆசிரியர்களும் அரிது அல்லவா?”

“ஆம், ஆத்ம ஞானத்தை உணர்பவர்களே மிகவும் சிலர் என்றால், அந்தச் சிலரில் ஒரு சிலரே, மற்றோர்களுக்கு வழிகாட்டும் ஆசிரியர்களாக வர முடியும். எனவே ஆத்ம ஞானம் தரும் ஆசானைக் காண்பதும் அரிது.”

“ஆத்ம ஞானத்தைப் பயில்வது ஏன் அரிதாகிறது?”

“ஆத்ம ஞானம்மிகவும் நுண்ணிய அறிவு, தன்னையே யார் எனத் தேடித் தெளிகின்ற அறிவு. தான் தனக்கு மிக அருகில் இருக்கிறோம் என்றாலும், தன்னை அறிய முயலும்போதுதான், நாம் நம்மைவிட்டு எவ்வளவுதூரம் தள்ளி இருந்து வாழ்கிறோம் என்பது புரிகிறது. எனவே இதைப் பயில்வது ஒரு அற்புதமான அனுபவம். அரிதானது.”

“அதனால்தான் ஆத்ம ஞானம்பயில்வோரும் அரிதாக இருக்கிறார்களா?”

“ஏதோ ஒரு விசையில் உந்தப்பட்டு, நாமெல்லாம் உலக வாழ்க்கையில் உருண்டு கொண்டிருக்கிறோம். நம்மில் சிலருக்குத்தான், இன்ப துன்பங்கள் என்பன எல்லாம் வந்து வந்து போகின்றன என்பது துலங்கி, அதனால் ஒரு தாக்கம் விளைந்து, இந்த வலைக்குள் சிக்காமல் தப்பிக்க வழி இருக்கிறதா எனும் தேடலைத் துவங்க முடியும். அப்படித் தேடினாலும், முடிவான விடை இருக்கிறது என உறுதியோடு இருப்பவர்கள் குறைவு. அந்த உறுதி இருந்தால்தான், தக்க குருவினை நாடி, தன்னை உணரும் தவத்தினை ஒருவரால் செய்ய முடியும். எனவேதான் ஆத்ம ஞானத்தைத் தேடும் சீடர்களும் மிக அரிது. அர்ச்சனரைப் போல, வாழ்வில் கிடைக்கும் தாக்கம் மிக்க சூழ்நிலை எதையாவது நம்முடைய நல்மாற்றத்துக்கு வழிகாட்டியாக மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.”

“ஏன் அய்யா?”

“நல்மாற்றங்களினால் நாம் மனதையும் அறிவையும் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அப்படித் தூய்மை கொண்டால், ஆத்ம ஞானப்பாதை தாராளமாக

நமக்குத் திறக்கும்.”

அய்யா தொடர்ந்து கூறினார்.

“பகவான் சொல்கிறார், இதை எல்லாம் விட ஆச்சரியமானது, ஆத்ம ஞானத்தைக் கேட்டவர்களும் அதனைப் புரிந்து கொள்ளாமல் போவதுதான் என்று. அதுதான் ஆழ யோசிக்கப்பட வேண்டியது”.

நான் என்னுடைய இயலாமையைப் பற்றியும் யோசித்தேன்.

“அய்யா, ஏன் ஆத்ம ஞானத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை?”

“ஆத்மாவைப்பற்றி கேட்பவர்கள், அதனுடைய பெருமையை எல்லாம் கேட்டதாலோ என்னவோ, ஆத்மா என்பது எங்கோ தொலைவில் இருக்கும் ஒரு சக்தி என எண்ணிவிடுகிறார்கள். ஆர்வமுடன் ஆத்ம ஞானத்தைத் தேடுபவர்கள்கூட அப்படி ஒரு வெளித்தேடலை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். தியானம், ஜபம் என்று செய்யும்போதும், ஆத்மா என்பது ஒரு ஒளி வடிவாகவோ, திவ்விய ரூபமாகவோ, மந்திர வடிவமாகவோ எப்படியோ ஒரு மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் அனுபவத்தைத் தருவதாக வரும் எனத் தேடுகிறார்கள். இப்படித் தேடுவதும், தேடி அடையும் அனுபவங்களும் ஆத்ம அனுபவம் அல்ல. அவை மனதினால் விளைவிக்கப்பட்டன”.

“அய்யா, தெய்வங்களைக் குறித்து தியானம் செய்வதும், தெய்வங்களின் திருநாமங்களை ஜபிப்பதும், அதன் பயனாக தெய்வ வடிவங்களைத் தரிசிப்பதும் சிலருக்கு நடக்கிறதே, அதெல்லாம்?”

“பகவான் பிறகு தெய்வத்தைப் பற்றிக் கூறும்போதும், தெய்வ வழிபாடாக அளிக்கப்படும் தியானம், ஜபம் எனும் ‘உபாசனை’ நெறிகளைப்பற்றி விளக்கும்போதும், நிச்சயமாக நாமும் கேட்டுப் பயன் பெறுவோம். இப்போது, தெய்வ வடிவங்களானாலும், அவை தரிசிக்கப்பட்டால், அவையும் ‘மித்யா’ எனப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் அவையும் வந்து போவன அல்லவா?”

“தெய்வ தரிசனமுமா?”

“எல்லாமும்! ஒன்றை நாம் புலன் அறிவினாலோ, மனதாலோ அனுபவப் பொருளாகக் காண முடிந்தால், அது அநாத்மா ஆகும். அதனால்தான், அப்படி வெளியில் ஒரு சக்தியாக, ஒரு வடிவமாக, ஒரு அனுபவமாக ஆத்மாவைத் தேடுபவர்களுக்கு ஆத்ம ஞானம்விளங்குவதில்லை. பிரம்மாண்டமாகவும், நுண்ணியமாகவும், விந்தையாகவும், வடிவங்களும், அனுபவங்களும் தருவதாகும் உள்ளது எல்லாம் அநாத்மா எனப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். ஆத்மா

அறியப்படும் பொருள் அல்ல. வந்து போவதல்ல. மாறுவதல்ல. ஆத்மா காணப்படுவது அல்ல, காண்பது! இதனை உணர, நமக்குள் ஒரு மிகச் சிறிய, ஆனால் மிகவும் அரிதான மாற்றம் ஒன்று மட்டும் நடந்தாக வேண்டும். அதற்குத் தேவையானவகையில் நம்மைத் தயார் செய்துகொள்வதுதான் மிகப் பெரிய வேலை! அதனைச் செய்யாமல் போனதால்தான், ஆத்ம ஞானம் எனும் 'திறந்த இரகசியம்' கிடைத்தும் நம்மால் எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எனவேதான் ஆத்ம ஞானம் ஒரு **பரம ரகசியம்** எனப்படுகிறது”.

“ஏன் இது இரகசியம் அய்யா? இதைத்தான் சொல்லியாகிவிட்டதே!”

“இது எல்லோருக்கும் சொல்லப்பட்டாலும், சாஸ்திரங்கள், குருமார்கள் என எல்லோராலும் கொடுக்கப்பட்டாலும், இக்காலத்தில் எல்லாவகையிலும் செய்தியாக இது எல்லோரின் கைகளுக்கும் கிடைக்கிற வசதிகள் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், இதனை எல்லோராலும் புரிந்து, தன்னுள் உணர்ந்து கொள்ளுதல் என்பது முடியாது. அதனால்தான் இது ஒரு திறந்த இரகசியம் எனவும், மிக உயர்ந்த உண்மையைச் சொல்வதனால் உயர்ந்த இரகசியம் எனவும் இதனைக் குறிக்கும் விதமாகப் ‘பரம ரகசியம்’ எனவும் புகழப்படுகிறது.. இதனை புரிந்து நம்மை உயர்த்திக் கொள்ள பெரு முயற்சிகள் தேவை.”

“அப்படி நம்மைத் தயார் செய்து கொள்ள நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“முதலில் விடுதலை வேண்டும் எனும் வேட்கை வளர வேண்டும். அப்படி ஒரு சிறு ஒளி மனதில் தோன்றினால், அதனைப் பெருந்தீயாக வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மனமும் அறிவுமே நமக்கான கருவிகள் என்பதால், மனதின் அழுக்குகளை நீக்கிச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும். அறிவில் உறுதியையும் கூர்மையையும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆத்ம ஞானம் என்பது தீவிர முயற்சியால் பெறப்படுவது.”

“எப்படி ஆத்மாவில் நிலைப்பது?”

“ஆத்ம ஞானத்தை உணர்ந்தவர்கள் ஆத்மாவிலே நிலைத்து இருப்பதற்கு ‘**நிஷ்டா**’ அல்லது ‘**ஆத்ம ஞான நிஷ்டா**’ எனப் பெயர். அவர்கள் எப்போதும் தன் ஆத்மாவிலேயே ஊன்றி இருப்பார்கள்.”

“அவர்களைக் காண முடியுமா? அவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள்? என்ன செய்வார்கள்?”

“பகவான் அப்படியான ஞானிகளைப் பற்றி அர்ச்சுனுக்கு விளக்குவார். நாமும் அறியலாம். நாம் ஒவ்வொருவருக்கும் அப்படி ஆத்மாவுடன் ஒன்றிய ஆனந்த நிலையும் அவ்வப்போது கிடைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஆனால்

நம்மால் அதனை உணர்ந்து, அந்த நிறைவிலையே நிலைக்க முடிவதில்லை. ஏனென்றால் நம்முடைய அலை பாயும் மனம் நம்மைக் கீழே தள்ளி விடுகிறது. அதனால்தான், முதலில் நம்முடைய மனதை நாம் தயார் செய்து கொள்ள வேண்டும்.”

“ஆத்ம ஞானிகள் தங்கள் நிஷ்டையிலிருந்து வழுவாமல் இருக்க என்ன செய்வார்கள்?”

“அதற்கான பயிற்சி ‘நிதித்யாஸனம்’ எனப்படுவது. தன்னை அநாத்மா அல்ல ஆத்மா என உணர்ந்து முழுமையாகத் தியானித்து இருத்தல். ஆனால் நிதித்யாஸனம் என்பது நமது ஆத்ம ஞான அறிவு திடமாகப் பதிந்த பிறகே இயலும்.”

“எவ்வாறு அய்யா?”

“ஆத்ம ஞானத்தைப் பற்றி ஆசிரியர் தரும் உரைகளை நாம் முதலில் கேட்க வேண்டும். இதற்கு, ‘ஸ்ரவணம்’ என்று பெயர். அதாவது ‘கேட்டல்’, அதன் பொருள், ஆத்ம ஞானம் புத்தகப் படிப்பால் வருவதில்லை. நேரடியாக, தக்க குருவின் அருகில் அமர்ந்து, அவரது வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தெளிவது என்பதாகும். அப்படி கேட்கும்போது, புரிந்து கொள்வதில் சந்தேகம் வந்தால் அப்போதே கேட்டுத் தெளிந்து கொள்ளலாம். ஆனாலும், நம் மனதுக்குள், கற்ற எல்லாக் கருத்துக்களும் ஒப்புதல் பெறாது போகலாம். நம்முடைய அனுபவமும், பழைய அறிவும் புதிய அறிவுக்குப் பாதகமாகச் செயல்படலாம். இதனை முடிவுக்குக் கொண்டு வருதல் ‘மனனம்’ எனும் பயிற்சி. அதனைத் தனியே செய்ய வேண்டும். ஆசிரியரிடம் கேட்டவற்றைப் பலமுறை தியானித்து, ஆராய்ந்து, எல்லாச் சந்தேகங்களையும் தனக்குள்ளேயே தீவிரத் தெளிந்து, ‘நான் ஆத்மா’ எனும் வாக்கியத்தில் முழுமையான உறுதியைப் பெற வேண்டும். அப்படி உறுதி வந்துவிட்டால், பிறகு, அதனை உணர்வதற்காகத்தான், ‘நிதித்யாஸனம்’ எனும் பயிற்சி தேவை. இம்மூன்று பயிற்சிகளும்தான் ‘ஞான யோகம்’ அல்லது ‘சாங்கிய யோகம்’ எனப்படும்.”

“அய்யா, ஆத்ம ஞானத்தில் சரியான புரிதல் இல்லாவிடினும், நானும் முழுமையாகக் கற்க முடியும் என்பதை அறியும்போது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.”

“இப்படி இருப்பது நீங்கள் மட்டும் அல்ல! அர்ச்சுனரும்தான்! தீவிரமான வேட்கையுடன் அர்ச்சுனர் கேட்கும் கேள்விகள் அல்லவா நமக்கு நல்ல அறிவைப் பகவான் மூலமாகத் தரப்போகிறது! கருணையுடன் பகவான் நமக்குத் தேவையான எல்லாப் பாடங்களையும் பயிற்சிகளையும் தருவார். பகவான் அதனால் அர்ச்சுனருக்கு இப்போது செய்ய வேண்டிய கடமையைக் குறித்துத்

துயரம் தேவையில்லை என்பதை நினைவூட்டுகிறார்.”

தேஹீ நித்யமவத்₄யோ(அ)யம் தேஹே ஸர்வஸ்ய பா₄ரத ।
தஸ்மாத்தஸர்வாணி பூ₄தானி ந த்வம் ஸோசிதுமர்ஹஸி ॥ 2.30॥

“ஓ பரத குலக் கொழுந்தே!, ஆத்மா உடலைக் கொண்டிருந்தாலும்,
உடல் கொல்லப்படுவதால் ஆத்மா கொல்லப்படுவதில்லை. எனவே
துயரப்பட உங்களுக்கு எக்காரணமும் இல்லை. (2.30)”

“அய்யா, ஒரு சின்ன சந்தேகம். அநாத்மா அழியக்கூடியது என்ற
காரணத்திற்காகவே, அநாத்மாவை அழிப்பது எப்படி நியாயமாகும்? ஒரு
பொருள் அறித்தியமானது என்பதற்காக அதனை அழிக்க ஒருவருக்கு என்ன
உரிமை இருக்கிறது? ஆத்மா, அநாத்மா எனும் இந்த அறிவெல்லாம் சிறப்பானது
என்றாலும், அதனாலேயே போரினைச் செய்வதற்கு என்ன தேவை இருக்கிறது –
இப்படியும் அர்ச்சுனர் நினைக்கலாம் அல்லவா?”

“நல்ல கேள்விதான். ‘உரிமை’ என நீங்கள் கேட்டீர்கள். இது முக்கியம். உரிமை
என்பதன் மறுபக்கம் ‘கடமை’ என்பதாகும். கடமைக்குப் பரிசுதான் உரிமை.
எனவே இச்சொற்களின் உண்மையை நாம் முதலில் அறிய வேண்டும்.”

“எப்படி அய்யா?

“தன்னை உணர்தல் என்பது ஜீவனின் தனிப்பட்ட முயற்சி; அது தனக்குள்
நடக்கும் ஆன்மீகப் பயணம். அப்படிப் பயணித்து, ஆத்ம ஞானத்தை உணர்ந்து
விடுதலை பெற்றவருக்கும், அவருக்கான கடமைகளும், உரிமைகளும்
தொடர்ந்து இருக்கின்றன. அது தொடர்ந்து நடத்தப்பட வேண்டும். ஆனால்
அது எப்படி நடத்தப்படுகிறது என்பதில்தான் உண்மையை உணர்ந்தவரிடத்தில்
மாற்றம் இருக்கும்.”

“புரியவில்லை அய்யா?”

“உலகம் ஒரு மித்யா எனப் பார்த்தோம். அது தற்காலிகமான
மாற்றங்களுடனேயே தொடர்ந்து இருப்பது. உலகின் தோற்றமும், மாற்றமும்
இயற்கையிலேயே நடக்கின்றன. அந்த ஒழுங்கு ‘தர்மம்’ எனப்படும். தர்மப்படி
நடக்கும் உலகின் மாற்றங்களின் சீர்மைக்கு ‘ரிதம்’ எனப்பெயர்.. உலகில் வாழும்
ஜீவர்கள் இந்த சீர்மைக்குக் களங்கம் இல்லாமல் வாழ வேண்டும். ஜீவர்களுக்கும்
அதற்கான ஒழுக்கம் இருக்கிறது. அது ‘ஸ்வதர்மா’ எனப்படும் ‘தன்னொழுக்கம்’.
அப்படித் தன்னொழுக்கப்படி வாழுகின்ற ஜீவர்கள்தான் ‘தர்மாத்மாக்கள்’ எனும்
நன்மக்கள். அவர்களுக்குத்தான் ஆத்ம ஞானம்தான் வேட்கை பிறக்கும். அந்த
வேட்கையினாலும், முயற்சியினாலும், ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்தவர்கள்,

இந்த உலகில் வாழும்வரை, தங்களுடைய தன்னொழுக்கம் பிறழாமல், உலகில் தர்மம் தழைக்கச் செய்வார்கள். இதனால்தான், ‘தர்மம்’, ‘ஞானம்’ எனும் இரண்டு குறிக்கோள்களை மட்டுமே கொண்ட நெறியாக வேதங்கள் விளங்குகின்றன. உலக வாழ்க்கைக்குத் தேவையான தர்ம ஒழுக்கங்களும் நெறிகளும் அதிகம் என்பதால், வேதத்தின் முதல்பகுதியாக ‘தர்மகாண்டம்’ அதிகமான விளக்கங்களுடன், உலக வாழ்வுக்கான ஒழுக்கங்களை எல்லாம் தருகிறது. இறுதிப்பகுதியான ‘ஞான காண்டம்’ ஆத்ம ஞானத்தைத்தருகின்ற வேதாந்தமாக விளங்குகிறது.”

“அய்யா, ஆத்ம ஞானம் அடைந்தாலும் செயலைச் செய்ய வேண்டும், அப்படித்தானே?”

“ஆம், ஆனால், செயலைச் செய்யும் விதம் மாறுபடும். ஆத்ம ஞானியருக்கும், ஆத்ம ஞானத்தை விழைவோருக்கும் செயலைச் செய்யும் விதத்தில் சில மாற்றங்களைப் பகவான் காட்டுவார். அவை பெரும் பயனைத் தருவன.”

சில நொடிகளுக்குப் பிறகு அய்யா சொன்னார்.

“தர்மப்படி தன் வாழ்வை நடத்தும் எவருக்கும், எது சரி எது தவறு என்பதில் குழப்பம் எப்போதேனும் வரக்கூடும். அர்ச்சுனருக்கு அப்படித்தான் வந்தது. அரசனாகத் தன் கடமையான போரைச் செய்வதா, அல்லது பாசத்தால் போரை விட்டுச் செல்வதா என்பது. பகவான் அர்ச்சுனருக்கு ஆத்ம ஞானத்தை அருளிவிட்டார். இனி தர்ம நியாயப்படி, அர்ச்சுனர் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்லப்போகிறார்.”

“அய்யா, ஆத்ம ஞான உரையாடல் ஆழமாயும் நுணுக்கமாயும் இருந்தது. கடினமாகவும் இருந்தது. இனி வரப்போகும் தர்ம நியாயமும் அப்படிக்கடினமாக இருக்குமா?”

“இல்லை. தர்மம் மனிதர்களுக்குள் ஊறிக் கிடப்பதுதான். அதனை ஒரு வகைப்படுத்தி வெளிப்படுத்துவதுதான் ஒழுக்க நூல்களின் குறிக்கோள். வேதம் எப்படித் தர்மத்தைப் பற்றி விளக்கப் பெரும்பகுதியைக் கொண்டுள்ளதோ, அதுபோல ஸ்ரீ பகவத்கீதையும் தர்மத்தைப் பற்றியும், அதை ஒட்டிய உலக வாழ்க்கை ஒழுக்கத்தைப் பற்றியும் அதிகமாக விளக்கப் போகிறது. ஆத்ம ஞானம்மட்டும் அல்ல, உலகில் நன்றாக வாழ்வதற்கான பண்புகளையும் தருவதுதான் ஸ்ரீ பகவத்கீதை. இனிவரும் உரையாடலில் நாம் அதிகமாகவே உலக ஒழுக்கங்களைப் பயில்வோம். அதனால் கடினம் இல்லை. ‘தர்மம்’ என்பது என்ன, ஒவ்வொருவரின் ‘ஸ்வதர்மா’ எனும் தன்னொழுக்கம் என்பது என்ன என்பதை எல்லாம் கேட்டறிவோம். ஆத்ம ஞானத்தைப்பற்றி இதுவரை அறிந்ததை, சிறிது நேரம் நமக்குள் சிந்திப்போம். பிறகு மீண்டும் குருஷேத்திரம்

செல்வோம்.”

அய்யா கண்களை மூடி அமர்ந்திருந்தார்.

நான் அமைதியுடன் மனம் முழுதும் மகிழ்ச்சியும், மட்டற்ற வியப்பும் பொங்க அமர்ந்திருந்தேன்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதைத் தேனமுதத்திருவூட்டல்

§ தர்மம் - அறவொழுக்கம்

அய்யா சொன்னார்.

“பகவான் ‘ஆத்மா - அநாத்மா’ பற்றிய பகுத்தறிவை இதுவரை விளக்கினார். அதனை அறிந்து உணர்வதால் ஒருவர் சம்ஸாரத் துயரிலிருந்து முற்றிலும் விடுதலை அடையலாம். யுத்த களத்தில் துயரப்படும் அர்ச்சுனருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்தக் குறிக்கோள்தான், எல்லா மனிதர்களுக்கும்மான வாழ்க்கைக் குறிக்கோள் ஆகும். அதை நாம் நேரடியாக வாழ்வில் ஏற்றிருக்கவில்லை எனத் தோன்றினாலும், நம்முடைய வேட்கை ஆத்மாவை நோக்கியே இருக்கிறது. பகவான் கூறியதைப் புரிந்து கொண்டு, ஆத்மா அழிவற்றது, அது கொல்வதும் இல்லை, கொல்லப்படுவதும் இல்லை என்பதை அர்ச்சுனர் உணர்ந்தால், அவருக்குத் துயரமோ குழப்பமோ இல்லை.”

“அய்யா ஆத்மா அழிவற்றதாக இருக்கலாம். அநாத்மா அழியக்கூடியது என்பதற்காகவே அதன் அழிவில் நாம் பாதிப்பு அடையாமல் எப்படி இருக்க முடியும்! அநாத்மாவைக் கொல்வது பாவம் என்பதும் அர்ச்சுனரின் தயக்கத்துக்குக் காரணம் அல்லவா?”

“ஒருவேளை அர்ச்சுனரும் இப்படியே நினைத்திருக்கக்கூடும். ஆத்மா அறிவை விழைவதும், அதனை விழைந்தாலும் அடைய முயல்வதும், அப்படி முயன்றாலும் அதனை உணர்வதும் மிக அரிதுதான். அதனால்தான் பகவான் இப்போது ‘தர்மம்’ எனும் அற ஒழுக்கத்தினை நினைவுபடுத்தி, அவ்வகையிலும் தமது கடமையைச் செய்யாமல் இருப்பது தவறு எனக் காட்டப் போகிறார். நாம் கேட்போம்.”

ஸ்வத₄ர்மமபி சாவேக்ஷ்ய ந விகம்பிதுமர்ஹஸி ।

த₄ர்மயாத்₃தி₄ யுத்₃தா₄ச்₂ரேயோ(அ)ன்யத்க்ஷத்ரீயஸ்ய ந வித்₃யதே ॥ 2.31 ॥

“மேலும் ஸ்வதர்மம் எனும் உங்களுடைய தன்னொழுக்கத்தினாலும், கடமையிலிருந்து தடுமாற்றம் அடைவதற்குக் காரணம் இல்லை. ஏனெனில் சத்திரியருக்கு அறப்போரில் செயலாற்றுவதை விட மாண்புடையது வேறு எதுவும் அல்ல. (2.31)”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“பகவான் இப்போது அர்ச்சுனரின் முந்தைய வினாக்களுக்கும் விடை தருகிறார்.

முன்பு (1.31), அர்ச்சுனர் கவலைப்பட்டாரே, ‘என்னுடைய உறவுகளைக் கொண்டு நான் என்ன பயன் அடையப்போகிறேன்’ என்று, இப்போது பகவான் சொல்கிறார், ‘சத்திரியர்’ களை அவர்களின் ‘ஸ்வதர்மா’ எனும் ‘தன்னொழுக்கம்’ அறப்போரினை வரவேற்று, அவர்களை அதில் கடமையாற்றச் சொல்கிறது.”

“அய்யா, ஸ்வதர்மா என்றால் என்ன? சத்திரியர் என்றால் அவர்கள் எப்பொழுதும் சண்டையிட்டுப் பிறரைக் கொல்லத்தான் வேண்டுமா?”

“முதலில் நாம் ‘ஸ்வதர்மா’ எனும் தன்னொழுக்கம் என்ன என அறிந்து கொள்வோம். அது ‘இயல்புத்தன்மை’ எனப் பொருள்படும். எடுத்துக்காட்டாக, மாமரம் மாம்பழத்தைத்தான் தருகிறது. ஏனெனில் அதுதான் அதன் ஸ்வதர்மா. உலகில் ஒவ்வொன்றும் அப்படித் தத்தம் இயல்பினை ஒழுங்காகச் செயல்படுத்துகிறது. இயல்புத்தன்மையின் வெளிப்பாடுதான் இனத்தையே அடையாளம் காட்டுகிறது. மனிதர்களாகிய நாமும் நமது இயல்பான ஆற்றிவினால், மற்ற உயிரினங்களிலிருந்து நம்மை வேறுபடுத்தி வாழ்கிறோம். நமக்குப் பகுத்தறியவும், தொகுத்துணரவும் திறமை இருப்பதால், நம்மால் நமக்கான இயல்புத் தன்மையையும் ‘தன்னொழுக்கம்’ எனப் பண்படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது. அதனால் நமக்கான ஸ்வதர்மா எப்படி அமைகிறது என்றால், முதலில் இயல்பான மனிதத்தன்மை, பிறகு அதில் நாம் ஏற்றுக்கொண்ட வாழ்க்கை ஒழுங்கு, மற்றும் நமக்காக சமுதாயத்தில் விதிக்கப்பட கடமை ஆகியவற்றின் தொகுப்பால்.”

“அய்யா, நம்முடைய ஸ்வதர்மாவை யார் தீர்மானிப்பது?”

“நமக்கான பண்புகள் நமக்கு இயற்கையிலே கிடைத்துள்ளது. அதை வளர்த்துக் கொள்ளவும், நம்முடைய வாழ்க்கையில் நமக்குக் கடமை இருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, நாம் எந்தப் பிராயத்தில் இருக்கிறோம், எந்த வேலையை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம், எத்தகைய வாழ்க்கையை நமக்காக வரையறுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பன எல்லாம் நம்முடைய தன்னொழுக்கத்திற்கான வரையறைகளைத் தருகின்றன. நாம் இதை எல்லாம் விரிவாகப் பிறகு பார்ப்போம். இங்கே அர்ச்சுனர் அரசாட்சி செய்து அறத்தை நிலைநாட்டும் சத்திரியராக இருப்பதால், அவருக்கான ஸ்வதர்மம் யுத்தம் செய்வதை அனுமதிக்கிறது. சண்டையிட வேண்டும் என்பதற்காக மட்டுமே சண்டை செய்யாமல், அறத்தைக் காக்க வேண்டும் என்னும் கடமைக்காகவே சண்டையிட வேண்டும் எனச் சொல்கிறது. அதைத்தான் பகவான் சொல்கிறார்.”

அய்யா தொடர்ந்தார். “மற்றவர்களின் உயிரைக் காத்து, தர்மத்தைக் காத்து, தமது நாட்டினைக் காத்து, அவை பொருட்டுத் தனது உயிரையும் கொடுக்கத் தயாரானவர்கள் சத்திரியர்கள். எனவே அறப்போரில் ஈடுபடுவது உயர்வான சத்திரியரின் கடமை.”

“அய்யா, மாறிக்கொண்டிருக்கும் இந்தப் புதிய உலகத்தில் எப்படி நாம் ஸ்வதர்மாவைத் தீர்மானிப்பது! சத்திரியர் என்றெல்லாம் நாம் மனிதர்களைப் பாகுபடுத்துவது இல்லையே?”

“இருக்கலாம். ஆனால் செய்தாக வேண்டிய கடமை என்பது நாம் எடுத்துக் கொள்ளும் பொறுப்பினால் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஒரு போலீஸ்காரர் அவருடைய கடமை நேரத்தில் ஒரு கயவனைக் கண்டால், அவனைப் பிடித்துத் தண்டிக்கச் செயல்படுவது அவசியம். ஏனெனில் அவருக்கு அது ஸ்வதர்மா. அதுபோல எல்லா நேரத்திலும் எல்லோருக்கும் அவரவருக்கான கடமை இருக்கிறது, அதன்படி நடப்பதுதான் ‘தர்மம்’ எனப்படுவது. இதனைச் சரியாகப் புரிந்து நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் வேதம் தர்மத்தை இரண்டு வகையான ஒழுக்கமாக நமக்குக் காட்டி உள்ளது.”

“அவை என்ன அய்யா?”

“ஒன்று ‘ஸாமான்ய தர்மம்’ எனும் ‘பொதுப்பண்புகள்’ மற்றது ‘விசேஷ தர்மம்’ எனும் ‘குறிப்பான பண்புகள்’. இவை எல்லாம் எல்லா மனிதர்களுக்குமான தர்மமாக வேதங்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.”

“அய்யா, தயவு செய்து விளக்குங்கள்.”

“யாரேனும் உங்களிடமிருந்து திருடினால் உங்களுக்குப் பிடிக்குமா? யாராவது உங்களிடம் பொய் சொன்னால் பிடிக்குமா?”

“நிச்சயமாகப் பிடிக்காது அய்யா. திருடனுக்குமே தன்னிடமிருந்து எவரும் திருடுவது பிடிக்காது.”

“ஆம். அதனால்தான் அத்தகைய பல பண்புகள், ‘ஸாமான்ய தர்மம்’ என எல்லா மனிதர்களுக்கும் எல்லா நேரத்திலும் பின்பற்றக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை பற்றி நமக்குப் பெற்றோர்கள், ஆசிரியர்கள், பெரியோர்கள் எனப் பலரும் விளக்கியுள்ளார்கள். சமுதாய ஒழுக்கம் எனச் சட்ட திட்டங்களும் அப்படியான பண்புகளை நம்மிடம் எதிர்பார்க்கிறது. வேதங்களில் அப்படியான ‘பொதுப் பண்புகள்’ பல காட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றை நாம் எல்லோருமே எளிதில் புரிந்து கொள்ளலாம். ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.”

“அய்யா, விசேஷ தர்மம் என்றால்?”

“அது சிலருக்கு மட்டுமே, சில நேரங்களில் மட்டுமே பின்பற்றப்பட வேண்டிய ஒழுக்கங்கள். அவை பொதுவானவை அல்ல. ஒவ்வொருவருடைய பொறுப்பையும், வாழ்க்கை இயலையும் ஒட்டி அமைந்தவை.”

“எடுத்துக்காட்டாக அய்யா?”

“காவல் அதிகாரி கயவனைக் கண்டால் அவனை விரட்டிப் பிடித்து அவனைத் தண்டனைக்கு உட்படுத்த வேண்டும் என்பது அவருக்கான விசேஷ தர்மம். அந்த அதிகாரம் இல்லாத நாம் அதனைச் செய்ய முடியாது. மேலும் விசேஷ தர்மா என்பது எப்போதும் சாமான்ய தர்மத்தை விட முக்கியம் வாய்ந்தது. எடுத்துக்காட்டாக, ‘அஹிம்ஸா’ எனும் ‘பிறரைத் துன்புறுத்தாமை’ ஒரு நல்ல பொதுப்பண்பு. அது ஒரு ‘ஸாமான்ய தர்மம்’ என்பதால் எல்லோருக்கும் அது ஒழுக்கமாகிறது. ஆனால் நாட்டைக் காக்கின்ற போர்வீரருக்கு யுத்த காலத்தில் எதிரிகளுடன் போராடவும், அவர்களைக் கொல்லவும் கடமை இருக்கிறது. அது போர்வீரர்களின் ‘விசேஷ தர்மம்’. எனவே அங்கே ‘அஹிம்ஸை’ எனும் ‘ஸாமான்ய தர்மம்’ முதன்மை கொள்வதில்லை. தர்மப்படி வாழ்கின்ற பலருக்கும் இந்த முக்கிய வேறுபாடு தெளிவாகத் தெரிவதில்லை. அதனால்தான் ‘தர்ம சங்கடம்’ என, எதைச் செய்ய வேண்டும், எதைச் செய்யக் கூடாது என்பதில், பலருக்கும் சில சமயங்களில் குழப்பம் வருகிறது. அப்படித்தான் அர்ச்சுனருக்கு வந்திருக்கும் குழப்பமும். தன்னுடைய ஸ்வதர்மப்படி, தனக்கான விசேஷ தர்மமாகிய போரிடுதலை ஏற்கும் தெளிவு அவருக்கு இல்லை.”

“அய்யா, அப்படியான தர்மப் பண்புகள் காலந்தோறும் மாறுவன அல்லவா! அப்படியானால், எப்படித் தொன்மையான வேதங்கள் எல்லா மனிதர்களுக்கும் எப்போதும் பொருந்தும்படியான தர்மங்களைச் சொல்ல முடியும்?”

“வேத சாஸ்திரங்கள் மனிதர்களுக்கான அடிப்படைத் தர்மத்தை அளிக்கின்றன. அவற்றின் அடிப்படையில் மட்டுமே, அவற்றின் குறிக்கோளைவிட்டு விலகாமல், நாம் நமது ஒழுக்கங்களைக் காலத்திற்கேற்பச் சீரமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பல சமய, மத நூல்களிலும், அப்படியான ஒழுக்கங்கள் ‘குறிப்பிட்ட சமுதாயத்திற்காக’ மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் வேதங்களோ, எல்லா மனிதர்களுக்கும், மதம், சமயம் எனும் பிரிவுகள் எதுவும் இல்லாமல், தன்னொழுக்கத்துக்கான அடிப்படைத் தர்மங்களைச் சொல்கின்றன. அவற்றைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளத்தான், ஸ்ரீ பகவத்கீதை எனும் எல்லா மனிதர்களுக்குமான நற்பாடத்தை நாம் படிக்கிறோம். ஸ்ரீ பகவத்கீதை வேதத்தின் சாரமாக எல்லா மனிதர்களுக்குமான வாழ்க்கை நெறியை மட்டுமே தருகிறது.”

சில நொடிகள் கழித்து அய்யா சொன்னார்.

“சத்திரியர் என்றால், காரணமில்லாமல் சண்டையிட்டு எதிரிகளைக் கொல்பவர்கள் என எண்ணாதீர்கள். அவர்கள் தியாக மனத்துடன், அறப்போரில் மட்டுமே தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளப் பெரும் ஆவலுடன் இருப்பார்கள்.

அப்படியான ஒரு வாய்ப்பை அர்ச்சுனர் அடைந்துள்ளார் என பகவான் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.”

யத்₃ருச்ச்யா சோபபன்னம் ஸ்வர்க₃த்₃வாரமபாவ்ருதம் |
ஸுகி₂ன: கூத்திரியா: பார்த₂ லப₄ந்தே யுத்₃த₄மீத்₃ருஸம் || 2.32||

“உண்மையான வீரர்கள் (சத்திரியர்), அறப்போரில் ஈடுபடும் வாய்ப்பினை நல்வினைப்பயனால் சொர்க்கத்துக்கான நுழைவாயில் எனக் கிடைத்தது என்று மகிழ்வார்கள், ஓ பார்த்தா! (2.32)”

“அய்யா, பகவான் அர்ச்சுனரைப் போரிடத் தூண்டுகிறார் அல்லவா?”

“ஆம், ஆனால், அது அர்ச்சுனரது கடமை என்பதாலேதான். அறப்போரில் பணியாற்றுவதை வீரர்கள் நல்வாய்ப்பாகக் கருதவேண்டும். இங்கே அர்ச்சுனர் போரில் வென்றால், நாட்டை ஆளும் சுகத்தைப் பெறுவார். போரில் இறந்தால் அவரது தியாகமானது ‘புண்ணியம்’ எனும் நல்வினையாகி, சொர்க்கத்தில் அவருக்குச் சுகத்தைத் தரும்.”

“அதாவது, அர்ச்சுனர் போரில் வெற்றி பெற்றாலும், வீழ்ந்தாலும் கவலைப்படத் தேவையில்லை, அப்படித்தானே!”

“ஆம். அர்ச்சுனர் முன்னே கேட்டாரே (1.37), ‘எப்படி நாம் உறவுகளைப் போரில் கொண்டு மகிழ்ச்சியை அடைய முடியும்’ என்று, பகவான் இங்கே போரிலே வென்றாலும், வீழ்ந்தாலும் அதனால் இன்பம் மட்டுமே செயல் வீரர்களுக்கு கிடைக்கும் எனக் காட்டுகிறார்.”

இறந்த பின் கிடைக்கும் பயனில் சரியான உறுதி இன்னும் வரவில்லை என்பதாலோ என்னவோ, குரலில் சற்றே ஐயத்தைக் காட்டிக் கேட்டேன்.

“அய்யா, சொர்க்கத்தில் எல்லாம் ஒருவேளை ஆசை இல்லை என்றால்?”

“ஒருவருக்கான கடமையைச் செய்யாதுபோனால் ‘நரகம்’ என்பது இந்த வாழ்க்கையிலேயே ஒருவர் அனுபவிக்க வேண்டியதாகும். அதைத்தான் அர்ச்சுனருக்குப் பகவான் அறிவுறுத்துகிறார்.”

அத₂ சேத்த்வமிமம் த₄ர்ம்யம் ஸங்க்₃ராமம் ந கரிஷ்யஸி |
தத: ஸ்வத₄ர்மம் கீர்திம் ச ஹித்வா பாபமவாப்ஸ்யஸி || 2.33||

“ஒருவேளை அறப்போராகிய இதில் ஈடுபட்டாக வேண்டும் எனும் உங்களுடைய தன்னொழுக்கத்தை விட்டு, (பெரும் வீரர் என முன்பு)

ஈட்டிய நற்புகழையும் விட்டு, இப்போரில் நீங்கள் கடமை ஆற்றத் தவறினீர்கள் என்றால், நீங்கள் பாவத்தைச் செய்வதற் ஆவீர்கள். (2.33)”

அய்யா சொன்னார்.

“செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்யத் தவறினாலும் இந்த உலகில் மற்றோரின் பழிச் சொல்லுக்கு ஆளாக வேண்டும். அதன் விளைவாக இதுவரை சம்பாதித்து வைத்திருந்த நற்பெயரும் போய்விடும். மேலும் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாதது ‘பாவம்’ ஆகும். அது நரகம் எனும் துயரச் சூழ்நிலையில் ஆழ்த்துவது. முன்பு (1.45) அர்ச்சுனர் தாம் போரில் எதிரிகளைக் கொல்வதால், பாவம் செய்தவராகி நரகத்தில் வீழ்ந்துவிட நேரலாம் எனப் புலம்பியதற்கும் தக்க பதிலைப் பகவான் தந்துள்ளார். அர்ச்சுனர் தன் கடமையைச் செய்யாமல் இருப்பதற்குக் கட்டிய ஒவ்வொரு வாதங்களையும் பகவான் தகர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.”

“ஆம் அய்யா, போரினால் குடும்பத்திற்குப் பழிவரும் எனக் கவலைப்பட்டார் அர்ச்சுனர். இப்போது, தான் கடமையைச் செய்யாமல் போனால் தனக்குப் பழிவரும் என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டியவர் ஆகிறார் அல்லவா! அய்யா, ஒரு செயலைச் செய்யாததாலும் பாவம் வருமா?”

“முதலில் ‘பாவம்’, ‘புண்ணியம்’ என்ன என்பதைப் புரிந்து கொள்வோம். சம்ஸார விடுதலைக்கான ஞானத்தைத் தேடுபவருக்கு அதைத் தேடுவதற்கான தகுதி இல்லாமற் போனால் அதுதான் அவரை மிகவும் பாதிப்பதான பெரிய தோல்வியாகும் அல்லவா? எனவே பகவான் அப்படியான தோல்விக்கு எவை காரணங்களாகின்றன எனக் காட்டுகிறார். நாம் செய்வதாலும், செய்யாததாலும், ஏற்படும் விளைவுகளினால், நமக்குப் பயனும் இடரும் வரக்கூடும். அந்தப் பாதிப்புக்கள் நமக்கு உடனேயே அச்செயலுடன் நேரடியாகத் தொடர்பினைக் காட்டியே வரவேண்டும் என்பதில்லை. நாம் அனுபவிக்க வேண்டிய விளைவுகள் பின்னொரு சமயத்தில் எப்பொழுதேனும் வரலாம். அவை வரும்போது, அவற்றுக்கான காரணத்தை நம்மால் காண முடியாததால், அவை ‘பார்வைக்கு எட்டாத பலன்’ அல்லது ‘அதிர்ஷ்ட பலம்’ எனப்படுகிறது. அவை நாம் முன்பு செய்த, அல்லது செய்யாமல் விட்ட, செயலின் காரணமாகவே வருவதால், அதற்கு ‘வினைப்பலன்’ அல்லது ‘கர்மபலம்’ என்பதும் பெயர். அந்தக் கர்மபலம் நமக்கு நன்மையையும், சுகத்தையும் தரும் என்றால் அது ‘புண்ணியம்’ அல்லது ‘நல்வினைப்பலன்’ ஆகிறது. தீமை அல்லது துயரத்தைத் தரும் என்றால், ‘பாவம்’ அல்லது ‘தீவினைப் பலன்’ ஆகிறது. இவற்றை நாம் ஆராய்ந்து தெளிய நிறைய வாய்ப்பு நமக்கு வரப்போகிறது. எனவே இப்போது ‘சிரத்தை’ கொண்டு, அந்த அறிவினை மனதில் பதியுங்கள்.”

“நல்லது அய்யா, செயலைச் செய்யவில்லை என்றால் எப்படிப் பாவம் வரும்

என்பதுதான் நான் கேட்டது.”

“அது மிகவும் எளிதாகப் புரிவது. செயலைச் செய்யாததாலும் விளைவுகள் ஏற்படும் அல்லவா! செயலைச் செய்யாத பொறுப்பு உங்களுடையது என்றால், அதற்கான விளைப்பயனும் உங்களுக்குத்தான் சொந்தம். விளைவைத் தருகின்ற எல்லாக் கர்மாக்களையும் வேதங்கள் இரண்டாகப் பிரிக்கின்றன. ‘**விஹித கர்மா**’ என்பது ‘செய்தே ஆக வேண்டிய கடமைகள்’. மாறாக, ‘**நிஷித கர்மா**’ என்பது ஒருக்காலும் ‘செய்யக் கூடாத செயல்கள்’. ஒருவர் விஹித கர்மாக்களைச் செய்யத் தவறினாலும், நிஷித கர்மாக்களைச் செய்தாலும், இரண்டுமே பாவத்தை விளைப்பன.”

தொடர்ந்து கூறினார். “புரிந்துகொள்ளுங்கள். பகவான் அதிர்ஷ்ட பலம், சொர்க்கம் என்றெல்லாம் சொல்வதினால், ஏதோ அர்ச்சுனருக்குச் சுக வாழ்க்கைக்கான ஆசைகளை ஊட்டுகிறார் என நினைக்காதீர்கள். ஏற்கனவே அர்ச்சுனர், ‘**பிரேயஸ்**’ எனும் இன்ப வாழ்வை விட்டு, ‘**ஸ்ரேயஸ்**’ எனும் நல் வாழ்வை நாடித்தான் பகவானைச் சரண் அடைந்திருக்கிறார். எனவே பகவான் பாவ, புண்ணியங்களைப்பற்றிக் கூறுவதெல்லாம், கடமையைச் செய்யாததால் வரும் விளைவுகளைச் சுட்டிக் காட்டத்தான்.”

நான் தொடர்ந்து என் ஐயத்தைச் சொன்னேன்.

“ம்ம்.... பாவம், புண்ணியம் அவற்றின் பலன் எல்லாம் நாம் இறந்த பிறகே பாதிக்கப் போகின்றன என்றால் இப்போது அவற்றைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டுமா என்ன!”

“நிச்சயமாக! ஒருக்கால் பாவ புண்ணியங்களால் மரணத்திற்குப் பிறகு வரும் விளைவுகளை ஒருவர் முக்கியமாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றாலும், கடமையைச் செய்யாதன் விளைவாக, இந்த உலகத்திலேயே, இந்த வாழ்க்கையிலேயே பெறும் அவமானத்தையும் இகழையும் அடைய வேண்டியதாகும் என்பதையும் மனதில் கொள்ள வேண்டும். அவமானம் என்பது மானம் மிகுந்த வீரர்களுக்கு உயிரைக் குடிப்பதாகும். ஏனெனில் ‘**கீர்த்தி**’ எனும் ‘நற்புகழ்’ உயர்ந்தோர்களுக்கு உயிரினும் மேலானது.”

அகீர்திம் சாபி பூதானி கத்யிஷ்யந்தி தே(அ)வ்யயாம் ।
ஸம்பாஹிதஸ்ய சாகீர்திர்மரணாதூதிரிச்யதே ॥ 2.34॥

“(கடமையில் தவறுவதால்), மக்கள் உங்களைத் தூற்றி மாறாத இகழில் தள்ளுவார்கள். மாண்புள்ள வீரர்களுக்கு அத்தகைய இகழும் அவமானமும், இறப்பைவிடக் கொடியதாகும். (2.34)”

“மதிப்பு, மானம் இவைதான் சத்திரியருக்குப் பெருமை. கடமையைச் செய்ய எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டுப் பிறகு கடமையைச் செய்ய வேண்டிய களத்துக்கும் வந்துவிட்டு, ஆனால் கடைசி நேரத்தில் கடமையிலிருந்து பின்வாங்குவது என்பது மற்றோரின் ஏளனத்தைத்தான் தரும்.”

“அய்யா, அர்ச்சுனர் போர் செய்யாது போனால் அது அவருடைய இளகிய மனதையும், கருணையையும் காட்டுவதாகப் பாராட்ட மாட்டார்களா?”

“ஒருவேளை அவைதான் உண்மையான காரணங்களாக இருந்தாலும், மற்றவர்களுக்கு அது எப்படித் தெரியும்?”

புயாத்ரணாது₃பரதம் மம்ஸ்யந்தே த்வாம் மஹாரதா₂: ।
யேஷாம் ச த்வம் பஹுமதோ பூத்வா யாஸ்யஸி லாக₄வம் ॥ 2.35॥

அவாச்யவாதா₃ம்ஸ்ச பஹுவின்வதி₃ஷ்யந்தி தவாஹிதா: ।
நிந்த₃ந்தஸ்தவ ஸாமர்த்யம் ததோ து₃:க₂தரம் நு கிம் ॥ 2.36॥

“இரதங்ளை உடைய மாவீரர்கள், (மிகச்சிறந்த மாவீரர் என) எல்லோராலும் மதிக்கப்பட்ட உங்களைத் தற்போது போரினை விட்டு பயத்தால் ஓடிய கீழான மனிதராகப் பார்த்து நிந்திப்பார்கள். (2.35);

(அதனால்) உங்களுக்கு எதிரானவர்கள், சொல்ல முடியாத இழிவான சொற்களைக் கூறி, உங்களின் திறமையைக் கேலி பேசுவார்கள். (அவர்களின் செயல்) எத்தனை கொடுமையான வலியினைத் தரக்கூடியது! (2.36)”

“துரியோதனன் மற்றும் பெரும் இரதங்களில் அமர்ந்து போர் செய்யும் பல வீரர்கள், அர்ச்சுனரின் செயலைக் கேலி செய்வார்கள். குறிப்பாக மாவீரன் கர்ணனிடம் பயந்து கொண்டே போரிடாமல் ஓடியதாய் இகழுவார்கள். அது மனமுடைய வீரனுக்கு மரணத்தைக் கொடுக்கும் விஷத்தைவிடக் கொடுமையானது அல்லவா! எனவே அர்ச்சுனரிடம் மனதில் பகவான் ஆழமான கேள்வியை விதைத்துச் சிந்திக்கச் செய்கிறார்.”

ஹதோ வா ப்ராப்ஸ்யஸி ஸ்வர்க₃ம் ஜித்வா வா போ₄க்ஷ்யஸே மஹீம் ।
தஸ்மாதூத்திஷ்ட₂ கௌந்தேய யுத்தா₄ய க்ருதனிஸ்சய: ॥ 2.37॥

“கொல்லப்பட்டால் சொர்க்கத்தை நீங்கள் அடைவீர்கள். வெற்றி பெற்றால், இந்த உலகை ஆளும் சுகத்தைப் பெறுவீர்கள். எனவே, ஓ, குந்தியின் மகனே, (கடமையைச் செய்வதற்கான) உறுதியுடன் எழுங்கள்! (2.37)”

“அர்ச்சுனர் முதலில் (1.37) உறவினரைப் போரில் கொன்று என்ன சுகத்தை அடைவது எனக் கேட்டார். பகவான் அதற்கான பதிலைக் கொடுக்கிறார். இறந்தாலும், வென்றாலும் கடமையே சுகம் தருவது எனக் காட்டினார். ஆத்ம ஞானத்தை முதலில் காட்டிப் பிறகு ஸ்வதர்மம் எனும் அறவழியையும் காட்டி, அதன் பிறகு சமுதாயத்தில் மதிப்புடைய மனிதனாகக் கடமை செய்ய வேண்டிய நியாயத்தையும் காட்டி அர்ச்சுனர் தனது கடமையைச் செய்தே ஆக வேண்டும் என்று பகவான் உபதேசித்துள்ளார். நாம் ஒவ்வொருவரும் நமது கடமையைத் தெளிவுடன் செய்ய, எழுச்சியுடன் இருக்க வேண்டும் எனும் முக்கியமான அறிவுரை இங்கே தரப்பட்டது.”

சிறிது நிமிட அமைதிப்பின் அய்யா சொன்னார். “சம்ஸாராத் துயரத்திலிருந்து விடுதலை அடைய ஆத்ம ஞானம் ஒன்றே வழி. எனவே அதுவே நமது வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாக வேண்டும். அதனைத் தெரிந்து, அடைந்து உணர்ந்த ஆத்மஞானி மட்டுமே முழுமையான நிறைவோடு இருப்பவர். அப்படி ஞானத்தை அடைந்தவருக்குத் தனக்கான எந்தக் கடமையையும் செய்வதற்குப் பயமோ தடையோ இல்லை. எனினும் ஆத்ம ஞானத்தை விழைவதும், முயல்வதும், உணர்வதும் அரிது என்பதால், அதற்கான உதவியாக பகவான் நாம் நமது அன்றாடக் கடமைகளைச் செயலாற்றும் விதத்திலேயே ஒரு நல்ல மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, அதன் வழியாக ஆத்ம ஞானத்தை அடைவதற்கு ஏற்ற தகுதிகளைப் பெற முடியும் எனக் காட்டப்போகிறார் இந்தச் செயலாற்றலின் மாற்றம், செய்பவரின் மனதில் மட்டுமே நிகழுகின்ற மாற்றம். அது செயலினைச் செய்கின்ற நோக்கத்திலும், அதனால் வரும் விளைவுகளை ஏற்றுக் கொள்கின்ற முதிர்ச்சியிலும் இருக்கிறது. அப்படியான மாற்றத்துடன் செயலைச் செய்வதால், செய்பவரின் மனம் தெளிவாகவும், அவருடைய அறிவு வலிமை பெற்றதாகவும் ஆகிறது. ஆத்ம ஞானத்தை விழையவும், அதனை விளங்க ஏற்கவும் அவைதான் தகுதிகள். அவை அவருக்குக் கிடைக்கின்றன. அந்த வழியைப் பகவான் தருகிறார்.”

“அது என்ன அய்யா?”

“அது ‘**கர்மயோகம்**’ எனப்படுவது. ஒரு செயலை எப்படிச் செய்தால், அது மனத்தெளிவையும், மதிக்கூர்மையும் கொடுத்து ஆத்ம ஞானத்துக்கு வழி வகுக்குமோ, அப்படிச் செய்யும் நெறிதான் கரும யோகம். அதன் பெருமைகளைத்தான் முதலில் நாம் பகவானுடைய உரையினால் அறியப் போகின்றோம். அதனால் ஈர்க்கப்பட்டு, மேன் மேலும் அதனைத் தெரிந்து, அதையே நமது வாழ்க்கைப் பாதையை மாற்றும் வழிமுறையாக ஏற்கப் போகிறோம். ஈர்ப்புடன் கேட்போம்”.

அய்யா அழுத்தமாகச் சொன்னார்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதைத் தேனமுதத்திருவூட்டல்

§ கர்மயோகம் - அறிமுகம்

ஸுக₂து₃:கே₂ ஸமே க்ருத்வா லாபா₄லாபௌ₄ ஜயாஜயௌ |
ததோ யுத்₃தா₄ய யுஜ்யஸ்வ நைவம் பாபமவாப்ஸ்யஸி || 2.38||

“பிறகு, இன்ப-துன்பம், இலாபம்-இழப்பு, வெற்றி-தோல்வி எனும் இவற்றை எல்லாம் சம நோக்குடன் ஏற்று, போர்ச் செயலாகிய கடமையைப் புரிய ஆயத்தம் செய்யுங்கள். அப்படிச் செய்வதால், பாவம் இழைப்பதைத் தவிர்ப்பீர்கள் (2.38)”

“இப்படிச் சொல்லி, பகவான் ‘கர்மயோகம்’ எனும் பெரும் தவத்துக்கான விதையை ஊன்றிவிட்டார். கர்மயோகம் ஆதம் ஞானத்துக்கு வழிவகுப்பது, கர்மயோகம் என்பது செயலைச் செய்யும் நோக்கத்தில் நாம் ஏற்படுத்தும் மாற்றம்.”

“விளக்குங்கள் அய்யா.”

“வெற்றி நமக்கு எப்போதுமே இலாபம் எனக் கருதப்படுகிறது. இலாபம் நமக்கு இன்பத்தைத் தருகிறது. எனவே நம்முடைய நோக்கம், விருப்பம் எல்லாம், ‘வெற்றி-இலாபம்-இன்பம்’ என்பதில்தான். அதனால் ‘தோல்வி-இழப்பு-துயரம்’ நமக்குப் பிடிப்பதில்லை. ஆனால் எந்த விளைவுக்கும் நாம் செயலாற்ற வேண்டும். எந்தச் செயலின் விளைவும் வெற்றியும் ஆகலாம், அல்லது தோல்வியும் ஆகலாம். எனவே நாம் தோல்வி, இழப்பு, துயரம் எனப் பயந்து, செய்ய வேண்டிய செயலைச் செய்யாமல் போகலாம். அதேபோல் வெற்றி, இலாபம், இன்பம் எனும் பேராசையால், செய்யக் கூடாத செயலையும் நாம் செய்யத் துணியலாம். இரண்டுமே தவறு. பகவான் சங்கரர், அதனால்தான், வெற்றி தோல்வி முதலான இரண்டிலும் விருப்போ வெறுப்போ இல்லாமல் இருப்பதுதான், ‘சமநோக்கு’ எனும் பண்பு எனக் கூறுகிறார்.”

“அய்யா, வெற்றியில் விருப்பம் வைக்கக்கூடாது என்பது எப்படி? தோல்வியை வெறுக்காமல் இருப்பதும் எப்படி? செயலைச் செய்வதற்கான உற்சாகம் நமக்கு வெற்றியில் இருக்கும் நாட்டத்தினால்தானே வருகிறது!”

“இக்கேள்விகள் நியாயமானவைதான். கர்மயோகத்தை நாம் ஆழமாகப் பயிலும்போது, இவற்றையும் ஆராய்வோம். பகவான் அர்ச்சுனரிடம், போருக்குத் தயாராகுங்கள் எனக் கூறியவுடன், அது முக்கியமாக மனதளவில் தயார் செய்து கொள்வது எனக் காட்டத்தான், சமநோக்கு என்பதன் முக்கியத்தைக் கூறினார். வெற்றி தோல்விபற்றிக் கவலை இல்லாமல் செயலில்

மட்டுமே கருத்தை வைத்துச் செயல்பட வேண்டும் என்பதுதான் கரு.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“பகவான் அர்ச்சுனரிடம் தாம் ஒரு புதிய பாடத்தைத் தரப்போவதாகச் சொல்கிறார். ஆத்மஞானமே குறிக்கோள் எனக் காட்டிய பகவான், அதற்கு வழிகாட்டுகின்ற வாழ்க்கைப் பாதையாகக் ‘கர்மயோகம்’ எனும் சாதனையைக் கூறப்போகிறார்.”

ஏஷா தே(அ)பி₄ஹிதா ஸாங்க்யே பு₃த்தி₄ர்யோகே₃ த்விமாம் ஸ்ருணு |
பு₃த்தி₄யா யுக்தோ யயா பார்த₂ கர்மப₃ந்த₄ம் ப்ரஹாஸ்யஸி || 2.39||

“ஆத்மஞானம் எனும் உயரிய அறிவினைச் சார்ந்த காரணங்கள் இதுவரை உபதேசிக்கப்பட்டன. இனி மீண்டும் அதனையே புத்தி யோகம் மூலமாக விளக்கப்படுவதைக் கவனமாகக் கேட்டு, அதன் பயனாகச் செயற்படுத்தும் எனும் விலங்கினக் கழட்டி எறியுங்கள் (2.39)”

“அய்யா, கர்மயோகம்பற்றித்தானே பகவான் கூறப்போவதாகச் சொன்னீர்கள்?”

“ஆம், ஆனால் பகவான் சூட்சுமமாக, அதனையே ‘**புத்தியோகம்**’ எனக் கூறுகிறார். புத்தியோகம் என்பது அறிவினைக் கருவியாகக் கொண்டு மனதின் நோக்கத்தை மாற்றுவது. பகவான் இப்படிக் குறிப்பிட்டதன் முக்கியக் காரணம் நமது புத்தியாகிய அறிவுக் கருவி ஆத்மஞானத்தை அடைவதற்கும், ஆத்ம ஞானத்தை அடைவதற்கான தகுதியை அடைவதற்கும் எப்படிப் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதைச் சிந்திக்கச் செய்வற்காகத்தான்.”

“அய்யா, எனக்குப் புரியவில்லை.”

“ஆத்மஞானத்திற்கு, நம்முடைய அடையாளம், நாம் அநாத்மா அல்ல, ஆத்மா என உணர்வதற்கான மாற்றம் நம்மில் ஏற்படவேண்டும் எனப் பார்த்தோம். எனவே அறிவுக்கருவி அந்த மாற்றத்துக்காகப் பயன்படுகிறது. ஆனால் ஆத்ம ஞானத்தை அடைவதற்குத் தேவையான மனத்தெளிவும், திட அறிவும் நமக்கு வேண்டும் என்றால், நமது அறிவுக் கருவி, நம்முடைய மனதில் செயலிலும், செயற்பயனிலும் நமக்கு இருக்கும் நோக்கத்தை மாற்றப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். எனவேதான் அறிவுக்கருவியான ‘புத்தி’யை வைத்து, ‘புத்தியோகம்’ என்பதே ‘கர்மயோகம்’ எனவும் காட்டுகின்றார். புரிகிறதா?”

“அதாவது செயலில் நம் நோக்கத்தை மாற்ற நமது புத்தியைப் பயன்படுத்துகிறோம். அதனால் புத்தியோகம். அதனைக் கொண்டு செயல்படுவதால் கர்மயோகம், இது சரியா?”

“சரியே! இரண்டும் ஒன்றுதான். செயல் ஒழுக்கம்தான் குறிக்கோள்.”

“அய்யா, செயல் என்று குறிப்பிட்டது நாம் தினசரி செய்கின்ற செயல்களையா?”

“ஆம். செயல் செய்வதுதான் நம்முடைய இயற்கை. செயல் எதுவுமே செய்யாமல் எவராலும் இருக்க முடியாது. எனவே செயல்தான் ஒருவருக்கு வாழ்வில் அனுபவங்களைத் தருகின்ற தாய். நல்லதோ, கெட்டதோ எல்லா விளைவுகளுக்கும் நம் செயல்களே காரணம். புரிகிறதா? எந்த ஒரு செயலுக்கும் ஒரு நேரடியான விளைவு உண்டு. அதைத் தவிர அச்செயலால், செய்தவருக்கும் ஒரு பயனோ, பாதிப்போ உண்டு. செயலுக்குப் பெயர் ‘**கர்மா**’ அல்லது வினை என்றால், செயலின் விளைவால், செய்பவருக்கு ஏற்படும் பயனும் பாதிப்பும் ‘**கர்மபலம்**’ எனப்படும். அதனால் ‘கர்மா’ என்பது அதனைச் செய்பவரைக் ‘கர்மபலத்தினால்’ கட்டுகின்றது எனக் கொள்ளலாம்.”

“அய்யா, அப்படிச் கர்மபலத்தினால் கட்டுப்படாமல் நம்மால் செயலைச் செய்ய முடியுமா?”

“முடியும். அப்படிச் செய்தால் அதுதான் கர்மயோகம்.”

“அதை எப்படிச் செய்வது அய்யா?”

“நோக்கத்தில் மாற்றம் வைப்பதால்! அறிவினைக் கொண்டு, நான் அநாத்மா அல்ல, ஆத்மா என ஒரு மாற்றத்தை மனதுள் ஏற்றித் தெளிவு பெறுவது ‘**ஞானயோகம்**’. இது ஒன்றே விடுதலைக்கான வழி. அதுபோலவே, அறிவினைக் கொண்டு, நம்முடைய உடமையையும் உரிமையையும் விலக்கிக் கடமையினைப் பலன் கருதாமல் செய்வதுதான் ‘**கர்மயோகம்**’. எனவே கருமயோகத்திற்குப் ‘**பாவனை**’ எனும் ‘நோக்கம்’ முக்கியமான கருவி.”

“நான் எந்த யோகத்தைச் செய்வது அய்யா?”

பலமாகச் சிரித்தார்.

“புரிந்து கொள்ளுங்கள். ‘புத்தியோகம்’ என்றாலும் ‘கர்மயோகம்’ என்றாலும் ஒன்றுதான். நோக்கத்தைச் சீர்திருத்துவதுதான் நாம் செய்ய வேண்டிய முக்கியச் செயல். நோக்கம் மனதில் நிலைப்பட வேண்டும் என்றால், அதற்கு அறிவின் தீர்மானம் மிக இன்றியமையாதது. அறிவால் ஆய்ந்து ஏற்றால்தான் மனம் அதில் நிலைக்க முடியும். எனவேதான் ‘புத்தி’ எனும் கத்தியைக் கொண்டுதான் ‘**கர்மபந்தம்**’ எனும் வலையை அறுத்து விடுபட முடியும்.”

“கர்மபந்தம் என்பது?”

“நாம் ஏற்கனவே சிந்தித்த கர்மபலன்தான் அது. எப்படி அது நம்மைக் கட்டுப்படுத்துகிறது என்பதும், அதிலிருந்து எப்படி விடுதலை அடைவது என்பதும்நான் நாம் ஆழ்ந்து கற்க வேண்டிய பாடம். ஆனால், பகவான் இப்போது முதலில் கர்மயோகத்தின் பெருமைகளைத்தான் கூறப்போகிறார்.”

நேஹாபிக்ரமனாஸோ(அ)ஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே ।
ஸ்வல்பம்ப்யஸ்ய த4ர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ ப4யாத் ॥ 2.40॥

“இதில் (கர்மயோகத்தில்) தோல்வியோ இழப்போ இல்லை; இதைச் (கர்மயோகத்தைச்) செய்வதால் பாவம் எதுவும் இல்லை. சிறிதேனும் (கர்மயோகம்) செய்தாலும், அதனால் வாழ்வில் துயரில்லாத் துணையாக அமையும். (2.40)”

“கர்மா என்பதற்கும், கர்மயோகம் என்பதற்கும் என்ன வேறுபாடு என்பதை மூன்று விதமாகக் காட்டி அதன்மூலம் கர்மயோகத்தின் பெருமையைப் பகவான் காட்டுகிறார்.”

“எப்படி அய்யா?”

“எச்செயலைச் செய்தாலும், அச்செயலின் தோல்வியால் பாதிப்பு வர வாய்ப்பு இருக்கிறது, இல்லையா?”

“ஆம்.”

“ஆனால் அச்செயலை ஒருவர் கர்மயோகமாகச் செய்தால், அப்படியான பாதிப்பு அவருக்கு வர வாய்ப்பே இல்லை.”

“அது எப்படி அய்யா?”, வியப்புடன் கேட்டேன்.

“தோல்வி என்பது நம் விரும்பி எதிர்பார்ப்பிற்கு எதிரான விளைவுக்கு நாம் கொடுக்கும் அடைமொழிதானே! எதிர்பார்ப்பு என்பதே இல்லாவிட்டால், தோல்வியால் பாதிப்பு என்பது எப்படி நடக்கும்! செயலிலும் செயலின் விளைவிலும் ஆசை இல்லாதபோது, எதிர்பார்ப்பு இல்லை, அதனால் பாதிப்பு இல்லை.”

நான் இதனைக் குறித்து வைத்துக் கொண்டேன். இன்னும் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

“இரண்டாவதாக, நாம் ஒரு செயலைச் செய்யும்போது அச்செயலால் பாவம் வருவதற்கான ஆபத்து இருக்கிறது. ஆனால் அச்செயலையே கர்மயோகமாகச் செய்தால், பாவத்திற்கான ஆபத்து எதுவுமே இல்லை.”

“அய்யா, அது தீய செயலாக இருந்தாலுமா?”

“இல்லை. தீய செயல்களை நாம் எப்போதும் செய்யக் கூடாது. அவை ‘நிஷாத கர்மம்’ அல்லவா! அதனை இங்கே சொல்லவில்லை. நாம் நடைமுறையில் செய்யும் செயலும் பாவத்தைத் தரக்கூடும். ஒருவருக்கு உதவி செய்கிறீர்கள் என வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் உங்கள் மனதில் அதற்கான நோக்கம் நல்லதாக இல்லாமல் இருந்தால், அது பாவத்தைத்தான் தரும். பகவான் மற்றொரு முக்கியமான சொல்லையும் குறிப்பிட்டார். ‘ப்ரத்யவாய’ எனும் சொல், செய்ய வேண்டிய காரியத்தைக் குறையாகவோ, செய்யாமலோ விடுவதால் வரும் பாதிப்பு. எடுத்துக்காட்டாக ‘சந்தியாவந்தனம்’ எனும் ஒழுக்கம் சிலருக்கு ‘விசேஷ தர்மம்’ என விதிக்கப்பட்டது. அதனைச் செய்யாவிட்டால், அவர்கள் ‘ப்ரத்யவாய தோஷம்’ எனும் பாவத்தைப் பெறுகிறார்கள்.”

“அது என்ன பாவம் அய்யா? அதன் விளைவு என்ன?”

“அது செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாத பாவம். அதன் விளைவு மனதில் தவறான எண்ணங்களும், உணர்ச்சிகளும் வந்து மனதின் அமைதி கெடுவது. தோட்டத்தில் எப்படி களைகள் முளைக்கிறதோ, அப்படி மனதில் முளைக்கும் தீய எண்ணங்கள்தான் அதன் விளைவு. நாம் களைகளை விடாமல் முயற்சி செய்து நீக்குவதுபோல, நமக்கு விதித்த கடமைகளைச் செய்வதன் பலன், இம்மாதிரி மனத்தில் விளையும் களைகள் இல்லாமல் பாதுகாப்பதுதான். எனவே இதனைச் செய்தால் என்ன பலன் என்பதைப் எண்ணும் நாம், இதைச் செய்யாவிட்டால் என்ன பாதிப்பு என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். இதெல்லாம் கர்மாவைச் செய்வதற்கான நிபந்தனைகள்.”

“மூன்றாவது வேறுபாடு என்ன அய்யா?”

“செயலைக் கர்மமாகச் செய்வது அச்செயலினால் தனக்கான ஓர் பயனை எதிர்பார்த்துச் செய்வது ஆகும். அதையே கர்மயோகமாகச் செய்வது, அச்செயலினால் தனக்கென எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் செய்வது ஆகும். கர்மாக்கள் ஆசையினால் செய்யப்படும்போது, அதனை முறையாகவும், முழுமையாகவும் செய்து முடித்தால்தான் அதற்கான பலனை ஒருவர் அடைய முடியும். மேலும் அவற்றை முறை தவறிச் செய்தால், பயனுக்குப் பதிலாகப் பாதிப்புக்களும் நடக்கலாம். அவற்றையே கர்மயோகமாகச் செய்தால், செய்முறையில் சில தவறுகள் இருந்தாலும், அதனால் பாதிப்பு இல்லை. அவற்றை முழுமையாகச் செய்து முடிக்காவிட்டாலும், செய்த அளவிற்காவது பயன் உண்டு.”

“எப்படி அய்யா?”

“இதற்கு நீங்கள் சாத்திரங்களில் உள்ள சடங்குகளைச் செய்வதை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். பலவிதமான பயனை அடைவதற்காகப் பல கருமங்கள் சாஸ்திரங்களில் தரப்பட்டுள்ளன. அவற்றை எல்லாம் சுய நலத்திற்காகச் செய்தால், அப்படிச் செய்யப்படும் பூஜை, நெறிமுறைகள் எல்லாம், முழுமையாகவும், சாத்திரங்கங்களின் விதிப்படியும் செய்யப்பட வேண்டும். இல்லையெனில் அதனால் ஒரு பயனும் இல்லை. விதி தவறிச் செய்தால், விளைவுகள் பாதிப்பையும் தரலாம். ஆனால் அவற்றையே பொதுநலம் கருதிச் செய்தால், அது கர்மயோகமாக நலமளிக்கிறது. நான் இப்படிச் சொல்வதால் ஏதோ சடங்குகளை முக்கியப்படுத்திச் சொல்வதாக நினைக்கக் கூடாது. தந்நலம் இல்லாமல் செயலைச் செய்வது மட்டுமே எப்பொழுதும் பயனளிப்பது, பாதுகாப்பானது என்பதுதான் முக்கியக் கருத்து.”

“நான் கர்மயோகம் செய்ய ஆசைப்படுகிறேன் அய்யா. எப்படிச் செய்வது?”

“அதனை பகவான் நற்குருவாக இருந்து நமக்குச் சொல்லித்தரப் போகிறார். இப்போது கர்மயோகம் செய்கின்ற கர்மயோகிகளைப் பகவான் மூலமாகப் புரிந்து கொள்வோம்.”

வ்யவஸாயாத்மிகா பு₃த்₃தி₄ரேகேஹ குருனந்த₃ன ।

ப₃ஹுஸாகா₂ ஹ்யனந்தாஸ்ச பு₃த்₃த₄யோ(அ)வ்யவஸாயினாம் || 2.41 ||

“ஒ குருகுலக் கொழுந்தே, இந்தப் புனிதப் பாதையில் (கர்மயோகத்தில்) பயணிப்போர் (கர்மயோகி) தெளிந்து தேர்ந்த அறிவுடன் ஒருமை பெற்று இருப்பார்கள். ஆனால் (கர்மயோகம் செய்யாத) மற்றவர்களோ, நிலையற்ற குறிக்கோளுடனும் கலைந்த அறிவுடனும் இருப்பார்கள். (2.41)”

“பகவான் கர்மயோகத்தில் வாழ்க்கை நடத்தும் கர்மயோகிக்கு நிலையான குறிக்கோளும், ஒருமைப்பட்ட அறிவும் இருப்பதாகச் சொல்கிறார். இதனையே ‘வ்யவஸாயாத்மிகா பு₃த்₃தி₄’ எனச் சொன்னார். ”

“எதில் நிலையான குறிக்கோள் அய்யா?”

“கர்மயோகி தன் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் எது என்பதில் உறுதி கொண்டிருக்கிறார். அதனை அடைவதற்கான வழி எவை என்பதிலும் அறிவினை ஒருமைப்படுத்தி இருக்கிறார். ஆனால் மற்றவர்களோ வாழ்க்கையில் பலவிதக் குறிக்கோள்களை பலமுறை மாற்றிக்கொண்டே இருக்கின்றனர். அதற்கான வழிகளும் அவர்களுக்கு மாறுகின்றன. எனவே மனம் அலைவதும், அறிவு கலைவதுமாக அவர்கள் நோக்கம் சிதறி இருக்கிறது”

“எதில் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள் இருக்க வேண்டும்?”

“சம்ஸார விடுதலை - அதுதான் மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்.”

“அப்படியானால், ஆத்மஞானம் அடைவதே வழியாக இருக்க வேண்டும், இல்லையா?”

“மிகவும் சரி! அதுதான் கர்மயோகியின் குறிக்கோளாகும். அப்படி நிலையான குறிக்கோளால், அறிவினை ஒருமைப்படுத்த அவரால் முடிகிறது. மற்றவர்களுக்கு மாறுபடும் உலக இன்பங்களே குறிக்கோள்களாக ஆவதால், அறிவில் ஒருமை இல்லை.”

“கர்மயோகியால் மட்டும் எப்படி அப்படியான குறிக்கோளில் நிலைபட முடிகிறது?”

“பகவான் சங்கரர் சொல்லும் காரணம் எதுவென்றால், கர்மயோகியர் தங்களுக்கான வழிமுறையை வேதங்களின் வாயிலாகப் பெறுகிறார்கள். வேதங்களையே வழிகாட்டியாகக் கொள்கிறார்கள். அதுதான் அவர்களுக்குக் குறிக்கோளில் நிலைத்தன்மையைக் கொடுக்கிறது. அதனால்தான் நாம் கர்மயோகத்தைக் கற்று உய்ய வேண்டுமானால், வேதப்பொருள் விளக்காக விளங்கும் ஸ்ரீ பகவத்கீதையைத் துணையாக ஏற்க வேண்டும்.”

“அய்யா, நான் ஸ்ரீ பகவத்கீதையைப் படித்திருந்தாலும், கேட்டிருந்தாலும், எனக்கு அப்படியான தீவிரமான குறிக்கோள் சம்ஸார விடுதலையில் வைக்க முடியவில்லையே, ஏன்?”

“இது நம்மில் பெரும்பாலருக்கு உள்ள குறைதான். ஆனால் தளராத மனதுடன், விடாமல் முயன்றால், அத்தகைய உறுதி வந்து விடும். அந்த உறுதி மனத்தைச் சிதறவிடாமல் காக்க வேண்டும். சிலர் மனம் சாத்திரங்களைப் படித்தாலும் ஏன் சிதறிவிடுகிறது என்பதைப் பகவான் சொல்லக் கேட்போம்.”

யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவத₃ந்த்யவிபஸ்சித: |
வேத₃வாத₃ரதா: பார்த₂ நான்யத₃ஸ்தீதி வாதி₃ன: || 2.42||

காமாத்மான: ஸ்வர்க₃பரா ஜன்மகர்மப₂லப்ரதா₃ம் |
க்ரியாவிஸ₃ஷேப₃ஹூலாம் போ₄கை₃ஸ்வர்யக₃திம் ப்ரதி || 2.43||

போ₄கை₃ஸ்வர்யப்ரஸக்தானாம் தயாபஹ்ருதசேதஸாம் |
வ்யவஸாயாத்மிகா பு₃த்₃தி₄: ஸமாதௌ₄ ந விதீ₄யதே || 2.44||

“பார்த்தா! ஆசையினால் உந்தப்பட்டு, சில வேதச்சொற்களின் சொற்பொருளை மட்டுமே அறிவாகக் கொண்டு, அதனால் சொர்க்கமே உயரிய குறிக்கோள் எனவும் அவற்றைத் தவிர அடைய வேண்டிய பயனோ இன்பமோ வேறு அல்ல எனவும் வாதிப்பவர்கள் ஞானமுடையவர்கள் அல்லர் (2.42);

(அப்படி) மலர்போன்ற மென்மையான சொற்களைக் கூறி, செல்வத்தையும் சுகத்தையும் (இவ்வுலகிலும், மறு உலகிலும்) அடைவதற்கான பலவகைக் கர்மங்களை மட்டுமே (தானும் செய்து பிறரையும்) செய்யச் கோரி, மீண்டும் பிறந்து (இறந்து தேய்கின்ற சம்ஸார) வாழ்வதிலேயே இருத்துகின்றனர். (2.43);

“அப்படியான மலர் போன்ற மென்மையான சொற்களில் மனதை இழந்தவர் (அதன் விளைவாக ஆசையினால் தூண்டப்பட்டுச் செயலைச் செய்பவர்களாகி), தன் உண்மை நிலையை (ஆத்மா எனும் இயல்பை) அறிந்து நிலை பெற முடியாதவர்கள் ஆவார்கள். (2.44)”

“அய்யா, யாருடைய சொற்களை அப்படி மலரைப்போல மயக்கும் சொற்கள் எனப் பகவான் சொல்கிறார்?”

“விடுதலைக்கான உறுதியான நிலைப்பாடுதான் கர்மயோகத்தினைச் செய்யத் தூண்டும் விதை. வேதங்களின் அறிவினை வழிகாட்டியாகக் கொள்வதால் அப்படியான உறுதியான நிலைப்பாடு வரும் எனச் சொன்ன பகவான், அதற்குத் துணையாகத் தெரிய மனதும், திட அறிவும் தேவை என்பதால், அதற்காகக் கர்மயோகத்தை செய்யச் சொல்கிறார். எனினும் சிலரோ, வேதங்களின் சில பகுதிகளை மட்டும் படித்து, அதன் சொற்பொருளில் மட்டுமே திளைத்து, மற்றவர்களையும் விடுதலைப் பாதைக்குப் போகவிடாமல் செய்கின்றனர். அவர்களையே பகவான் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.”

“அய்யா, வேதங்களை எல்லோரும் படித்துப் புரிந்து கொள்வது என்பது இல்லை. எனவே அவற்றைப் படித்து உபதேசிப்பவர்களைத்தான் மற்றவர்கள் நாட வேண்டி இருக்கிறது. இதில் கவனம் தேவை என்று சொல்கிறாரா?”

“பகவான் நமது அற்புதமான கற்கும் கருவியான செவிகளை, மனதை மயக்கவும், குழப்பவும் சொல்லப்படும் சொற்களின் பக்கம் திருப்பக் கூடாது என எச்சரிக்கிறார். வேதங்களைச் சார்ந்த சொற்களாய் இருந்தாலும், அவற்றை ஒரு சாக்காகக் கொண்டு கர்மயோகப் பாதைக்கும், விடுதலைக்கும் ஒருவர் விழையாமல், உலக இன்பத்தில் ஆசைப்பட்டுச் செயலைச் செய்வது தவறு.”

“ஏன் அய்யா? வேதங்கள் சொல்வதைத்தானே செய்ய வேண்டும்?”

“ஆம். ஆனால் வேதம் ஒரு கடலைப் போன்றது. எல்லா மனிதர்களுக்கும் எல்லாவித இன்பங்களுக்கும் அதில் வழிகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதர்களின் எல்லாத் தேவைகளும், குறிக்கோள்களும் ‘**புருஷார்த்தம்**’ எனும் நான்கு வகையாகத் தரப்பட்டன. அடிப்படை வாழ்வாதாரங்களுக்கான பயன் ‘**அர்த்த**’ அல்லது ‘பொருள்’ எனும் முதற் குறிக்கோள். வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அடிப்படைப் பொருள் கிடைத்து விட்டால், மனிதர்கள் ‘**காம**’ எனும் ‘இன்பம்’ தேடுகிறார்கள். அது இரண்டாவது குறிக்கோள். புரிகிறதா?”

“ஆம் அய்யா, பொருள், இன்பம் இரண்டும் தேவைதான்.”

“பசித்தவருக்கு ஒரு ரொட்டி கிடைத்தாலே போதும். ஆனால் பசி சிறிது அடங்கியவுடன், வெறும் ரொட்டி அவருக்கு ருசிப்பதில்லை. அதற்குச் சுவை சேர்க்கும் மற்றொரு பண்டமும் அவருக்குத் தேவையாகிறது. அப்படி இன்பம் தேடுவதுதான் ‘காமம்’ எனப்படுவது.”

“ஏன் அய்யா, அப்படி இன்பம் விழைவதில் என்ன தவறு?”

“அது இயற்கை. உடலெடுத்து நாம் பிறந்த காரணமே, அனுபவங்களைப் பெறுவதற்குத்தான். எனவே இன்பத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொள்வதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. வேதங்கள் அதனை ஏற்றுக் கொள்கின்றன. இங்கேதான், மூன்றாவதாக வந்தாலும் முதன்மையான குறிக்கோளாக வேதங்கள் தருவது ‘**தர்மம்**’ எனும் ‘அறவழி நடத்தல்’. தர்மப்படி நடந்துதான் நாம் பொருளையும் இன்பத்தையும் அடைய வேண்டும். அப்படித் தர்மப்படி நடப்பதற்குத்தான் முன்பு சொன்ன ‘ஸாமன்ய தர்மம்’, ‘விசேஷ தர்மம்’, ‘விஹித கர்மம்’, ‘நிஷேத கர்மம்’ என, எதைச் செய்யவேண்டும், எதைச் செய்யக் கூடாது என்றெல்லாம் விதிக்கப்பட்டது.”

“வேதங்கள் இன்பத்தைப் பெறுவதற்கான வழிகளை எப்படித் தந்திருக்கின்றன?”

“நம்முடைய செயலே நமக்கு இன்ப துன்பங்களைத் தருகின்றன என்பதே முதற்பாடம். எனவே நல்ல முயற்சியுடன் நல்ல இன்பங்களைத் தரும் செயலை நாம் செய்ய வேண்டும். நம்முடைய முயற்சியைத் தவிர தக்க இடம், பொருள், காலம் முதலான நல்ல சூழ்நிலைகளும் நம்முடைய முயற்சியை நல்ல முடிவுக்குத் திருப்ப அவசியம். வேதங்களில் அப்படியான நற்சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தவும், நல்ல நோக்கத்தை விளைக்கவும் பலவிதக் கர்மாக்கள் தரப்பட்டுள்ளன. அப்படிச் செய்து விளைகின்ற நல்வினைப்பயனாகிய ‘புண்ணியம்’ நமக்கு இப்பிறவியிலும், வரும் பிறவியிலும் தொடர்ந்து இன்பத்தைத் தருகிறது. இவ்வாறு கர்மங்களின் துணையுடன் இன்பத்தைத் தொடர்ந்து அனுபவிக்கும் வழிகளைத்தான், ‘**வேதபூர்வ**’ எனும் வேதத்தின் முதற்பகுதி தருகிறது. இதற்குக் ‘**கர்மகாண்டம்**’ என்பது பெயர். இவைதான்

வேதங்களின் பெரும்பான்மையான அளவுடையாதாகும்.”

“அய்யா, அப்படியானால் கர்மகாண்டம் நமது வாழ்க்கைக்கு முக்கிய வழிகாட்டி அல்லவா?”

“நிச்சயமாக! வேதங்களில் சொல்லப்படும் கர்மாக்களை எல்லாம் முறைப்படிச் செய்து பயனை அடைவது நமக்கு இன்பத்தைத் தரும். ஆனால், ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு சமயம் வரும் - இப்படி இன்பத்தைத் தேடிப் பிறவி பிறவியாகப் பிறந்து உழலல் தேவையா என்று! ‘சொர்க்கம்’ எனச் சொல்லப்படுவதெல்லாம், நிரந்தரமான சுகம் அல்ல. புண்ணியம் இருக்கும்வரை, சுகமான வாழ்க்கையைச் சொர்க்கத்தில் அனுபவித்துவிட்டு, மீண்டும் ஓர் உயிராகப் பூமியில் பிறந்து, மீண்டும் சம்ஸாரத்தில் இருக்க வேண்டும். எனவே கர்மகாண்டத்தை இன்பத்துக்காக மட்டுமே பின்பற்றுவது, சம்ஸாரத்துயரத்தில் ஆழமாகப் பதிப்பதாகத்தான் முடியும். இங்கே பகவான் சம்ஸார விடுதலையைப் பற்றிய அறிவை அல்லவா தருகிறார்!”

“அந்த விடுதலை அறிவும் வேதம்தானே தருகிறது?”

“ஆம், ‘மோக்ஷம்’ எனும் விடுதலைதான் இறுதியான ‘புருஷார்த்தம்’ அல்லது குறிக்கோள். இந்தக் குறிக்கோளுக்கான அறிவுதான் ஆத்மஞானம். அதைத் தருகின்ற, முக்கியப் பகுதிகள், வேதங்களின் இறுதியில் இருப்பதால், அவை ‘வேதாந்தம்’ அல்லது ‘உபநிஷத்’ என அழைக்கப்படுகின்றன. இங்கே பகவான், கர்மகாண்டத்தை மட்டுமே குறிக்கோளாக்கி, அதிலும் அவற்றின் சொற்பொருளில் மட்டுமே மயங்கி, அதையே பிறருக்கும் உபதேசிப்பவர்களையே குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார்.”

“அய்யா, சாதரணமான என்னைப் போன்றவர்களுக்கு அப்படிப்பட்டவர்களை அடையாளம் காண்பது கடினம் அல்லவா?”

“ஆம்! வேதங்களை ஏற்காதவர்களையும், ‘பிறவி என்பது இது ஒன்றுதான் அதனால் எப்படியேனும் இன்பத்தை மட்டுமே குறிக்கோளாக்கி வாழலாம்’ என்றெல்லாம் சொற்களை உடையவர்களை நம்மால் எளிதாகக் கண்டு, அவர்களை விலக்கிட முடியும். ஆனால், வேதங்களை ஏற்று, அதன் வார்த்தைகளைக் கூறி, கர்மயோக சாதனை செய்யாமல், ஆசையால் மட்டுமே கர்மங்களைச் செய்யச் சொல்பவர்களை விலக்குவது கடினம். ஏனெனில் அவர்களுடைய வார்த்தைகள் இன்பத்துக்கு உறுதி தருவவதாக, ஆசையைத் தூண்டுவதாக இருக்கின்றன. அதனால்தான் பகவான், முழுமையான விடுதலையைத் தேடும் அர்ச்சுனரை எச்சரிக்கிறார். விடுதலைக் குறிக்கோளில் நிலைத்தன்மை இல்லை என்றால், மலர் போன்ற சொற்களில் மயங்கி, உலக இன்பத்திற்கான கர்மாக்களை மட்டுமே ஆசையில் செய்து, அதனால்

மாறிக் கொண்டே இருக்கும் குறிக்கோளும், மயக்கம் கலைந்த அறிவும் கொண்டவர்களாக நாம் ஆகிவிடுவோம்.”

“பகவான் இதனை எப்படி விளக்குகிறார் அய்யா?”

“அப்படி சம்ஸாரத்தில் ஆழ்த்தும் கர்மாக்களிலேயே தானும் ஈடுபட்டு, மற்றவர்களையும் ஈடுபடுத்தி ஆத்ம ஞானக் குறிக்கோளினை முதன்மைப்படுத்தாதவர்களைப் பகவான் சில அடைமொழிகளால் அறிமுகப்படுத்துகிறார். முதலில் அவர்கள் ‘அவிபம்சித:’, அதாவது அறிவினை தவறான வழியில் திசை திருப்பியவர்கள். அறிவுக் குறை கொண்டவர்கள். ஏன்? இதனை இன்னொரு சொல்லினால் காட்டுகிறார். ‘வேத்யவாத்யரதா:’, அதாவது, கர்மகாண்டத்தில் உள்ள சொற்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆசைகளுக்கு வழிகாட்டுகின்ற வகையில் வாதம் செய்வதில் விருப்பம் உடையவர்கள். தங்கள் அறிவு திசை மாறியதற்குத் தாம் வேதங்களின் உண்மைக் கருப்பொருளை உணராததுதான் காரணம் என்பதை அவர்கள் அறிவதில்லை. ஆனாலும் தான் அறிந்ததே சரி என வாதிட்பர். அந்த வாதத்தில் ‘சொர்க்கம்’ முதலான இன்பத்தைத் தவிர வேறு எதையும் நாட வேண்டியதில்லை என்பதை ‘நான்யத்யஸ்தி-வாதின:’ எனும் அடைமொழியால் பகவான் காட்டினார். இதற்கெல்லாம் காரணம் அவர்கள் ஆசையால் மூடப்பட்ட மனிதர்களாக ‘காம-ஆத்மன:’ இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நோக்கம் சொர்க்கமே உயர்வானது ‘ஸ்வரக்யபரா’ என்பதாகும்.”

“அய்யா, இன்பத்தை நாடும் எவருக்கும் சொர்க்கம் முதலான வார்த்தைகள் மலரைப் போல மென்மையாகத்தான் தோன்றும்.”

“ஆம், அதைத்தான் பகவான் சொல்கிறார். ஆனால் அதன் உட்பொருள், அந்த மலர்கள் கனிவதில்லை. வெறுமனே வாடிவிடுபவை. ஏனெனில் மீண்டும் சம்ஸாரத்தில் இருந்துபவை. இன்பத்தைத் தூண்ட, பலப்பல வழிகளை ‘க்ரியாவிஸுஷேப்யஹாலாம்’ அவைகள் தருகின்றன. எனவே அவற்றைப் பின்பற்றுவருவர்கள், பலவழிகளைத் தேடும் மனம் கொண்டவர்களாக, அறிவில் ஒருமை இல்லாமல் அலைகிறார்கள்.”

“அய்யா, நிலையான குறிக்கோளும், ஒருமைப்பட்ட அறிவும் அடைவது எப்படி?”

தரைகுண்யவிஷயா வேதா₃ நிஸ்தரைகுண்யோ ப₄வார்ஜுன !
நிர்த்வந்த்₃வோ நித்யஸுத்த்வஸ்தோ₂ நிர்யோக்யசேஷம் ஆத்மவான் || 2.45||

“வேதங்கள் (கர்மகாண்டம்) முக்குணங்களின் விளைவானதில் (உலக விஷயத்தில்) ஈடுபடுகின்றன. ஓ அர்ச்சுனா! அந்த மூன்று

குணங்களையும் தாண்டி இருப்பீர்களாக! எதிர்மறையான இரட்டை வினைப்பயனையும் சமநோக்கில் ஏற்று, எப்பொழுதும் ஸத்வம் எனும் அமைதியான அறிவினில் இருந்து, நிலையான குறிக்கோளும், ஒருமைப்பட்ட அறிவும் அடையுங்கள். (2.45)”

“பகவான் உலகத்தையும் உலகத்தில் உள்ள எல்லாவற்றையும் ‘த்ரைகுண்யவிஷயா’ என முவ்வித இயற்கைத் தன்மையால் ஆனதாகக் குறிப்பிடுகிறார். ‘இயற்கைத் தன்மை’ உலகைப் படைக்கிறது. அதை வேதாந்தம் மூன்று குணங்கள் எனக்காட்டும். கர்மகாண்டம் உலக இன்பத்துக்கான கருத்துக்களைத் தருவதால், அது சம்ஸாரத்தையே சுட்டிக்காட்டுவதாகப் பகவான் கூறுகிறார். கர்மகாண்டத்தில் மட்டுமே அறிவை வைத்து, இன்பத்தைத் தேடுபவர்கள் ஆசையால் தூண்டப்பட்டவர்கள். எனவே ஆசைக்குக் காரணமான, மூன்று குணங்களையும் தாண்டி இருப்பாய் என அர்ச்சுனுக்குச் சொல்கிறார்.”

“குணம் எனும் இந்த மூன்று இயற்கைத் தன்மைகள் யாவை?”

“உலகமும், உலகத்தில் எல்லா அனைத்தும், முக்குணம் எனப்படும் மூன்று வித இயற்கைத் தன்மையால் அமைக்கப்பட்டன. நாம் ஒவ்வொருமும் அப்படியே! உண்மை எது பொய் எது, இன்பம் எது துன்பம் எது, நிலையானது எது நிலையற்றது எது என அறிய முடியாமல் தடுக்கும் அறியாமை நமது இயல்பாக இருப்பதற்கும் முக்குணங்கள்தான் காரணம். ஆனாலும், மனிதர்களால் மட்டுமே, இந்த இயற்கைத் தன்மையினை சீரமைத்துக் கொள்ள முடியும். அதை எப்படிச் செய்வது என்று பகவான் பிறகு நமக்குப் பாடம் தரப்போகிறார். இப்போதைக்கு, முக்குணங்கள் என்ன எனப் பார்ப்போம்.”

“சொல்லுங்கள் அய்யா.”

“முதலில் ‘சத்வகுணம்’ என்பது ‘அறிவையும், அமைதியையும்’ சார்ந்தது. ‘ரஜோகுணம்’ என்பது ‘ஆசையையும், ஆசையால் தூண்டிய செயலையும்’ சார்ந்தது. ‘தமோ குணம்’ என்பது ‘சோம்பலையும், செயலின்மையையும்’ சார்ந்தது. நம்முடைய மனம் ஒவ்வொரு நொடியும் இந்தக் குணங்களில் ஏதேனும் ஒன்றின் ஆளுமையில்தான் இருக்கும். இக்குணங்களின் மொத்தமான கலவைதான் நம்முடைய நடத்தையாக அமைகிறது. எனவே ஒவ்வொரு குணமும் நம்மை ஒரு வகையில் கட்டுப்படுத்தி வைக்கிறது. தமோகுணத்தால் நாம் சோம்பலும் மடமையும் கொண்டு இருக்கிறோம். ரஜோகுணத்தால் ஆசையால் தூண்டப்பட்டு, உணர்ச்சியால் ஆளப்பட்டு இருக்கிறோம். சத்வகுணம் உயர்வானது என்றாலும், அதுவும் நம்மை எப்பொதும் நன்மை, நல்ல அறிவு எனத் தேடசெய்து கொண்டே இருக்கிறது. இந்த முக்குணங்களின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்தும் விடுதலை அடைவதுதான் முழுமையான விடுதலை

ஆகும்.”

“அய்யா, அது நடக்கக் கூடியதா? குணங்கள் இயற்கைத் தன்மை என்றால், குணங்களைக் கடப்பது, இயற்கையைக் கடப்பது ஆகாதா, அது முடியுமா?”

“அதற்காகத்தான் பகவான் ‘சத்வகுணத்தில் இரு’ எனச் சொல்கிறார். பிறகு பகவான் சொல்லுவார் எப்படி எல்லாக் குணங்களும் கடந்த நிலை என்பது, ஆத்மாவுடன் நாம் ஒன்றிய நிலையில் கிடைக்கும் என்பதை.”

“நமக்கு அப்படி இயற்கையிலேயே முக்குணங்கள் இருந்தால், எப்படி நாம் நிலையான குறிக்கோளையும், அறிவில் ஒருமைப்பாட்டையும் அடைவது?”

“பகவான் இதற்கு சில ‘சாதனா’ அல்லது ‘பயிற்சி’களை நமக்குத் தருகிறார்.”

“அவை என்ன அய்யா?”

“அவை எல்லாம் மனம் சம்பந்தப்பட்டவை. குறிக்கோளில் மட்டுமே நாம் நிலையாக இருக்க வேண்டுமென்றால், மற்ற எதிலும் நமக்குப் பற்றின்மை அல்லது ‘வைராக்யம்’ வேண்டும். அதுதான் முக்கிய ஒழுக்கம்.”

“பற்றின்மை எப்படி வரும்?”

“அதற்கு முதலில் ‘நிர்த்யவந்த்ய’ என இருமை வேறுபாடு இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். இருமை என்பது வெற்றி-தோல்வி, இலாபம்-இழப்பு, இன்பம்-துன்பம் என வரும் விளைவுகள். அவற்றில் நமக்கு சமநோக்கு இருக்க வேண்டும். அதாவது விருப்போ வெறுப்போ இல்லாமல் ஏற்றுக் கொள்ளும் பண்பு.”

“இருமைகளில் சமநோக்கு நமக்கு எப்படிக்கிடைக்கும்?”

“அதற்கு மற்றுமொரு பயிற்சி தேவை. அது ‘நித்ய-ஸத்வ-ஸ்வபாவ:’ - அதாவது எப்போதும் சத்வ குணத்திலேயே இருப்பது.”

“அய்யா, சத்வ குணத்திலேயே இருப்பது எப்படி இயலும்?”

“அதற்கும் பகவான் ஒரு அறிவு தருகிறார். எளிமையான வாழ்க்கை. ‘நிர-யோக்ய-கேஷம்’ அதாவது சம்பாதிப்பது, சம்பாதிப்பதைப் பாதுகாப்பது எனும் செயலிலேயே முற்றிலும் ஈடுபடாமல் இருப்பது. நம் வாழ்க்கைக்கு எது தேவையோ அதை மட்டுமே ஈட்டி, எளிமையாக வாழ்வது. அதாவது, ஆசையினால் தூண்டப்பட்டுச் செயலைச் செய்யாமல் இருப்பது. அதன்

பொருள், ரஜோகுணத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது ஆகும்.”

“ரஜோகுணத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது எப்படி?”

“இதுதான் அடிப்படையான பயிற்சி. பகவான் ‘ஆத்மான்’ எனும் சொல்லினால், எப்போதும் தன்னுடைய இருப்பில் விழிப்புடன் இருக்கச் சொல்கிறார். அதாவது எப்போதும் கவனமுடன் இருத்தல். அதன் பொருள் சோர்வு அற்று இருத்தல். அதாவது தமோ குணத்தை விடுதல். உறக்கத்துக்கான நேரத்தைத் தவிர மற்ற நேரங்களில் விழிப்புடன் இருத்தல். அர்ச்சுனருக்குத் தூக்கத்தையும் வென்றவர் என ஒரு பட்டம் இருக்கிறது என்பதால், அவர் ஏற்கனவே தமோகுணத்தைக் கைவிட்டவர் என அறியலாம்.”

“அய்யா, இந்தப் பயிற்சிகள் எல்லாம் ஒன்றிலிருந்து மற்றதுக்குக் கூட்டிச் செல்வனவாக உள்ளதே!”

“ஆம், தமோகுணம் இல்லாவிடில் ரஜோகுணம் விழிப்புடன் செயலாற்றத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும். அப்போது நாம் நமது வாழ்க்கையை எளிமையானதா அமைத்துக் கொண்டால், ரஜோகுணம் எளிய தேவைகளுக்கு மட்டுமே செயல் புரியும். அதனால் மனதில் சத்வகுணம் நிரம்ப அதிக இடம் உள்ளது. அப்படி சத்வகுணம் அதிகரித்து, அதிலே நாம் இருந்தால், ‘சம நோக்கு’ நமது குணமாகிவிடும். இருமைகளைச் சமமாக நாம் ஏற்கத் தொடங்கிவிட்டால், பற்றின்மை நமது பண்பாகிவிடும். அதுதான் நமக்கு நிலையான குறிக்கோளையும், அறிவில் ஒருமைப்பாட்டையும் தருவது.”

“அய்யா, அப்படி விடுதலையைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்களுக்கு சொர்க்கம் முதலிய இன்பங்களில் தேவை இருக்காதா?”

யாவானர்த₂ உத₃பானே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோத₃கே ।

தாவான்ஸர்வேஷா வேதே₃ஷா ப்₃ராஹ்மணஸ்ய விஜானத: || 2.46||

“(அப்படி ஆத்மஞானத்தில்) நிலையான குறிக்கோள் கொண்டவர்களுக்கு வேதங்களின் பயன், பரந்த நீர்ப்பரப்பு இருக்கும்போது சிறிய நீர்த்தேக்கத்தால் என்ன பயன் வருமோ, அதுதான். (2.46)”

“ஆம், கர்மயோகத்தின் முக்கியப் பலன் அதுதான். பகவான் இப்படிச் சொல்லிக் கர்மயோகத்தின் பெருமையைப் பேசி முடிக்கிறார். கர்மயோகத்தில் திளைப்பவர், ஆத்மஞானப்பாதையில் சென்று, அதனால் முழுமையான நிறைவையும் விடுதலையையும் அடைகிறார். அந்த உயரிய குறிக்கோளில் நிலைத்தவருக்குச் சொர்க்கம் முதலிய சுகத்தைக் காட்டும் வேதங்களினால்

என்ன பயன்! பெரும் நீர்ப்பரப்பு இருக்கும்போது சிறு நீர்த்தேக்கத்தில் என்ன பயன்!”

“அய்யா, பகவான் இங்கே கர்மகாண்டத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறாரா?”

“ஆம், நிச்சயமாக. மேலும் முழு வேதத்தையுமே ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்த ஒருவருக்குப் பயனற்றதாகச் சொன்னதாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அப்படிச் சொல்வதால், வேதங்களைப் பழிப்பதாகப் பொருள் இல்லை. ஆத்மஞானமே வேதப் பொருள் என்பதால், அதனை முழுமையாக உணர்ந்தவருக்கு, இனி வேதங்களினால் ஆவது ஒன்றுமில்லை என ஆத்மஞானத்தைப் பெருமைப்படுத்தத்தான் பகவான் அப்படிச் கூறினார்.”

“அய்யா, ஆத்மஞானத்திற்கு வழிகாட்டும் கர்மயோகத்தை எப்படிச் செய்வது?”

“பகவான் அதற்கான முக்கிய அறிவினை இப்பொழுது தருகிறார்.”

கர்மண்யேவாதி₄காரஸ்தே மா ப₂லேஷா கதா₃சன ।

மா கர்மப₂லஹேதுர்பூ₄ர்மா தே ஸங்கோ₃(அ)ஸ்த்வகர்மணி || 2.47||

“உங்களுக்குச் செயலில் மட்டுமே உரிமை இருக்கிறது. ஆனால் அதன் விளைவில் அல்ல. (அதனால்) உங்கள் நோக்கம் செயற்பயனில் இல்லாமல் போகட்டும். செயலின்மையிலும் பற்றில்லாமல் போகட்டும். (2.47)”

“இது ஒரு அரிய வாக்கியம். கர்மயோகம் என்ன என்பதைச் சுருங்ககத் தருகின்ற அரிய கருத்து. இதனைத்தான் மிக விரிவாகப் பிறகு பகவான் நமக்கு விளக்கப் போகிறார். செயலில் மட்டுமே நமக்கு உரிமை இருக்கிறது ஆனால் செயலின் விளைவில் நமக்கு உரிமை இல்லை என பகவான் இங்கே சொல்கிறார்.”

“செயலில் உரிமை என்றால் என்ன?”

“ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு முன்னால், செய்யலாமா, வேண்டாமா என ஆராய்ந்து முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் நமக்கு இருக்கிறது. செய்ய முடிவெடுக்கும் முன்னால், எப்படிச் செய்யலாம் எனத் தேர்ந்து எடுக்கவும் நமக்கு உரிமை இருக்கிறது. இதுதான் ‘செயலுரிமை’. இது மனிதர்களுக்கு மட்டுமே உள்ள பெருமை. மற்ற உயிரினங்கள் எல்லாம், உணர்ச்சியால் மட்டுமே தூண்டப்பட்டுச் செயல் புரிபவை. மனிதர் மட்டுமே செயலுரிமை கொண்டு அறிவினால் தூண்டப்பட்டுச் செய்பவர். ‘செயலுரிமை’ இருப்பதால்தான் மனிதர்களுக்கு ‘குறிக்கோள்’ இருக்க முடிகிறது. எனவேதான் இந்தப் பெருமை பெற்ற நாம், நமது குறிக்கோளை நன்றாகவும், செயலைச் சரியாகவும் தேர்ந்து எடுத்துச்

செய்யும் உரிமை பெற்றுள்ளோம்.”

“சரி அய்யா. ஆனால் நாம் செய்யும் செயலின் விளைவில் நமக்கு உரிமை இல்லை என்றால் என்ன பொருள்? விளைவைக் கடவுள் தீர்மானிக்கிறார் என்பதா? அப்படியானால் நம் முயற்சிக்கு என்ன பயன்?”

“பயன் கடவுளால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பதோ, எல்லாம் விதிப்படி நடக்கிறது என்பதோ அல்ல பகவான் சொல்வது. நம்முடைய உழைப்பு மட்டுமல்ல, அத்துடன் பல சூழ்நிலைக் காரணங்களும் உழைப்பின் பயனை நிர்ணயிக்கின்றன என்பதுதான் இதன் பொருள். அதனால்தான் செயலின் விளைவை நாம் தீர்மானிக்கவோ, உரிமை கொள்ளவோ முடியாது. ஆனால் செயலில் நாம் உரிமை கொண்டு சிறக்கச் செய்வோம்.”

“அப்படி என்றால், விளைவுக்கு செயல் மட்டும் காரணமல்ல, அப்படித்தானே!”

“ஆமாம். மற்ற பல சூழ்நிலைக் காரணங்களுக்கும் விளைவுக்குக் காரணமாக இருக்கிறது அல்லவா? அதனால் நாம், நமது செயலால் வரும் பயனை ஒரு பரிசாக மட்டுமே, ‘ஈஸ்வரப்ரசாத்’ என இறையருளாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி ஒரு நோக்கம் நமக்கு வந்து விட்டால், அதுவே நாம் ‘கர்மயோகி’ என்பதற்கான அடையாளம் ஆகும்.”

“அப்படி ஏற்பதால் நமக்கு என்ன பயன்?”

“அதனால், நாம் ஒவ்வொரு செயலையும் எதையும் எதிர்பார்க்காமால் சுதந்திரமாகச் செய்து விடலாம். எல்லா விளைவும் பரிசுதான் என்பதால், எதையும் ஏற்றுக் கொள்ள நாம் பழகிக் கொள்ளலாம். அது நமக்கு நல்ல முன்னேற்றத்தை நமக்குத் தரும்.”

“அய்யா, ஒருவர் எவ்விதப் பலனையும் எதிர்பார்க்காமல் செயலாற்ற வேண்டுமானால், அதனை எப்படி நடத்துவது?”

யோக₃ஸ்த: குரு கர்மாணி ஸங்க₃ம் த்யக்த்வா த₄னஞ்ஜய |
ஸித்த₃யஸித்த₃யோ: ஸமோ பூத்வா ஸமத்வம் யோக₃ உச்சயதே || 2.48 ||

தூ₃ரேண ஹ்யவரம் கர்ம பு₃த்தி₄யோகா₃த்த₄னஞ்ஜய |
பு₃த்தெ₄ ஸரணமன்விச்ச₂ க்ருபணா: ப₂லஹேதவ: || 2.49 ||

“தனஞ்சயா! உங்களுடைய செயல்களைக் கர்மயோகமாக,
செயல்களின் விளைவுகளில் எவ்விதப் பற்றும் கொள்ளாமல்,
வெற்றி தோல்வியைச் சமநோக்குடன் ஏற்றுக் கொண்டு செய்யுங்கள்.

அத்தகைய சமநோக்கு தான் யோகம். (2.48);

தனஞ்சயா! (பலனில் ஆசைகொண்டு) செய்கின்ற கர்மம்,
சமநோக்குடன் (கர்மயோகமாக) நடத்தப்படும் செயலைவிடத்
தாழ்வானது. (2.49)”

“பகவான் யோகத்திற்கு ‘சமநோக்கு’ எனும் மற்றொரு விளக்கத்தைக் கொடுக்கிறார். விளைவு என்பது இறைவன் அளித்த பரிசு என எண்ணினால், எதுவாய் இருந்தாலும் அதனை ஏற்கும் உறுதி கிடைக்கும். அப்படியில்லாமல், ‘நான் செய்கிறேன்’ என்று பயனை எதிர்பார்த்துச் செய்பவர்களுக்கு, விளைவில் பாதிப்பு இருந்தால், அதனை ஏற்கத் துணிவிருக்காது.”

“ஏன் அய்யா?”

“உங்கள் செயலுக்கு நீங்கள் ஒரு கருவி மட்டுமே என எண்ணினால், உங்களுக்கு விளைவினால் பாதிப்பு இல்லை. ஆனால் நீங்கள் உங்கள் செயலால் மட்டுமே விளைவை ஏற்படுத்துவதாக எண்ணினால், அது பற்றினைக் காட்டுகிறது. அது துயரம் தருவது. எனவே பயனில் பற்றின்மை மிகவும் முக்கியம்.”

“அப்படிப் பயனில் எவ்விதப் பற்றின்மையும் இல்லை என்றால், ஒரு செயலைச் செய்ய எப்படி ஒருவருக்கு உற்சாகம் வரும்?”

“செயலைச் செய்ய உற்சாகம் தேவையில்லை. ஏனெனில் ஒவ்வொரு செயலும் ஒரு ஒப்பற்ற வாய்ப்பு எனும் எண்ணம் இருக்க வேண்டும். அப்போது செயலைச் செய்பவராக இல்லாமல், ஒரு ஒப்பற்ற வாய்ப்பைப் பூர்த்தி செய்கின்ற மகிழ்ச்சி இருக்கும். அப்படிச் செய்தால் உங்களுக்கு வெற்றி தோல்வி பற்றிக் கவலை இருக்காது. அப்படியான சமநோக்குதான் கர்மயோகம்.”

“அப்படிப் பயனைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் செய்தல், ஒரு பொறுப்பற்ற தன்மையாகிவிடாதா?”

“நிச்சயம் இல்லை. அது செயலில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடும் செயற்பயனில் சமநோக்கும் கொண்ட உயர்ந்த பண்பாகத்தான் மதிக்கப்படும்.”

“அப்படிச் சமநோக்குடன் செய்வதால் இறுதியில் என்ன பயன் கிடைக்கிறது?”

புத்தி₄யுக்தோ ஜஹாதீஹ உபே₄ ஸுக்ருததுஷ்க்ருதே ।
தஸ்மாத்யோகா₃ய யுஜ்யஸ்வ யோக₃: கர்மஸு கௌஸலம் ॥ 2.50॥

“சமநோக்குடன் இருப்பவருடைய மனம், (அநாத்மா எனும்)

பொய்யான தன் அடையாளத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, (அதனால் தான் ஆத்மா என உணர்ந்து) உலகின் நல்ல மற்றும் தீய செயல்கள் எவற்றாலும் பாதிப்பில்லாததாக ஆகிறது. எனவே (சம நோக்கம் கொண்டு) கர்மயோகம் செய்யுங்கள்; அத்தகைய செயற்திறன்தான் கர்மயோகம். (2.50)”

“பகவான் செயற்பயனில் சமநோக்கத்துடன் செய்வதே கர்மயோகம் எனக் கூறினார். அப்படிச் செய்வதால், செயல் ஒருவரை அடிமைப்படுத்தாது, மாறாக, நமக்கு அடிமைப்பட்டுவிடும். அப்படிச் செய்பவர்களுக்கும் செய்யும் தொழிலே செயலே தெய்வமாகிறது. ஏனெனில் செயலால் விளையும் பலன் நமக்கு இறையருள் தந்த பரிசு என்று ஆகிவிட்டது அல்லவா! அப்படிச் செய்யும் செயற்திறன்தான் கர்மயோகம் எனும் மற்றொரு விளக்கம் நமக்குக் கிடைத்தது.”

“செயற்திறன் என்றால் ஒரு செயலுக்கான அடிப்படைத் திறமை என நான் நினைத்தேன்.”

“அதுவும் சரிதான். ஆனால் இங்கே பகவான் ‘**கௌஸலம்**’ எனும் சொல்லினால், பலனைத் துறந்து செய்கின்ற செயலின் திறமையை, செயற்திறன் எனச் சொன்னார். பகவான் சங்கரர் இதனை அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார். செய்யும் பலனில் பற்றில்லாமல், செயலால் விளையும் பந்தம் நம்மைக் கட்டுப்படுத்தாமல் நமது செயலைச் செய்கின்ற திறனே செயற்திறன் ஆகும். அதாவது ‘செய்தல்’ எனும் கடமைக்காக, அல்லது ‘செய்யக் கிடைத்தது’ எனும் வாய்ப்புக்காக, முழுமையான மனதுடன் செயலைச் செய்வது மட்டுமே செயற்திறன். அப்படிச் செய்பவருக்குச் செயலில் பயம் இல்லை. அவர் விடுதலை பெற்றவராகிறார்.”

“செயல் எப்படி விடுதலைக்கு வழி கொடுக்கும்?”

கர்மஜம் பு3த்தி4யுக்தா ஹி ப2லம் த்யக்த்வா மனீஷின: ।
ஜன்மப3ந்த4வினீர்முக்தா: பத3ம் க3ச்ச2ந்த்யனாமயம் ॥ 2.51 ॥

“சமநோக்குடன் செயற்திறன் கொண்ட ஞானி, செயற்பலனைத் தியாகம் செய்துவிடுவதால் (அதாவது பலனில் பற்றின்மை கொள்வதால்), பிறவி எனும் பிணியில் வீழாமல், எல்லாத் துயரங்களையும் தாண்டிய நிறைவான நிலையை அடைகிறார். (2.51)”

“கர்மயோகம் செய்வதற்கான மனநிலைக்குத் தெளிவான அறிவும் அந்த அறிவு சார்ந்த உறுதியும் முக்கியக் காரணங்கள் ஆகும். செயலில் செயற்துறவு கொள்வது என்பது, செயலினால் வரும் பலனை விடுவது ஆகும். அதாவது வினைப்பயன் எனும் ‘**வாசனா**’ மனதில் அழுந்தப் பதிந்து அதற்கேற்ப அந்த

வாசனைகள் அழியும் வரை பிறவிகளைக் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கும். ஆனால் பலனில் பற்றின்றிப்போனால், வினைப்பயனால் கட்டுப்பாடு இல்லை. அவருக்குக் கர்மபலம் எனும் வினைப்பயனின் பாதிப்பு இனி எதுவும் இல்லை. வாசனைகள் அழிந்து, விடுதலையை அடையமுடிகிறது.”

“அய்யா, அறிவினால் தன் நோக்கத்தைச் சமநோக்காக மாற்றி, கர்மயோகம் செய்பவர் பிறவிக் கடலைக் கடக்கக் கூடியவராக ஆனார் என்றாகிறது. அப்படித்தானே?”

“ஆம், அதனால்தான் அறிவு செயலைவிட முக்கியமானது. அதன் விளைவாக, சுயநலமில்லாமல் செய்யும் செயலும் நம்மைச் சுத்தப்படுத்தி, மனதில் தெளிவைக் கொடுத்து, ஆத்மாவை உணர்த்தும் பாதைக்கு உயர்த்துகிறது.”

“கர்மயோகம் மனதை எப்படிச் சுத்தப்படுத்துகிறது?”

“மனதில் விருப்பு, வெறுப்பு இல்லை என்றால், அவற்றைச் சார்ந்த உணர்ச்சிகள் இல்லை. அதனால் துயரம் இல்லை. துயரம் அற்ற மனம் இருந்தால், அறிவில் குழப்பமும் இல்லை.”

யதா₃ தே மோஹகலிலம் பு₃த்தி₄ர்வ்யதிதரிஷ்யதி ।

ததா₃ க₃ந்தாஸி நிர்வேத₃ம் ஸ்ரோதவ்யஸ்ய ஸ்ருதஸ்ய ச ॥ 2.52॥

“(அப்படி) மனம் குழப்பநிலை எனும் தடையை முற்றிலும் தாண்டிவிட்டது என்றால், நீங்கள் முன்பு கேட்டவற்றிலும், இனிக் கேட்க இருப்பதிலும், எவ்வித விருப்பும் வெறுப்பும் இன்றி (சமநோக்குடன்) இருக்கும் தகைமை பெறுவீர்கள். (2.52)”

“முன்பே பார்தோம், ‘மோஹம்’ எனும் குழப்பம் அறிவில் ஏற்பட, ‘ஷோகம்’ எனும் துயரமும், அதற்குக் காரணமான ‘ராகம்’ எனும் பற்றும் இருக்க வேண்டும். குழப்பங்களால் தீண்ட முடியாத இடத்துக்கு அறிவு சென்றுவிட்டது என்றால், அதன் பொருள் மனதில் துயரமோ, துயரக் காரணங்களோ இல்லை. அதனால் மனம் தெளிவாக உள்ளது. அறிவு வலிவாக உள்ளது.”

“அய்யா, பகவான் ‘முன்பு கேட்டது, இனி கேட்கப்போவது’ என்று சொன்னாரே, அவற்றின் பொருள் என்ன?”

“பகவான் ‘முன்பு கேட்டது’ எனச் சொன்னதை ‘இதுவரை அனுபவித்தது’ எனப் பொருள் கொள்ளுங்கள். முன்பு கேட்டது, இதுவரை வாழ்வில் அனுபவித்த வினைப்பலன். ‘இனி கேட்க இருப்பது’ என்பது ‘இனிமேல் அனுபவிக்கப்பட வேண்டிய வினைப்பயன்’. தெளிவான மனதை அடைந்த

யோகி, கடந்த கால அனுபவத்துக்காகவோ, வருங்காலப் பாதிப்புக்களுக்காகவோ கலங்கப்போவதில்லை. அதனால் அவர் விடுதலை அடைந்தவர் ஆகிறார்.”

“அய்யா, எப்போது இது நடக்கும்? எப்போது ஒருவரால் முழுமையான விடுதலையை அடைய முடியும்?”

“விடுதலை என்பது நடக்க ஒரு கணத்துளி போதும். அது எந்தக் கணத்தில் வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம். ஆனால் அதனை உணர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பக்குவத்தை நாம் பெறுவதற்குத்தான் எத்தனை காலம் ஆகும் என்பது கேள்வியாக வேண்டும். அதற்கும் பதில் இருக்கிறது. உங்களின் வேட்கையின் தீவிரத்தையும், அதற்கான உங்களது விடா முயற்சியின் ஆற்றலையும் பொறுத்து, அக்கணம் உங்களுக்குக் கிடைத்துவிடும். விடுதலை என்றால் உலகை விட்டுப் போவது என்று பொருள் அல்ல. தொடர்ந்து வாழ்க்கையை அமைதியுடனும், பயம் இல்லாமலும் வாழக்கூடிய முதிர்ச்சிதான் விடுதலை. அப்படி விடுதலை அடைந்தவரே யோகி.”

ஸ்ருதிவிப்ரதிபன்னா தே யதா₃ ஸ்தா₂ஸ்யதி நிஸ்சலா |
ஸமாதா₄வசலா பு₃த்தி₄ஸ்ததா₃ யோக₃மவாப்ஸ்யஸி || 2.53||

“இதுவரை சொல்லப்பட்டவைகளைக் கேட்டு உணர்ந்த உங்கள் மனம், எப்பொழுது ஆத்மாவில் (தந்நிலை உணர்வில்) நிலைப்படுகிறதோ, அக்கணமே நீங்கள் சமாதி அடைந்தவர் (ஆத்மாவை உணர்ந்தவர்) ஆவீர்கள். (2.53)”

“சம்நோக்கும், அமைதியும் கொண்ட மனம், புற விஷயங்கள் நடந்தாலும், அவற்றின் இடையே இருந்தாலும் அவற்றால் பாதிப்பு அடைவதில்லை. அப்படிப்பட்ட மனம் தன்னுள்ளேயே ஆத்மா எனும் தன் உண்மையில் உரைந்திருக்கிறது. அதுவே ‘சமாதி’ எனப்பட்டது. அதாவது சமாதி என்பது ஆத்மாவில் தன்னை ஆழப்பதித்து, ஒருமைப்பட வைப்பது ஆகும்.”

“நான் சமாதி என்றால் உலக உணர்வு இல்லாமல் மயங்கி இருப்பது என நினைத்தேன்.”

“அல்ல, சமாதி என்பது உணர்வை இழந்த நிலை என்பதல்ல! உணர்வாகவே ஆகிவிடுவது. முழுமையாக எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த நிலையாக இருப்பது.”

“அப்படி ஒரு நிலையை அடைந்துவிட்டோம் என ஒருவர் எப்படி உணர்கிறார்?”

“முக்கியமான கேள்வி. தன்னை உணர்ந்தநிலை என்பதை ஒருவர் ஏற்கவிடாமல் இரு தடைகள் வருகின்றன. ஒன்று ‘சம்ஸயம்’ எனும் சந்தேகம். ‘எனக்கு

ஆத்மஞானம் வந்துவிட்டதா, இல்லையா' என மனதில் நமக்குக் தோன்றும் ஐயம். அது எல்லோருக்கும் வரும். மற்றொன்று, 'விப்ரயயா' எனும் எதையோ அடைந்தாக வேண்டும் எனும் வேட்கை. ஆத்மாவை உணர்ந்தால், மனதில் ஏதோ ஒரு ஓளி தெரிய வேண்டும் அல்லது ஒரு இறை உருவம் வரவேண்டும், ஒருவிநோதமான அனுபவம் கிடைக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் ஏங்குவது அறியாமை. இதுவும் பலருக்கு இருக்கும். ஆனால் இவை இரண்டும் நீக்கப்பட வேண்டும். அதற்கான வழிமுறைகளையும் பகவான் நமக்குத் தரப் போகிறார். அப்படியான எவ்விதத் தடைகளும் இல்லாத உறுதியைத்தான் பகவான் 'நிம்சலா' எனும் சொல்லினால் காட்டினார்.”

“தடைகளை நீக்கும் அந்த வழி என்ன அய்யா”, மீண்டும் கேட்டேன்.

“அதனைப் பிரகு பகவான் சொல்லி நாம் பயிலுவோம்”, சிரித்துக் கொண்டே அய்யா சொன்னார்.

“பகவான் கர்மயோகப் பெருமைகளைச் சொல்லி முடித்துள்ளார். இதுவரை பகவான், வேதங்களை அப்படியே பிழிந்து நமக்குக் கொடுத்துவிட்டார். ஆத்மஞானம் எனும் விடுதலைக்கான அறிவு, வேதங்களின் கடைப்பகுதியான வேதாந்தத்தின் சாரம். அவற்றை முதலில் கொடுத்த பகவான் பிறகு ஆத்ம ஞானத்தை அடைவதற்கான தகுதியைத் தரக்கூடிய கர்மயோகத்தை வேதபூர்வமாகிய கர்மகாண்டத்தின் சாரமாக நமக்கு அளித்துள்ளார். இதுவரை கேட்ட இந்த உயரிய அறிவினை நாம் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டுத் தெளிவு பெறவேண்டும். அப்போதுதான் இனிவரும் உரையாடலில் நாம் மேலும் ஆழந்து அறிந்து உணர எளிதாக இருக்கும். அத்தெளிவினை நாம் நம்முள் நிலைப்படுத்தினால் நாமும் யோகியாகி விடலாம். பூரண நிறைவும், பொலிவும், விடுதலையும் பெற்று விடலாம்.”

“அய்யா, ஆழமானது என்னுடைய பிரார்த்தனைகள். அப்படியான நந்நிலை கிடைக்கட்டும். ஆத்மஞானியாகி, முற்றிலும் விடுதலை பெற்றவர் எப்படி இருப்பார் என்பதையும் பகவான் சொல்வாரா?”

“இதையேதான் அர்ச்சனரும் கேட்கப் போகிறார். பகவான் 'ஆத்மஞானி யார்' என்பதையும் அவருடைய பெருமைகளையும் நமக்குச் சொல்லப் போகிறார். அதனைத் தெரிந்து, நாமும் அத்தகைய ஞானியரை நாடிக் கண்டு, அடிபணிந்து உய்யலாம்.”

குருக்ஷேத்திரக் காட்சியில் மீண்டும் மனதை இணைத்தோம். கடைசிக் கால இரவு மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீ பகவத்கீதைத் தேனமுதத்திருவூட்டல்

§ ஸ்திதப் ப்ரக்ஞ - நிலையான ஞானி

அர்ஜுன உவாச |

ஸ்திதப்ரஜ்ஞஸ்ய கா பா₄ஷா ஸமாதி₄ஸ்த₂ஸ்ய கேஸவ |
ஸ்திததீ₄: கிம் ப்ரபா₄ஷேத கிமாஸீத வ்ரஜேத கிம் || 2.54||

“அர்ச்சுனர் கூறினார்:

ஓ கேஸவா, ஸமாதி எனும் ஆத்ம உணர்வில் இருக்கும் ‘நிலையான ஞானி’ எப்படிப்பட்டவர்? நிலையான ஞானி எப்படிப் பேசுவார்? அவர் எப்படி இருப்பார்? எப்படி நடப்பார்? (2.54)”

“அர்ச்சுனரும் நீங்கள் கேட்ட கேள்வியைத்தான் கேட்கிறார். ஆத்மனை உணர்ந்த ஞானி எப்படி இருப்பார், எப்படி நடப்பார், எப்படிப் பேசுவார்? இதை எல்லாம் அறிந்து, அப்படிப்பட்ட ஒருவரைக் கண்டு, அவரைத் தன் ‘முன்மாதிரி’ என ஆக்கிக் கொள்ள அர்ச்சுனருக்கு ஆவல். முக்கியமாக நாம் கவனிக்க வேண்டியது, அர்ச்சுனர் எவ்வளவு ஆழமாகப் பகவானின் உரையை இதுவரைக் கேட்டுத் தெளிந்திருக்கிறார் என்பது. அதை அவர் ஆத்ம ஞானிக்குக் கொடுத்த அடைமொழிகளால் உணரலாம். ‘ஸ்திதப்ரக்ஞ’ என்றால், ஆத்மா என்ற நிலையான குறிக்கோளையும் அதில் ஒருமைப்பட்ட அறிவையும் எப்போதும் உறுதியாக வைத்திருப்பவர். ‘ஸமாதி₄ஸ்த₂ஸ்ய’ என்றால், ஆத்ம உணர்விலேயே ஒன்றி இருப்பவர். ‘ஸ்திததீ₄:’ என்றால், எவ்வித ஐயமும் இல்லாமல் ஆத்மஞானத்தை உணர்ந்து இருப்பவர். இப்படிக் கேட்டதனால், அர்ச்சுனர் பகவான் கூறிய, ‘நிலையான குறிக்கோள்’, ‘ஒருமைப்பட்ட அறிவு’, ‘சந்தேகம் இல்லாத உறுதி’ என எல்லாப் பண்புகளையும் கொண்டவரைப் பற்றிக் கேட்கிறார். நாம் ‘நிலையான ஞானி’ எனும் சொல்லினால் அவரைக் குறிப்போம்.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“அர்ச்சுனர் ஒருவேள நினைக்கலாம். அப்படிப்பட்ட ஞானி, யோகி, உலக விஷயங்களில் எவ்விதப் பற்றும் இல்லாமல் இருப்பவர் என்றால், எதற்காக சமுதாயத்தில் இருக்க வேண்டும்? எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்து, எங்கேனும் தனித்திருந்து துறவு கொண்டு இருக்கலாமே! அப்படித்தான் அவர் இருப்பார் என்றால், நான் ஏன் அந்தப் பாதைக்குச் செல்லக் கூடாது! பிறகு போர் எதற்குச் செய்ய வேண்டும்? - இப்படியும் நினைத்திருக்கலாம்.”

ஸ்ரீ ப₄க₃வானுவாச I

ப்ரஜஹாதி யதா₃ காமான்ஸர்வான்பார்த₂ மனோக₃தான் I

ஆத்மன்யேவாத்மனா துஷ்ட: ஸ்தி₂தப்ரஜ்ஞஸ்ததோ₃ச்யதே || 2.55 ||

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

ஓ பார்த்தா, முழுமையான நிறைவோடு, தான் ஆத்மா எனும் உணர்வில் முற்றும் அடங்கியவராக, அதனால், ஆசை எதுவும் இல்லாத தூய மனதுடையவராக இருப்பவர் எவரோ அவரே நிலையான ஞானி. (2.55)”

“பகவான் அர்ச்சனரின் முதற்கேள்விக்குப் பதில் தருகிறார். ‘ஸ்தி₂தப்ரக்ஞ:’ எனும் சொற்றொடரில், முதலில் ‘ப்ரக்ஞ’ எனும் சொல்லின் பொருளைப் பார்ப்போம். அது, ‘உணர்வு’ எனும் சொற்பொருளைத் தந்தாலும், அதன் கருப்பொருள் ‘உணர்வாகிய ஆத்மா நான்’ என்பதை அறிவில் தெளிந்து இருப்பவர். அதாவது, குறிக்கோளை மட்டும் தெரிந்தவர் அல்ல, அந்தக் குறிக்கோளுக்கான வழியையும் தெரிந்து, அதன்படி அக்குறிக்கோளை அடைந்தவர். உலகப் பொருளில் நமக்குக் குறிக்கோள் இருந்தால், அதனை நாம் அடைந்துவிட்டோம் என்பதற்கு அடையாளமாக ஒரு உடமை நமக்குக் கிடைத்துவிடும். ஆனால் ‘ஆத்மா’ அடையப்படும் பொருள் அல்ல. அது உணரப்பட வேண்டியது. எனவே ஆத்ம உணர்வில் இருப்பதற்கான உறுதி ஞானிக்கு இருக்க வேண்டும். ‘ஸ்தி₂த’ எனும் முதற்சொல் அப்படியான உறுதியைக் குறிக்கிறது. அது ஆத்மா பற்றிய அறிவில் நிலைப்பாடு உள்ளது எனக் குறிக்கும். அறிவில் எந்த ஐயமும் இல்லாததாலும், மனதால் முற்றிலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடிவதாலும்தான் அத்தகைய நிலைப்பாடு கிடைக்கிறது. எனவே ‘நிலையான ஞானி’ எனும் சொல்லினால், நாம் ஆத்மாவை உணர்ந்தவரை, அந்த உணர்விலேயே நிலைத்து இருப்பவரைக் குறிக்கிறோம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். ஆத்ம ஞானத்தைத் தேடுவதில் குறியாக இருப்பவர்கள் அதற்கான ‘சாதனா’ எனும் பயிற்சியில் நிலைத்து இருப்பார்கள். ஆத்ம ஞானத்தை உணர்ந்தவர்கள், அதிலேயே நிலையாக இருப்பதற்கு, ‘நிஷ்டா’ எனும் பயிற்சியில் நிலைத்து இருப்பார்கள். இரண்டுமே உறுதியை நிலைக்கச் செய்கின்ற செயல்கள்.”

“அய்யா, அர்ச்சனர் ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்த ஞானியைப் பற்றித்தானே கேட்கிறார்?”

“ஆம், கர்மயோகியாகத் தொடங்கி, ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்த ஞானி, இனி எப்படி உலகில் செயலைச் செய்யப்போகிறார், அப்படி முதிர்ந்த கர்மயோகியின் நிலை என்ன, அவர் செயல் செய்ய வேண்டுமா? இப்படியான கேள்விகளும் அவர் மனதில் வந்திருக்கலாம்.”

நான் ஆழ்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“கர்மயோகம் செய்து ஒருவர் எப்படி ஆத்ம ஞானம் பெறமுடிகிறது என்பதைப் பற்றியும் இதன்மூலம் கற்கவேண்டும். பற்றின்மையுடன் கடமைகளை நிறைவாகச் செய்து, அதனால் மனதில் தெளிவும் அமைதியும் கொண்ட கர்மயோகிக்கு ஆத்மஞானத்தை, ஒரு தக்க ஆசிரியர் வழியாக அடையும் வாய்ப்பு தானாக நடக்கும். இந்த முயற்சியில் கர்மயோகி ‘உணர்ச்சிகளில் இருந்து விடுதலை’ பெற்றவராக நடந்து கொள்ளும் இயல்பை அடைகிறார். அதனால்தான் அவருக்குத் துயரோ, பயமோ, குழப்பமோ இல்லை.”

“அய்யா, பற்றின்மை எவ்வளவு முக்கியம் எனத் தெரிகிறது. ஆனால் எதிலுமே ஆசை இல்லாமல் இருப்பது என்பது முடிகிற செயலா? எனக்கு ஆசை என்பதே இருக்கக் கூடாதா?”

“அப்படி அல்ல! வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கான தேவைகளை ஈட்டுவதற்கான சில ஆசைகள் அவசியம்தான். ஆனால் அவை எல்லாம் மட்டுப்பட்டவையாக, உங்களுடைய அறிவினால் கட்டுப்படுத்தக் கூடியவையாக இருக்க வேண்டும். தக்க சமயத்தில், அவற்றைக் குறைக்கவும், நீக்கவும் முடிய வேண்டும். அதைத் தவிர நல்லன செய்ய வேண்டும், நல்லறிவு பெற வேண்டும், ஆத்ம ஞானத்திற்கான வழிகளைத் தேடவேண்டும் என்பனவற்றுக்கும் மனதில் வேட்கை வேண்டுமே! அப்படியான ஆசைகள் ‘தூய ஆசைகள்’ அல்லது ‘ஷூத், து-கர்மா’ எனப்படுவன. அப்படியான தூய ஆசைகள் இருத்தல் நலம். பகவான், நிலையான ஞானி அப்படியான தூய ஆசைகளைத் தவிர மற்ற ஆசைகள் இல்லாதவர் எனச் சொல்வதாகத்தான் நாம் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.”

து₃:கே₂ஷ்வனுத்₃விக்₃னமனா: ஸுகே₂ஷு விக₃தஸ்ப்ருஹ: ।

வீதராக₃ப₄யக்ரோத₄: ஸ்தி₂ததீ₄ர்முனி₂ருச்யதே ॥ 2.56 ॥

“துயரத்தால் பாதிக்கப்படாத மனதுள்ளவராக, இன்பத்தைத் தேடி அலையாதவராக ஆசை, பயம், கோபம் முதலியன அற்றவராக இருப்பவர் எவரோ அவரே நிலையான ஞானி. (2.56)”

“பகவான் அர்ச்சுனரின் கேள்வியான ‘எப்படி நிலையான ஞானி நடந்து கொள்வார்’ என்பதற்குப் பதில் தருகிறார். அப்படிப்பட்டவர் உணர்ச்சிகளிலிருந்து விடுபட்டவர். உணர்ச்சியின் விடுதலை என்பது அறிவின் அழுத்தமான தெளிவினால் கிடைப்பது என்பதை இங்கே புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எனவே நிலையான ஞானி, சுக துக்கங்கள் மற்றும் கோபம், பயம் முதலிய உணர்ச்சிகளால் பாதிப்பு அடைவதில்லை. அத்தகைய முனைப்போடு இருக்கும் ஞானி, ‘முனிவர்’ எனப் போற்றப்படுகிறார்.”

“அய்யா உணர்ச்சியிலிருந்து விடுதலை என்றால் என்ன?”

“அது, நம்மை வலிவற்றவராக்கும் எல்லா உணர்ச்சிகளிலிருந்தும் பாதிப்பு இல்லாமல் இருத்தல். அதாவது வந்து போகும் உணர்ச்சிகளால் எவ்விதத்தில் மனதில் பாதிப்பை அடையாமல் இருத்தல். அப்படி இருப்பதற்குப் பற்றின்மை மனதில் இருக்கவேண்டும். ‘அநாத்மா’ வாகிய மனதையும் அதில் நடக்கும் நாடகங்களையும் வெறுமனே சாட்சியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் உணர்வுதான் ‘ஆத்மா’, ‘அதுவே நான்’ எனும் உறுதிப்பாடும் இருக்க வேண்டும். புரிகிறதா?”

“சரி அய்யா.”

“ஆசை, பயம், சினம் எனும் மூன்று உணர்ச்சிகளை மட்டும் பகவான் இங்கே காட்டினார். ஆனால் இவை இவற்றால் விளையும் பேராசை, பொறாமை, காழ்ப்பு என மற்ற எல்லா உணர்ச்சிகளையும் சேர்த்துத்தான் குறிக்கின்றன. மேலும், பற்றின்மை என்பது ஒருவரை உணர்ச்சியற்ற வெறும் பாறைபோல் ஆக்கிவிடும் என எண்ண வேண்டாம். ‘முனிவர்’ என விளங்கும் நிலையான ஞானி பற்றற்றவர் என்றாலும், அவர் எப்பொழுதும் மனநிறைவுடன் இருப்பவர். அதனால் மகிழ்ச்சியுடன் மற்ற எல்லோருக்கும் அன்பையும் நிறைவையும் பகிர்பவராகவும் இருப்பவர். உங்கள் மனதில் மகிழ்வும் நிறைவும் இருந்தால்தான் உங்களால் மற்றவர்களுக்கு மகிழ்வையும் அன்பையும் கொடுக்க முடியும். ‘அன்பைக் கொடுப்பது’ என்பது உணர்ச்சியில் விடுதலையைக் கொடுப்பது. ‘அன்பைத் தேடுவது’ உணர்ச்சியில் அடிமைப்படுத்துவது. எனவே ஞானி அன்புருவானவர். அவர் நடத்தை பிறருக்கு அன்பையும் நிறைவையும் கொடுப்பதாகும். எனினும் உணர்ச்சிகளிலிருந்து விடுதலை பெற்றவர்.”

ய: ஸர்வத்ரானபிடிஸ்னேஹஸ்தத்தத்ப்ராப்ய ஸாபா₄ஸாப₄ம் ।

நாபி₄னந்த₃தி ந த்₃வேஷ்டி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டி₂தா || 2.57||

“பற்றினை விட்டவராக, இன்பம் வந்தால் மகிழ்வதும், இடர் வந்தால் தளர்வதும் ஆகிய மாற்றங்கள் எதுவும் இல்லாமல் இருப்பவர் நிலையான ஞானி ஆவார். (2.57)”

“நிலையான ஞானியின் பேச்சு எப்படி இருக்கும் என்பதற்கு விடையாகப் பகவான் ஞானியின் தன்மையை விளக்குகிறார். ஆசை எதுவும் இல்லாததால், இன்பத்தில் மகிழ்வதும் பிறகு துன்பம் வந்தால் தளர்வதும் அவருடைய இயல்பு இல்லை. முழுமையான நிறைவுடன் விளங்கும் அவருக்கு அமைதியும், மகிழ்ச்சியும் எப்பொழுதும் இருக்கும். அதனால் அவருடைய பேச்சில் இனிமையும், அன்பும் இருக்கும். சமநோக்கு இருப்பதால். எல்லா அனுபவங்களிலும், அவருடைய இயல்பான அன்புநிலை மாறாது.”

“அய்யா, அப்படியான உறுதியான நிலைப்பாடு அவருக்கு எப்படிக்கிடைக்கிறது?”

யதா₃ ஸம்ஹரதே சாயம் கூர்மோ(அ)ங்கா₃னீவ ஸர்வஸ: ।
இந்த₃ரியாணீந்த₃ரியார்தே₂ப்யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ॥ 2.58॥

விஷயா வினிவர்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹின: ।
ரஸவர்ஜம் ரஸோ(அ)ப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்ததே ॥ 2.59॥

“(ஆபத்தான காலத்தில்) ஆமை தன்னுடைய பொறிகளை எல்லாப் பக்கத்திலிருந்தும் எப்படித் தமக்குள் இழுத்துக் கொள்கிறதோ, அதுபோலவே, ஞானி தன்னுடைய புலனறிவுகளை வெளிவிஷயங்களிலிருந்து மீட்டு, அதன் விளைவால், தன்னுடைய அறிவில் நிலைப்பாடு கொள்கிறார். (2.58);

புலனறிவினைக் கட்டிய ஒருவரின் அனுபவத்துக்குள், புலப்பொருட்கள் வராமல் போனாலும், அவற்றின் தாக்கம் மனதுக்குள் ஏற்படக்கூடும். ஆனால், ஆத்மாவில் நிலைப்பாடு கொண்ட ஞானிக்கு அத்தகைய தாக்கம் இல்லை. (2.59)”

“ஞானி தன்னுடைய புலன்களை எல்லாம் கட்டி, அவற்றால் நுகரும் அனுபவங்களை அறவே விலக்கும் வல்லமை கொண்டவர். அது ஆமை, தனக்கு ஆபத்து வரும்போது தனது உறுப்புக்களை உள்ளே இழுத்துக் கொள்வதைப் போல! இது ஒரு எடுத்துக்காட்டுத்தான். ஆமை உறுப்புக்களை மறைப்பதைப் போல, ஞானி தன்னுடைய பொறிகளையோ, புலன் சக்திகளையோ மறைப்பதில்லை. ஏனெனில் புலன்களின் ‘ஸ்வதர்மா’, அவற்றிற்கான வேலையைச் செய்வது! அவற்றின் இயல்பு புலப்பொருள் அனுபவத்தை மனதுக்குக் கொண்டுதருவது! அந்த இயல்பை அழிக்க முடியாது. ஆனால், அவற்றால் விளையும் உணர்ச்சியை மனதால் ஒதுக்க முடியும். அப்படியான ஒழுக்கம் ‘த₃மா’ என யோக சாத்திரங்களில் சொல்லப்பட்டது. ஞானி அப்படியான புலனடக்கத்தை உடையவர் என்பது கருப்பொருள்.”

“அத்தை ஞானி எப்படிச் செய்கிறார்?, கட்டாயப்படுத்தியா?”

“ஞானியர் செய்யும் புலனடக்கத்திற்கும், நம்மைப் போன்றோர் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தும் செயலுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் பகவான் சொல்கிறார். கட்டாயப்படுத்திப் புலன்களை அடக்குவது என்பது ஞானியின் வழியல்ல. அப்படி கட்டாயப்படுத்திப் புலனடக்கம் செய்வதும் கடினம், நிலைக்காத செயல். அதனால் பயன் எதுவும் இல்லை., அப்படிச் செய்தாலும், புலன்களினால் கிடைத்த ருசிமிக்க அனுபவங்களின் தாக்கம், அவர்கள் மனதில் மீண்டும்

பாதிப்பைத்தான் விளைக்கும். ஆனால் யோகி புலன்களை எந்த விசையாலும் அடக்குவதில்லை. தன்னுடைய மனதையும் அறிவையும் மேலான ஆத்மாவில் நிலையாக வைத்துக் கொள்வதால், இந்திரியங்களாகிய புலன்கள் கொண்டுவரும் அனுபவ விஷயங்களை எல்லாம் மனம் கவனிப்பதில்லை. அதாவது ஞானியின் புலன்கள் எல்லோரிலும்போலத் தத்தம் கடமையைத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் அவற்றால் ஞானியின் மனத்தில் சலனத்தை ஏற்படுத்த முடிவதில்லை.”

“அய்யா, தியானம் செய்யும்போது நான் அப்படித்தான் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த முயல்கிறேன். ஆனால் முடிவதே இல்லை. ஏன்?”

“புலனடக்கம் இன்றியமையாத ஒழுக்கம். ஆனால், அது எப்போது முடியும், நிலைக்கும் என்றால், மனவடக்கம் இருக்கும்போது மட்டுமே! ‘சமா’ என அழைக்கப்படும் ‘மனவடக்கம்’ மிக மிக முக்கியமான பயிற்சி. அதை எல்லாம் எப்படிச் செய்வது என்பதைப் பகவான் நமக்குக் கற்பிக்கப் போகிறார். பகவான் இங்கே குறிப்பிட்டுச் சொன்னது, ‘வெளி அனுபவங்களை விடுதல்’ என்பது வேறு, ஆத்ம அனுபவத்தில் நிலைப்பதால் ‘வெளி அனுபவங்களைத் துறப்பது’ என்பது வேறு என்பதுதான். அப்படி வெளி விஷய அனுபவங்களை மனதாரத் துறத்தல்தான் உண்மையான பற்றின்மை.”

“அய்யா, பற்று என்பது ஞானியையும் விடாமல் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஆபத்துதானே?”

“ஆம். ஞானி அதனை உணர்ந்து, எச்சரிக்கையுடன் இருக்கவிட்டால், பற்றினால் பற்றப்பட்டுத் தன் உயரிய நிலையை இழந்துவிடுவார்.”

யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஸ்சித: ।

இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீனி ஹரந்தி ப்ரஸப4ம் மன: ॥ 2.60॥

“ஓ குந்தியின் மகனே! புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த முயலும் ஞானியின் மனதையும், புயலைப்போன்ற தாக்கத்தைக் கொண்ட புலனறிவு பலவந்தமாக (வெளி விஷயங்களை நோக்கித்) தூக்கிச் சென்றுவிடும். (2.60)”

“பகவான் ஞானியும் எப்போதும் எச்சரிக்கையாக புலனடக்கத்தை நிலைப்படுத்தத் தன்னுடைய அறிவினை ஆத்மாவில் நிலைப்படுத்த வேண்டும். இல்லையென்றால், ஞானியின் முயற்சிகளையும் தாண்டி, அவரது புலனறிவாகிய அடக்க முடியாத குதிரைகளைப் பூட்டிய மனம், தடுமாறி ஓடி குறிக்கோளை இழந்து ஒருவரை நிலைகுலையச் செய்யும். ஞானியும், அதனால் உணர்ச்சிகளுக்கு இடம் கொடுத்துவிட்டு நிலை தடுமாறிவிடுவார். அதனால்தான் ‘நிலையான ஞானி’ என்பவர் புலனடக்கத்தை,

மன அடக்கத்தாலும், மன அடக்கத்தை ஆத்ம ஞானத்தில் நிலைப்படுத்திக் கொண்டவராகவும் இருக்கிறார்.”

“புலனடக்கம் அடைந்த ஒருவர் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

தானி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர: ।

வஸஸே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா || 2.61 ||

“புலனடக்கம் அடைந்த ஒருவர், ஆத்ம உணர்விலேயே நிலைப்பாடு கொள்ள வேண்டும். (ஏனென்றால்) புலனடக்கம் இருந்தால், ஆத்மாவில் நிலையான அறிவு இருக்கும். (2.61)”

“பகவான் அர்ச்சனரை ஆத்ம ஞானத்தை விழைபவராக, புலனடக்கத்தையும் மனவடக்கத்தையும் ஏற்கச் சொல்கிறார். ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்து, அதிலிருந்து வழுவாமல் இருக்கப் புலனடக்கத்தையும், மனவடக்கத்தையும் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பவரே நிலையான ஞானி.”

சில நொடிகள் அமைதியாக இருந்த அய்யா சொன்னார்.

“ஆசைதான் சில சமயம், எச்சரிக்கை தவறிய யோகியையும் அவருடைய முன்னேற்றப் பாதையிலிருந்து வீழ்த்துகிறது. எனவே ஆசையின் வலிமையையும், அதன் எழுச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.”

“அய்யா நாம் ஏன் ஆசைப்படுகிறோம்?”

த்யாயதோ விஷயான்பும்ஸ: ஸங்க்ஸ்தேஷுபஜாயதே ।

ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதே காம: காமாத்க்ரோதோ₄(அ)பி₄ஜாயதே || 2.62 ||

க்ரோதா₄த்ப₄வதி ஸம்மோஹ: ஸம்மோஹாத்ஸம்ருதிவிப்₄ரம: ।

ஸம்ருதிப்₄ரம்ஸாத்₃ பு₃த்தி₄னாஸரோ பு₃த்தி₄னாஸாத்ப்ரணஸ்யதி || 2.63 ||

“பொருட்களை (அனுபவ விஷயங்களை) ஒருவனின் மனம் நினைப்பதால், அவன் மனதில் அவற்றின் மேல் பற்று வருகிறது. பற்றினால் ஆசை வருகிறது; ஆசையினால் சினம் வருகிறது. (2.62);

சினத்தினால் குழப்பம் வருகிறது; குழப்பத்தினால் மனத்தெளிவு இழக்கப்படுகிறது; மனத் தெளிவு போனதால், அறிவு சிதைகிறது; அறிவு சிதைவதால் அவன் அழிகிறான். (2.63)”

“பற்று என்பது ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டிருப்பது. பிடிக்காதவற்றை நினைத்து வெறுப்பதும் பற்று. பிடித்ததை நினைத்து ஆசைப்படுவதும் பற்று. பற்று வருவதற்குக் காரணம் ‘அவித்யா’ எனும் அறிவின்மை. அது ‘ஆத்ம ஞானம்’ இல்லாமையைக் குறிக்கிறது. அதனால்தான் நம்மைத் துயரமும், பயமும் சூழ்கிறது. அவற்றைப் போக்கத்தான், இன்பத்தையும், பாதுகாப்பையும் வெளியே தேடி, அதற்கு நம்முடைய புலனறிவைப் பயன்படுத்துகிறோம். புலனடக்கம் இல்லாததால், பொருட்களின் நினைப்பும், அதனால் அவற்றில் ஆசையும், அடைய வேண்டும் என்ற பதட்டமும், அடைந்தால் காக்க வேண்டும் என்ற பயமும், இழந்தால் துயரமும் இடையே சிறிது இன்பமுமாக நாம் தவிர்க்கிறோம். தர்மத்திலிருந்தும் விலகி நம்மைத் தாழ்த்திக் கொள்கிறோம். அப்படி நடந்தால், நாம் மிக விரைவாக, மிக ஆழமாக சம்ஸாரப் புதைகுழியில் அமிழ்கிறோம்.”

“அய்யா, ‘தூய ஆசைகள்’ கொண்டு, நாம் நம்மை உயர்த்திக் கொள்ளலாம் இல்லையா?”

“ஆம், ஆசைகள் நம்மை உயர்த்தலாம் அல்லது வீழ்த்தலாம். தூய ஆசைகள் என்பது நம்மை சீரமைப்பன. நமக்கு பாடம் இங்கே என்ன? புலன்கள் அவற்றின் வேலையைப் பார்க்கட்டும். நம்முடைய மனத்தெளிவாலும், உறுதியாலும், நமது புலனறிவுக்கு நல்ல விஷயங்களே கிடைக்கும்படியான சூழ்நிலையை நாம் கொடுப்போம். எப்படியாயினும், மனம் ஆத்மாவில் நிலைத்தால் ஆசைகளால் துன்பம் இல்லை. இதைத்தான் யோகி செய்கிறார். அவர் புலனையோ, மனதையோ அழிப்பதில்லை. அவற்றை நயமாகக் கையாள்கிறார்.”

ராகுத்,வேஷவிமுகத்தைஸ்து விஷயானிந்த்,ரியைஸ்சரன் ।
ஆத்மவஸ்யர்விதேயாத்மா ப்ரஸாத்மதி,கூச்சுதி ॥ 2.64॥

“புலனடக்கம் கொண்ட ஞானி, (உலகில்) அனுபவங்களைச் சந்தித்தாலும், புலனடக்கம் இருக்கும் காரணத்தினால், அவற்றில் விருப்போ வெறுப்போ கொள்வதில்லை. அதனால் அமைதியுடன் விளங்குகிறார். (2.64);

“நிலையான ஞானி எப்படி உலகில் நடக்கிறார் எனும் அர்ச்சனரின் கேள்விக்கான பதில் இப்பொழுது தரப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட ஞானி எதனாலும் பாதிக்கப்படாமல், உலக வழக்கில் இருந்தாலும், அனுபவங்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தாலும் அவற்றால் தாக்கம் கொள்வதில்லை. மனதில் எழும் விருப்பு, வெறுப்பு எனும் இரண்டு விசைகளும் ஞானியிடம் இற்றுப் போகின்றன. ஞானிக்கு அவருடைய மனமும், புலன்களும் வெறும் செயற்கருவிகள்தான். ஞானிதான் அவைகளை ஆளுகின்ற தலைவர். அவைகளுக்கு அவர் அடிமை அல்லர்.”

“அய்யா, புலனடக்கம் வந்தால், மனதுக்குள் என்ன நடக்கிறது?”

“மனம் எவ்விதத் தொல்லைகளும் இல்லாமல் அமைதி அடைகிறது. அது ஒரு ஒப்பிலாப் பரிசு. பகவான் ‘ப்ரஸாத:’ எனச் சொல்கிறார்.”

ப்ரஸாதே₃ ஸர்வது:கா₂னாம் ஹானிரஸ்யோபஜாயதே |
ப்ரஸன்னசேதஸோ ஹ்யாஸா பு₃த்தி₄: பர்யவதிஷ்ட₂தே || 2.65||

“அந்தப் புனிதப்பரிசாகிய மன அமைதியில், எல்லாத் துயரங்களும் முடிகின்றன. அத்தகைய மன அமைதியைப் பெற்ற ஞானி, ‘நிலையான ஞானி’ என ஆத்மாவில் ஒருமை கொள்கிறான். (2.65)”

“அமைதி என்பது ஓர் அருட்பரிசு. அமைதிதான் நிறைவு தருவது. புலனால் அடையும் இன்பத்திற்குத் துன்பம் எனும் மற்றொரு பக்கமுண்டு. ஆனால் எல்லா உணர்ச்சிகளையும் சமநோக்குடன் பார்க்கும் ஞானியின் மனம், அமைதி கொண்டு ‘ஆனந்தம்’ மிகுந்து இருக்கிறது. அப்படியான அமைதி இல்லாதவர்களுக்கு, உலகில் என்ன இன்பம் கிடைத்தாலும், ஆனந்தம் இல்லை. அதற்கு அமைதியான மனம் அவசியம்.”

“அய்யா, மனதின் அமைதிக்குத்தானே நாம் தியானம் செய்கிறோம்?”

“மனம் அமைதியில் இல்லாதபோது, எப்படி தியானம் செய்ய முடியும்? ‘ஜபம்’, ‘தியானம்’ எனச் செய்யும் முயற்சிகள் எல்லாம் சரியான பலன் தராமல் போவதற்குக் காரணமே, அமைதியான மனத்துடன் நாம் அவற்றைச் செய்வதில்லை. முதலில் கர்மயோகம் செய்ய வேண்டும். அதன் பயனால் மனம் தெளிந்து, அமைதி கிடைத்த பிறகுதான், மற்ற பயிற்சிகளைச் செய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டும். பகவான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.”

நாஸ்தி பு₃த்தி₄ரயுக்தஸ்ய ந சாயுக்தஸ்ய பா₄வனா |
ந சாபா₄வயத: ஸாந்திரஸாந்தஸ்ய குத: ஸுக₂ம் || 2.66||

“மனவொழுக்கம் இல்லாதவர் ஆத்ம ஞானத்தை அடைந்தவர் இல்லை. மனவொழுக்கம் இல்லாதவருக்கு தியானம் என்பது நடக்காது. அப்படியானால் அவருக்கு அமைதி எப்படிக்கிடைக்கும்! அமைதி இல்லை என்றால், மகிழ்ச்சி எப்படிக்கிடைக்கும்! (2.66)”

“மனம் நிலையாக இல்லை என்றால், அமைதி இல்லை எனப் பொருள். அப்படிப்பட்ட மனதுடன் தியானம் செய்ய முடியாது. தியானம் செய்ய முடியாவிட்டால், ஆத்ம ஞானத்தை உள்வாங்கி உணர்வதற்கான முயற்சிகளும் நடக்காது. எனவே புலனடக்கம், மனவொழுக்கம், மதிக்கூர்மை இவற்றைப்

பெறுவதற்கான சரியான பயிற்சிகளை நாம் முதலில் செய்ய வேண்டும். பகவான் இவற்றையும் கற்பிப்பார். மனதில் ஒழுக்கம் இல்லாதவர்களுக்குத் தன்னை உணரும் அறிவு கிடைக்காது. அதனால் அமைதியும் நிறைவும் அவர்களுக்கு எட்டாக் கனியாக இருக்கிறது. இதைத்தான் பகவான் இப்போது வலியுறுத்துகிறார்.”

இந்த்ரியாணாம் ஹி சரதாம் யன்மனோ(அ)னுவிதீயதே ।
தத்யஸ்ய ஹரதி ப்ரஜ்ஞாம் வாயுர்னாவமிவாம்புஸி ॥ 2.67॥

தஸ்மாத்யஸ்ய மஹாபாஹோ நிக்ருஹீதானி ஸர்வஸு: ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ॥ 2.68॥

“(புறப்பொருட்களில்) அலைகின்ற புலன்களின் பின்னே மனம் ஓடிக் கொண்டே இருந்தால், அத்தகைய மனம், நீரில் படகை நிலை தடுமாறித் திசை திருப்பும் காற்றினைப் போல, ஒருவரைக் குறிக்கோளில் இருந்து திசை திருப்பி விடுகிறது. (2.67);

“எனவே, ஓ மாவீரராகிய அர்ச்சுனா! புறப்பொருளில் கொண்ட புலனறிவில் ஒழுக்கம் கொண்டுள்ளவரே நிலையான ஞானி. (2.68)”

“மனம் வெளிப்பொருட்களிலும் அனுபவத்திலுமே ஈடுபாடு கொண்டிருந்தால், அம்மனம், நீரில் படகினை திசை திருப்பித் திக்குமுக்காடச் செய்யும் குறாவளியைப்போல, ஒருவரை நிலை குலைய வைத்து, அவரது குறிக்கோளை ஆத்மாவிலிருந்து திசை திருப்பிவிடும். எனவேதான், புலனடக்கம் ஆத்ம ஞானத்தைத் தேடுபவர்களுக்கும், தேடி அடைந்தவர்களுக்கும் அவசியம். அப்போதுதான் நிலையான ஞானியாக விளங்க முடியும். இனி பகவான் ஞானியரின் பெருமையை அவர் எப்படி உலகில் வாழ்கிறார் எனச் சொல்லி முடிக்கிறார்.”

யா நிஸா ஸர்வபூதானாம் தஸ்யாம் ஜாக்ர்தி ஸம்யமீ ।
யஸ்யாம் ஜாக்ர்தி பூதானி ஸா நிஸா பஸ்யதோ முனே: ॥ 2.69॥

“எது இருளாக எல்லோருக்கும் உள்ளதோ, அதில் ஞானி விழித்திருக்கிறார். எப்பொழுது எல்லோரும் விழித்திருக்கிறார்களோ, அப்போது ஞானிக்கு இருளாக இருக்கிறது. (2.69)”

“அய்யா, இது புதிர் போல இருக்கிறதே!”

“ஆம், பகவான் ஆத்மஞானியின் பெருமையைப் பேசுகிறார். இதனை, ஆத்மஞானியின் செயலை, சாதாரணமான சம்ஸாரியின் செயலுடன் ஒப்பிட்டுக்

காட்டி விளங்கச் செய்கிறார்.”

“எப்படி அய்யா?”

“சம்ஸாரி தன்னை ‘**கர்த்தா**’, ‘**போக்தா**’ - அதாவது செய்பவர், ‘அனுபவிப்பர்’ என எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். அதன் விளைவாக, ஆசையினால் எல்லாச் செயலுக்கும், விளைவுக்கும் தன்னைப் பந்தப்படுத்திக் கொள்கிறார். அவருடைய செயல்கள் கர்மங்களாகச் செய்யப்படுவதால், அவருக்கு சம்ஸார விலங்கு இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் ஆத்மஞானி, தான் ‘**அகர்த்தா**’, ‘**அபோக்தா**’ - அதாவது செயலோ, செயற்பயன் அனுபவமோ இல்லாத ஆத்மா என அறிந்துள்ளார். அதனால் அவர் எதைச் செய்தாலும், அதனால் கருமபலன் இல்லை. சம்ஸார விலங்கு இல்லை. இதன் காரணமாக, இந்த உலகை சம்ஸாரி பார்க்கும் கோணம் வேறு, ஞானி பார்க்கும் கோணம் வேறு. இதனைத்தான் பகவான் பூடகமாகக் காட்டினார்.”

நான் ஆழ்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“பகவான் சொன்னதைப் புரிந்து கொள்ள நாம் ‘இருள்’ எனும் சொல்லினால், அறியாமையையும், பாதிக்கப்படாமல் இருத்தலையும் பொருளாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒளியை அறிவு, அனுபவித்தல் எனும் பொருளில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதைக் கொண்டு ஆராய்ந்தால், நமக்குப் புரியும். எல்லோருக்கும் இருளாக இருப்பது ஞானிக்கு வெளிச்சமாக இருக்கிறது. எல்லோரும் விழித்துக் கொண்டு அனுபவிப்பதை, ஞானி அறியாமல் இருக்கிறார்.”

“அய்யா, இன்னும் விளங்கவில்லை.”

“சமுத்திரத்தில் அலைகள் வந்து போய் மாறிக் கொண்டே இருக்கின்றன. அலைகளையே பார்த்து சமுத்திரத்தை மறப்பது போல, நாம் உலகத்தைப் பலவிதமாகவும், பலவகையாக மாறிக் கொண்டே இருப்பதாகவே பார்க்கிறோம். அப்படி மாற்றங்களையே பார்ப்பதால், நம்முடைய செயல்களும், குறிக்கோள்களும் மாற்றங்களைக் கொண்டதாகவே இருக்கிறது. ஓயாத அலைகள் போல, மாற்றங்கள் ஓய்வதில்லை என்பதால், நம்முடைய குறிக்கோள்களும், செயல்களும் நிலையற்றதாக உள்ளன. ஆனால் சமுத்திரத்தை அலையாகப் பார்க்காமல், நிறைந்திருக்கும் நீராகப் பார்ப்பது போல, ஞானி, உலகத்தை மாற்றங்களாகப் பார்க்காமல், அந்த மாற்றங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையான மாறாத ஒரு இருப்பு எனப் பார்க்கிறார். அதனால் ஞானியி குறிக்கோள் நிலை பெறுகிறது. அலைபாய்வதில்லை. புரிகிறதா?”

“ஒரு மாதிரி..” நான் இழுத்தேன்.

“ஈரற்ற நிலை, ‘அத்வைதம்’ எனும் பேருண்மைதான் ஆத்மா. ஒவ்வொரு உயிர்க்குள்ளும் ஊடுருயிருக்கும் உணர்வாகிய ஆத்மாவே எங்கும் பரந்த ‘பரமாத்மா’ என இருக்கிறது. அது நிலையானது, மாறாதது, நிறைவானது. உலகில் உள்ள எல்லாத் தோற்றங்களும் ஆத்மாவில் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட வடிவங்கள்தான். மாறிக்கொண்டிருக்கும் தோற்றங்கள் எல்லாம் ‘மித்யா’ எனும் தற்காலிக உண்மை. அவை சுதந்திரமான இருப்பினைக் கொண்டவை அல்ல. ஆத்மா சத்யம். அநாத்மா மித்யா. இதுவே பேருண்மையாகிய அத்வைத அறிவு. இந்த உண்மை, சம்ஸாரிக்கு இருளாக, அதாவது அறிய முடியாத, உணர முடியாததாக இருக்கிறது. ஆனால் ஞானிக்கோ, ஓளியாக, அறிய முடிவதாக, உணர முடிவதாக இருக்கிறது. மாறாக, உலக விவகாரங்களில் விழிப்புடன் ஈடுபட்டு இருக்கும் சம்ஸாரிக்கு, பல தோற்றங்களும் பெயர்களும் உண்மையாகவும் அறிவாகவும் இருக்கிறது. ஞானிக்கோ, அவை இருளாக, அதாவது உண்மையில் இல்லாததாக, அதனால் அவற்றில் ஈடுபாடு இன்றி உறங்கு வைக்கிறது.”

“அய்யா, ஆத்ம ஞானி உலகினி இருளாகப் பார்த்தால், உலகத்தில் வாழும்போது என்ன செய்கிறார்?”

ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம் ஸமுத்ரமப: ப்ரவிஸந்தி யத்வத் |
தத்வத்காமா யம் ப்ரவிஸந்தி ஸர்வே ஸ ஸாந்திமாப்னோதி ந காமகாமீ || 2.70||

“எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் வந்து கலக்கும் நீரோட்டங்களை எல்லாம் அப்படியே ஏற்று, அவற்றால் எவ்வித மாற்றமும் இல்லாமல் நிறைவாக, நிலையாக இருக்கும் கடலைப் போல, ஆத்மஞானி எல்லா அனுபவங்களையும் ஏற்று, அவற்றால் எவ்வித மாற்றமும் இல்லாமல் நிறைவாக, நிலையாக இருக்கிறார். (2.70)”

“பகவான் ஆத்மஞானியைக் கடலுக்கு ஒப்பிடுகிறார். கடலில் பல திசைகளில் வரும் நதிகள் கலக்கலாம். நீரோடைகள் கலக்கலாம். குழம்பிய நீரோட்டம் கலக்கலாம். ஆனால் அவற்றை எல்லாம் ஏற்கும் கடல், எவ்வித மாற்றமும் இல்லாமல் எப்போதும்போல, நிறைவாக, நிலையாக இருக்கிறது. அதுபோல ஆத்மஞானி உலகில் வாழும்போது, எதிர்கொள்ள வேண்டிய எல்லா அனுபவங்களையும் எதிர்ப்பின்றி ஏற்று, அவை எதனாலும் சிறிதும் சிதையாமல், நிறைவாக நிலையாக இருக்கிறார். கடலில் கலக்கும் எல்லா வகை நீரும், ‘கடல்’ எனும் உயர்வைப் பெறுவது போல, ஞானியிடத்தில் அடங்கிய எல்லாச் செயல்களும், அனுபவங்களும் உயர்வையே பெறுகின்றன. கடலைப்போல நிலையாக இருக்கும் ஆத்மஞானிதான் ‘ஸ்தித-ப்ரக்ஞ’ எனும் நிலையான ஞானி. தெளிந்ததா?”

“ஆம் அய்யா.”

“ஆத்மஞானி கடல் என்றால், சம்ஸாரியை சிறிய நீர்த்தேக்கமாக நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அப்படிப் பார்த்தால், உங்களுக்குத் தெளியும் - சிறு நீர்த்தேக்கம் அதில் கலப்பனவற்றால் மாற்றத்தை அடைகிறது, எடுத்தால் குறைகிறது. அது நிலையாக இல்லை. சம்ஸாரியும் அப்படித்தான் வாழ்கிறார், எல்லாவற்றாலும் பாதிப்பு அடைகிறார். எதிலும் நிறைவு இல்லை.”

“புரிகிறது அய்யா. ஆத்மஞானி உலக அனுபவங்களை ஏற்கிறார் எனப் பகவான் சொன்னார். ஆத்மஞானி உலகத்தை எப்படிக்கையாள்கிறார்?”

விஹாய காமான்ய: ஸர்வான்புமாம்ஸ்சரதி நி:ஸ்ப்ருஹ: ।

நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸ ஸாந்திமதி₄க₃ச்ச₂தி || 2.71 ||

“ஆத்மஞானி எல்லாப் பற்றினையும் விட்டவராக, எந்த ஆசையும் இல்லாதவராக, ‘நான்’ எனும் தன்முனைப்பும், ‘என்னுடையது’ எனும் தன்னுடமையும் இல்லாமல் அமைதியுடன் தன்னுடைய வாழ்வை நடத்துகிறார். (2.71)”

“ஆத்மஞானியின் சிறப்பைப் பகவான் மீண்டும் தெளிவுபடுத்துகிறார். ஆசைகளை விட்டு எளிமையான வாழ்க்கையை நடத்துகிறார். அவரை பகவான் ‘நிர்-அஹங்கார:’ எனக் காட்டினார். அதாவது ‘நான்’ எனும் ‘தன்முனைப்பு’ அவருக்கு இல்லை. இதற்கு இரண்டு பொருள் உண்டு. ஒன்று, ‘செருக்கு’ ஞானிக்கு இல்லை. தான் ஒரு ஞானி என்பதைக்கூடத் தெரிந்து கொள்ளாதவர் போன்ற பணிவு அவருக்கு இருக்கும். மற்றொரு பொருள், அவர் ‘அநாத்மா’விலிருந்து தன்னை விலக்கி, ‘ஆத்மா’வுடன் அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர்.”

“அய்யா, எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்து, ஆத்மஞானத்தை அடைந்தவர் எப்படித் தன்னுடைய சாதனையில் பெருமை இல்லாமல் இருக்க முடிகிறது?”

“உண்மையான தியாகிகள், தாங்கள் எதைத் தியாகம் செய்தோம் என்பதை எவருக்கும் தெரியாமல் வைத்திருப்பார்கள். ஆத்மஞானிக்கு, ‘என்னுடையது’ எனும் ‘மமஹாரம்’ எதிலும் இல்லை என்பதால், தான் தியாகம் செய்தது கூட ஒரு பொருட்டாக அவருக்குத் தெரியாது. எல்லாம் துறப்பதால், ஞானிக்கு உலகத்தின் மீது வெறுப்பு எனக் கருதக்கூடாது. ஞானி தன்னுள்ளேயே நிறைவுடன் இருப்பதால், அவர் அன்புடன் எளிமையுடன் உலகைக் கையாள்வார். அவர் பேச வேண்டும் என்பதுகூட அவசியமில்லை. அவருடைய நடத்தையால், உலகுக்கு அவருடைய பெருமை தானே விளங்கும். இப்படி விளக்கி, பகவான் அர்ச்சனரின் எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் விடை கொடுத்தார்.”

ஏஷா ப்ராஹ்மீ ஸ்திதி: பார்த₂ நைனாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி ।
ஸ்தித்வாஸ்யாமந்தகாலே(அ)பி ப்ராஹ்மனிர்வாணம்ருச்சதி ॥ 2.72॥

“இது பிரம்மநிலை, ஓ பார்த்தா! இந்நிலையை அடைந்தவுடன், குழப்பம் இனி இல்லை. இறக்கும் இறுதிக் காலத்திலாவது, இந்நிலையில் ஒருவருக்கு உறுதி விளங்கினால், அவர் முழுமையான விடுதலை அடைந்து பிரம்மமாகிறார். (2.72)”

“அய்யா, பகவான் பாடத்தை முடிக்கிறாரா?”

“ஆம், ஆத்மஞானியின் பெருமையப் பேசிய பகவான், ஆத்மஞான நிலையின் பெருமையைக் கூறி முடிக்கிறார். அந்த உயரிய நிலையில் நிலையாக இருப்பவரை ‘ப்ராஹ்மீஸ்திதி:’ எனக் கூறினார். அவர் எப்போதும் பிரம்மமாக நிலைத்து இருக்கிறார். அதாவது ஜீவனாகிய மனிதர் ஆத்மஞானம் அடைந்து, தான் ஆத்மா என அதிலே நிலைப்பதால், விடுதலை அடைந்து, பரமாத்மாவாகிய பிரம்மத்தில் ஒருமைப்படுகிறார். அதனால் உலகில் வாழும்போதே, அவர் ‘முக்தி’ எனும் விடுதலை பெற்றவர் ஆகிறார். அவரே ‘ஜீவன்-முக்தர்’. அவருக்கு குழப்பம் இல்லை, துயரம் இல்லை, அதற்குக் காரணமான பற்று இல்லை. முன்பு பார்த்தோம், ‘மோஹம்’ எனும் குழப்பத்திற்கு ‘ஷோகம்’ எனும் துயரம் காரணம், அதற்கு ‘ராகம்’ எனும் பற்று காரணம். இவற்றின் விளைவுதான் ‘விஷாதம்’ எனும் சம்ஸாரத்துயரம். ஜீவன்முக்தருக்கும் விஷாதம் இல்லை. இவ்வாறு ‘அர்ச்சுன் விஷாதம்’ முடிவுபெற, ஆத்மஞான வழியினையும் அதற்கு உதவுகின்ற கர்மயோகத்தையும் பகவான் அளித்தார்.”

“அய்யா, வாழ்வில் இதுநாள்வரை ஆத்ம ஞானம்பற்றி நான் விசாரிக்கக்கூட இல்லை. இனிமேலும் அதனை அறிய எனக்கு வாய்ப்பு உள்ளதா?”

“உறுதியாக! இது பகவான் தந்த முக்கியமான உறுதிமொழி. பகவான் சொன்னாரே, இறப்பதற்கு முன்னாலேயாவது, ஆத்மாவில் ஒருமைப்பட்டால் போதும் என்று! அதனால், எந்த வயதானால் என்ன, தன்னை அறிந்து, உணர்ந்து, உயரும் வாய்ப்பு எல்லோருக்கும் காத்திருக்கிறது. நாம் அதனால் பகவானின் கருணையினால் கசடற் கற்போம்! கடந்த காலத்தைப் பற்றி மறப்போம்! எழுச்சியும், புத்துணர்ச்சியும் கொண்டு நம்மை நாம் அறிய முயல்வோம்! ஸ்ரீ பகவத்கீதை தரும் பாதையில் சென்று நிலையான ஞானி எனும் நிறைவை அடைவோம்.”

அய்யா சொல்லி முடிக்கும்போது, இரவுப் போர்வை சுருட்டப்பட்டுக் காலைக் கதிர் கீழ்த்திசையில் எழுந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு முழுநாள், படித்ததை நினைந்து மகிழவும், மீண்டும் மாலையில் மேலும் பயிலப் போவதும் மனதில் இனித்தது.

ஓம் தத்ஸதி₃தி ஸ்ரீமத்₃ ப₄க₃வத்₃கீ₃தாஸ₁பனிஷத்ஸு
ப்₃ரஹ்மவித்₃யாயாம் யோக₃ஸாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுனஸம்வாதே₃
ஸாங்க்யயோகோ₃ நாம த்₃விதீயோ(அ)த்₄யாய:

ஓம்
இவ்வாறு பேருண்மை ஞானமும், யோக சாத்திரமுமாகிய,
அர்ச்சுனருக்கும், பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கும் நடந்த உரையாடலாக,
புனித உபநிடதமான ஸ்ரீ பகவத்கீதையின்
'சாங்கிய யோகம்'
எனும் இரண்டாம் அத்தியாயம் நிறைவுறுகிறது,

முந்தைய பாகம்:
பாகம் - 1

அடுத்த பாகம்:
பாகம் - 3

www.meenalaya.org

Mee. Rajagopalan

Comments to rajag@gmail.com

ஸ்ரீ பகவத்கீதை
தேனமுதத் திருவூட்டல்

03: கர்ம யோகம்

செயலொழுக்கம்

(உரையாடலில் உண்மை உணர்தல்)

முந்தைய பாகங்களைப் படித்துவிட்டு இதனைத்
தொடர்வது பயனளிக்கும்.

03: கர்ம யோகம் செயல் ஒழுக்கம்

03: Karma Yoga

§ பாகம் 03

கங்கை நதிக் கரைக்கு சூரியன் மறைவதற்கு முன்பே நான் வந்து விட்டேன். அய்யாவுடன் குருகேஷத்திரத்தில் பகவான் அர்ச்சுனருக்கு அளித்த கீதோபதேசத்தைத் தரிசிக்கின்ற மூன்றாம் நாட்பயணம் இன்று. கடந்த இரண்டு இரவுகளில் அர்ச்சுனரின் துயரத்தையும் அவர் அத்துயரத்தையே ஒரு சாதனமாகப் பயன்படுத்திப் பகவானைக் குருவாகச் சரண் அடைந்தவுடன், பகவான் சாங்கிய யோகம் என வேதப் பொருளின் சாரத்தை, சம்ஸார விடுதலைக்கான வழியாக உபதேசித்து, அதனால் கடமையைச் செய்வதே தருமம் எனக் காட்டி அருளியதையும் கேட்டு மனம் நிரம்பியிருந்தேன்.

அர்ச்சுனர் சீடர் எனத்தன்னைச் சமர்ப்பித்தவுடனேயே, அவருடைய

நண்பராகவும், தேரோட்டியாகவும் விளங்கிய பகவான் கிருஷ்ணர், உண்மை விளக்கும் குருவாக மாறிவிட்டார். பகவானுக்கும் அர்ச்சுனருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட குரு-சிஷ்யர் எனும் நல்மாற்றம், இரத்த பூமியான குருஷேத்திரக் களத்தைப் பெரும் ஞான பூமியாக மாற்றிவிட்டது.

“நல்வரவு! தயார்தானே!”, அய்யா கேட்டார்.

“நிச்சயமாக அய்யா! பார்த்ததையும் கேட்டதையும் கொண்டும் என் மனம் நிரம்பி இருந்தாலும், இன்னும் அறிய ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறது! தாமதிக்கவே வேண்டாம்.”

“நல்லது, இதுவரை நீங்கள் தெளிந்து கொண்டது என்ன?”

நான் தயக்கத்துடன் சொன்னேன்.

“அய்யா, பாசத்தினால் மனதில் விளையும் துயரம் களைய முடியாததாகிறது. அதனால் அறிவில் குழப்பம் ஏற்படுகிறது. அப்படிக் குழப்பிய அர்ச்சுனர், கடமையைச் செய்யாமல் இருக்கப் பல காரணங்களைக் கூறுகின்றார். அவற்றை எல்லாம் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பகவானிடம், அர்ச்சுனர், தம்மால் இனி ஏதும் யோசிக்க முடியவில்லை எனக் களைத்து, தெளிவான வழியைக் காட்ட யாசிக்கிறார். ‘கையறு நிலை’ எனும் ‘**கார்ப்பண்ய தோஷம்**’ வந்தவராக, இருப்பினும், நல்ல குணம் கொண்டவர் என்பதால், அத்துயரத்துக்கு மருந்து குருவின் அருளே என உணர்ந்து பகவானிடம் சரண் அடைகிறார். அதுவரை அமைதியாய் இருந்த பகவான் அர்ச்சுனருக்கு ஞானத்தை அளிக்கிறார்.”

“ஆம், இறைவனிடம், நல்லறிவைத் தரும் குருவிடமும் தம்மை முற்றிலும் ஒப்படைத்துச் சரண் அடைவதே பெரும் பயனைத் தருவது. சரி, அப்புறம்?”

அய்யா தன்னை வழக்கம்போல் அமரும் ஆலமரத்து அடியில் உள்ள பாறையில் அமர்த்திக் கொண்டே கேட்டார். சூரியன் மேற்கில் மறையத் தொடங்கிவிட்டது.

“அய்யா, பகவான் மேலான ஆத்ம ஞானத்தை வழங்கினார். ‘நான் ஆத்மா! அநாத்மாவிலிருந்து வேறுபட்டிருப்பது’ என்பதைப் பகுத்தறிய முடியாத அறியாமைதான் ‘**சம்ஸாரம்**’ எனும் துயரத்தை விளைக்கிறது. அதனால், பகவான் முதலில் ஆத்மாவின் பெருமைகளைக் கூறினார். ஆத்மா என்றும் இருப்பது (**‘நித்ய:’**), சுதந்திரமாக, எதனையும் சாராமல் இருப்பது (**‘சத்யம்’**), செயலற்றிருப்பது (**‘அகர்த்தா’**), செயற்பயனை அனுபவிக்காமல் இருப்பது (**‘அபோக்தா’**), எங்கும் பரவி இருப்பது (**‘ஸர்வகத:’**), எல்லா உடல்களையும் தாண்டி இருப்பது (**‘தேஹ-அதீத:’**), மாறுபாடற்றதால் காலத்தைக் கடந்தது

(‘நிர்விகார:’) என ஆத்ம ஞானத்தை அளிக்கிறார்.”

“ஆம். சம்ஸார விடுதலைக்கு, ஒருவர் தன்னை அநாத்மாவிலிருந்து விலக்கி, தான் ஆத்மா என்பதை உணர்ந்து அதன் பயனாகப் பரமாத்மாவிடம் சரண் அடைய வேண்டும். அதைச் சொல்வது சுலபமாக இருக்கலாம், செயலில் செய்வது கடினம். ஆத்ம ஞானத்தை விழைவதற்கும், அடைவதற்கும் முதலில் ஒருவர் தன்னுடைய கடமைகளைத் தர்மம் தவறாமல் செய்ய வேண்டும். அதனால் மட்டுமே மனத்தெளிவு பெறவேண்டும். பகவான் இதனைப் பற்றி என்ன சொன்னார்?”

வகுப்பில் வீட்டுப்பாடம் ஒப்புவிக்கும் மாணவனைப் போல நான் இருந்தேன். எனினும் அது மனதுக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. புதிதான, நன்மை கொடுக்கின்ற அறிவு அல்லவா ஸ்ரீ பகவத்கீதையை ஆழ்ந்து பயிலுவதால் கிடைக்கிறது!

“அய்யா, பகவான் கர்மயோகத்தைப் பற்றிக் கற்பிக்க ஆரம்பித்தார். ஒருவர் தமக்கான கடமைகளை, அவற்றைச் சரியான செயல்களாகச் சரியான நோக்கத்துடன், பற்று எதுவுமின்றிச் செய்வார் என்றால், அதுதான் கர்மயோகம் எனக் கூறினார்.”

“சரியான செயல் என்றால்?”

“ஒருவருடைய ‘ஸ்வதர்மா’ எனும் தன்னொழுக்கத்தின்படி எது அறச்செயலோ அது.”

“அது அப்படி அமைகிறது?”

“வாழ்வில் நாம் எந்தப் பருவத்தில் இருக்கிறோமோ, அதற்கான வாழ்வியல் நெறி இருக்கிறது. அதனை ‘ஆஸ்ரம தர்மம்’ என நான் அறிந்து கொண்டேன். அதேபோல, வாழ்வில் நாம் எந்தப் பணியினைச் செய்வதையே முதன்மையாகக் கொண்டுள்ளோமோ, அதற்கான வாழ்பணி நெறி இருக்கிறது. அதனை ‘வர்ண தர்மம்’ என நான் அறிந்து கொண்டேன். எடுத்துக்காட்டாக, இல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒருவருக்கு வாழ்வியல் நெறி, ‘இல்லற நெறி’ ஆகிறது. அவருக்கு ‘பஞ்ச மஹா யக்ஞம்’ எனும் தினமும் தெய்வம், மூதாதையர், சான்றோர்கள், பிற மனிதர்கள், மற்றும் விலங்குகள், தாவரங்கள் என ஐந்து வகையான தியாகங்களை நெறியாக வேதங்கள் வைக்கின்றன. இத்தியாகங்கள் என்பது, ஐந்து வகையிலும் தினமும் தன்னுடைய நேரத்தையும், பொருளையும் மனதையும், அறிவையும் பிறருக்குக் கொடுத்து அன்பு காட்டுதல் ஆகும்.”

“அப்படி ஒழுக்கமுடன் கர்மயோகம் செய்பவருக்கு என்ன பயன் விளைகிறது?”

“அவர் ‘**கர்மயோகி**’ என ஆகிறார். அதன் பயனாக ‘நான் யார்’ எனும் உண்மையை அறிய, விழைவும் தகுதியும் பெற்று, ஆத்ம ஞானத்தை அடைகிறார். அப்படி ‘விடுதலை’ அடைந்தவராகத் தெளிந்த மனமும், நிலையான அறிவும் ஆத்மாவில் நிறுத்தியவராகத் தனது கர்ம வினை முடியும்வரை உலகில் சுதந்திரமாக வாழ்கிறார். அவருக்கு இனி சம்ஸாரத் துயரம் இல்லை.”

“அப்படி உறுதியாக இருப்பவருக்குப் பகவான் கொடுத்த பெயர் என்ன?”

“பகவான் அவரை ‘**ஸ்திதப்ர்குன்**’ அல்லது ‘ஆத்மாவில் நிலைத்தவர்’ எனச் சொல்கிறார். அர்ச்சுனருக்குத்தான் நாம் நன்றி சொல்ல வேண்டும். ஆத்ம ஞானத்தில் நிலைத்தவர் எப்படி இருப்பார் என்று அவர் பகவானிடம் கேட்டதால் அல்லவா, பகவான் அப்படிப்பட்டவர்களின் பண்புகளை நமக்கு அளித்தார்!”

“அவை என்ன?”, அய்யா கேட்டார்.

“அத்தகைய ஞானிகள் ‘**சாதனா**’ எனும் நற்பயிற்சிகளினால், புலன்களையும், மனதையும் கட்டுப்படுத்தியவர்கள் ஆவார்கள். ஆத்மஞானத்தை அடைந்த பிறகும், அதிலேயே நிலைப்பதற்கான பயிற்சியாக, ‘**நிதித்யாஸானம்**’ எனும் தியானத்திலும் தம்மை நிலைப்படுத்திக் கொள்வர். உலகத்தைப் பற்றிய அவர்களுடைய பார்வை எவ்வித நிபந்தனையும் அற்ற அன்போடும், பரந்த கருணையோடும் இருக்கும். தங்களுக்கான கடமைகளை எப்போதும்போல் ஒழுங்கு தவறாமல் செய்து கொண்டே, ‘**பிராமி-ஸ்திதி:**’ அல்லது ‘பிரம்மநிலை’ எனும் பேரமைதியிலேயே அவர்கள் இருப்பார்கள். அப்படியான பெருநிலையை, இறப்பதற்கு முன்னேயாவது ஒருவர் சாதித்துவிட வேண்டும் எனவும், அதற்கான முயற்சியில் எந்த வயதிலும் ஈடுபடலாம் எனவும் பகவான் கூறியது எனக்கு ஆறுதலாக இருக்கிறது. எனவே நான் இனியாவது அதற்காக முயற்சியும், பயிற்சியும் செய்ய முடியும் அல்லவா?”

“நிச்சயமாக ! தற்போது அமைதியாய்ச் சுகமாய் இருங்கள். இறைவனும், குருமார்களும் கருணையால் நமக்குத் தெளிவான மனதையும், கூர்மையான அறிவையும் தந்து, ஒப்பற்ற ஞானத்தை உணரச் செய்யட்டும்! நமக்கு அதற்கான வலிமை அமையட்டும்! ஸ்ரீ மதுசூதன சரஸ்வதி எனும் மாமுனிவர் அருளிய ஸ்ரீ பகவத்கீதைத் துதிப்பாடல்களைத் தொடர்ந்து கூறி, நமது பணியை அளிப்போம்!”

அப்படி சொல்லிக் கொண்டே அய்யா தம் கண்களை மூடித் துதிப்பாடல்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார். நானும் அவருடன் இணைந்து கொண்டேன்.

§ துதிப்பாடல் 3

ஓம்

ப்ரபந்ந-பரிஜாதாய தோத்ர-வேத்ரைக-பாணயே
ஜ்ஞாந-முத்ராய க்ருஷ்ணாய கீதாம்ருத-துஹே நம: ||3||

ஒரு கையில் கோலும், மறு கையில் ஞான முத்திரையும் கொண்டு,
விரும்புவன் தரும் பாரிஜாத மரமாக, பரங்கருணையுடன், முக்தி
அமுதான ஸ்ரீ பகவத்கீதை தரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு நமஸ்காரம்.

“பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைத் துதிப்போம். வானுலகில் இருக்கும்,
கேட்டதெல்லாம் தருகின்ற பாரிஜாத மரத்தைப் போலத் தன்னைச்
சரணடைந்தவர்களுக்கு நற்கருணையைத் தந்து, அவர்களின் ‘அறம், பொருள்,
இன்பம், வீடு; எனும் நான்கு புருஷார்த்தம் எனும் குறிக்கோள்களை எல்லாம்
நிறைவேற்றுகின்ற பெருங்கருணையைப் போற்றுவோம்.

ஒரு கையில், புலன களாகிய புரவிகளை அடக்கி, மனமாகிய தேரினை நல்வழி
நடத்த உதவும் ஞானமாகிய கோலினை வைத்துக் கொண்டுத் தம்மால் இனிச்
செய்ய வேண்டியது எதுவும் இல்லை என்றாலும், தர்மம் நிலைபெறச் செய்ய
வேண்டுமென்பதற்காகவே, தேரோட்டியாகவும் கடமை ஆற்றும் யோகியான ஸ்ரீ
கிருஷ்ணரைப் பணிவோம்.

‘மும்மலம், முக்குணம், முவ்வுடல், முவ்வுனுபவம், முக்காலம் என்றெல்லாம்
மயக்குகின்ற ‘**திரிபுடை**’ எனும் மூன்றையும் விலக்குவதாக மூன்று விரல்களைத்
தவிர்த்து, ஆட்காட்டும் விரலாகிய ஜீவனைக் கட்டை விரலான ஈஸ்வரனுடன்
இணைத்துக் காட்டுகின்ற ‘**சின்முத்திரை**’ ஒரு கையில் காட்டும் ஜகத்கருவான
ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைப் பணிவோம். யாவரையும் அழகால் ஈர்ப்பவரும், மரணமிலாப்
பெருநிலை அமிர்தமுமாகிய ஸ்ரீ பகவத்கீதையைத் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைப்
பணிவோம்.”

கண்களை மூடி, அய்யாவுடன் துதிப்பாடலைப் பாடிப் பணிந்திருந்தேன்.
அமைதி அடைந்த மனத் திரையில், குருகேஷத்திரம் தெரிந்தது. சஞ்சயனின்
வருணனையுடன் அய்யாவின் அறிவூட்டலும் மனதுள் விளைந்தன.

§ அர்ச்சுனரின் வினா

அய்யா கூறினார்.

“பகவான் ஞானமே சிறந்தது எனச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு தன்னை ஏன் செயலைச் செய்யத் தூண்டுகிறார் என அர்ச்சுனருக்குக் குழப்பம் வந்துவிட்டது. அவருடைய குழப்பத்தையும் நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. துயரத்தால் குழப்பமுற்றவராகத்தானே, இந்த யுத்தத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கான ஒரு தெளிவான வழியைத் தேடிப் பகவானைச் சரணடைந்தார்! அதனால் பகவானின் உரையினைக் கேட்கும்பொழுது, அதில் யுத்தம் செய்யாமல் இருப்பதற்கான காரணங்களை மட்டுமே அவரது அறிவு கிரஹித்துக் கொண்டிருக்கிறது போலும்! அப்படியான கவனக் குறைவினால்தான் அவருக்குப் பகவானின் கருத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதுதான் குழப்பம்.”

“அவருடைய குழப்பம் என்ன அய்யா?”

“ஞானம் ஒன்றே உயர்ந்தது, அது செயலைவிடச் சிறந்தது என்று பகவான் சொன்னாரே! அத்துடன் இன்பம் விழைந்து செய்கின்ற கர்மாக்களும் பழுதுடையன எனச் சொன்னாரே! அறிவு ஒன்றே சம்ஸாரம் எனும் துயரத்திலிருந்து விடுதலை அளிப்பது எனப் பகவான் சொல்லியிருப்பதால், செயல் என்பது சம்ஸாரத்தில் ஆழ்த்திவிடும் எனவும் உணர்த்தி இருப்பதால், பிறகு எதற்காக ‘யுத்தம் செய்’ எனச் செயலில் ஈடுபடச் சொல்கிறார்! இதுதான் அர்ச்சுனரின் குழப்பம்.”

“அய்யா, பகவான் அப்படிச் சொல்லவில்லை என நான் நினைக்கிறேன்.”

“உண்மைதான். பகவான் ‘**கர்மா**’ எனும் செயலைப்பற்றியும் அது எப்படி ஒருவரை பந்தப்படுத்துகிறது என்பதையும் சொன்னார். அதனுடனேயே, ‘கர்மா’ எனும் செயலையே ‘**கர்மயோகம்**’ எனும் ‘செயலொழுக்கமாகச்’ செய்தால், அது பெருமைமிக்கது, ஞானத்துக்கு வழியமைப்பது என்பதையும் சொன்னார். அர்ச்சுனர் அதனைத் தெளிவில் கொள்ளவில்லை.”

அர்ஜுன உவாச |

ஜ்யாயஸீ சேத்கர்மணஸ்தே மதா புத்தி₄ர்ஜனார்த்ந |
தத்திம் கர்மணி கோ₄ரே மாம் நியோஜயஸி கேஸவ || 3-1 ||

“அர்ச்சுனர் கூறினார்.

ஓ ஜனார்தனா, தங்களின் கருத்துப்படி, (அறிவொழுக்கம் தரும்)
ஞானமே, செயலைவிடச் சிறந்தது என்றால், பிறகு ஏன், ஓ கேசவா,
கொடுமையான செயலைச் செய்ய என்னைத் தூண்டுகிறீர்கள்? (3.1)”

“அர்ச்சுனர் பகவானை ‘ஜனார்த்தனா’ என அழைக்கிறார். ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்பவர் எனவும், பிறவித் துயரை அறுப்பவர் எனும் பொருளைத் தருகின்ற திருப்பெயர் அது. ஒருவேளை தன்னுடைய ஆசையான சம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை எனும் பயனை அடைவது என்பதைப் பகவானுக்கும் மீண்டும் வலியுறுத்த வேண்டும் என்பதற்காக அப்படி அழைத்தாரோ என்னவோ! போரில் பலரையும் கொன்று குவிக்க வேண்டுமே, அக்கொடிய செயலை ஏன் செய்யத் தூண்டுகிறார் என அர்ச்சுனர் கேட்கிறார். அவருடைய இக்கேள்விக்கு, அவருடைய தவறான புரிதலே காரணம்.”

“எப்படி அது தவறான புரிதலாகும்?”

“பகவான் ‘சமநோக்கு’ எனும் பொருளைத் தருகின்ற ‘புத்தி யோகம்’ பற்றி முன்பு கூறினார் அல்லவா, அதில் பயன்படுத்தப்பட்ட ‘புத்தி’ எனும் சொற்பொருளைக் கொண்டே ‘புத்தி செயலைவிடச் சிறந்தது’ எனச் சொன்னார். ஆனால், அர்ச்சுனர், புத்தி என்பதை ‘அறிவு’ எனப் பொருள் கொண்டு, ‘அறிவு’, ‘செயல்’ இரண்டில் எது சிறந்தது எனக் குழம்பிக் கொண்டார்.”

வ்யாமிஸ்ரேணேவ வாக்யேன பூத்யதிமோஹயஸீவ மே |
ததேகம் வத்ய நிஸ்சித்ய யேன ஸ்ரேயோ(அ)ஹமாப்னுயாம் || 3-2 ||

“முரண்பாடுடைய கருத்தாகத் தங்களுடைய பேச்சு எனக்குத்
தோன்றுவதால், என் அறிவு குழப்பமடைகிறது. (யான் விழைகின்ற)
அமைதியைத் தருவது எது என்பதை எனக்குத் தெளிவாக உறுதிபடச்
சொல்லுங்கள். (3.2)”

“பகவான் தன்னைக் குழப்புவதாகக் குற்றம் கூறிய அர்ச்சுனர், இப்பொழுது அக்குழப்பம் தன்னுடைய அறிவின் பலவீனத்தால்தான் வந்திருக்க வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். குருவின் வாக்கில் அவருக்கு அசைக்க முடியாத ‘சிரத்தா’ எனும் உறுதி இருப்பதால், தவறாகப் புரிந்து கொண்டது தன்னுடைய அறிவின்மை என ஏற்றுக் கொண்டு, பகவானிடம் தனக்குத் தெளிவான உறுதியான அறிவுரையைத் தரும்படி கேட்கிறார். குழப்பத்தில் இருப்பவர்களுக்கு ‘வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு’ என்பதுபோல் எதையும் சொல்ல வேண்டியது அவசியம்தானே! அத்தோடு கவனியுங்கள், அர்ச்சுனர் என்ன கேட்கிறார் என்று! அமைதியை - முழுமையான நிறைவை. அதுவே மனிதர்கள் தேட வேண்டிய உயர்ந்த பயன் அல்லவா!”

“ஆம் அய்யா!”

“நல்லாசிரியர்கள் எதைச் செய்ய வேண்டும் என்பதை மட்டும் தருபவர்கள் அல்லர். அதை எப்படி, எப்பொழுது, எங்கே செய்ய வேண்டும் என்பதையும் தெளிவாகப் புகட்டுவார்கள். நல்லாசிரியர்களிடம் முற்றிலும் சரண் அடைவதன் பலன் இதுதான்! அதன் பயனாக இப்போது பகவான் ‘**கர்மயோகம்**’ பற்றிய படிப்பினைத் தரப்போகிறார்.”

ஸ்ரீ ப₄க₃வானுவாச |

லோகே(அ)ஸ்மின் த்₃விவிதா₄ நிஷ்டா₂ புரா ப்ரோக்தா மயானக₄ |
ஜ்ஞானயோகேன ஸாங்க்யானாம் கர்மயோகேன யோகி₃னாம் || 3-3 ||

“பகவான் கூறினார்.

ஓ பாவங்களற்றவனே! இந்த உலகில் இரண்டுவகையான வாழ்க்கைப் பாதையை நான் ஏற்கனவே சொல்லி இருக்கிறேன். ஒன்று துறவியர் பயணிக்கும் ‘ஞான யோகம்’ எனும் ‘அறிவொழுக்கம்’. மற்றொன்று யோகியர் பயணிக்கும் ‘கர்ம யோகம்’ எனும் ‘செய்ந்துறவு’ ஆகும். (3.3)”

“அய்யா, பகவான் என்ன சொல்கிறார்?”

“முன்பே உலகில் இரண்டு வகையான வாழ்க்கைப் பாதைகள் இருக்கின்றன என்பதைத் தாம் காட்டியதாகப் பகவான் அர்ச்சுனருக்கு நினைவூட்டுகிறார். எந்த வாழ்க்கைப் பாதையில் போகிறோம் என்பது முக்கியமில்லை, எந்த வாழ்க்கை நெறிகளைக் கடைப்பிடிக்கிறோம் என்பதுதான் முக்கியம்.”

“புரியவில்லை அய்யா.”

“பகவான் ‘**நிஷ்டா**’ எனும் சொல்லினைப் பயன்படுத்தி இரண்டு வகையான வாழ்க்கைப் பாதைகளை அவர் ஞாபகப்படுத்துகிறார். ஒன்று, ‘**பர்வர்த்தி நிஷ்டா**’ என்பது. இப்பாதை உலக விவகாரங்களில் ஈடுபட்டுப் பொருள் ஈட்டி, அறப்படி வாழ்க்கையை நடத்துவது. மற்றொன்று, ‘**நிவர்த்தி நிஷ்டா**’ எனும் எல்லாவற்றையும் துறந்து வாழ்வது. துறவில் உலகப் பொருட்களில் ஆசையோ அவற்றின் ஆசையால் ஈடுபட்டுச் செயல் செய்வதோ இல்லை.”

“பகவான், இல்லறத்தில் வாழ்வதையும், துறவியாக இருப்பதையும் ஒப்பிடுகிறார். அப்படியா?”

“ஆம். இல்லறத்தில் வாழ்பவர்களுடைய பாதை ‘பர்வருத்தி நிஷ்டா’.

இல்லறத்தில் வாழ்பவர்களுக்குக் குடும்பப் பொறுப்பு மட்டுமல்லாமல், சமுதாயத்திலும் பிறருக்கும் அறம் செய்து தர்மத்தை வளர்க்க வேண்டிய கடமை இருக்கிறது. எனவே வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருட்களை ஈட்டவும், அவற்றால் மற்றவருக்கு உதவி வாழவும், இல்லறத்தில் இருப்பவர்கள், பல செயல்களையும் உலகில் செய்ய வேண்டியது அவசியம். எனவே ‘செயல் செய்வதும்’, அதிலும் அவற்றை ‘கர்ம யோகம்’ எனும் ‘செய்ந்துறவு’ எனச் செய்வதும் அவர்களுக்கு உரிய வாழ்க்கை நெறி ஆகிறது. இப்போதைக்கு, ‘கர்ம யோகம்’ என்பதை ‘செயல் ஒழுக்கம்’ என எடுத்துக் கொள்வோம். அது ஒரு வாழ்க்கை நெறி. ஆனால், **‘நிவ்ருத்தி நிஷ்டா’** எனும் துறவுப் பாதையினை ஏற்றுக் கொண்டவர்களுக்கு, முழுமையான விடுதலையும், அதற்கு விடையான ஞானமுமே குறிக்கோளாக இருக்கும். அதனால், அவர்களுடைய வாழ்க்கை நெறி **‘ஞான யோகம்’** எனும் ‘அறிவொழுக்கம்’ ஆகும். வாழ்க்கைப் பாதையை விட, வாழ்க்கை நெறிகளான ‘செயலொழுக்கம்’ எனும் கர்மயோகமும், ‘அறிவொழுக்கம்’ எனும் ஞானயோகமும் அதிக முக்கியத்துவம் கொண்டன.”

அய்யா தொடர்ந்து சொன்னார்.

“அதனால், இல்லறத்தில் இருப்பவர் ஞானத்தைத் தேடமாட்டார் என்றோ, துறவியாக இருப்பவர் செயலே செய்ய மாட்டார் என்றோ எண்ணாதீர்கள். இங்கே ஒவ்வொருவரின் வாழ்வில் எந்த வாழ்க்கை நெறி ஆளுமை கொண்டிருக்கிறது என்பதுதான் கருத்து.”

“அய்யா, வாழ்க்கைப் பாதை தீர்மானிக்கப்பட்டதா? அதாவது, எப்போது, எப்படி ஒருவர் தனது வாழ்க்கைப் பாதையைத் தீர்மானிப்பது?”

“பகவான் நமக்கு அதற்கான அறிவினைக் கொடுப்பார். ‘துறவறம்’ எனும் வாழ்க்கைப் பாதையை ஏற்பதற்குச் சில தகுதிகள் வேண்டும். மனத்தில் அதற்கான முதிர்ச்சியும் தெளிவும், சரியான அறிவு வேட்கையும் வேண்டும். எனவேதான் ‘துறவு’ என்பதை எல்லா அனுபவங்களையும் பெற்று உணர்ந்தவர்களுக்கு ஏதுவாக வாழ்வின் நான்காவது இறுதிப் பகுதியாக வேதங்கள் காட்டுகின்றன.”

“நான்காவது பகுதியா? இரண்டு வாழ்க்கைப் பாதை எனத்தான் புரிந்து கொண்டேன்!”, சந்தேகத்துடன் கேட்டேன்.

“ஆம். வாழ்க்கைப் பாதை இரண்டுதான், அவை ‘இல்லறம், துறவறம்’. ஆனால் வாழ்க்கைப் பகுதிகள் நான்கு. **‘கிருஹஸ்த-ஆஸ்ரமம்’** எனும் இல்லற வாழ்க்கை ஒரு வாழ்க்கைப் பகுதி. அப்படி வாழ்ந்து உலக அனுபவங்களைப் பெற்று, துறவினை மேற்கொள்வது மற்றொரு வாழ்க்கைப் பகுதி. அதற்கு **‘ஸந்யாஸ-ஆஸ்ரமம்’** எனப் பெயர்.”

“மற்ற இரண்டு வாழ்க்கைப் பகுதிகள் யாவை?”

“அந்த இரண்டில் ஒன்று ‘கிருஹஸ்த-ஆஸ்ரமத்திற்கு’ முன்னாலும், மற்றது பின்னாலும் வருவது.”

நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“அவை இரண்டும் நம்மைத் தயார் செய்துகொள்வதற்கான வாழ்க்கைக் காலம். ‘பிரஹ்மச்சரிய-ஆஸ்ரமம்’ எனும் ‘கல்விப்பருவம்’ வாழ்வில் முதலாவதாக வருவது. உலகில் அறப்படி வாழவும், அதற்கான அறிவினையும், திறனையும் வளர்த்துக் கொள்ளவும், ‘ஸநாதன தர்மம்’ எனும் நமது நெறிகள் ஒவ்வொரு குழந்தையையும் கல்விக்காக, குருவிடம் ஒப்படைக்கின்றன. பெற்றோர்களை அடுத்து, குருவே ஒருவருக்கு உலக வாழ்க்கை நெறியையும், உயரிய ஆன்ம நெறியையும் போதிக்கிறார். அப்படி அறிவினைப் பெற்றால்தான் இல்லற வாழ்க்கை எனும் இரண்டாம் வாழ்க்கைப் பகுதிக்குச் சென்றால், ஒருவரால் இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்த முடியும்.”

“மூன்றாவது என்ன அய்யா?”

“அது ‘வானப்ரஸ்த-ஆஸ்ரமம்’ எனும் ‘தன்னறிவாய்தல்’. அதாவது, வேலை, தொழில் எல்லாவற்றிலும் ஓய்வு பெற்றவுடன், இல்லற வாழ்வின் அடுத்த பகுதியாக ஒருவர் தன்னைப் பெரும்பாலும் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டு, ‘நான் யார்’, ‘இந்த வாழ்க்கையில் கற்ற பாடம் என்ன?’, ‘எப்படி முக்தி எனும் விடுதலையை அடைவது’ என்பது போன்ற தவத்தினை ஏற்றுக் கொண்டு வாழுதல் ஆகும். அப்படியான தவநிலையே, அவர்களைத் ‘துறவு’ எனும் இறுதி நிலைக்குச் சென்று, ‘ஞானம்’ ஒன்றையே குறிக்கோளாக ஏற்று வாழச் செய்ய முடியும். இதைப்பற்றி பகவான் மூலம் நாம் மேலும் அறியலாம்.”

“அய்யா, இல்லறத்தில் இருந்துதான் ஒருவர் துறவறத்துக்குப் போக முடியுமா?”

“அதுதான் பொதுவாக நியதிக்கப்பட்டுள்ளது. வரலாற்றில், பிரஹ்மச்சரிய-ஆஸ்ரமத்திலிருந்தே ஸந்யாஸ-ஆஸ்ரமத்துக்குப் போன மஹாத்மாக்கள் இருக்கிறார்கள், பகவான் ஸ்ரீ ரமணரைப் போல! அதெல்லாம் அபூர்வமாகவும், பல பிறவிகளால் அடைந்த உயர்ந்த சாதனைகளாலுமே ஆகும். நமக்கு இங்கே முக்கியப்பாடம் வாழ்க்கை நெறிகள்தான்.”

“உறுதியாக அய்யா! பகவான் ‘செயல் ஒழுக்கம்’ எனச்சொன்னது கர்மயோகத்தைத்தானே?”

“ஆம்! நீங்கள் முன்பு கேட்டீர்களே, ‘நான் என்ன யோகம் செய்ய வேண்டும்’

என்று! இல்லறவாழ்வில் இருக்கும் உங்களுக்கான முதலாவதும் முக்கியமானதுமான பாதை கர்ம யோகம்தான். கர்ம யோகத்தைத் தமிழில் ‘செயல் ஒழுக்கம்’ எனச் சொல்வது சரியே! அதனை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டால், பிறகு அதுவே ‘செய்ந்துறவு’ எனும் மிகப் பொருத்தமான பொருளைக் கொடுத்துவிடும். செயலைச் செய்வதில் ஒழுங்கு என்பது, அதனை ஒரு உயர்ந்த நோக்கத்துடன் செய்வதாகும். அப்படிச் செய்வதால், ஒருவர் ‘ஞான யோகம்’ எனும் ‘அறிவொழுக்கம்’ அடையத் தக்கவராகிறார்.”

“அய்யா அப்படியானால், துறவியாக ஆனால் மட்டுமே ஆதம் ஞானம் தருகின்ற ஞான யோகத்தை ஒருவரால் ஏற்க முடியுமா? அப்படியானால் இல்லறத்தில் இருப்பவர்களுக்கு ‘விடுதலை’ எப்படிக்கிடைக்கும்? இது சரியாகப்படவில்லையே!”

அய்யா சிரித்தார்.

“நல்ல கேள்வி. இல்லறம், துறவறம் என்பதெல்லாம் ஒருவர் வாழ்க்கையை எப்படி வாழத் தேர்ந்து எடுக்கிறார் என்பதற்கான ஒரு வழிகாட்டிதான். முக்கியம், தேர்ந்தெடுத்த வாழ்க்கை முரையில் அவர் எவ்வாறு தன்னுடைய வாழ்க்கை நெறியைப் பின்பற்றுகிறார் என்பதே. எனவே இல்லறத்தில் இருப்பவர்கள், துறவறம் எனும் வாழ்க்கை முறையை எடுத்துக் கொண்ட பிறகுதான் ஞான யோகப் பயிற்சிகளைச் செய்ய வேண்டும் என்பது இல்லை. இல்லறத்தில் தர்மப்படி வாழ்ந்து, கரும யோகங்களைச் செய்து வருபவர்கள், அவர்களுக்குள்ளேயே நல்ல மாற்றங்களை அடைந்து, துறவு மனப்பான்மையைப் பெறுவர். துறவு என்பது ஆடையின் நிறத்தினாலோ, காடுகளிலும், குகைகளிலும் இருப்பதினாலும் அல்ல! அது எங்கிருந்தாலும், மனதளவில் நிறைவுற்றவராக, புறப்பொருளில் ஆசையோ, பாதிப்போ அடையாமல், விருப்பு, வெறுப்பு இன்றி எதனையும் கையாள முடிவது. எனவே வாழ்க்கை முறை எதுவானாலும், ஒருவரின் செயலொழுக்கமும், அறிவொழுக்கமும் தான் அவரைப் பயனடைய வைக்கின்றன.”

“அய்யா, இதில் ஒரு முரண்பாடு தெரிகிறதே!”

“இல்லை. பகவான் கர்மயோகம் என்பது என்ன என்பதை விளக்கும்போது நமக்கு இது இன்னும் நன்றாகத் தெளியும். ‘**கர்மயோகி**’ செயலைக் கர்ம யோகமாகச் செய்கிறார் என்றால், அச்செயலிலோ, அதனால் விளையும் பயனிலோ, அவர் எவ்விதப் பற்றும் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது பொருள். எல்லாச் செயலும் இறைப்பணியே எனும் நோக்கமும், எல்லாப் பயனும் இறைப்பயனே எனும் நோக்கமும் கர்ம யோகியின் பண்பு. எனவே அவரது செயல் செய்தல், உண்மையிலேயே ‘செய்ந்துறவு’ ஆகிறது. எனவே கர்மயோகிக்கு, ஞானப் பாதை எளிதாகத் திறக்கிறது.”

“அய்யா, செயற்துறவு என்பது செயலைச் செய்யாமல் இருப்பது அல்ல, சரிதானே!”

“செயற்துறவு என்பது கர்மயோகத்திற்கான சரியான தமிழ்ப்பெயர். செய்வதை செய்யும்போது செயலிலோ, அதன் பயனிலோ உரிமை எடுத்துக் கொள்ளாமல் இருப்பது. செயலில் வரும் பயனைத் தியாகம் செய்து செய்வது.”

ந கர்மணாமனாரம்பா₄ன்னைஷ்கர்மயம் புருஷோ(அ)ஸ்னுதே |
ந ச ஸம்ன்யஸனாதே₃வ ஸித்தி₄ம் ஸமதி₄க₃ச்ச₂தி || 3-4 ||

“செயலைச் செய்யாமல் இருப்பதாலேயோ, அல்லது செயலைத் துறந்து விட்டதாலேயோ ஒருவர் (விடுதலை எனும்) முழுமைதரும் நிறைவினை அடைவதில்லை. (3.4)”

“பகவான் செயலாற்ற வேண்டிய முக்கியத்துவத்தைச் சொல்கிறார். அர்ச்சுனர் ‘செயற்துறவு’ எனும் சொல்லுக்கு ‘வேலையைச் செய்யாமல் இருத்தல்’ எனப் பொருள் கொண்டுவிட்டால், அது அவரது தவறாகிவிடும். கடமையைச் செய்யாமல் இருப்பது விடுதலை அளிப்பதல்ல. கடமையைச் செய்யாமல் இருப்பதும் துறவறம் அல்ல.”

“செயல் என்பது இல்லறம், துறவறம் இரண்டுக்கும் உண்டு, அப்படித்தானே?”

“ஆம்! செயலின்மை ஒருபோதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. மேலும் செயலின்மை என்பது உண்மையில் ஒருவராலும் இயலாது!”

ந ஹி கஸ்சிதக்ஷணமபி ஜாது திஷ்ட₂த்யகர்மக்ருத் |
கார்யதே ஹ்யவஸ: கர்ம ஸர்வ: ப்ரக்ருதிஜைர்குணை: || 3-5 ||

“எவராலும், ஒருக் கணம் கூடச் செயலின்றி இருந்துவிட முடியாது; ஏனெனில், பிரக்ருதி எனும் இயற்கைச் சக்தியால் விளைந்த குணங்கள், செயலினை விளைவிக்கின்றன. (3.5)”

“பகவான் ஓர் பேருண்மையைத் தருகிறார். இவ்வுலகில் ஒவ்வொன்றும் ஏதோ ஒரு செயலை எப்பொழுதும் செய்து கொண்டே இருக்கும். இதற்குக் காரணம், ஒவ்வொன்றுக்கும் காரணமான இயற்கைக் குணங்கள்.”

“தூங்கும்போது கூடவா, அய்யா!”

“ஆம்! நீங்கள் தூங்கும்போதும், உங்கள் உடலுக்குள் வேலைகள் நடந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் இயற்கையின் மூலக் கூறுகளால்

படைக்கப்பட்டவர் ஆவார். ‘திரிகுணா’ எனும் ‘முக்குணங்கள்’ நினைவுக்கு வருகிறதா? ‘பிரக்ருதி’ எனும் இயற்கைச் சக்தியின் வெளிப்பாடே முக்குணங்கள். அவற்றின் வேறுபட்ட கலப்புத்தன்மையாலேயே எல்லாழும் படைக்கப்பட்டன. குணங்கள் செயலினைத் தூண்டிக்கொண்டே இருப்பன. அதனால்தான் உலகம் எப்பொழுதும் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது.”

“பிரகிருதி என்றால் என்ன?”

“இப்போதைக்கு, பிரகிருதி என்பது இயற்கைச் சக்தி என எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பல பெயர்களிலும், வடிவங்களிலும் விளங்கும் எல்லாழமே பிரகிருதியின் வெளிப்பாடு. அதாவது, உலகமும் உலகப் பொருட்களும், உடல்களும் பிரகிருதியினால் கட்டப்பட்டவை. வேதங்கள் அவற்றை மூன்று மூலக் கூறுகளாக, முக்குணங்களாக நமக்குத் தந்திருக்கின்றன. அதாவது, ஒவ்வொருவரின் மூலக்கூறுகளே, உலகங்களின் மூலக்கூறுகளாகவும் இருக்கின்றன. விளைவும், காரணமும் வெவ்வேறல்ல! விளைவு என்பது காரணத்தில் ஏற்படும் ஒரு மாற்றம்தானே!”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“அதனால்தான் உலகத்தில் எப்பொதும் தொடர்ந்து மாற்றங்கள் நடக்கின்றன. எல்லாழும் எப்போதும் செயல் செய்து கொண்டே இருக்கின்றன. செயல் இல்லாமல் ஒரு நொடியும் இருக்க முடியாது!”

“அய்யா, நான் உடலால் ஒரு வேலையும் செய்யவில்லை என்றால்?”

“உங்கள் உடலுக்குள் வேலை நடந்து கொண்டதான் இருக்கும். உங்கள் மனம் வேலை செய்து கொண்டதான் இருக்கும். செயலை விலக்கவே முடியாது!”

“செய்ந்துறவு என்றால்?”

“செயலைத் துறப்பது அல்ல செய்ந்துறவு! செயலிலோ அதனால் விளையும் பலனிலோ இருக்கும் ஆசையைத் துறப்பது. அப்படிச் செய்யும் செயலினால் ஒருவருக்கு எவ்விதப் பாதிப்பும் இல்லை.”

“அய்யா, நான் தியானம் செய்யும்போது, என்னுடைய புலன்களை எல்லாம் கட்டுப்படுத்தி, மனதையும் அடக்கி வைக்கிறேனே, அது செயலற்ற நிலைதானே?”

“பகவான் சொல்வதைக் கேட்போம்.”

கர்மேந்த்ரிரியாணி ஸம்யம்ய ய ஆஸ்தே மனஸா ஸ்மரன்|
இந்த்ரிரியார்தா₂ன்விமூட₄த்மா மித்யாசார: ஸ உச்யதே|| 3-6||

“பொறி, புலன் இவற்றை அடக்கி, ஒருவர் செயலற்றவரைப்
போல அமர்ந்தாலும், மனதில் புலன்கள் பற்றிய பொருட்களை
நினைத்திருந்தால், அவர் அறிவற்றவர், போலியான துறவி ஆவார். (3.6)”

“வலுக்கட்டாயமாக, ஒருவர் தமது புலன்களை எல்லாம் கட்டுப்படுத்தி, உடலை
அசையாமல் வைத்து அமர்ந்து இருந்தாலும், அவருடைய மனம் புலன்களால்
கவரப்பட்ட பொருளைப் பற்றி நினைத்திருந்தால், அவர் ‘மித்யாச்சார்ய’ எனும்
பொய்யான புலனடக்கம் கொண்டவர். இது மிக முக்கியமான அறிவுரை.
ஒன்றும் செய்யாமல் உட்கார்ந்திருந்தாலும் மனதில் எழும் எண்ணஓட்டம்
ஒருவரின் மனதைத் திசை திருப்பி மேலும் எண்ண வளர்ச்சியால், மனத்தளவில்
செயலைச் செய்பவராக வைத்துவிடும். சீர்மை அடையாத மனத்தில்
விளையும் எண்ணங்கள் காளான்களைப் போலத் தோன்றி மனதை மறைப்பன.
புலனடக்கம், மனவடக்கம் எனும் நற்பயிற்சிகளைத் தூய்மையான மனதின்
ஆளுமையால் மட்டுமே அடைய முடியுமே தவிர, வலுக்கட்டாயமாக அடக்க
முயலுவதால் ஆகாது.”

“அய்யா, செயலின்மை விடுதலை தராது! செயலின்மை என்பதும் இயற்கையில்
நடக்காது! கஷ்டப்பட்டு மனதை அடக்கி வைப்பதும் செயலற்ற நிலையாக
ஆகாது! இப்படி எல்லாம் பகவான் சொன்னதன் காரணம், செயலைச் செய்தே
ஆக வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே!”

“ஆம்! செயலைச் செய்யாமல் இருக்க முடியாது! ஆனால் செயலைச் செய்வதில்
ஒழுங்கினைக் கொண்டுவர முடியும். அதனால்தான் செயலின்மையில்
முனைகின்ற துறவிகளைவிட, இல்லறத்தில் இருப்பவர்களுக்கு வலிமை
அதிகம். இயற்கையே செயலாற்றச் செய்வதால், இல்லறத்தில் இருப்பவர்கள்,
தங்கள் செயலைச் செய்வதில் ஓர் ஒழுக்கத்தைக் கொண்டுவந்தாலே போதும்,
அதன் வழியாக செயலொழுக்கம் தானாகவே செயந்துறவாக மாறிவிடும்.
அதை விடுத்துப் போலியாகப் புலனடக்கம் அடைந்தாற்போல் இருப்பவர்
மாண்புடையவர்கள் அல்லர்.”

“அய்யா! மாண்புக்குரியவர் யார்?”

யஸ்த்விந்த்ரிரியாணி மனஸா நியம்யாரபு₄தே(அ)ர்ஜுன|
கர்மேந்த்ரிரியை: கர்மயோக₃மஸக்த: ஸ விலிஷ்யதே|| 3-7||

“ஓ அர்ச்சுனா! ஆனால் மனத்தின் ஆளுமையினால், புலன்களின்
உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தி, செயற்கருவிகளில் பற்றுஇல்லாமல்

செயலாற்றுபவர் எவரோ அவரே மாண்புக்குரியவர் (3.7)”

“இல்லறத்தில் இருந்தாலும், குடும்பத்தையும், சமுதாயத்தையும் வளர்க்க உதவுவதோடு, அவர்களது செயல்களே அவர்களுக்கும் தெளிவான மனதையும், உறுதியான அறிவையும் கொடுத்து, ஆத்ம ஞான விழைவையும், அதற்கான ஞான யோகப் பாதையையும் காட்டிவிடும். எனவே அப்படிச் கர்மயோகம் செய்து ‘கர்மயோகி’ என வாழ்பவர்களே மாண்புக்குரியவர்கள்.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“வேதம், ‘**கர்மி**’ எனும் சொல்லினால், செயலைக் கர்ம யோகமாகச் செய்யாதவர்களைச் சொல்கிறது. அவர்கள் செயலைச் செயற்றுறவாகச் செய்யாதவர்கள். அதனால், அவர் தான் செய்யும் செயல்களினால் பந்தப்படுகிறார். ஆனால் கர்மயோகி அப்படியான இக்கட்டில் வீழ்வதில்லை. கர்மியும், கர்மயோகியும் வெளியில் பார்ப்பதற்கு பெரிய வேறுபாடு இல்லாதவர்கள்போல் இருந்தாலும், கர்மயோகி தனது மனதில் முழுமையான சுதந்திரத்துடனும், நிறைவுடனும் செயல் ஆற்றுபவர் ஆவார். ஆனால் கர்மியோ செயலினாலும், அதன் விளைவினாலும் பாதிப்புக்குள்ளாகியே இருப்பதனால், சுதந்திரம் இல்லாதவராகிறார்.”

“அய்யா, இல்லறத்தில் இருப்பவர்களுக்குக் கர்ம யோகம் என்பது என்ன? எப்படி ஒரு செயல் கர்மமாகச் செய்யப்பட்டதா, அல்லது கர்மயோகமாகச் செய்யப்பட்டதா எனப் புரிந்து கொள்வது?”

“கர்ம யோகம் எனும் சொல்லில் ‘**கர்மா**’ என்பது செயலைக் குறிக்கிறது, ‘**யோகா**’ எனும் சொல், அச்செயலைச் செய்பவரின் ‘நோக்கத்தைக் குறிக்கிறது, ‘சரியான செயலைச் சரியான நோக்கத்துடன் செய்வதே கர்மயோகம்’ எனப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செயலும் சரியாக இருந்து, நோக்கமும் சரியாக இருந்தால், அப்படிச் செய்வது ‘கர்மயோகம்’, அப்படிச் செய்து வாழ்பவர் ‘கர்மயோகி’. அப்படிச் செய்யாதவர் ‘கர்மி’ எனப்படுவார். அவரது செயல்கள் ‘கர்மங்கள்’ எனவும், அதனால் விளையும் பலனும், பாதிப்பும் அவரது ‘கர்மபலன்’ எனவும் அழைக்கப்படும். சாத்திரங்களில், பல கர்மங்களும் நமக்கு வழிகாட்டக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.”

“அய்யா, அவை என்ன என்று கூறுங்கள்.”

“சாத்திரங்கள், செயல்களை, அதாவது கர்மங்களை, அவற்றின் நோக்கத்துக்கு ஏற்ப மூன்று குணவகையாகக் காட்டி உள்ளன.”

“அய்யா, முன்பு கூறிய முக்குணங்களா?”

“ஆம்! ‘சாத்விக் கர்மா’ என்பது புனிதமானதும், சுயநலம் இல்லாமல், மற்ற அனைவருக்கும் நன்மை அளிப்பதுமான செயல்கள். கர்மயோகி அப்படியான நற்செயல்களையே செய்ய வேண்டும்.”

அய்யா தொடர்ந்து கூறினார்.

“மேலும் ஒருவர் தன்னுடைய ஆசையினால் தூண்டப்பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யக்கூடும். அப்படிச் சுயநலத்துக்காகவே செய்கின்ற கர்மா ‘ராஜசிக்-கர்மா’ எனப்படும். புரிகிறதா?”

“அய்யா நாம் வாழ்க்கையில் செய்கின்ற பல செயல்களும் நம்முடைய நலத்துக்கும், நம்முடைய உறவினர்களின் நலத்துக்கும் தானே செய்யப்படுகின்றன? அச்செயல்களை எல்லாம் செய்யக்கூடாது என்பதை எப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்?”

“அவற்றை மறுக்க வேண்டும் என்பது இங்கே கருத்து இல்லை. ஆனால் அவற்றை ஒரு கட்டுக்குள் வரையறுக்க வேண்டும் என்பதுதான் குறிக்கோள். தனக்கும், தன் சுற்றத்துக்கும் மட்டுமே நன்மை விழைந்து செய்கின்ற காரியங்கள் ‘ராஜசிக்-கர்மா’ என்பது. அவைதான் நம் செயல்களில் அதிகப் பங்கு வகிக்கிறது என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அவை அதிகமாகச் செய்யப்படுவதாலேயே அவைதான் சரியானவை என ஆகாது. நாம் நம்முடைய செயல்களை எல்லாம் ‘சாத்விக்-கர்மம்’ என மாற்றி, அவற்றால் பலருக்கும் நன்மை விளைக்க மட்டுமே செயல்பட வேண்டும். இதைச் செய்ய நாம் கையாள வேண்டிய பயிற்சி, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, ராஜசிக்- கர்மங்களைக் குறைத்துக் கொள்வதுதான்.”

“மூன்றாவது கர்மம் ‘தாமசிக்-கர்மா’, சரியா?”

“ஆம். பிறருக்குத் துயர் விளைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே, தமக்கு அதனால் எவ்விதப் பயனும் இல்லை என்றாலும் கூட, ஒருவர் செய்கின்ற கொடிய செயல்கள் ‘தாமசிக்-கர்மம்’ எனப்படும் இழிசெயல்கள் ஆகும். அவை முற்றிலுமாகக் களையப்பட வேண்டும். எனவே ஒரு செயலைச் செய்வதற்கு முன்னால், அது எப்படியான குணத்துடன் உள்ளது என ஆராய வேண்டும். செயலைச் செய்வதற்கு முன்பாக, அதனைத் தேர்ந்தெடுக்கவும், எப்படிச் செய்வதென முடிவெடுக்கவும் நமக்கு உரிமையும் கடமையும் இருக்கிறது. அவற்றைப் பயன்படுத்தி, தாமசிக்-கர்மங்களைக் கட்டோடு விலக்க வேண்டும். பிறகு ராஜசிக்-கர்மங்களை ஆராய்ந்து, அவற்றைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அவற்றை எப்படி சாத்விக்-கர்மமாகப் பலருக்கும் பயன் தரும் விதமாக மாற்றுவது என முயலவேண்டும். சாத்விக்-கர்மங்களையே செய்து பழக வேண்டும். அதுதான் கர்மயோகத்திற்கான முதல்படி. கர்மயோகத்தில், ‘கர்மம்’ எனும் சொல்லின் பொருள் ‘சாத்விக்-கருமம்’ என முடிவாக வேண்டும்.”

நியதம் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண: |
ஸரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்₄யேத₃கர்மண: || 3-8 ||

“(எனவே) உங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளைத் தவறாமல் செய்யுங்கள். ஏனெனில், செயல் என்பது செயலின்மையைவிட உயர்வானது. செயல் செய்யாவிட்டால், உடலின் தேவைகளைக்கூட உங்களால் நிறைவேற்ற முடியாது. (3.8)”

“பகவான் ‘கடமையைச் செய்’ எனும் கட்டளையுடன் கர்மயோகத்தைப் பற்றிய பாடத்தைத் துவங்குகிறார். ‘**த்வம் நியதம் கர்ம குரு**’ எனும் கட்டளையினால் அர்ச்சுனரிடம் அவருக்கான கடமைகளைத் தவறாமல் செய்யுங்கள் என ஆணையிடுகிறார். இதனால் நாம் ‘கர்ம யோகம்’ என்பதற்கு ஒருவர் தமக்கான ‘கடமையைச் செய்தல்’ என்பதும் ஒரு பொருளாகிறது.”

“அய்யா விதிக்கப்பட்ட கடமைகள் என்பன யாவை?”

“முதலில் நம்மைச் செயல் செய்யத் தூண்டுவது எது எனப் பார்ப்போம். நம்முடைய புலன்கள் புறப்பொருளால் ஈர்க்கப்பட்டு, மனதுக்கு உணர்ச்சிகளைக் கொண்டு சேர்த்து, மனதினுள் விருப்பு-வெறுப்பு என வளர்க்கின்றன. அதன் விளைவாக நாம் செய்யும் செயல்களை ‘**ராக-த்வேஷ ஜன்யம்**’ அல்லது ‘விருப்பு-வெறுப்பால் விளைந்த செயல்கள்’ எனக் கொள்வோம். அவை அறிவினால் ஏற்படவில்லை. ஆனால் சில செயல்களை அச்செயல்களில் விருப்பம் இல்லை என்றாலும், அவற்றைச் செய்தாக வேண்டும் என அறிவு நிச்சயிக்கிறது. அவற்றை ‘**கர்த்தவ்ய-புத்தி-ஜன்யம்**’ எனக் கொள்வோம். புரிகிறதா?”

“எடுத்துக்காட்டு ஒன்று தாருங்கள் அய்யா!”

“ஒரு திரைப்படத்திற்குப் போக வேண்டும் என ஆசை வந்துவிட்டது. அதைக் கண்டு களிக்க நீங்கள் போவது ஆசையால் விளைந்த செயல் ஆகும். ஆனால், தினம் காலை 5 மணிக்குப் படுக்கையை விட்டு எழுந்தால்தான் சரியான நேரத்துக்கு அலுவலகம் செல்ல முடியும் என்பதால், விருப்பம் இல்லை என்றாலும், அறிவின் கட்டாயப்படி எழுந்து கொண்டால், அது ‘செய்தாக வேண்டும்’ எனும் அறிவின் விதியால்’ செய்வது. தெளிகிறதா?”

“ஆம் அய்யா.”

“நமக்கு விதித்த கடமைகளை நாம் செய்தாக வேண்டும். ஆனால் ஆசையால் தூண்டப்பட்ட செயல்களைச் செய்வதற்கு நன்றாக யோசிக்க வேண்டும். ஏனென்றால், அச்செயல்கள் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட ‘**நிஷித-கர்மா**’

அல்லது ‘தவிர்க்கப்பட வேண்டிய செயல்கள்’ ஆக இருக்கலாம். வேதங்கள் எது விதிக்கப்பட்ட கர்மம், எது தவிர்க்கப்பட வேண்டிய கர்மம் எனத் தீர்மானித்து அறிவுரை தருகிறது.”

“அய்யா, எந்த அடிப்படையில் சாஸ்திரியங்கள் அப்படி எல்லா மனிதர்களுக்கு சரியான கர்மங்களைக் கூற முடியும்? எப்படிச் சில கர்மங்கள் தவிர்க்கப்பட வேண்டியன எனக் காட்டப்பட்டன? உலகில் மனிதர்களுக்கு எத்தனையோ செயல்கள், எத்தனையோ விதங்களாக இருக்கும்போது, தொன்மையான சாத்திரங்கள் எப்படிச் சரியாக எல்லாவற்றையும் காட்ட முடியும்?”

“சாஸ்திரங்கள், ஒரு மொழியைப் போல! மொழி என்பது எழுத்துக்களையும், அவற்றின் பயன்பட்டால் எப்படிச் சொற்களையும், வாக்கியங்களையும் அமைக்க முடியும் எனும் இலக்கணங்களையும் தருகிறது. நாம்தான் அவற்றை உணர்ந்து, அதன்படி சொற்களையும், வாக்கியங்களையும், ஏன், பெரிய காவியங்களையும் கூடப் படைக்கிறோம். அதுபோலத்தான் சாஸ்திரங்களும் மனிதர்களுக்குத் தேவையான எல்லா அறிவையும், பொதுவான, ஆனால், சரியான அடிப்படை அறிவாகத் தருகின்றன. நாம் செய்கின்ற எல்லாக் கருமங்களையும் முதலில் இரண்டாகப் பிரிக்கிறது. நாம் கண்டிப்பாகச் செய்ய வேண்டிய செயல்களை, ‘**விஹித-கர்மா**’ எனும் ‘கடமைகள்’ எனவும், கண்டிப்பாகச் செய்யக் கூடாத செயல்களை ‘**நிஷித-கர்மா**’ எனும் ‘தவிர்க்கப்பட வேண்டிய செயல்கள்’ எனவும் பிரிக்கிறது.”

“எதன் அடிப்படையில் பிரிக்கிறது?”

“தர்மத்தின்படி! நாம் ஏற்கனவே கற்றோம். ‘**சாமான்ய தர்மா**’ எனும் ‘அடிப்படைப் பண்புகள்’ பற்றி, நினைவிருக்கிறதா? திருடக்கூடாது, பொய் சொல்லக்கூடாது, பிறரை வஞ்சிக்கக் கூடாது என, தர்மத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட, எல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் இருக்க வேண்டிய நல்லொழுக்கங்கள். இவை ஒரு முக்கியமான அடிப்படை. நாம் ‘**விசேஷதர்மம்**’ எனும் ‘சிறப்பான அல்லது குறிப்பிட்ட ஒழுக்கம்’ பற்றியும் அறிந்தோம். அவை மனிதர்களுக்கு மனிதர், அவரவர் பருவம், வாழ்க்கை நெறி முதலியவற்றின் அடிப்படையில் மாறும். எனவே நாம் ஒவ்வொருவரும் இவ்வகையான தர்மங்களின் அடிப்படையில், நமக்கான சில ஒழுக்கங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியவர்கள் ஆகிறோம். இது ஒருவரின் ‘**ஸ்வதர்மா**’ அல்லது ‘தன்னொழுக்கம்’ ஆகும். சாஸ்திரங்கள், ஒவ்வொருவரின் தன்னொழுக்கத்தின்படி கடைப்பிடிக்கவேண்டிய கடமைகளை விஹித கர்மா எனத் தருகின்றன.”

“நிஷித கர்மாக்களை?”

“அவற்றையும்தான்! எதை ஒருவர் செய்யக்கூடாது என்பதும் அவருடைய தன்னொழுக்கத்தின்படி நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.”

“அய்யா, ‘மற்றவர் பொருளைத் திருடக்கூடாது’ என்பது போன்ற செயல்களையா?”

“அப்படிப்பட்ட செயலைச் செய்யக்கூடாதுதான். ஆனால் அப்படியான அடிப்படையிலேயே தவறான செயல்களை எல்லாம் சுட்டிக்காட்ட நமக்கு சாஸ்திரங்கள் தேவையில்லையே! எனவே, நிஷித கர்மா என வேதங்கள் காட்டுவது, அப்படியான அடிப்படையிலேயே எவருமே செய்யக்கூடாத தீய செயல்களை அல்ல. ஆனால் நமக்குத் தீமை தருவது எனத் தெரியாமல், அவற்றின்பால் ஈர்க்கப்பட்டுச் சில செயல்களை நாம் செய்ய முயல்வோமே, அவற்றைத்தான் வேதங்கள் நிஷித கர்மா எனக் காட்டுகின்றன. ஏனெனில் அவற்றைத்தான் நாம் அறிந்து விலக்க வேண்டும். சூதாடுதல், மது அருந்துதல் முதலியன பொதுவான தீய செயலாக இல்லாமல் இருக்கலாம். அவற்றில் நமக்கு ஈர்ப்பும் ஏற்படலாம். ஆனால் அவற்றால் நம்முடைய ஒழுக்கம் கெடும் என்பதால், அவற்றை நிஷித கர்மா எனச் சாஸ்திரங்கள் காட்டுகின்றன. அது போன்ற வழிகாட்டல் நமக்கு அவசியம் அல்லவா?”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“நாம் வேதங்கள் சொல்லாத கடமைகளையும் நம் வாழ்க்கையில் செய்ய வேண்டி வரலாம். அவை நம் தெளிவான அறிவினால் செய்தாக வேண்டும் என உறுதிபடுத்தப்பட்டால், அவற்றையும் நாம் செய்ய வேண்டும்.”

“என்னை மருத்துவர் தினமும் உடற்பயிற்சி செய்யச் சொல்லி இருக்கிறார். எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றாலும் செய்தாக வேண்டி இருக்கிறது”, கொஞ்சம் வெட்கத்துடன் சொன்னேன்.

சிரித்துக் கொண்டே அய்யா சொன்னார். “ஆம். அப்படி வாழ்க்கைக்குத் தேவையான செயல்கள், நம்முடைய ஆசையினால் வரவில்லை என்றாலும். அவற்றை வெறுக்காமல், செய்ய வேண்டும். அவை ‘நிஷ்காம கர்மா’ - ஆசையால் தூண்டப்படாத செயல்கள்.”

“சரி அய்யா. ஆசையுடன் செயல் செய்வது? வாழ்க்கையில் பெரும்பாலான செயல்கள் எல்லாம் ஆசைப்படும் பொருட்களுக்காகவும், இன்பத்துக்காகவும்தானே! அப்படிச் செய்யவில்லை என்றால், உலக இன்பம் எப்படிக் கிடைக்கும்?”

“ஆசைப்பட்டு உலக வாழ்க்கையில் இன்பம் வேண்டிச் செயல்களைத்

தாராளமாகச் செய்யலாம். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை முக்கியம். அச்செயல் ஒரு போதும் நிஷித கர்மாவாக, அதாவது சாஸ்திரங்கள் தடைசெய்த செயலாக இருந்துவிடக் கூடாது. நிஷிதகர்மா இல்லாத வகையில், ஆசையால் செயல்களைச் செய்வது தவறு அல்ல. அப்படி ஆசையால் செய்யப்படும் கர்மாக்களை, ‘காம்ய-கர்மா’ அல்லது ‘ஸகாம-கர்மா’ எனச் சாஸ்திரங்கள் அழைக்கின்றன. உலகில் நம்முடைய அடிப்படைத் தேவைகளுக்காகச் செய்கின்ற செயல்களைத் தவிர மற்ற இன்பங்களுக்காகச் செய்கின்ற எல்லாச் செயல்களும் ‘ஸகாம கர்மா’ என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். அவை தவிர்க்கப்பட முடியாததாய் இருக்கலாம். ஆனால் அவற்றையும் படிப்படியாக கட்டுப்படுத்திக் கரைத்துவிடலாம்.”

“அப்படியானால், ஆசையால் தூண்டப்பட்ட செயல்களைச் செய்யலாம் அல்லவா?”

“ஆம், அவை நிஷித கர்மாவாக இல்லாதபடியால்! நல்ல செய்தி என்ன தெரியுமா? எச்செயலையும் கர்மயோகமாகச் செய்யப் பழகிவிட்டால், காம்ய-கர்மாக்கள் எல்லாம் நம்மைவிட்டுத் தாமாகவே அகன்றுவிடும்.”

“வேறு ஏதாவது கர்ம வகை இருக்கிறதா?”

“இன்னும் ஒன்று அறிந்து கொள்ளப்பட வேண்டியது. அது ‘பிராயஸ்சித்த-கர்மா’ எனப்படுவது. அதாவது ‘திருத்தச் செயல்’. செயலினாலோ, அல்லது செயலின்மையாலோ ஒரு தவறு நடந்துவிட்டால், அத்தவற்றால் விளையக்கூடிய பாதிப்பைக் குறைக்கவும், தவிர்க்கவும் ஒரு பரிகாரம் செய்தல்.”

“தெரியும் அய்யா, தப்பு செய்தால் திருத்திக் கொள்ளச் சாஸ்திரங்கள் தரும் உதவிதானே இது!”

“அந்த மாதிரிதான்! சில செயல்களுக்கு அப்படி ‘திருத்தச் செயல்’ எனும் பரிகாரம் உள்ளது.”

“பிராயஸ்சித்த-கர்மாக்கள் கண்டிப்பாகச் செய்யப்பட வேண்டியனவா?”

“இல்லை. அப்படியானால், அவை ‘விஹித கர்மா’ ஆகியிருக்குமே! அவை கொடுக்கப்பட்ட காரணமே நாம் ஒரு தவறான செயலைச் செய்துவிட்டால், அல்லது செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்யத் தவறிவிட்டால், அதனால் மற்றவர்களுக்குப் பாதிப்பு வந்துவிடுமோ என அஞ்சி அதற்கான பரிகாரமாக மனம் வருந்திச் செய்வதற்காக மட்டுமே தரப்பட்டது. தனக்குப் பாதிப்பு வருமோ எனப் பயந்து அந்தப் பாதிப்பைத் தவிர்க்கப் பயன்படுத்த அல்ல! அப்படித் தன்னுடைய பாதிப்பைத் தவிர்க்கப் பயன்படுத்தினால், அது ஒரு ‘காம்ய-கர்மா’

என ஆகிவிடுகிறது. அப்படி செய்வதில் தவறு இல்லை. ஆனால் அதற்காக எப்போதும் தவறு இழைத்துவிட்டுப் பரிகாரம் செய்கிறேன் என்பது தவறு. அது பயனும் அளிக்காது. ஏனெனில் பரிகாரம் செய்து பாதிப்பைத் தவிர்ப்பதால், எதனையும் ஏற்றுப் போரடும் வலிமை நமக்குள் வளராமல் போய்விடும். உண்மையிலேயே, விதிக்கப்பட்ட கடமையில் தவறினால், அதற்கான பிராயஸ்சித்தத்தை, தன் நலனுக்காக மட்டுமே செய்ய விரும்பினால், அதை ஒருவர் வாழ்வில் ஒருமுறைதான் செய்ய வேண்டும்.”

“சரி அய்யா”

“பகவான் ‘நியதம்’ எனும் சொல்லினால் கடமையைக் காட்டினார். ஒவ்வொருவருக்கும் ‘நித்ய-கர்மா’ எனும் ‘தினசரிக் கடமைகள்’ உள்ளன. அவை தினம் கடைப்பிடிக்க வேண்டியன. மேலும் ‘நைமிதிக-கர்மா’ எனும் சில குறிப்பிட்ட கடமைகள் குறிப்பிட்ட காலங்களில் விதிக்கப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக, குழந்தை பிறப்பு, திருமணம், உறவினர் இறப்பு, இறந்தோருக்கான நினைவுநாள் என அதுமாதிரியான நாட்களில், சில கர்மாக்களை சாஸ்திரங்கள் விதித்துள்ளன. அவை ‘நைமிதிக-கர்மா’ எனப்படும். முக்கியமான கருத்து என்னவென்றால், எல்லாச் செயலையும் கர்ம யோகமாகச் செய்வதுதான்.”

“ஏன் அய்யா?”

யஜ்ஞார்தா,த்கர்மணோ(அ)ந்யத்ர லோகோ(அ)யம் கர்மபுந்த,ன:|
தத,ர்தம் கர்ம கௌந்தேய முக்தஸங்க, ஸமாசர|| 3-9||

“மனிதர்கள், யக்கும் எனும் தியாகச் செயலைத் தவிர, மற்ற எல்லாச் செயல்களாலும் பந்தப்படுகிறார்கள். எனவே, ஓ குந்தியின் மகனே! (யக்கும் எனும்) அதை, பற்றின்றிச் செய்க! (3.9)”

“அய்யா, பகவான் இங்கே ‘யக்கும்’ எனச் சொல்வது தீயினை வளர்த்துச் செய்யும் வேள்வியையா?”

“முன்பு ‘கடமையைச் செய்’ எனும் கட்டளையுடன் கர்ம யோகப் பாடத்தைத் தொடங்கிய பகவான், இப்போது, யக்கும் எனும் சொல்லினால், தியாகச் செயல்களைக் கர்ம யோகத்துக்கு அடையாளமாகக் காட்டுகிறார். நீங்கள் கூறிய ‘தீ முட்டி நடத்துகின்ற வேள்வி’ என்பதும் ஒரு யக்கும்தான். அது தீயின் மூலம் இயற்கை வளத்தையும், நலத்தையும் கொடுக்கின்ற தேவர்களாகிய சக்திகளுக்கு நன்றிக் கடனாக, ஒருவர் தமது உடமைகளைத் தியாகம் செய்கின்ற செயல். அதுபோல வேதங்களில் பலவிதமான வேள்விகள் எல்லாம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இங்கே பகவான் அச்சொல்லைக்

கூறி, கர்மயோகியின் எல்லாச் செயல்களும் வேள்வியாக, அதாவது தியாக மனப்பான்மையுடனும், நன்றிக்கடனை அளிக்கின்ற அறிவோடு செய்வதாக இருக்க வேண்டும் எனக் காட்டுகின்றார். நமது செயல்களை எல்லாம் அப்படிச் செய்தால் வாழ்வே கர்ம யோகமாக மாறிவிடும். இல்லற வாழ்க்கையில் இருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே அப்படி வாழ்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் மிக அதிகம்.”

“இல்லறத்தில் இருப்பவர்களுக்கு அப்படியான யக்கும் என்ன அய்யா?”

“பகவான் இரண்டு முக்கியமான கடமைகள் இல்லறத்தில் இருப்பவருக்கு உரியனவாக வேதங்கள் தந்திருப்பதைக் காட்டுகிறார். ஒன்று ‘யக்ஞம்’ எனும் தினசரி வேள்வி. மற்றது ‘தானம்’ எனும் பிறருக்கு அளிக்கின்ற அறம். பிறகு பகவான் ‘தவம்’ எனும் கடமையையும் இல்லறத்தில் இருப்பவர்களின் கடமையாகச் சொல்லப்போகிறார். வேள்வி என்பது உயரிய நலனையும் ஞானத்தையும் அடைவதற்காகச் செய்யப்படுகின்ற தியாகம். தானம் என்பது தமக்குத் தேவையான பொருளையும் மற்றவர்கள் நலனுக்காக மனம் உவந்து கொடுப்பது. இவ்விரண்டையும் செய்வது என்பது கர்மயோகம் செய்வதாக ஆகிறது. ஏனெனில், பயனை எதிர்பார்க்காமல், பிறர் நலம் கருதி, விதித்த கடமையாக இவைகள் ஆகின்றன அல்லவா! எனவே இவ்வாறு முதலில் கர்மம் என்றால் என்ன எனக் காட்டிய பகவான், அவற்றைச் செய்ய வேண்டிய ‘பாவனை’ அல்லது ‘நோக்கம்’ எப்படி இருக்க வேண்டும் எனக் காட்டுகிறார். அதுதான் கர்மத்தைக் கர்மயோகமாக மாற்றுகிறது. கர்மயோகமாகச் செய்யாத எந்தச் செயலும் ஒருவரை பந்தப்படுத்துவது. எனவே கர்மயோகம் எனும் சொல்லில் ‘யோகம்’ என்பது, தியாகத்தையும், தன்நலம் கருதாச் செயலையும் குறிப்பதாக நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.. நாம் செய்யும் செயலின் விளைவில் நாம் உரிமை கொள்ளக் கூடாது.”

“அது எப்படி அய்யா?”

“கர்மயோகம் என்பது ஒருவருக்கான ‘சரியான செயலை’, ‘சரியான நோக்கத்துடன்’ செய்வது. ‘சரியான செயல்’ என்பது ‘விதிக்கப்பட்ட கடமைகளும்’, ‘ஆசையில்லாமற் செய்யும் செயல்களும்’ ஆகும். வரையறுக்கப்பட்ட ‘பிராயஸ்சித்த கர்மாக்களும்’ இதில் அடங்கும். இதை எல்லாம் நாம் கற்றோம். இப்போது செயலைச் செய்வதில் ‘சரியான நோக்கம்’ என்பது என்ன என்பதை அறிய வேண்டும்.”

“அய்யா, பலனை எதிர்பார்க்காமல் கடமையைச் செய்ய வேண்டும். அதுதானே! அது எவ்வளவு உயர்வானது என எனக்குப் புரிகிறது, ஆனால் இது நடக்கக்கூடிய செயலா? எப்படி முடியும்?”

“இது நம் மன ஒழுக்கம்தானே! நிச்சயமாகச் செய்ய முடியும். எடுத்துக்காட்டாக,

உங்களுக்கு ஒரு கடன் இருந்து, அதனுடைய இறுதித் தவணையைத் திருப்பிச் செலுத்துகிறீர்கள் என வைத்துக் கொள்வோம். அப்படி அதைச் செலுத்தி முடித்தால் உங்களுடைய மன நிலை எப்படி இருக்கும்?”

“அப்பாடி, செய்து முடித்தாகிவிட்டது என ஒரு நிறைவு இருக்கும்.”

“அப்புறம் ஏதாவது பலன் வரப்போகிறது என எதிர்பார்ப்பீர்களா?”

“இல்லை அய்யா. கடனை அடைப்பது ஒன்றுதானே அச்செயலுக்குப் பயன்?”

“மிகச் சரி! பாருங்கள், செய்கின்ற செயல், நமக்கான செயற்கடன் என மனம் நினைத்தால், அந்தக் காரியத்தைச் செய்து முடித்தாலே நிறைவு வருகிறது. அதனால் என்ன பலன் என்பதில் எந்த விழைவும் இல்லை. அப்படித்தான் நாம் நம்முடைய ஒவ்வொரு செயலையும் செய்ய வேண்டும். செய்ய வேண்டியது நமது கடமை, அது அடைக்க வேண்டிய கடன், அதனை முழுமையாகச் செய்வதே நிறைவை அளிப்பது, அதனைச் செய்து முடிப்பதால் வரும் பலனை எதிர்பார்ப்பதில்லை எனும் மன நிலையை நாம் ஒவ்வொரு செயலிலும் வைத்தால், அவை கர்மயோகமாக மாறிவிடும்.”

“அப்படியானால், நாம் நம் உரிமையை விட்டுவிட வேண்டும். கடமையை மட்டும் செய்ய வேண்டும்! அது எளிதா அய்யா?”

“உரிமை என்பது உங்களுக்குத் தானாக வந்து சேரும். அதை எதிர்பார்க்காதீர்கள். எதைச் செய்ய வேண்டுமோ அதை முழு மனத்துடன் உற்சாகமாகச் செய்யுங்கள். ஒவ்வொரு செயலும், கடனில் கடைசித் தவணையை அடைப்பதைப் போல என எண்ணுங்கள்.”

“அய்யா, நான் என் கடமையை மட்டும் செய்தால், எனக்கான உரிமை, பயன் கிடைக்கும் என்பதற்கு என்ன உறுதி இருக்கிறது? ஒருவேளை அவை கிடைக்காமல் போய்விட்டால்!”

அய்யா சிரித்தார்.

“உங்களுடைய இந்த எதிர்பார்ப்பு இல்லாமற் போனால், இந்தக் கேள்வியும் இல்லாமற் போய்விடும். ஆனால் உங்கள் கேள்வியை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அதனால்தான் பகவான் உறுதிமொழியைத் தருகிறார். அதனால்தான் பகவான் நாம் செய்யும் செயலை எல்லாம் இறைவன் பெயரால், ‘யக்ரூம்’ எனச் செய்ய வேண்டும் எனச் சொல்கிறார். வேதங்கள் ‘யக்ரூவை விஷ்ணு:’ அதாவது ‘வேள்வியே இறைவன்’ எனச் சொல்கின்றன. வேள்விக்குத் தியாகம் என்பது ஒரு பொருளானாலும், இங்கே பகவான் அதனை ‘இறைவன்’ எனச்

சொல்கிறார். அதாவது ‘ஈஸ்வரன்’. செய்கின்ற செயலை ‘ஈஸ்வரார்ப்பணம்’ அதாவது ‘செய்வதெல்லம் இறைவனுக்கே’ எனச் செய்ய வேண்டும். கடமையைச் செய்வதே மிகப்பெரிய இறைவழிபாடு ஆகும். இப்படிச் சொல்வதன் மூலம், கர்ம யோகத்தில் நம்முடைய அணுகுமுறை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதின் முதல் விதியை பகவான் நமக்கு அளித்துள்ளார். செய்வதை எல்லாம், ‘இறைவனுக்காக’ எனச் செய்யுங்கள்.”

“அய்யா, அப்படியானால் கர்மயோகம் செய்ய வேண்டுமானால், ஒருவருக்கு இறை நம்பிக்கையும், பக்தியும் அவசியமா?”

“ஆம்.”

அய்யா உடனேயே தொடர்ந்து கூறினார்.

“ம்ம்ம்.. நீங்கள் இறைவனை இரண்டு விதத்தில் அணுகலாம். ஒன்று, ‘இறைவன் எல்லாவற்றையும் ஆள்பவர். அவருடைய கட்டளையை மீறக் கூடாது. அவருடைய கட்டளைகள்தான் வேதங்களாக உள்ளன. எனவே அதன்படியே நடக்க வேண்டும்’ என்ற பயமும், பணிவும் கொண்டு செயல்படுதல். இப்படிச் செய்வதற்கு, ஆம், நீங்கள் சொன்ன மாதிரி, நம்பிக்கையும், பக்தியும் அவசியம்தான்.”

நான் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பலருக்கு இறைபக்தி என்பது இல்லை. அவர்கள் ஏன் கர்ம யோகம் செய்ய முடியாது என்பது என் மனதுக்குள் இருந்தது.

அய்யா சொன்னார்.

“மற்றவர்கள் இறைவனை ஒரு அதிகாரியாக, உயிர்களுக்குக் கட்டளை இட்டுத் தவறு செய்தால் தண்டிக்கின்ற ஆட்சியாளராகப் பார்க்காமல், இயற்கையில் எல்லா வசதிகளையும் கொடுத்து, உயிர்களுக்கு உதவிகள் செய்கிற சக்தியாகப் பார்ப்பார்கள். அதுவும் நல்லதே! மனித நேயம், ஒழுக்கம் என்பதெல்லாம் நமக்கு உதவி செய்தவர்களுக்கு நன்றிக் கடன்படுவது அல்லவா! சற்று நினைத்துப் பாருங்கள்! நீங்கள் முயற்சி செய்தா உங்களுக்கு இந்தப் பிறவியும், பெற்றோர்களும் கிடைத்தார்கள்? வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் உங்களுக்குக் கிடைத்த எல்லாவற்றையும்பற்றி யோசித்தால், எத்தனை வளம், உதவிகள் உங்களுக்குத் துணையாக வந்திருக்கின்றன, உங்களுடைய முயற்சி இல்லாமலே! எல்லாமே இயற்கையில் இருக்கிறது. நாம் சாதிப்பது என்பது, ஏற்கனவே இருப்பதை நம் சாமர்த்தியத்தால் மாற்றி அமைத்துக் கொள்வதுதான். எனவே நாம் எல்லோரும் இயற்கைக்கு, அதன் சக்திகளாகிய தேவர்களுக்கு, மூல காரணமாகிய ஈஸ்வரனுக்கு நன்றிக் கடன்பட்டிருக்கிறோம். அதனைத் திருப்பித்

தர வேண்டாமா? அதற்குத்தான் வேள்விகளும், அறமும். பகவான் ‘**முத்தசங்க:**’ எனச் சொல்கிறார். அதாவது பலனில் பற்றில்லாமல் செய்ய வேண்டும். பற்றின்மை என்றால், செயலில் வெறுப்பு என்பது பொருள் அல்ல. மாறாக, தீவிரமான ஆர்வமும், எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் செய்வது. பகவான் அதனைத்தான் ‘**ஸமாசார**’ எனும் சொல்லினால் குறிப்பிட்டார். இந்த முக்கியக் கருத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.”

“புரிந்து கொண்டேன் அய்யா. நாம் இறைவனுக்காகக் கொடுக்கும்போது, உயர்வானவற்றைத்தானே கொடுப்போம்! அதனால் இது சிறப்புத்தான்.”

“சரியாகச் சொன்னீர்கள். அதனால்தான் பகவான் ‘பக்தி’ எனும் இறைவழிபாட்டை முக்கியமான பயிற்சியாகச் சொல்கிறார். ‘**பக்தி யோகம்**’ என்பது நமக்குக் கிடைக்கப் போகிறது. இங்கே பகவான், எப்படி இறை வழிபாடு என்பது ஓர் அடிப்படையான சக்தியாக, நம்மைத் தூய்மையடையச் செய்யும் கர்மயோகத்திற்கும், உண்மை உணர்ச்சையும் ஞானயோகத்திற்கும் ஆதாரமாக இருக்கிறது எனச் சுட்டிக் காட்டினார். “

“அய்யா இந்தப் பாதைகள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறானவைகளா?”

“இவை எல்லாம் தனியாக, அதனதன் வழியில் விடுதலையை, நிறைவைத் தருகின்றன என எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. பலரும் கர்மயோகம், பக்தியோகம், ஞானயோகம் என மூன்று தனிப்பாதைகள் என எண்ணியும், அதன்படியே விளக்கியும் வருகிறார்கள். பகவான் காட்டுவது அதுவல்ல! சம்ஸாரத் துயரத்திலிருந்து விடுதலை அடைய வேண்டும் என விழைவு வருவதற்கும், அதற்கு விடையான முக்திக்கு ஏற்ற பாதையில் பயணிக்க வேண்டும் என்ற துணியும், பயனும் கிடைப்பதற்கும் இறைவனின் அருள் தேவை. அதனால், பக்தி எனும் பாதை அவசியமாகிறது. அதன் பயனாக, செயலில் ஒழுக்கம் ஏற்பட்டுக் கர்மயோகம் செய்யும் பலன் கிடைக்கிறது. கர்ம யோகத்தில், பற்றின்மை வருவதால், ‘**க்ஷர**’ எனும் அழிகின்ற உலக இன்பங்களில் ஈடுபாடு குறைகிறது. அதன் விளைவால் ‘**அக்ஷர**’ எனும் அழியாத உண்மையை மனம் விழைகிறது. இறைபக்தி என்பது, உயர்ந்து, ‘**தியானம்**’ எனும் ‘**உபாசனை**’ செய்யவும் மனதை மேன்மேலும் தெளிவுபடுத்தவும் முடிகிறது, அழியாப் பொருளான ‘ஆத்மா’ தன்னுள் இருக்கும் உணர்வு எனும் உண்மையை ‘ஞான யோகம்’ அளிக்கிறது. அழிவு, அழியாமை என எல்லாவற்றையும் தாண்டி விளங்கும் பரமாத்மாவும், தன்னுள் எப்போதும் இருக்கும் சாட்சியான ஆத்மாவும் வேறல்ல எனும் **அத்வைத அனுபூதி** - அப்படி முதிர்ந்த ஞானிக்கு - இறையருளால் கிடைக்கிறது.. எனவே இந்த யோகப்பாதைகள் வேறுபட்டுப் போவதில்லை. ஒன்று மற்றதற்குக் கூட்டிச் செல்கிறது. இதனை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்.”

ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி:|

அனேன ப்ரஸவிஷ்யத்,வமேஷ வோ(அ)ஸ்த்விஷ்டகாமது4க் || 3-10||

“பிரம்மதேவர் தியாகமாகிய வேள்வியால் மனிதர்களைக் கடமை உடையவர்களாகப் படைத்து, ‘இப்படியான வேள்விகளை, அதாவது தியாகங்களை, வழிமுறையாகச் செய்து, அதனால் வளம் செழித்து வாழுங்கள்’ என அருளினார். (3.10)”

“பகவான் ‘கடமையைச் செய்’ என ஆரம்பித்தாரே, அதனை மீண்டும் வலியுறுத்துகிறார். அதனை விளக்கப் படைக்கின்ற பிரம்மதேவரின் கர்மயோகத்தைக் காரணமாகக் காட்டுகிறார். வேள்வி எனும் தியாகத்தினாலேயே மனிதர்களைப் படைத்த பிரம்மதேவர், அத்தியாகத்தையே மனிதர்களின் கடமையாகவும் அவர்களுக்குக் கொடுத்து, அதனைத் தொடர்ந்து செய்யவும், அதன் பலனாக விரும்புவன எல்லாம் அடைந்து வாழவும் ஆசியளித்திருக்கிறார். மனித உடலை அடைந்த நாம் அனைவருமே ‘போகாத்மா’ - அதாவது உலகில் இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதற்காகவே உடலை எடுத்துள்ளோம். உலகப் பொருட்களும் நமது அனுபவங்களுக்காகவே தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்டு, வளர்க்கப்படுகின்றன. எனவே இயற்கை நமக்குக் கொடுப்பதும், இயற்கைக்கு நாம் நன்றிக்கடனாக உரிய சேவையை அளிப்பதும் ஒன்றுகொன்று ஆதரவாக எப்போதுமே நடக்க வேண்டிய தியாகம் ஆகும். எனவே இங்கே ‘யக்ஞம்’ எனும் சொல் நன்றிக்கடனையும், தியாகத்தையும் குறிக்கிறது. ஒன்றைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். ‘தியாகம்’ என்பது மனிதர்களால் மட்டுமே செய்யக் கூடியது! மற்ற எந்த உயிரினங்களுக்கும் அதற்கான தகுதி கிடையாது. தியாகம் எனும் ஒப்பற்ற உயர்வு நமக்கு மட்டுமே கிடைத்திருப்பதால், அதனை நாம் கடமை எனச் செய்ய வேண்டும்.”

“அய்யா, தியாகம் என்பது மனிதர்களுக்கு இறைவன் இயற்கையிலேயே கொடுத்த வரம் என்றால், அது ஏன் வெளிப்படுவதில்லை?”

“நல்ல கேள்விதான். நன்றிக்கடன் என்பது நாய்களின் இயற்கை. அதனால்தான் நாய் தன் எஜமானரைப் பார்த்தால் உடனே வாலை ஆட்டும். ஒவ்வொரு உயிரினத்துக்கும் அதற்கான இயல்புத் தன்மை உண்டு. அது வெளிப்படும். மனிதர்களாகிய நமக்கு அன்பு, இரக்கம், கருணை, தியாகம் என ஒப்பற்ற இயல்பான குணங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை வெளிப்படையாகத் தெரியாமல் போவதற்கு ‘மனம்’ என்னும் போர்வையும், அதில் விளைந்துள்ள தீக்குணங்களான அழுக்கும்தான் காரணம். ஆனால் எப்போதும் அப்படி அல்ல! திறந்த மனத்தோடு நீங்கள் மற்றவர்களைப் பாருங்கள்! ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் எத்தனை உன்னதமான நற்குணங்களும், தியாகமும் பளிச்சிடுகின்றன எனப் புரியும்.”

“அய்யா, நாம் செய்ய வேண்டிய வேள்விகளாகக் குறிப்பாக எவை எல்லாம் விதிக்கப்பட்டுள்ளன?”

“சாஸ்திரங்கள் இல்லறத்தில் இருப்பவர்களுக்கு, அவர்களுடைய ‘தியாகம்’ எனும் உள்ளொழுக்கத்தை மறவாமல் நினைவுபடுத்துவதற்காக, ‘**பஞ்ச மஹாயக்ஞம்**’ எனும் ஐந்து கடமைகளைத் தினம் செய்துவரக் கட்டளை இடுகிறது. இதெல்லாம் நீங்கள் ஏற்கனவே அறிந்திருக்கக் கூடும். அல்லது இயற்கையாகவே செய்து வந்திருக்கக்கூடும்.”

நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“முதலில் ‘**தேவயக்ஞம்**’ என்பது. இது தினமும் இறைவனை வழிபடுவது. இறைவழிபாடு என்பது நாளைத் தொடங்கும்போதும், முடிக்கும்போதும், நமக்குக் கடமையாக வேண்டும். இறைவழிபாடு ஏதேனும் ஒரு வேண்டுதலாக இருக்கலாம், அல்லது வேண்டுதல் நிறைவேறியதற்கான நன்றிக் கடனாக இருக்கலாம், அல்லது இறைவனை வியந்து போற்றுவதாக இருக்கலாம். எந்த வழியிலும், தினமும் இறைச்சிந்தனை இருக்க வேண்டும்,. இதுவே முதல் கடமை.”

“இரண்டாவது அய்யா?”

“இரண்டாவது, ‘**பிதுர்யக்ஞம்**’. அது நம்மை விட்டுப் பிரிந்த மூதாதையர்களை நினைவு கூர்ந்து அவர்களுக்காகத் தியாகம் செய்தல். நமது உடல் மூதாதையர்கள் நமக்குக் கொடுத்தது அல்லவா! அதற்கு நன்றிக் கடன்பட்டு, அவர்களுக்கான படையல்களைக் கொடுத்தல். மனதளவிலாவது தினமும் அவர்களை நினைப்பது கடமை.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“மூன்றாவது ‘**ரிஷி யக்ஞம்**’ அல்லது ‘**பிரஹ்ம யக்ஞம்**’ எனும் முனிவர்களுக்கும், குருமார்களுக்குமான நன்றிக்கடன். பல பெரியோர்கள் பல தியாகங்களைச் செய்து நமக்காக சாஸ்திரங்களையும், நல்ல நூல்களையும், வழிகாட்டுதலையும் தந்திருக்கிறார்கள்,. அவர்களுக்கு நாம் செலுத்த வேண்டிய நன்றிக்கடன் ‘**ரிஷிரிணம்**’ எனப்படும். அதனை எப்படிச் செய்வது? தினமும் சில நிமிடங்களாவது, அம்மஹான்களைத் தொழுது, அவர்களுடைய நூல்களை, அல்லது வேத மந்திரங்களைப் படிக்கவும், கேட்கவும், பிறகுக்குச் சொல்லவும் செய்வது ஆகும்.”

“நான்காவது அய்யா?”

“அது ‘மனுஷ்ய-யக்ஞம்’ எனப்படும் ‘விருந்தோம்பல்’. மற்ற மனிதர்களுக்கு சேவை செய்தல். நல்ல இதமான வார்த்தை கூறுதல், தேவைக்கேற்ப உதவி செய்தல், விருந்தோம்பல் எனத் தன் குடும்பம் தவிர மற்ற மனிதர்கள் எவருக்காவது ஏதேனும் நலம் செய்தல்.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“ஐந்தாவது ‘பூத யக்ஞம்’ என்பது. இது மற்ற எல்லா உயிரினங்கள், தாவரங்கள் அனைத்துக்கும் சேவை செய்தல். பறவைகளுக்கும், விலங்குகளுக்கும், செடி கொடிகளுக்கும் நீர், உணவு எனத் தினமும் அளித்தல். இவற்றை எல்லாம் தினமும், பலனை எதிர்பார்க்காமல் செய்ய வேண்டும். அது மனதில் கர்மயோகத் தகுதியை வளர்க்கும்.”

தேவான்பா₄வயதானேன தே தேவா பா₄வயந்து வ:|
பரஸ்பரம் பா₄வயந்த: ஸ்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத₂|| 3-11||

“இப்படியான வழியில் (தியாகம் செய்து) தேவர்களை மகிழ்வியுங்கள்! (அதற்கு நன்றிக்கடனாக) தேவர்கள் உங்களைக் காப்பார்கள! இவ்வாறு ஒருவருக்கொருவர் தியாகம் செய்து, உன்னத நிலையை அடையுங்கள். (3.11)”

இஷ்டான்போ₄கா₃ன்ஹி வோ தேவா தா₃ஸ்யந்தே யஜ்ஞபா₄விதா:|
தைர்த்தானப்ரதா₃யைப்₄யோ யோ பு₄ங்க்தே ஸ்தேன ஏவ ஸ:|| 3-12||

“(அப்படி நன்றிக்கடனால் நீங்கள் செய்கின்ற) தியாகத்தில் மகிழும் தேவர்கள், உங்களுடைய விருப்பத்திற்கேற்ற வளத்தினை அருள்வார்கள். (ஆனால் நன்றிக்கடனைச் செலுத்தாமல்) தேவர்கள் அளித்த வளத்தை அனுபவிப்பவர்கள், திருடர்கள் ஆவார்கள். (3.12)”

“பகவான் ‘தர்மம்’ என்பதற்கு மற்றுமொரு விளக்கத்தை அளிக்கிறார். ‘தர்மோ ரக்ஷதி ரக்ஷித:’ - அதாவது ‘காப்பவர்களைக் காப்பது தர்மம்’ என்பது. இயற்கை அளிக்கின்ற எல்லா வளத்துக்கும் இறைவன் அல்லவா காரணம்! எனவே ஒவ்வொருவரும் அவரவர் வசதிக்கு ஏற்ற வகையில் நன்றிக்கடனாகத் தியாகங்களைச் செய்ய வேண்டும். அதனை மிகவும் நேர்மையான மனதோடும், மகிழ்வோடும் செய்ய வேண்டும். பலனை எதிர்பார்க்காமல் செய்யும் அத்தியாகங்களுக்கு, இறைவன் பலனாக நமக்கு நல்ல வாழ்க்கையைக் கொடுப்பார்.”

“சரி அய்யா. இறைவனுக்குப் படைப்பதால், கர்ம யோகம் எப்படி வளருகிறது?”

“பகவான் இப்போது, கர்மயோகத்தில் நாம் பின்பற்ற வேண்டிய நோக்கத்தின் இரண்டாவது விதியினை விளக்குகிறார். இது ‘பிரஸாத புத்தி’ அல்லது இறையருள் என எதையும் ஏற்கின்ற அறிவு. அதாவது வருவது இன்பமானாலும், துன்பமானாலும், அவை எல்லாமே இறைவன் அளித்த பரிசு என ஏற்கின்ற பக்குவம். அந்த உயர்ந்த நோக்கம் நம்மை உயர்த்தும். ஏற்பது நன்மை தரும். எதிர்ப்பது துயரம் தரும்.”

“எல்லாமே நமக்கு இயற்கையில் கிடைப்பதால், நாம் அவற்றை அனுபவிக்கும் வாய்ப்புக்கு நாம் இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும். அதனை பகவான் ‘தானம்’ செய்வதன் மூலம் விளக்குகிறார். நாம் ஈட்டுவதெல்லாம் இயற்கை அளித்த வளத்தில் இருந்துதான். எனவே அதில் ஒரு பகுதியையாவது தானமாகக் கொடுத்து நமது நன்றிக்கடனைச் செலுத்த வேண்டும். வளத்தைக் கொடுத்த தேவர்களுக்குப் படைத்து, மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து அனுபவிப்பதே பண்பு. அப்படிச் செய்யாமல், தானும் தன் சுற்றமும் மட்டுமே அனுபவிப்பவர் திருடர்களாக ஆகிறார்கள். தானம் அளித்துப் பிறருடன் பகிர்ந்து வாழ்பவர்களுடைய செயல்கள் கர்ம யோகம் ஆவதால், அவர்கள் பந்தப்படுவதில்லை. அதுதானே விடுதலைக்கான வழி!”

யஜ்ஞஸிஷ்டாஸின: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை: |
புஞ்ஜதே தே த்வகம் பாபா யே பசந்த்யாத்மகாரணாத் || 3-13||

“தானம் அளித்து மிச்சமிருக்கும் வளத்தினையே தமக்குப் பயன்படுத்துபவர்கள், மாண்புடையவர்கள். அவர்கள் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுதலை அடைகிறார்கள். ஆனால் தமக்காக மட்டுமே சமைப்பவர்கள் (அதாவது தியாகமும், தானமும் செய்யாதவர்கள்) பாவிகள் ஆகிறார்கள். (3.13)”

“பஞ்ச மஹாயக்ளும் மற்றும் தானம் முதலியனவற்றை விடாமல் செய்து வரும் இல்லறவாசிகள் புனிதம் அடைந்து, எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள். ஆனால் சுய நலத்துடன் தியாகமோ, தானமோ செய்யாமல் வாழ்பவர்கள் பாவம் செய்தவர்களாகிறார்கள். அதனால் விடுதலைக்கான வேட்கையோ, அதனை அறியும் அறிவோ இல்லாமல் மேன்மேலும் சம்ஸாரத் துயரில் முழுகுகிறார்கள்.”

“அய்யா, பாவத்திலிருந்து விடுதலை எனப் பகவான் எதைச் சொல்கிறார்? நல்லவராக இல்லறத்தில் இருப்பவர் எப்படி எந்தப் பாவத்தைச் செய்கிறார்?”

“நம்மை அறியாமல் நாம் பல இடர்களைப் பல உயிர்களுக்குச் செய்துவிடும் கட்டாயம் இருக்கிறது. சிறு பூச்சிகளை நாம் கால்கள் அறியாமல் மிதித்துக் கொன்றுவிடலாம். அறிந்தே நாம் ‘கொசு’ முதலிய நுண்ணுயிர்களைக்

கொல்கிறோம். அல்லது கொடிய விஷ ஜந்துக்களைக் கொல்கிறோம். அது அவசியமான செயலாய் இருப்பினும், அவற்றாலும் பாவம் விளைகிறது. மனு தர்மத்தில், மனிதர்கள் பொதுவாகச் செய்யும் அரைத்தல், இடித்தல், உலர்த்தல், காய்ச்சல், வறுத்தல் எனும் செயல்களில் பல நுண் உயிர்களும் அழியக்கூடும் எனக் காட்டப்பட்டது. பகவான் கர்ம யோகம் செய்வதால், அப்படியான சிறு பாவச் செயல்களிலிருந்தும் விடுதலை கிடைக்கிறது என உறுதி கொடுக்கிறார். இயற்கையோடு இயைந்து தியாக வாழ்க்கை வாழ்வதால், உலகச்சக்கரம் நல்வழியில் பயணிக்கிறது.”

அன்னாத்த₃ப₄வந்தி பூதானி பர்ஜன்யாதன்னஸம்ப₄வ: |
யஜ்ஞாத்த₃ப₄வதி பர்ஜன்யோ யஜ்ஞ: கர்மஸமுத்த₃ப₄வ: || 3-14 ||

“உயிர்கள் உணவில் உருவாகின்றன. உணவு மழையால் விளைகிறது. மழை தியாகங்களினால் விளைகிறது. தியாகங்களோ செயல்களினால் விளைகிறது. (3.14)”

கர்ம ப்₃ரஹ்மோத்த₃ப₄வம் வித்தி₄ ப்₃ரஹ்மாஷ்ரஸமுத்த₃ப₄வம் |
தஸ்மாத்தஸர்வக₃தம் ப்₃ரஹ்ம நித்யம் யஜ்ஞே ப்ரதிஷ்டி₂தம் || 3-15 ||

செயல்களோ வேதங்களின் விதிகளால் விளைகிறது, வேதங்கள் அழியாத பரம்பொருளிடம் விளைகிறது. எனவே பரம்பொருள் தியாகத்திலேயே நிலைபெற்றிருக்கிறது. (3.15)”

“அய்யா, எனக்கு விளங்கவில்லை. பகவான் உலகில் ஒவ்வொன்றுக்கும் இடையே இருக்கும் தொடர்பினைச் சொல்கிறாரா?”

“பகவான் கர்மயோகத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் கடமையைத் தியாக நோக்கத்தில் செய்ய வேண்டிய இன்றியமையாத தன்மையை பற்றிக் கூறுகிறார். அந்த வழியில்தான் படைப்புக்கள் நடந்துள்ளன. பிரம்மதேவரின் தியாகத்தில்தான் உலகமும் உயிர்களும் தோன்றின. ‘அன்னம்’ என்றால் உணவு. அதுதான் எல்லா உடல்களுக்கும் உயிர்களுக்கும் விளைநிலம். உணவால் பிறந்து, உணவால் வளர்ந்து, உணவால் அழிந்து, மீண்டும் உணவாக நாம் ஆகிவிடுகிறோம் அல்லவா? உணவோ நீரால் விளைவது. நீர் என்பது மழை. மழை வருவதற்குக் கடல் தியாகம் செய்கிறது. அதற்கு மனிதர்கள் செய்யும் வேள்விகளும் காரணம்.”

“அய்யா மழை இயற்கை நிகழ்ச்சி அல்லவா? நாம் எப்படி நமது தியாகங்களால், மழையைப் பெற முடியும்?”

“மழை இயற்கையின் வரம்தான். அது தக்க நேரத்தில் மட்டும், தக்க அளவில்,

தக்க இடங்களில் பொழிய வேண்டும். இல்லை என்றால், அதனால் துயரம்தான். எனவே இயற்கையின் சக்தியான தேவர்களுக்கு நாம் வேண்டுகோள் வைக்க வேண்டும். வேதங்கள் சொல்வது என்னவென்றால், எங்கே தியாகமும், அன்பும் இருக்கிறதோ, அந்த நிலத்தைத் தேவர்கள் காத்து வளமுடன் வளர்ப்பார்கள். இதை ஒரு காட்சியாக ‘பிரஹ்தாரண்ய உபநிஷத்’ காட்டுவது சிறப்பு.”

“அது என்ன அய்யா?”

“பிரம்மதேவர் உலகைப் படைக்கும்போது, படைத்த உயிரினங்களுக்கு ‘த’ எனும் ஒலியைக் கொடுத்தார். அது எல்லா உயிரினங்களும் தமக்கான ‘தர்மம்’ எது என உணர்ந்து வாழவேண்டும் என்பதற்காக.’ பேராசையால் எதையும் தங்களுக்காகவே வைத்துக் கொள்ளும் குணம் மனிதர்களுக்கு இருப்பதால், மனிதர்கள் பிரம்ம தேவர் அளித்த ‘த’ என்பதற்குத் ‘தா_னம்’ எனும் பண்பாக உணர்ந்து அதனைத் தமது தர்மமாகக் கொண்டனர். எப்போதும் இன்பத்தில் வாழும் தேவர்கள், பிரம்ம தேவர் அளித்த ‘த’ என்பதைத் ‘த_மனா’ அல்லது ‘தன்புலன் அடக்கம்’ எனும் கட்டுப்பாட்டைத் தர்மமாகக் கொண்டார்கள். கொடுமை செய்யும் குணம் கொண்ட அரக்கர்களோ, ‘த’ என்பதைத் ‘த_யை’ அல்லது கருணை என்பதே தாம் கொள்ள வேண்டிய தருமமாகக் கொண்டார்கள். அதனால்தான் மழையைத் தரும் மேகங்கள் ‘த த த’ என இடித்து ஒலிக்கின்றன. அதன்மூலம் நமக்கு அறம், கட்டுப்பாடு, கருணை முதலான தர்மங்களை நினைவு படுத்தப்படுகின்றன.”

“அருமை அய்யா! நமது தியாகங்கள் எப்படிச் சரியான நேரத்தில் மழையைத் தரும்?”

“நாம் அதற்கு வேத வாக்கான பகவானின் சொற்களையே உறுதியாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். தேவர்களுக்கு நாம் அளிக்கும் நன்றிக்கடனுக்குத் தேவர்களும் நன்றியுடன் வளம் அளிப்பார்கள் எனப் பகவான் ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டார், ஒரு உழவன் மழை இல்லாத போதும், தியாக உணர்வுடன், கலப்பையை மண்ணில் ஊன்றி உழுவதற்கு ஆரம்பிக்கும்போது, அவனது உழைப்பைக் கண்ட வண்ண மயில்கள் கூவுகின்றன. அந்தக் கூவலில் குளிர்ந்த கருமேகங்கள் ஈர்க்கப்பட்டு, தேவர்கள் தலைவனான இந்திரனின் ஆணையின்படி மழையினைக் கொட்டுகின்றன. இப்படியும் ஒரு அற்புதமான கவிதை, தியாகத்தின் சிறப்பைச் சொல்கிறது. அதனால்தான் அறம், கட்டுப்பாடு, கருணை எனும் தியாகம் இங்கே கர்மயோகத்தின் பண்பாகக் காட்டப்பட்டன.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“பகவான் ‘பிரஹ்மா’ எனும் சொல்லால் இங்கே காட்டுவது ‘வேதம்’ ஆகும். வேதம் அழியாத பரம்பொருளிடம் விளைகிறது. இப்படித் தொடர் சங்கிலியான

தியாகம்தான் உலகமெனும் சக்கரம் தர்மப்படி உருள்வதற்குக் காரணம்.”

“அய்யா, வேதங்கள் முனிவர்கள் கொடுத்தது அல்லவா?”

“வேதங்கள் பரம்பொருளில் விளைந்து எங்கும் விரிந்து, முனிவர்களால் உணர்ந்து ஒதப்பட்டன. முனிவர் என்பவர் முனிந்து அறிபவர். அவர்கள் ‘ரிஷி’ அதாவது ‘பார்ப்பவர்’ ஆவார். அவர்கள் இருப்பதைப் பார்த்து அறிந்து அதனை எல்லோருக்கும் அளிப்பவர்கள். அவர்கள் உருவாக்கியதல்ல வேதம், அவர்களது உணர்வு ஆக்கியது வேதம். புரிகிறதா? அறிவியலும் அப்படித்தானே! புவிசுர்ப்பு விசை என்பதை விஞ்ஞானியான நீயுட்டன் படைத்தாரா! இல்லையே! அது அறிவாக இருக்கிறது என்பதைக் கண்டுபிடித்து, அதை அறியாத நமது அறிவின்மை எனும் மூடியைக் களைந்தார். எப்படி மூச்சுக்காற்று நமது முயற்சி இல்லாமலே வருகிறதோ, அப்படிப் பரம்பொருளின் மூச்சாக வெளிப்பட்டது வேதம். அதனால் அது ‘அபௌருஷேயா’ - அதாவது ‘மனிதர்களால் ஆக்கப்படாதது’ எனப் புகழ்பெற்றது. இறைவனது வாக்கு வேதம் என்பதால், நாம் அதில் சிறிதளவும் ஐயம் கொள்ளாமல் ஏற்பது சிறப்பு. வேதங்களே நமது அறிவுக்கு ஆசானாக, கருவியாக இருக்க வேண்டும்.”

“அய்யா, அப்படி ஒரு தியாக வாழ்க்கையை ஒருவர் வாழவிட்டால் என்ன ஆகும்?”

ஏவம் ப்ரவர்திதம் சக்ரம் நானுவர்தயதீஹ ய: |
அகா₄யுரிந்த்₃ரியாராமோ மோக₄ம் பார்த₂ ஸ ஜீவதி || 3-16 ||

“(அப்படித் தர்மம் எனும்) சக்கரத்தின் பாதையைப் பின்பற்றாதவர் எவரோ, அவருடைய வாழ்க்கை பாவம் மிகுந்ததாக, புலன்களின் உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டதாக, பயனின்றிக் கரையும். (3.16)”

“பகவான் ‘சக்கரம்’ எனும் சொல்லினால், தியாகத்தினால் ஒன்றுக்கொன்று சார்புடையதாக விளங்கும் உலகத்தினைக் குறிக்கின்றார். அது தர்ம வழியினே பயணிக்க வேண்டும் என்றால், நாம் ஒவ்வொருவரும் நமக்கான கடமைகளைத் தியாகத்தின் அடிப்படையிலேயே செய்ய வேண்டும். எனவே கர்மயோகம் என்பது நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பாதை ஆகிறது. அதனைக் கைக்கொள்ளவில்லை என்றால், ஒருவருடைய வாழ்க்கை சீரழிந்து விடும், அதற்கு, அவர்களுடைய புலனடக்கம் இல்லாத தன்மையும் காரணமாகிவிடும். செய்கின்ற செயல்கள் பாவத்தில் சேர்த்துவிடும். பகவான் ‘மோக₃ம்’ எனும் சொல்லினால் ‘பயன்ற தன்மை’ எனும் பொருளைத் தருகிறார். ‘மோஹம்’ எனும் சொல், ‘குழப்பம்’ எனும் பொருளைத் தருவது. புலனடக்கம் இல்லாதவருக்கு ஆசையால் துயரமும், அறிவில் ‘மோஹமும்’ வரும். அதனால் வாழ்க்கை ‘மோக₃ம்’ - பயனற்றதாகிவிடும்.”

“புரிகிறது அய்யா.”

“இவ்வாறு பகவான் கர்மயோகம் பற்றிய பாடத்தை முடிக்கிறார். உங்களுக்கு இது விளங்கியதா! புரிந்திருக்க வேண்டும்” - அய்யாவின் குரலில் ஆசிரியக் களை கட்டியிருந்தது.

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் அய்யா! கர்ம யோகம் என்பது ஒருவருக்கான சரியான செயலைச் சரியான நோக்கத்துடன் செய்வது, சரியா?”

“சரி, ‘சரியான செயல்’ என்றால்?”

“சரியான செயல் என்பது ஒருவரின் ‘ஸ்வதர்மா’ எனும் தன்னொழுக்கத்தின்படி விதிக்கப்பட்டது. அவைகள் வேதங்களினால் ‘தவிர்க்கப்பட வேண்டிய கர்மங்களாக இருக்கக் கூடாது.’

“சரியான நோக்கம் என்றால்?”

“செயலைச் செய்வதற்கு முன், நான் அச்செயலையும் அதனைச் செய்யும் விதத்தையும் நன்றாக ஆராய்ந்து, அவை தர்மப்படி உள்ளனவா எனப் பார்க்க வேண்டும்.” - தயங்கிச் சொன்னேன்.

“பிறகு?”

“அதனை முழுமையான மனதோடு, நிறைவாகவும் முழுமையாகவும் செய்ய வேண்டும். செய்வதை ‘ஈஸ்வரார்ப்பணம்’ என ‘இறைப்பணி’ எனக் கருதிச் செய்ய வேண்டும்.”

“பிறகு?”

“அவ்வளவுதான்! செயலை, ஒரு கடனைக் கடைசித் தவணையில் தீர்க்கும் செயலாகச் செய்வதால், செய்து முடிப்பதிலேயே திருப்தி கிடைத்துவிடுகிறது. அதற்குப்பிறகு என்ன விளைவு, என்ன பலன் என்பதில் எதிர்பார்ப்போ ஆசையோ இருக்காது. இருக்கக் கூடாது.”

“அப்படியானால், அதனால் வரும் பின்விளைவுகளை எப்படி ஏற்க வேண்டும்?”

“அவற்றை ‘ஈஸ்வரப்ரஸாதம்’ என, இறைவனின் பரிசு என ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.”

“அதன் பொருள் புரிகிறதா?”

“ஆம் அய்யா! அர்ச்சுனர் அம்பினை விடும்போது, அது விடுவிக்கப்பட்ட கணத்திலேயே அர்ச்சுனரின் செயல் முடிந்துவிட்டது. அதற்குப் பிறகு, அந்த அம்பு எப்படிக்காற்றில் திசை மாறி, விசை மாறி எங்கு சென்று முடிகிறது என்பது அவரது கையில் இல்லை. எனவே விளைவைத் தனது செயலினால் மட்டுமே விளைந்த பயனாக அர்ச்சுனர் உரிமை கொண்டாட முடியாது. அப்படித்தான் நாம் செய்கின்ற எல்லாச் செயல்களும். நம்முடைய உரிமை எல்லாம் நம் கடமையைச் செய்வதோடு முடிந்து விடுகிறது. அதற்கப்புறம் அதன் விளைவு இறைவனால் நடத்தப்படுகிறது. எனவேதான் விளைவினை இறைவன் பரிசு என ஏற்பதில் நியதி இருக்கிறது. சரியா அய்யா?”

“சரி! அப்படியான ஏற்புடமை உங்களுக்கு வேண்டும் என்றால், பலனில் பற்றின்மை இருக்க வேண்டும். அதற்கு நீங்கள் உறுதி கொள்கிறீர்களா?”

“நான் முயல்கிறேன் அய்யா. நான் இன்னும் வெகு தொலைவு பயணிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆசைகள்தான் இன்னும் என்னைச் செயலில் ஈர்க்கின்றன. ஆனால் நான் இப்போது, அத்தகைய ‘சகாம-கர்மா’க்களையும் படிப்படியாகக் குறைத்து எல்லாச் செயல்களையும் ‘நிஷ்காம-கர்மா’ எனச் செய்ய முடியும் என அறிகிறேன். அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்வேன்.”

“அந்த உறுதியை விடாமல் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். ஏனென்றால் அதுதான் முக்திக்கு வித்து. பகவான் இனி ‘முக்தி’ அல்லது ‘மோக்ஷம்’ பற்றித்தான் பேசப்போகிறார்.”

“அய்யா, கடமையைப் பற்றிப் பேசுகின்ற பகவான் ஏன் இப்போது மோக்ஷம் பற்றிப் பேசப் போகிறார்?”

“ஏனென்றால் விடுதலை கிடைக்கும்வரை நாம் கர்மயோகத்தைத் தொடர்ந்து செய்தாக வேண்டும் எனப் பகவான் நமக்குத் தெரிவிக்கத்தான் ஆரம்பமான கர்ம யோகத்திற்கு முடிவானது மோக்ஷம் எனக் கூறுகிறார். ஞாபகத்தில் வையுங்கள். கர்ம யோகம் என்பது முடிவல்ல, முக்கியமான ஆரம்பம். மோக்ஷம் தருவது உண்மை அறிவு. அந்த அறிவினைப் பெறுவதற்கும், உணர்வதற்கும் நம்மைத் தயார் செய்துகொள்ளும் பயிற்சியே கர்மயோகம்.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“கர்ம யோகத்தைச் செய்து அதன் பயனாக விடுதலை அடைந்த ஞானியைப் பற்றிய விளக்கத்தை அளித்து, கர்ம யோகத்தின் பெருமையைப் பகவான் இனி வலியுறுத்தப் போகிறார்.

§ ஆத்ம ஞானியின் ஒழுக்கம்

யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாதா₃த்மத்ருப்தஸ்ச மானவ:|

ஆத்மன்யேவ ச ஸந்துஷ்டஸ்தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே|| 3-17||

“எவர் ஆத்ம ஞானம் ஒன்றிலேயே இன்பம் காண்பாரோ, ஆத்ம ஞானத்திலேயே முழுமை கொள்வாரோ, மேலும் ஆத்ம ஞானத்தில் மட்டுமே நிறைவை அடைவாரோ அவருக்கு, இனிமேல், ‘செயல்’ எனச் செய்ய வேண்டியது எதுவும் இல்லை (3.17)”

“அய்யா பகவான் இன்பம், முழுமை, நிறைவு எனும் சொற்களால் ஒரு கருத்தையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறாரோ?”

“நல்ல கேள்வி. பகவான் ஆத்ம ஞானியின் மனதினை விவைக்கிறார். ‘ரதி:’ என்றால் ‘பொருளில் சுகம் அனுபவிப்பது’. அது ‘போகசுகம்’, ‘விஷயசுகம்’ - அதாவது ‘பொருளின்பம்’. ஆத்ம ஞானத்தை விழையும் கர்மயோகிக்கு ஆத்ம ஞானம் ஒன்றினாலேயே ‘பொருட்சுகமும்’ கிடைத்துவிடுகிறது என்பதால், அவருக்கு வெளிப் பொருட்களில் இன்பம் இல்லை. பற்றின்மை பற்றிக் கொண்டது. ஆத்மா அனுபவப் பொருள் அல்ல எனும் பேருணர்வில் அவர் நிலைக்கும்வரை, ஆத்ம ஞானத்திலேயே ‘பொருளின்பம்’ காண்பது சிறப்பு. அதனால் அவருக்கு, அவருள்ளேயே முழுமையும் மகிழ்ச்சியும் இருக்கிறது. தம்முள்ளேயே மகிழ்ச்சி இருந்தால்தான் எவருக்கும் மற்றவரிடத்தில் அன்பும், மகிழ்ச்சியும் காட்ட முடியும். அதனால்தான் ஆத்ம ஞானத்தில் இன்பம் காணும் கர்மயோகிக்கு எவரிடத்தும் அன்பும் மகிழ்ச்சியும் இருக்கிறது.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.”

“மேலும் கர்மயோகி வெளி விஷயங்களினால் பாதிப்பு அடைவதில்லை. அதனால் யாரிடமும், எதிலும் குறைகள் காண்பது இல்லை. அதனால் அவருக்கு ‘சந்துஷ்டி’ எனும் முழுமை கிடைக்கிறது.. இப்படி இன்பம், முழுமை, நிறைவு என இருப்பதே ‘ஆத்ம ஆனந்தம்’ ஆகும்.”

நைவ தஸ்ய க்ருதேனார்தோ₂ நாக்ருதேனேஹ கஸ்சன|

ந சாஸ்ய ஸர்வபூ₄தேஷா கஸ்சித₃ர்த₂வ்யபாஸ்ய:|| 3-18||

“அத்தகைய ஞானிக்கு, இந்த உலகில் எதையேனும் செய்வதாலோ, அல்லது செய்யாமல் விடுவதாலோ ஆவது ஒன்றுமில்லை; அவருக்கு எதற்காகவும் எவரிடத்தும் எவ்வித எதிர்பார்ப்பும் (சார்பும்) இல்லை. (3.18)”

“ஓர் பெரிய அறிவு இங்கே புகட்டப்பட்டது. ஆத்ம ஞானி சுதந்திரமானவர். எதையாவது செய்வதாலோ, அல்லது செய்யாமற் போவதாலோ, அவருக்கு எவ்விதப் பயனும் இல்லை. பற்றும் இல்லை. எவரிடத்தும் எதனிடத்தும் அவருக்கு எதிர்ப்பார்ப்புக்கள் எதுவும் இல்லை. அதனால் அவருக்கு மறுக்க வேண்டியது என எதுவுமில்லை. அதனால் துயரம் இல்லை.”

“ஏன் அவர்களுக்குச் செயல் இல்லை? அவர்கள் உலகில் வாழ்வதற்காகவாவது செயல் செய்ய வேண்டாமா?”

“அவர்களுக்குத் தெரியும். ‘**பிராரப்த கர்மம்**’ என்பது இருக்கும்வரை, உலகில் உடலுடன் வாழவேண்டியது உறுதியாகிறது. அதனால், எப்படியேனும் உடலுக்கான தேவைகளை அந்தப் பிராரப்த கர்மமே நிறைவேற்றி வைத்துவிடும். எனவே ‘**யோகக்ஷேமம்**’ என அடிப்படைத் தேவைக்காகச் சம்பாதிப்பதும் சேமிப்பதுமான ‘**அர்த்த-புருஷார்த்தம்**’ கூட அவருக்கு இல்லை. வெளியின்பங்களில் ஈர்ப்பு இல்லாததால், அவருடைய ‘**காம புருஷார்த்தமும்**’ கரைந்து விட்டது.”

“அய்யா, அப்படியானால் ஆத்ம ஞானிக்குக் கடமைகள் எதுவும் இல்லையா?”

தஸ்மாத்ஸக்த: ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர|
அஸக்தோ ஹ்யாசரன்கர்ம பரமாப்னோதி பூருஷ: || 3-19 ||

“ஆகையால், பற்றின்மையுடன். எதனைச் செய்வது கடமையோ அதனைச் செய்யுங்கள்! ஏனென்றால், பற்றின்மையுடன் செயலைச் செய்வதால், மனிதர் உயர்ந்த நிலையை அடைகிறார். (3.19)”

“பகவான் அர்ச்சுனரிடம் பற்றின்மையுடன் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்வதால் உயர்ந்த நிலையை அடைவாய் எனச் சொன்னதன் காரணம், அர்ச்சுனர் ஆத்ம ஞானத்தை உணரும்வரைத் தனக்கான கடமைகளைக் கர்ம யோகமாகத் தொடர்ந்து செய்து வரவேண்டும் என்பதுதான். அதுதான் எல்லோருக்குமான பாடம்.. நீங்கள் கேட்டீர்கள், ஆத்மஞானிக்குச் செயல் இல்லையா என்று? அவருக்கு இனிச் செயலாற்ற என்ன இருக்கிறது! அவருடைய அர்த்த-காம புருஷார்த்தங்கள் நிறைவேறிவிட்டன. தர்மப்படி வாழ்ந்து, பிறகு வீடு பேறு எனும் முக்தியை அடைய வேண்டும். எனவே பிராரப்த கர்மம் முடியும்வரை இவ்வுலகில் அவர் அறவழிகாட்டி வாழ்ந்து வருவார். எது தர்மமோ அதனை அவர் செயலாக்க உரிமை உடையவராக இருந்து, அதன்படி செய்து, ‘**ஜகத்-சகர்**’ எனும் உலகச்சக்கரம் ஒன்றொயொன்று தியாகத்தால் சார்ந்து ஒழுக வழிகாட்டியாக விளங்குவார். அவர் ‘**ஜீவன் முக்தர்**’ என இவ்வுலகில் இருக்கும்போதே விடுதலை பெற்றவராகிறார்.”

“அதாவது விடுதலை அடைந்தாலும், அவர் உலகில் செயலாற்றுவார், இல்லையா?”

“ஆம்! ஜீவன் முக்தர் சுதந்திரமாக இருந்து, செயலாலும், செயலின்மையாலும் தர்மத்தை உலகுக்குக் காட்டுவார். அப்படிப்பட்ட பெரியோர்கள் நம்மிடையே இருந்திருக்கிறார்கள்! இப்போதும் இருக்கிறார்கள்! எளிமையான வாழ்வும், அமைதியும் கொண்டு, தம்மை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் எத்தனையோ ஜீவன் முக்தர்கள் நம்மிடையே இருக்கிறார்கள்.”

கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்தி₃மாஸ்தி₂தா ஜனகாத்ய: |
லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பஸ்யன்கர்துமர்ஹஸி || 3-20 ||

“தமக்கான செயலைக் கர்ம யோகமாகச் செய்துகொண்டேதான், உண்மையில், அரசர் ஜனகர் மற்றும் பலரும் உயர்வான நிலையை அடைந்தனர். நீங்களும் உங்களுக்கான கடமைகளைச் செய்து, மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாக இருங்கள். (3.20)”

யத்யதா₃சரதி ஸ்ரேஷ்ட₂ஸ்தத்ததே₃வேதரோ ஜன: |
ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்தத₃னுவர்ததே || 3-21 ||

“உயர்ந்தோர் செய்கின்ற செயலையே பொதுமக்கள் பின்பற்றுவர். உயர்ந்தோர் தமது செயலால் நிலைநாட்டிய தரத்தையே, உலகமும் குறிக்கோளாகப் பின்பற்றும். (3.20)”

“ஜனகர் என்ற பேரரசர், அவரைப் போன்ற பலர், தங்களுடைய ஸ்வதர்மத்தை ஓட்டி வாழ்ந்து கர்ம யோகத்தினாலாயே பெரும் நிலையை அடைந்தார்கள். இதனைச் சுட்டிக் காட்டிப் பகவான் அர்ச்சுனரையும் கடமையைச் செய்யச் சொல்கிறார். புகழும் பெருமையும் மிக்கவர்கள் செயலை மற்றவர்கள் பாடமாகப் பார்த்து, அதனைப் பின்பற்றுகிறார்கள். உயர்ந்தோர் அப்படிச் செய்துகாட்டிய தரத்தையே உலகமும் உயர்வாகப் பார்க்கிறது. ஆத்ம ஞானம் அடைந்தவர்கள், அவ்வாறு தமது செயலைச் செய்வதால், தன்னொழுக்கத்தில் இருந்து நழுவாமலும், மற்றவர்களுக்கு அடையாளமாகவும் இருக்கிறார்கள்.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“ஆத்ம ஞானிகள் மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக வாழ்ந்து காட்டுகிறார்கள் எனும் கருத்தைப் பகவான் தருகிறார். ஞானிகளது வாழ்க்கைப் பாதை மற்றவர்களுக்கும், உலகத்துக்கும் பாடமாக இருக்கிறது. ‘இராமாயணம்’ என்பது இராமனின் வாழ்க்கைப் பாதை எனப் பொருள் தருவது. ஆத்ம ஞானத்துடன், கர்மயோகியாக வாழ்ந்து காட்டிய ஸ்ரீ ராமனின் பாதை நமக்கும் உலகத்துக்கும்

பெரும் பாடம் அல்லவா? இதில் உங்களுக்கு ஒரு சந்தேகமும் இருக்காது என்று நினைக்கிறேன்.”

“ஆம் அய்யா! ஆனால் இக்காலத்தில் எதிலாவது ஒருவர் புகழை அடைந்தால் அவரையே உதாரணமாகக் கொள்கிறார்கள். அது கொடுமை. சொல்லாலும், எண்ணத்தாலும், செயலாலும் தர்மப்படி வாழ்பவர்களே நமக்கு முன்னோடிகளாக இருக்க வேண்டும்.”

“ஆம். இதை எல்லாம் சொன்ன பகவான், ஒருவேளை அர்ச்சுனர் தான் ஏற்கனவே ஞானம் பெற்றுவிட்டதாகக் கருதி, கடமையைச் செய்யாமல் விட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காகவும், பகவான் ஜனகர் முதலான உதாரணங்களைச் சொன்னார். இப்போது தன்னையே ஒரு உதாரணமாகக் காட்டுகிறார்.”

ந மே பார்த்தாஸ்தி கர்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சன |
நானவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த ஏவ ச கர்மணி || 3-22 ||

“ஓ பார்த்தா! எனக்கு முவ்வுலகிலும் சாதிக்க வேண்டியது என எதுவுமில்லை, அடையாமற்போனதை அடையவேண்டும் எனவும் எதுவும் இல்லை. இருப்பினும் நான் செயலில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். (3.22)”

“யோசித்துப் பாருங்கள். பகவான் இப்போது அர்ச்சுனரின் தேரோட்டி! ஏன்? எதற்காக அவர் அந்த வேலையைச் செய்ய வேண்டும்! தர்மத்திற்காக ஞானிகள் எதைச் செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்தாக வேண்டும். இல்லறத்தில் இருப்பவரும், அரசராக இருப்பவருமான பகவான், தன்னுடைய ஸ்வதர்மம் எதுவோ அதனைச் செய்கிறார். கர்ம யோகியாக அர்ச்சுனரின் கண்முன்னே வாழ்ந்து காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.”

யதிஃ ஹ்யஹம் ந வர்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரிதி:
மம வர்த்மானுவர்தந்தே மனுஷ்யா: பார்த, ஸர்வஸ: || 3-23 ||

“ஏனென்றால், அப்படி யான் என் கடமையை ஓய்வில்லாமற் செய்யாமற் போனால், ஓ பார்த்தா, மற்றவர்களும் எல்லா விஷயங்களிலும், என்னுடைய பாதையைப் பின்பற்றுவார்கள்! (3.23)”

“சமுதாயத்தில் பெரும் பங்கினை வகிப்பவர்கள் - தலைவர்களாக, புகழ் பெற்றவர்களாக, பெரும் பொறுப்பில் இருப்பவர்களாக, மற்றவர்களால் மதிக்கப்படுபவர்களாக இருப்பவர்கள் - சரியானபடி வாழ்ந்து காட்டவேண்டும்! பலரும் அவர்களுடைய வாழ்க்கைப் பாதையைப் பின்பற்றுவற்றுவதால்,

உயர்ந்தோர்களுக்கு உலகில் பொறுப்பு அதிகமாகவே இருக்கிறது.”

“அய்யா, அவர்கள் அந்த பொறுப்பில் தவறினால் ஏற்படும் விளைவு?”

உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேதஹம் |
ஸங்கரஸ்ய ச கர்தா ஸ்யாமுபஹன்யாமிமா: ப்ரஜா: || 3-24 ||

“யான் செயல் செய்யாமற் போனால் இந்த உலகங்கள் எல்லாம் அழிந்துவிடும். யானே சாதிக்குழப்பத்துக்கும் மனிதர்களின் அழிவுக்கும் காரணமாகிவிடுவேன். (3.24)”

“பகவான் தன்னுடைய செயலைச் செய்யவில்லை என்றால், அதாவது தர்மம் தவறினால், அவரைப் பின்பற்றும் அனைவரும், அனைத்துச் செயலிலும் அதேபோல் தர்மத்தை இழப்பர்; அதனால் எல்லா வகையிலும் உலகம் அழியும். எனவே மற்றோர் வாழ்வில் ஆளுமை செலுத்தும் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்கள், மேலும் அதிகக் கவனத்துடன் தங்கள் கடமையைத் தவறாமல் நல்லறிவுடன் செய்து வழிகாட்ட வேண்டிய பொறுப்புடன் இருக்கிறார்கள். அறியாமையால் மனிதர்கள் செயலாற்றினால், அவர்கள் மேலும் துயரத்தைத்தான் அடைவார்கள்.”

ஸக்தா: கர்மண்யவித்3வாம்ஸோ யதா2 குர்வந்தி பா4ரத |
குர்யாத்3வித்3வாம்ஸ்ததா2ஸக்தஸ்சிகீர்ஷார்லோகஸங்க்3ரஹம் || 3-25 ||

“அறியாமையால் மனிதர்கள் ஆசையால் உந்தப்பட்டுச் செயலைச் செய்கிறார்கள். (வழிகாட்டுபவராக) ஓ பரதா (அர்ச்சுனா), அறிவுடன் பற்றின்மையுடன், உலக நலனுக்காகக் கடமையை ஆற்றுக! (3.25)”

“செயலில் ஆர்வமும், செய்து முடிக்க வேண்டும் என்பதில் உள்ள தீவிரமும் அறியாமை கொண்டவருக்கும், ஞானிக்கும் ஒன்றாகவே இருக்கலாம். ஆனால் ஞானி பற்றின்மையால், உலக நன்மைக்காகச் செய்கின்ற செயல்கள் கர்மயோகம் ஆகின்றன. ஆனால் அறியாமை கொண்டவரின் செயல், ஆசையால் தூண்டப்பட்டு, பற்றினால் பூசப்பட்டு, சுயநலத்துக்காகச் செய்யப்படுகிறது. எனவே அறியாதவர் பந்தப்படுகிறார். அறிந்தோர் பந்தப்படுவதில்லை”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“முக்கியக் கருத்து என்ன? பொதுநலம் என்பதே கருமயோகத்தின் பயன். அறிவுடையோர் தம்முடைய செயல்களை எல்லாம் பொதுநலத்தைக் கருதியே செய்தல் அவசியம் என்பது இங்கே பாடம்.”

“அய்யா, இந்த உயர்ந்த அறிவினை உடையவர், அறியாமையால் செயல் செய்பவரைத் தடுத்து அவருக்கு அறிவினைக் கொடுக்கலாம் அல்லவா?”

“பகவான் சொல்வதைக் கேட்போம்.”

ந பு₃த்₃தி₄பே₄த₃ம் ஜனயேதஜ்ஞானாம் கர்மஸங்கி₃னாம் |
ஜோஷயேத்ஸர்வகர்மாணி வித்₃வான்யுக்த: ஸமாசரன் || 3-26 ||

“அறிவுடையவர் எவரும், அறியாமையால் செயல்களைச் செய்பவரிடத்தில் சென்று, அவர்கள் மனதிலும் (செயலைப் பற்றிய) தளர்வினை ஏற்படுத்தும் கருத்துக்களைக் கூறக் கூடாது. மாறாக, அவரவர் செய்யும் செயல்களை எல்லாம், முழுமையாகப் பற்றுடனாவது அவர்கள் செய்து முடிக்க உதவட்டும். (3.26)”

“பகவான் உங்கள் கேள்விக்கும் பதில் தந்து விட்டார். இதில் என்ன ஒரு ஆழமான பொருள் இருக்கிறது பாருங்கள்! அறிவுடையவர்கள் தங்களுடைய அதிகமான உற்சாகத்தால் தூண்டப்பட்டு, மற்றவர்களுக்கு அறிவுரை செய்வதும், அதிலும் அறியாமையால் செயல் செய்பவர் மனதில் சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்தி, அவர் செய்வதையும் செய்ய விடாமல் செய்வதும் தவறு. ‘பயனைத் துறந்து செயல் செய்’ எனச் சொல்லி, அதைப் புரிந்து கொள்ளாமல், அவர்கள் தங்கள் செயலையே செய்யாமற் போனால் அது பயன் அளிக்காது. மாறாக, அறியாமையாலாவது, செயலை எல்லாம் ஒருவர் ஆசையுடன் முழுமையாகச் செய்யட்டும். அவருக்குக் கர்மயோகம் படிப்படியாகப் புரியட்டும். செய்வது, செயலின்மையைவிட நல்லது. மற்றொரு முக்கியக் கருத்து, யாரும் கேட்காமல், அறிவுரையைத் தருவது தவிர்க்கப்பட வேண்டியது.”

ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணானி குணை: கர்மாணி ஸர்வஸ: |
அஹங்காரவிமூட₄த்மா கர்தாஹமிதி மன்யதே || 3-27 ||

“பிரக்ருதியாகிய இயற்கைச் சக்தியால் குணங்களும் அந்த குணங்களினால் எல்லா வகையிலும் செயல்களும் விளைகின்றன. (அவ்வாறு இருக்கையில்) ‘நான் செயலாற்றப்பவன்’ என மமதையால் நினைப்பவன் அறிவில் குழம்பியவன் ஆவான். (3.27)”

”அய்யா, பகவான் குணங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார். எப்படிக் குணங்கள் செயலுக்குக் காரணம் ஆகின்றன?”

“நாம் முன்பு இதைப் பற்றிச் சிந்தித்தோம். குணங்களின் தன்மைக்கேற்பத்தான் எண்ணங்கள் விளைகின்றன. எண்ணங்கள் தூய்மையாகவும், மேன்மையாகவும் இருந்தால், செயல்களும் மேன்மையாகவுமிருக்கும். எண்ணங்கள் கெட்டதாக

இருந்தால், செயல்களும் கேடுவிளைவிப்பதாகத்தான் இருக்கும். எல்லா மக்களின் செயல்களால் உலகமும் மாறிவிடுகிறது.”

“புரிகிறது அய்யா. ஆனால் குணங்கள் எப்படி நமக்குள் செயலை விளைக்கின்றன?”

“பிரக்ருதியின் மூன்று மூலக் கூறுகளே மூன்று குணங்கள் ஆகும். அவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களும், கலப்புமே வல்லுடலுக்கும், மெல்லுடலுக்கும் காரணமாகின்றன. ஐம்பொறி எனும் செயல் நுண்சக்திகளும் (கர்ம இந்திரியங்கள்), ஐம்புலன் எனும் அறிவு நுண்சக்திகளும் (ஞானேந்திரியம்) மனமும் பிரகிரிதியின் முக்குணங்களினால் ஆனவை. எனவே வாக்கு, உடல், மனம் எனும் கருவிகளால் செய்யப்படும் எல்லாச் செயல்களுக்கும் குணங்களே காரணமாகின்றன. குணங்களின் தன்மையும், அவற்றின் கலப்பும் நம் ஒவ்வொருவரின் கர்ம வினைப்பலனின்றி, அதாவது நமது முந்தைய பிறவி ‘வாசனை’களின்படி அமைகின்றன. எனினும், இயற்கையில் அமைந்த குணங்களை நம்மால் மாற்றி அமைத்துக் கொள்ள முடியும். சத்துவ குணம் எனும் நற்குணத்தின் ஆதிக்கம் இருந்தால், எண்ணங்கள் தூய்மையாகவும், செயலும் ‘சத்-கர்மா’ என மேன்மையாகவும் அமையும். இதனை உணராமல், அறிவற்றவன், ‘நான் செய்கிறேன்’ என மமதை கொண்டு, தன்னையே செயலுக்குக் காரணமாகக் காட்டிக் கொண்டு தடுமாற்றம் அடைகிறான்.”

தத்தவவித்து மஹாபாஹோ குணகர்மவிபாக்யோ: |
குணா குணேஷு வர்தந்த இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே || 3-28||

“ஆனால் உண்மையை உணர்ந்தவன், செயல்களில், குணங்களாகிய நுண்சக்தியே செயல்களாகவும், செயல்படும் பொருட்களாகவும் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்து, அதனால் பற்றின்மையுடன் இருக்கிறான், ஓ வலிமை மிக்க படைகளை உடையவனே! (3.28)”

“பகவான் அறிவுள்ளவரின் வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறார், குணங்கள்தான் எண்ணங்களாகவும் செயல்களாகவும் வெளிப்படுகின்றன. எல்லாப் பொருட்களும் குணங்களாலேயே படைக்கப்பட்டன. எனவே செயலும், செயல்படும் பொருளும் குணத்தின் நுண்சக்திகளின் பரிமாற்றங்கள்தான். இதனை உணர்ந்தவன் அறிவுடையவன் ஆவான், அதனால் பற்றின்மையுடன், செயல்கள் குணங்களால் நடக்கிறது என்பதை உணர்ந்து, குண மேம்பாட்டுக்கான வழியைத் தேடுவான்.”

அய்யா தொடர்ந்தார்.

“பகுத்தறிந்தவர் தான் ஆத்மா என்பதையும், அநாத்மா அல்ல என்பதையும்

தெளிந்தவராகிறார். குணங்கள் அநாத்மாவிற்கான மூலக்கூறுகள். அவற்றின் கலப்பினால்தான் எண்ணங்களும் செயல்களும் விளைகின்றன. ஞானி அதனால் அவற்றைப் பற்றின்மையுடன் சாட்சியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆத்மாவில் அவருடைய உறுதியான அறிவு நிலைப்பதால் செயலினால் அவருக்குப் பாதிப்பு இல்லை. அவர் அதனால் சுதந்திரமாக இருக்கிறார். ஆனால் ‘நானே செய்கிறேன்’ என நினைக்கும் அறியாதவன், பந்தப்படுகிறான். அதுதான் வேறுபாடு.”

ப்ரக்ருதேர்குணஸம்மூடா: ஸஜ்ஜந்தே குணகர்மஸு |
தானக்ருத்ஸன்விதோ₃ மந்தா₃னக்ருத்ஸன்வின்ன விசாலயேத் || 3-29 ||

“(இந்த) சரியான அறிவினை அடைந்த ஞானி, குறையான அறிவினைக் கொண்டவருக்குப் புரியவைக்க முயன்று, குணங்களினால் குழப்பம் அடைந்துள்ள அந்த அறியாதவருடைய அறிவினை மேலும் குழப்பம் அடையச் செய்யக் கூடாது. (3.29)”

“அய்யா, பகவான் மீண்டும் தேவையில்லாமல் பிறருக்கு அறிவுரை சொல்லக் கூடாது என நம்மை எச்சரிக்கிறாரோ!”

“ஆம்! ஒருவர் உண்மையை அறியாதவராய் இருக்கலாம். எனினும் தானே செயலாற்றுவவர் என நினைத்துக் கொண்டாவது, தான் விழையும் பயனுக்காகச் செயலை முயன்று செய்கிறாரே, அதை நாம் கெடுத்துவிடக்கூடாது. செயலைச் செய்வது, செய்யாமையை விட நன்று. எந்த முனைப்பும் இல்லாமல் செய்வதை விடவும், ஆசையுடன் செய்வது நன்று. எனவேதான், ஆத்ம அறிவை அடைந்த ஞானியும், அறியாமையால் செயல் செய்பவரின் மனதிலும் குழப்பத்தை விளைத்து, அவரைச் செயலின்மைக்குத் தள்ளிவிடக் கூடாது. அதற்குப் பதிலாக, அவரை அவரது போக்கிலேயே விட்டு, எப்போது நல்ல வாய்ப்பும், அவருக்கே வழிதேடல் எனும் விழைவும் வருகிறதோ அப்போதே அறிவினைத் தர வேண்டும். நல்ல குண மாற்றமே நல்ல செயல் மாற்றத்துக் காரணம் என்பதால், அந்த அறிவுரையும், செயலைக் குறை கூறாமல், அடிப்படைக் குண மாற்றத்துக்கான வழியினைக் காட்டுவதாக இருக்க வேண்டும்.”

“அய்யா, அப்படியான என்னைப் போன்ற அறியாதவர்கள், பேருண்மையை அடைவதற்கான தகுதியை இன்னும் பெறாவிட்டாலும், அதற்கான விழைவைப் பெற்றிருப்பதால், எத்தகைய செயல்களைச் செய்ய வேண்டும்?”

மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸம்ன்யஸ்யாத்₄யாத்மசேதஸா |
நிராபரீர்னிர்மமோ பூத்வா யுத்₄யஸ்வ விக்₃தஜ்ஜ்வர: || 3-30 ||

“எல்லாச் செயல்களையும் எனக்கு அர்ப்பணிப்பதாக, மனதினை

ஆத்மாவில் நிலைநிறுத்தி, எல்லா ஆசைகளிலிருந்தும், சுயநல வேட்கையிலிருந்தும் விடுபட்டுத் துயரத்தால் பாதிக்கப்படாதவராக, யுத்தம் செய்க (கடமையைச் செய்க)! (3.30)”

“மிக முக்கியமானதும், புனிதமானதுமான அறிவுரை இங்கே பகவானால் தரப்பட்டது. முற்றிலும் தன்னை இறைவனிடம் ஒப்படைத்தல் - ‘சரணாகதி’- இங்கே காட்டப்பட்டது. அது மிக இன்றியமையாதது. அதுவே கர்ம யோகத்தின் அடித்தளம். அப்போதுதான் செயல்களை ஈஸ்வரார்ப்பணம் என இறைவனின் பொருட்டுச் செய்யவும், வரும் விளைவுகளை எல்லாம் ஈஸ்வரப்ரஸாதம் எனும் இறைவனின் பரிசு என ஏற்றுக் கொள்ளவும் நம்மால் முடியும். அதனால் துயரம் இல்லை. அந்த அறிவுடன் அர்ச்சுனர் தமது கடமையைச் செய்ய வேண்டும் எனப் பகவான் கூறுகிறார். இது மனிதர்கள் அனைவருக்குமான மாபெரும் ஞானம்.”

“அய்யா, பகவான் அர்ச்சுனரைத் தன்னிடம் சரணடையச் சொல்கிறார், இல்லையா?”

“ஆம்.! என்ன ஒரு பாக்கியம்! அத்துடன், பகவான் ஒவ்வொருவரின் உள்ளும் ஒளிரும் இறைச்சக்தியான ‘ஆத்மா’வில் எல்லாச் செயல்களையும் அர்ப்பணிக்கச் சொல்கிறார். செயலற்ற சாட்சியாக, எல்லாச் செயலுக்கும் ஆதார அறிவாக விளங்கும் ஆத்மாவை உணர்ந்து, அதனால் எல்லாச் செயலும் இறைப்பணியாகச் செய்பவருக்குத் துயரம் இல்லை. செயல்களை இறைவனிடம் அர்ப்பணித்தல் என்றால், செய்பவன் நான் என்ற அகந்தை இல்லாமல் ஆகிவிடுதல் என்பது பொருள். ஆசையுடன் செய்யும் செயல் பந்தப்படுத்துகிறது, பற்றின்மையோ விடுதலை தருகிறது. இந்த வேறுபாட்டிற்கு முக்கியக் காரணம் நமது மனத் தூய்மை. இறைப்பணியாய் செய்பவரின் மனம் தூய்மை அடைகிறது. இறைப்பணியாய்ச் செய்யும் செயலும் மேன்மை அடைகிறது. எனவே எதையும் எப்போதும் நன்றாகச் செய்ய, அதனை எப்போதும் இறைப்பணியாகவே செய்வோம்.”

யே மே மதமிதம் நித்யமனுதிஷ்டந்தி மானவா:|

ஸ்ரத்தா,வந்தோ(அ)நஸூயந்தோ முச்யந்தே தே(அ)பி கர்மபி: || 3-31 ||

“என்னுடைய இந்த உபதேசத்தைக் குறைகூறிக்களங்கம் கற்பிக்காமல், சிரத்தையுடன் தொடர்ந்து முறையாகப் பின்பற்றுவவர் எவரோ அவரும் எல்லாக் கர்மவினைகளிலிருந்தும் விடுதலை அடைந்தவர் ஆகிறார். (3.3)”

“பகவான் முழுமையான அடைக்கலம் எனும் சரணாகதியின் பெருமையை மீண்டும் வலியுறுத்துகின்றார். இறைவனிடமும், குருவிடமும் சரணாகதி

என்பது, நமது பொறுப்புக்களை எல்லாம் அவர்களிடம் மொத்தமாக ஒப்படைப்பது ஆகும். எப்படிச் குழந்தைக்கு அம்மாவின் கைப்பிடி கிடைத்தவுடன் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாமல் சாலையைக் கடப்பதையும் ஒரு விளையாட்டாய்ச் செய்யுமோ, அப்படியேதான் நாம் நம்மை முழுமையாக அடைக்கலம் கொடுத்துவிட்டால், இறைவனும் குருவும் நமது கைகளைப் பிடித்து நல்வழி நடத்திச் செல்வார்கள். அப்படிச் சரணடைவதற்கு நமக்குப் பரிசுத்தமான சிரத்தை தேவை. வேதங்களிலும், அவற்றை உணர்ந்து உபதேசிக்கும் ஆச்சாரியர், குருமார்களிடமும் நமக்குத் தளராத சிரத்தை இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால், அதன் வீச்சே ஒருவரை உயர்த்திவிடும்.”

“அவருக்கு என்ன பயன் கிடைக்கிறது?”

“அவரது மனம் தூய்மை அடைகிறது, ‘வாசனா’ எனும் ஆழ்மனப் பதிவுகளாகிய வினைத் தளைகள் அழிகின்றன. அவருடைய செயல்களால் அவருக்கு இனிக் கட்டு இல்லை. துயரம் இல்லை. அவர் முழுமையாக ஆத்ம ஞானத்தை அறிவதற்கும், உணர்வதற்கும் தகுதி உடையவர் ஆகிறார். அதனால் அவருக்கு சம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலையும், நிறைவும் கிடைக்கிறது.”

“அய்யா, பகவானின் இந்த நல்லறிவுரையைப் பின்பற்றாதவர்களுக்கு என்ன நேரும்?”

யே த்வேதத₃ப₄யஸூயந்தோ நானுதிஷ்ட₂ந்தி மே மதம் |
ஸர்வஜ்ஞானவிமூட₄ம்ஸ்தான்வித்தி₄ நஷ்டானசேதஸ: || 3-32 ||

“ஆனால் என்னுடைய உபதேசத்தில் களங்கம் கற்பித்தும், அதனைப் பின்பற்றாமலும் இருப்பவர்கள், அறிவில் குழப்பம் அடைந்து, (ஆத்மா உண்மையைப்) பகுத்தறியும் திறம் அற்றவராய், அழிவிலே ஆழத் தள்ளப்பட்டவராக ஆகிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்க! (3.32)”

“வரட்டு வாதம் பேசி, நல்லறிவு உரைகளில் களங்கம் கற்பிப்பவர்கள் இன்னலுக்குள்ளாகிறார்கள். அவர்கள் மேலும் மேலும் குழப்பம் அடைந்து, தன்னை ஆத்மா எனப் பகுத்தறியும் திறனற்றவராக, அதனால் நன்மை, தீமை அறியாதவராக, தெளிவற்றுப் போகிறார்கள். அதனால் தமது முன்னேற்றப் பாதையிலிருந்து சறுக்கிப் பின்னடைவு கொள்கிறார்கள். சம்ஸாரத்தில் ஆழ மூழ்கிப் போகிறார்கள்.”

“அய்யா, சிலர் ஏன் அப்படி இருக்கிறார்கள்?”

ஸத்₃ருஸம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதேர்ஜ்ஞானவானபி |
ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதானி நிக்₃ரஹ: கிம் கரிஷ்யதி || 3-33 ||

“நன்றாக அறிந்தவனும் தன்னுடைய இயல்பினை ஒட்டியே செயல்படுகிறான். எல்லா உயிர்களும் அவற்றின் இயல்பினை ஒட்டியே இருக்கும்! அவற்றை எப்படித் தடை செய்ய முடியும்! (3.33)”

“பகவான் அதற்குக் காரணம் சொல்லிவிட்டார். நல்லறிவைப் பெற்றாலும், அதன்படி நடப்பது என்பது பலருக்கும் முடியாது. ஏனெனில் அது அவர்களுடைய கீழ்மையான குணங்களின் காரணமாகவே! தாமஸ குணமும், ராஜஸ குணமும் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தால், அவர்களால், அறிவினைப் பெற்றுத் தன்னை முறையாக ஏற்று நடக்க முடியாமற் போகிறது. ஏனெனில் அக்குணங்களால் அவர்களது செயல்களில் மேன்மை இருக்காது. சிரத்தையுடன் சிலர் பயின்று, கர்ம யோகப் பயிற்சி செய்ய முயன்றும் தோல்வி அடைவதற்குக் காரணம், அவர்களுடைய அடிப்படைக் கீழ்மைக் குணங்கள்தான்.”

“ஏன் அப்படித் கீழ்மையான குணங்கள் நமக்கு வருகின்றன?”

“முன்வினைப் பாதிப்பு! வாசனா! அவற்றில் இருந்து தப்பிக்க முடியாது. ஒவ்வொருவரும் அவரவர் வினைகளுக்கேற்ப அனுபவித்துத்தான் அந்தப் பாதிப்புக்களைக் கரைக்க முடியும். அதனால் அவர்கள் அப்படித் கீழ்மையான நிலையில் இருக்கிறார்கள்.”

“கடவுளைச் சரண் அடைவதால் அப்படிப்பட்ட கீழ்மையான குணம் கொண்டவர்களுக்கு விரைவான முன்னேற்றம் கிடைக்காதா?” - மனதுக்குள் என் நிலையை நினைத்துக் கொண்டேன்.

“கண்டிப்பாக. முன்னேற்றமும், முழுமையான நிறைவும், விடுதலையும் ஒவ்வொரு உயிருக்கும் உண்டு. அது ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ள உரிமை. கடவுளைப் பணிந்து நம்மை அவரிடம் ஒப்படைத்தல் பெரிய பணி. வினைப்பயனை அனுபவித்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்றாலும், இறைப்பணி செய்து சரணடைந்தோருக்கு உறுதியாக இறையருள் துணை செய்யும். வினைப்பயனை எதுவாயினும் ஏற்று அவற்றைக் கழிக்கும் திறன் வரும். வினைப்பயனின் தாக்கமும், காலமும் குறையும். முக்கியமாக ஒன்றைக் கவனியுங்கள், ஆத்ம ஞான் விழைவு இருந்து, குணக்கேட்டினால் முன்னேற முடியவில்லையே எனும் ஏக்கம் ஒருவருக்கு வந்திருக்கிறது என்றால், அது துயரம் இல்லை. பெரும் வாய்ப்பு! அவர் தன்னை மாற்றிக் கொள்ளவும், நற்குணங்களை வளர்த்துக் கொள்ளவும், அதனால் தன் வாழ்க்கைப் பாதையையே மாற்றிக் கொள்ளவும் வாய்ப்பு வந்துவிட்டதாக ஆகும். அப்படி ஒரு திருப்புமுனை வரும்போது இறையருள் இருப்பின், திருப்புமுனை உறுதிப்பட்டுவிடும்.”

இந்த்ரியஸ்யேந்த்ரியஸ்யார்தே₂ ராக்₃த்₃வேஷௌ வ்யவஸ்தி₂தௌ |
தயோர்ன வஸமாக்₃ச்சேத்₃தௌ ஹ்யஸ்ய பரிபந்தி₂னௌ || 3-34 ||

“புலன்கள் உணர்ச்சியால் விழையும் பொருட்களில் விருப்பு,
வெறுப்பினைத் தூண்டுதல் தவிர்க்கமுடியாததே! ஆனால் அவற்றின்
ஆளுமையால் நிலை தடுமாறாமல் ஒருவர் இருக்கட்டும். ஏனென்றால்
அவைதான் ஒருவரின் (முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கும்) எதிரிகள். (3.34)”

“புலன்கள் வெளிப்பொருளின் தொடர்பால், உணர்ச்சியைத் தூண்டுவதும்,
அதன் தாக்கத்தால், ஆசையாலும் மனதில் எண்ணங்கள் தோன்றுவதும்,
இயற்கையே. அதற்காக எவரும் தன்னைத் தவறிழைத்தவராகக் கருதவேண்டாம்
எனப் பகவான் சொல்கிறார். ஏனென்றால் இவை இயற்கைக் கூறான
குணங்களின் தன்மை. எனினும் உறுதியான அறிவினைக் கொண்டு,
மனதை உணர்ச்சிகள் உந்தாமல் சுதந்திரமாக இருத்தலாம். அதற்கு ஒருவர்
புலனடக்கம், மனவொடுக்கம் முதலானபயிற்சிகள் பழக வேண்டும். விடாத
முயற்சிகள் இதற்கு அவசியம் தேவை. வாழ்க்கையில் நமது குறிக்கோள்களை
பரம புருஷார்த்தமாகிய நிறைவை நோக்கி எப்போதும் திருப்பிக் கொண்டு,
அதற்கேற்ப வாழ்க்கை முறையைப் படிப்படியாக மாற்றிக் கொண்டு, வேதங்கள்
தரும் அறிவை குருவின் வழியாக அறிந்து முன்னேற வேண்டும்.”

“அய்யா, அப்படியானால் ஞானிகளுக்கும் உணர்ச்சிகளும், ஆசைகளின் ஈரப்பும்,
பாதிப்பைத் தருமா?

“புலன் எப்போதும் தம் வேலையைச் செய்யும். அவை எல்லாம் மனத்தின்
ஆழ்பதிவான ‘வாசனை’ காரணமாக வரும். அது எல்லோரையும் பாதிக்கும்.
என்ன வேறுபாடு என்றால், அறியாமையுடன் இருப்பவர், புலன் உணர்ச்சியால்
தூண்டப்பட்டு, மனதை ஆசையால் நிரப்பி, அதன்படி கர்மங்களைச்
செய்கிறார். அதனால் பந்தப்படுகிறார். ஆனால் கர்மயோகத்தைச் செய்கின்ற
யோகியும், அதன்வழியாக ஞானத்தை அடைந்த ஞானியும், புலன்களினால்
பாதிக்கப்படுவதில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் மனதைத் தெளிவாகவும்
ஆளுமையுடனும் வலிமைப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். உணர்ச்சிகளை மனம்
கவனிக்காவிட்டால், அவற்றுக்கு வலிமை கிடையாது.”

ஸ்ரேயான்ஸ்வத₄ர்மோ விசுண: பரத₄ர்மாத்ஸ்வனுஷ்டி₂தாத் |
ஸ்வத₄ர்மே நித₄னம் ஸ்ரேய: பரத₄ர்மோ ப₄யாவஹ: || 3-35 ||

“ஒருவர் மற்றவருடைய செயலை நேர்த்தியாகச் செய்வதை
விடத் தமக்கான கடமையை நேர்த்தி குறைவாகச் செய்தாலும் அது
சிறப்பானது. தன்னுடைய கடமையையில் மரணம் வந்தால், அது
அதைவிடச் சிறப்பானது. (தன் கடமையைச் செய்யாமல்) மற்றவர்

செயலைச் செய்வது, கெடுதியில் ஒருவரை இருத்தும். (3.35)”

அய்யா கூறினார்.

“பகவான் தரும் மற்றொரு எச்சரிக்கை இது! சில சமயம் நமக்கு மற்றவர்களது வாழ்க்கை முறை பிடித்து, அவர்களைப் போலச் செயல்களைச் செய்ய முயலுவோம். அப்படிச் செய்வது தவறு. அது பாவத்தையும் தரக்கூடியது. உங்களுக்கான கடமையைத்தான் முதலில் செய்ய வேண்டும். அதனைச் சரியாகச் செய்ய முடியவில்லை என்றாலும் செய்வது என்பது செய்யாமையை விடச் சிறந்தது.”

“அய்யா, பகவான் இதனை ஏன் அர்ச்சுனருக்குச் சொல்கிறார்?”

“பகவான் அர்ச்சுனரின் மனநிலையை ஆழ்ந்து அறிந்திருக்கிறார். அர்ச்சுனர் தம்முடைய ஸ்வதர்மத்திற்கு ஏற்ப தருமத்தைக் காக்கப் போரிடுவதும், இல்லறத்திலிருந்து அதற்கான கடமைகளைச் செய்வதும் வேண்டும். ஆனால் அதை விடுத்து, ‘சந்யாஸ நெறி’யினை ஏற்க விழைகிறார். இல்லற தருமத்தை எல்லாம் சரியாகச் செய்து அதன்பின் துறவு நெறியை விழைந்து ஏற்பது நல்லது. ஆனால் தன் கடமையைவிட்டுத் தப்பிக்கச் செய்யக் கூடாது. யுத்த களத்தில் விளைந்த மனக் குழப்பத்தாலும், ஞானம்தான் விடுதலைக்கு வழி, அதற்குத் துறவு வாழ்வு நெறி உகந்தது எனும் எண்ணங்களை மனதுள் அர்ச்சுனர் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அதன்படி செய்வது அர்ச்சுனரின் தன்னொழுக்கத்துத் தகாது. தன் கடமையைச் செய்யாத பாவத்தோடு, துறவு நெறிக்கான சரியான மனத்தெளிவும், அறிவு வேட்கையும் இல்லாமல் துறவினை ஏற்பதால், மற்றொரு வகையில் தவறு இழைத்தவராகி விடுவார். அது ஆபத்து அல்லவா! எனவே சண்டையிட்டுச் செத்தாலும் சிறப்பு எனப் பகவான் அர்ச்சுனருக்கு எச்சரிக்கை விடுகிறார்.”

ஸ்ரீ பகவத்கீதைத் தேனமுதத் திருவூட்டல்

§ ஆசை ஒடுக்கம்

அர்ஜுன உவாச |

அத₂ கேன ப்ரயுக்தோ(அ)யம் பாபம் சரதி பூருஷ: |
அனிச்ச₂ன்னபி வார்ஷ்ணேய ப₃லாதி₃வ நியோஜித: || 3-36 ||

“அர்ச்சுனர் கூறினார்.

ஓ வர்ஷேனேயா! எனினும் எந்தக் கட்டாயத்தினால், ஒருவர், விரும்பா
விட்டாலும், எதனாலோ உந்தப்பட்டவராக, பாவத்தினைச் செய்கிறார்?
(3.3.6)”

“அய்யா, எனக்கும் இந்தக் கேள்வி இருக்கிறது. அறப்படி வாழவேண்டும், நல்ல
செயல்களையே செய்ய வேண்டும் என்பன எவ்வளவு முக்கியம் என்பதெல்லாம்
எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால், சில சமயம், மனதின் இன்னொரு பக்கம், மாறான
செயலைச் செய்ய விழைகிறது. அதனால் பாவமான செயலையும் நான்
செய்து விட நேரிடுகிறது. ஏதோ ஒரு சக்தி என்னைத் தவறான செயலுக்குத்
தள்ளிவிடுவதாக நான் நினைக்கிறேன். ஏன் அய்யா?”

“பகவான் சொல்வதை நாம் கேட்போம்” என்றார் அய்யா.

“பகவான் உவாச:

காம ஏஷ க்ரோத₄ ஏஷ ரஜோகுணஸமுத்₃ப₄வ: |
மஹாஸனோ மஹாபாப்மா வித்₃த₄யேனமிஹ வைரிணம் || 3-37 ||

“பகவான் கூறினார்.

அது ரஜஸ் குணச் சக்தியால் விளைகின்ற ஆசை, கோபம் முதலிய
தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் உணர்ச்சிகள்; எல்லாப் பாவங்களுக்கும்
காரணமானவை. அறிந்து கொள்ளுங்கள், அவையே இங்கு (இவ்வுலக
வாழ்க்கையில், ஒருவருக்கு) எதிரிகள். (3.37)”

“ஆசையின் வீச்சு நம்மைத் தவறான பாதையில் திருப்பி, அதனால் பாவத்தில்
ஆழ்த்துகிறது. ஆசைதான் கோபம் முதலான எல்லா உணர்ச்சிகளுக்கும்
வித்து. அவை நம்முடைய கீழ்மையான குணங்களினால் வெளிப்படுகிறது.
ராஜஸ் குணமும், தாமஸ் குணமும் மாற்றி மாற்றி ஆளுமை கொள்ளும்போது,

செயல்களின் மேன்மை இருக்காது. உணர்ச்சியைத் தூண்டி, அதனால் செயலினைச் செய்வது ராஜஸ குணம். அதன் விளைவாகத் தாபம், கோபம், பேராசை, பயம் என உணர்ச்சிகள் மனதைக் கலக்கி, மதியிலும் குழப்பத்தை விளைக்கின்றன. எனவே அம்மாதிரியான ஆசைகள் ஒருவரின் எதிரி என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். வேறு எந்த வெளிச்சத்தியும் ஒருவரைத் தவறு செய்யத் தூண்டவில்லை. ஒருவரின் மனதில் விளையும் கீழ்மையான ஆசையே அவரை ஆட்டிப் படைக்கிறது.”

தூ₄மேனாவ்ரியதே வஹ்னிர்யதா₂த₃ர்ஸோ மலேன ச |
யதோ₂ல்பேனாவ்ருதோ க₃ர்ப₄ஸ்ததா₂ தேனேத₃மாவ்ருதம் || 3-38 ||

“தீயினை புகை சூழ்வதுபோலவும், கண்ணாடியில் தூசு படிவது போலவும், குழந்தையைக் கருப்பை மூடியிருப்பது போலவும், ‘இதனை’ (ஆத்ம ஞானத்தை), ‘அது’ (ஆசைகள்) மறைக்கின்றது. (3.38)”

“அய்யா பகவான் சொல்வது, ஆசை கண்ணை மறைக்கிறது என்று சொல்கின்ற பழமொழி போல் இருக்கிறது.”

“ஆம், அறிவுக்கண்ணை ஆசை மூடுவதைப் பகவான் அழகான மூன்று எடுத்துக் காட்டுக்களால் தருகிறார். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவகையிலான தாக்கத்தைத் தருவன. இதனை நாம் நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பகவான் ‘இதனை’ என்று சொல்வது, ‘ஆத்மா’ எனும் மெய்யறிவை. ‘அது’ என்று சொல்வது ஆசை அல்லது ஆசையால் விளையும் ‘அவித்யா’ எனும் அறியாமை, அது ‘ஆத்ம அறிவைத் தராத’ எல்லா அறிவும்தான். ஒருவர் ‘தான் ஆத்மா’ எனும் உண்மையை அறியாமால், ‘அநாத்மா’வின் கலப்பான உடலையும், மனதையும் கருவியாகக் கொண்டு, ‘நான்’ எனும் ‘அகங்காரத்தை’ அடையாளமாக எடுத்துக் கொள்கிறார். அதனா, ‘எனது’, ‘என் உடமை’ எனும் ‘மமகாரத்தையும்’ வளர்த்துக் கொள்கிறார். ஆத்மாவை அப்படி மூடி மறைக்கின்ற அறியாமை, அவரை எது நல்லது, எது கெட்டது, எது நிலையானது, எது நிலையற்றது, எது உண்மை, எது பொய் எனும் பகுத்தறிவைக் காட்டாமல் பாவத்தில் தள்ளுகிறது.”

“அய்யா, பகவான் கூறும் உதாரணங்களின் பொருள்?”

“நாம் ஏற்கனவே மூன்று வகையான ஆசைகள், குணங்களுக்கேற்ப எழுகின்றன எனப் பார்த்தோம். தாமஸ குணத்தால் எழும் ஆசைகள், தாமசிக்-கர்மாக்களைச் செய்ய வைக்கின்றன. அவை கேடு விளைவிப்பவை. மிருகத்தனமான செயலும் தீமையும் விளைகின்றன. அப்படிச் செய்பவரிடத்தில், புனிதமும் தெய்வீகத் தன்மையும் வெளிப்படுவதில்லை. ஏனெனில், அவரது ஆன்மஅறிவு, கருப்பையில் கட்டுப்பட்ட குழந்தையைப் போல இருக்கிறது. அது வெளிப்பட வேண்டுமென்றால், பொறுத்துத்தான் ஆக வேண்டும். வேறு வழியில்லை.

அதுபோலவே தாமஸ குண ஆளுமையால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு, வாழ்வில் பல காலம் கழித்து, வினைகளை அனுபவித்து, நல்ல குணங்களைப் பெற்ற நற்பிறவி கிடைத்த காலத்தில் மட்டுமே, ஆத்ம அறிவும், உயர்வும் வெளிப்படும்.”

“ஆசைகள் ராஜஸ குணத்தால் விளைந்தால்?”, நான் கேட்டேன்.

“இதற்குப் பகவான் கண்ணாடியில் படிந்த தூசியை உதாரணமாகக் காட்டினார். அறிவு பல சலனங்களால், உணர்ச்சிகளால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. தாமஸ குணத்தைப் போல, கருவின் குழந்தை வெளிவரும் காலம்வரை காத்திருக்கத் தேவை இல்லை. கண்ணாடியின் தூசியைத் துடைப்பதுபோல, ஆத்ம அறிவை முடியுள்ள அறியாமையாகிய அசுத்தங்களை விரைவில் துடைத்துவிடலாம். தூசி படிந்த கண்ணாடியில் ஓரளவாவது பார்க்க முடிவது போல, ராஜஸ குண ஆசைகளும், செயல்களும் இருந்தாலும், ஆத்ம விழைவு வருவதற்கு வாய்ப்புகள் ஏராளம். ஆனால் தூசியை ஒரு தரம் துடைத்தால் மட்டும் போதாது, அது மீண்டும் மீண்டும் கண்ணாடியில் படிந்து கொண்டே இருக்கும் அல்லவா! அதுபோல, ராஜஸ குண ஆசைகளையும், அதனால் விளையும் செயல்களையும் அலசி ஆராய்ந்து, அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தும் செயல் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அதற்குப் புலனடக்கமும், மனவொடுக்கமும் அவசியம்.”

“அய்யா, சாத்விக்-ஆசைகள், நல்ல செயலைத்தானே தரும், அவற்றுக்கும் குறை உண்டா?”

“ஆம், பகவான் புனித ஆசைகள், சாத்விக் குணத்தால் விளைகின்றன என்றாலும், சாத்விக்-குண ஆசைகளும் ஆத்ம அறிவை மறைக்கும் என்றும், அது தீயைச் சூழ்ந்திருக்கும் புகையைப் போன்றது எனச் சொல்கிறார். புகையானது தீயை ஓரளவுக்கு மறைத்தாலும் தீயின் ஒளியும், தகிப்பும் உணரப்பட முடியும். தாமஸ ஆசையை நீக்கப் பலகாலம் காத்திருக்கவோ அல்லது ராஜஸ ஆசையை நீக்கத் தொடர்ந்து மனக் கண்ணாடியைத் துடைத்துக் கொண்டே இருக்கின்ற வேலையைப் போலவோ காலம் கடக்கவோ, கஷ்டப்படவோ அவசியம் இல்லாமல், சாத்விக்-ஆசையால் ஏற்படும் புகையை ஒருவர் விரைவாக நீக்கி விடலாம். இறையருளாகிய இளம் காற்று வீசினாலே போதும். எனவே நமக்கு ஆசைகள் இருந்தாக வேண்டும் என்றால், அவை சாத்விக்-ஆசையாக இருக்கட்டும். இதுதான் பகவான் கொடுத்த ஒப்பற்ற உதாரணங்களின் சாரம்.”

“அய்யா, வேதங்களைப் படிக்க விரும்புவது, நல்ல செயல்களைச் செய்ய ஆசைப்படுவது இவை எல்லாம் சாத்விக் ஆசைகள்தானே! இவற்றாலும், அறிவில் புகை மூட்டம் வருமா?”

“நற்செயல்களைச் செய்வதில் ஆசை இருப்பது அவசியம். அவை மேன்மையான

செயலைச் செய்யத் தூண்டுவன. அப்போதுதான் நம்முடைய குறிக்கோளும் ‘பரம புருஷார்த்தம்’ எனும் விடுதலையை நோக்கித் திரும்பும். ஆனால், ஓர் சமயம் வரும் - எதற்குமே ஆசைப் படாமல், தன்னுள்ளேயே பூரணமான நிறைவுடன் இருக்கின்ற ஆனந்த நிலை கிடைத்துவிடுவதால்! அப்படியான இருமையற்ற அத்வைத அனுபூதியில், வேறு எது இருக்கிறது, ஆசைப்படுவதற்கு! அவ்வனுபூதியை அடைந்தவர்களுக்கு ஆசைப்பட இனி ஏதுமில்லை.”

ஆவ்ருதம் ஜ்ஞானமேதேன ஜ்ஞானினோ நித்யவவரிணா |
காமரூபேண கௌந்தேய துஷ்பூரேணானலேன ச || 3-39 ||

“ஓ குந்தி மைந்தனே! ஞானியருக்கு, நிரந்த எதிரியான இது ஆசையின் வடிவமாக, அறிவினை மூடிக் கொண்டு, மேன்மேலும் வளர்கின்ற தீயினைப்போல விளங்குகிறது. (3.39)”

“பகவான் ஆசையின் அடங்காத தன்மையைத் தீயுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார். தீயின் பசிக்கு எரிபொருள் இட இட, எப்படித் தீ வளர்ந்து கொண்டே போகுமேர், அப்படியே ஆசைகளுக்கு இடம் கொடுக்கக் கொடுக்க, அவையும் வளர்ந்து கொண்டே போகும். அறியாமையுடன் இருப்பவர்களுக்கு, ஆசை நிரந்தரமான துணையாக இருக்கிறது. ஆனால் அறிவுடையவர்களுக்கும், உண்மையை விழைபவர்களுக்கும் ஆசை எதிரியாக இருக்கிறது. ஆசையால் விளையும் விருப்பு, வெறுப்பு ஒருவர் மனதில் துயரத்தை விளைக்கிறது. அதுவே மதிக் குழப்பத்தையும் தருகிறது. சம்ஸார வித்தான ஆசையை அறிவுடையவர் எதிரியாகப் பாவித்து, அவற்றை அழிக்கத் துணிகிறார்.”

“அய்யா, ஒருவருக்கு ஆசை எங்கிருந்து விளைகிறது?”

இந்த்ரியாணி மனோ புத்தி₄ரஸ்யாதி₄ஷ்டா₂னமுச்யதே |
ஏதைர்விமோஹயத்யேஷ ஜ்ஞானமாவ்ரு₂த்ய தேஹினம் || 3-40 ||

“புலன்கள், மனம், அவற்றுக்குத் துணை போகும் அறிவு இவையே (ஆசையின்) அதன் இருப்பிடம்; இவை உடலெடுத்தவரின் ஞானத்தினை (அறியாமைத்) திரையிட்டு மறைக்கின்றன. (3.40)”

“பகவான் எதிரியான ஆசைகள் எங்கிருந்து விளைகின்றன எனக் காட்டுகிறார். உணர்ச்சிகளைக் கொணரும் புலன், உணர்ச்சிகளால் அலைக்கழிக்கப்படும் மனம், மனதின் அலை பாய்தலுக்குத் துணை போகின்ற தெளிவற்ற அறிவு எனும் இவற்றில்தான் ஆசைகள் ஒளிந்திருக்கின்றன. எதிரியான ஆசையை ஒழிக்க அதன் மறைவிடத்தை அறிந்து, அங்கே அல்லவா நல்லறிவால் தாக்குதலை நாம் தொடர வேண்டும்?”

“ஆசையின் இருப்பிடம் தெரிந்துவிட்டதும், அவற்றை நாம் எப்படித் தாக்கி அழிப்பது?”

தஸ்மாத்வமிந்த்₃ரியாண்யாதௌ₃ நியம்ய ப₄ரதர்ஷப₄ |
பாப்மானம் ப்ரஜஹி ஹ்யேனம் ஜ்ஞானவிஜ்ஞானஸாஸனம் || 3-41 ||

“அதனால், ஓ பரதகுலக் கொழுந்தே!, பகுத்தறிவையும், ஆத்ம ஞானத்தையும் அழிக்கும் (ஆசையெனும்) இந்த பலமான எதிரியை வெல்ல முதலில் புலனடக்கம் பெறுவாயாக! (3.41)”

“பகவான் தெளிவான பாதையைத் தருகிறார். முதலில் புலன்களினால் வரும் உணர்ச்சிகளின் தூண்டுதலைப் பாதிப்பற்றதாக்க வேண்டும். இதற்கு வலுக்கட்டாயமாகப் புலனறிவை அடக்க முயலக் கூடாது. அது முடியாது. அது வலியைத்தான் கொடுக்கும். மாறாக அவற்றின் தாக்கத்தைச் சீர்படுத்தித் தடுக்கலாம். அதற்குப் படிப்படியான முன்னேற்றத்தைத் தரும் பயிற்சிகள் தேவை. அதன் விளைவாகப் புலன்கள் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கும் உணர்ச்சிகளைக் கொண்டு வருவது படிப்படியாகத் தடைப்படும். இதற்கும் மனத்தின் ஆளுமை அவசியம். ‘தமா’ எனும் புலனடக்கத்திற்கும், ‘சமா’ எனும் மனவொடுக்கத்துக்கும் சாஸ்திரங்கள் எளிய, அரிய பயிற்சிகளைத் தருகின்றன. அவற்றைப் பயிற்சிக்கக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்வதால் மனம் ஆளுமை பெற்று, அறிவின் உதவியுடன் ஆசைகளைக் கொல்லலாம்.”

“அய்யா, ஞானம் என்பதற்கும் விஞ்ஞானம் என்பதற்கும் என்ன வேறுபாடு? பகவான் இவ்விரண்டு சொற்களையும் சொன்னாரே!”

“பகவான் சங்கரா ‘ஞானம்’ என்ற சொல்லினால், ‘ஆத்மஞானம்’ எனும் உண்மையை, சாஸ்திரங்கள் மூலமாக, அவற்றை உணர்ந்து போதிக்கும் குருவின் மூலமாகவும் அடைகின்ற அறிவினைக் குறிக்கின்றார். இது ‘பரோக்ஷ ஞானம்’ என்பது. நேரடியான அனுபவ அறிவு அல்ல. இது ‘ஆத்மா அநாத்மாவிலிருந்து வேறுபட்டது; ஆத்மா மாறாத, எப்போதும் இருப்பதான அறிவு வடிவம்’ என ஐயமறத் தெரிந்து இருப்பது. இந்த ஞானம் முழுமையாக உணரப்படவேண்டும். அப்படி ‘நேரடியான அறிவு’ ‘அப்ரோக்ஷ ஞானம்’ ஆகும். அதுவே ‘விஞ்ஞானம்’ ஆகும். ஆத்ம ஞான அனுபூதியே அது. அதன் விளைவு ‘அஹம் ஆத்மா’, எனத் தன்னை அநாத்மாவிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபடுத்தி உணர்ந்த நிலை. பகவான் ஆசைகள்தான் ஞானத்திற்கும், அதன் விஞ்ஞானத்திற்கும் தடையாக இருக்கும் கற்கள். அவற்றைப் பயிற்சியாலும், முயற்சியாலும் தகர்க்க வேண்டும்.”

இந்த்₃ரியாணி பராண்யாஹூரிந்த்₃ரியேப்₄ய: பரம் மன: |
மனஸஸ்து பரா பு₃த்₃தி₄ர்யோ பு₃த்₃தே₄: பரதஸ்து ஸ: || 3-42 ||

“(சாஸ்திரம் அறிந்த சான்றோர்கள்) புலன்கள் உடலைவிடச் சிறப்பானவை எனச் சொல்கிறார்கள். புலன்களைவிடச் சிறப்பானது மனம். மனதைவிடச் சிறப்பானது அறிவு; அந்த அறிவைவிடச் சிறப்பானது அவர் - ஆத்மா. (3.42)”

“பகவான் முடிவாக, நம்முள் உயர்வானது எது என வரிசைப்படுத்துகிறார். அதை அறிவதால், நாம் நம்முடைய ஆத்ம ஞானப் பாதைக்கு எதற்கு முக்கியத்துவம் தர வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. ஆத்மாவே விழையத்தக்கது. வேண்டத்தக்கது. பகுத்தறிவின் உதவியால், உடலையும், புலனையும், மனதையும் அநாத்மாவாகப் பிரித்து உணர வேண்டும். எனினும், அவற்றையே ஆத்ம ஞானத்தை அடைவதற்கும் ஏற்ற கருவிகளாகவும் நாம் மாற்றிப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அந்த வரிசையில் கீழே இருப்பது நம் வல்லுடல். அதனையே நாம் நமது அடையாளமாக நினைத்திருந்தோம். மாறாக, அது நமக்கான ஓர் முக்கியக் கருவி என அறிந்து, அதனை நல்ல வழியில் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ‘உடல் நான் அல்ல’ என்பதை உணர வேண்டும். அதைப் போலவே, உடலைவிடச் சிறப்பானதாக இருந்தாலும், புலன்களும் அநாத்மா என்பதால் ‘புலன்கள் நான் அல்ல’ எனத் தள்ள வேண்டும். மனம் அவற்றை விடச் சிறந்தது. எண்ணங்களாலும், அவற்றின் தன்மையால் எழும் உணர்ச்சிகளாலும் நிர்ப்ப்பட்ட மனம், எப்போதும் நிறைவில்லாமல் இருக்கிறது. மனமும் ஒரு சடப்பொருள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டதால், ‘மனமும் நான் அல்ல’ எனத் தெளிகிறது. ‘புத்தி’ எனும் அறிவுதான் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாக இருக்கிறது என்பதை ஆராய்ந்தால், அதுவும் குறையுடனும், மனதின் தாக்கத்தால் பாதிக்கப்படும் இருக்கிறது. எனவே இவற்றுக்கு எல்லாம் காரணமாக உணர்வாக ஓர் அறிவு ஒளி எப்போதும் இருக்கிறதே, அதுதான் ‘நான் எனும் ஆத்மா’ என அனுமானித்து, அதனைத் தானாக உணரும் அனுபூதியே நமது ஆத்ம விஞ்ஞானம் ஆகிறது. இதுதான் பகவான் கூறிய கருத்து.”

“அய்யா, பகவான் இப்படி வரிசைப்படுத்தக் காரணம் என்ன?”

“அநாத்மாவானாலும் அவற்றின் பயன்பாடு நமது ஆத்ம ஞானத்திற்கு முக்கியம். வரிசைப்படுத்துவதன் மூலம், நாம் ஆளுமையை எப்படிச் சாதிப்பது, அதனால் ஆசை எனும் எதிரியை எப்படி அழிப்பது எனப் புரிந்து கொள்ளலாம் அல்லவா!”

ஏவம் புத்ரதே: பரம் புத்ரத்வா ஸம்ஸ்தப்யாத்மாநமாத்மனா |
ஜஹி ஸத்ரும் மஹாபாஹோ காமரூபம் துராஸதம் || 3-43 ||

“ஓ வல்லமை பொருந்தியவரே (அர்ச்சுனா)! இவ்வாறு அறிவையும் விட ஆத்மா சிறந்தது என்பதைத் தெளிந்து கொண்டு, ஆத்ம ஞானத்தினால், ‘நான்’ எனக் கொண்ட பொய்யான அடையாளத்தை

விலக்கி, வலிமையான (எதிரியான) ஆசைகளை முற்றிலும்
அழிப்பாயாக! (3.43)”.

அய்யா சொன்னார்.

“பகவான் வேதாந்த சாரத்தை இவ்வாறு கூறி முடிவுரை செய்கிறார். ஆத்ம ஞானமே மிகவும் உயர்வானது என்பதை அறிந்தவுடன், ஆத்மாவிலேயே குறிக்கோளை வைத்து, ஆத்ம அனுபூதியை உணரவேண்டும். ஆத்ம ஞானம் எனும் உறுதியான அறிவினால், ‘நான்’ எனும் மமதையால் ‘அநாத்மாவில்’ நாம் கொண்டிருந்த அடையாளம் விலகிப்போகும். எனினும் அநாத்மாவாகிய உடல் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சாதனக் கருவி என்பதை உணர்ந்து, அவற்றைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்து, தூய்மை உடையனவாக மாற்றி அவற்றால் பயன் அடைய வேண்டும். அவற்றின் உதவி கிடைத்துவிட்டால், ஆசைகள் எனும் எதிரிகள் நம்முள் எங்கே ஒளிந்திருக்கிறார்கள் எனத் தேடிச் சுண்டுபிடித்து அவர்களை அழிக்க முடியும். அந்த யுத்தம்தான் நாம் செய்ய வேண்டிய, செய்து வெற்றி பெற வேண்டிய பெரிய யுத்தம். அதற்கான வலிமையைத் தருவதுதான் கர்ம யோகம். நம்முடைய மனம் தூய்மை அடையவும், மதி கூர்மை அடையவும் கர்ம யோகம் வழி செய்கின்றது. அதனைச் செய்வது என்பது, நமக்கான, சரியான செயல்களை, சரியான நோக்கத்துடன் முழுமையான விருப்பத்துடன் செய்வது ஆகும். செயல் செய்வது ‘ஈஸ்வரார்ப்பணம்’ என இறைவனுக்குச் செய்கின்ற சேவையாக ஆகட்டும். அதனால் வரும் விளைவுகள், ‘ஈஸ்வரப்ரஸாதம்’ என இறைவன் அளித்த பரிசாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படட்டும். அதுவே கர்ம யோகம். அதனால் ஆசைகளும் அவற்றால் விளையும் துயரங்களும் பற்றி அச்சப்படத் தேவையில்லை. சம்ஸாரத் துயரத்துக்கான வழி அங்கே பிறக்கிறது.”

ஸ்ரீ பகவத்கீதைத் தேனமுதத் திருவூட்டல்

ஓம்

தத்ஸதி₃தி ஸ்ரீ மத்₃ ப₄க₃வத்₃கீ₃தாஸலிபனிஷத்ஸு
ப்₃ரஹ்மவித்₃யாயாம் யோக₃ஸாஸ்த்ரே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணார்ஜுனஸம்வாதே₃
கர்மயோகோ₃ நாம த்ருதீயோ(அ)த்₄யாய: || 3 ||

ஓம்

இவ்வாறு பேருண்மை ஞானமும், யோக சாத்திரமுமாகிய,
அர்ச்சுனருக்கும், பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணருக்கும் நடந்த உரையாடலாக,
புனித உபநிடதமான ஸ்ரீ பகவத்கீதையின்
'கர்ம யோகம்'
எனும் மூன்றாம் அத்தியாயம் நிறைவுறுகிறது,

ஸ்ரீ பகவத்கீதைத் தேனமுதத் திருவூட்டல்

முந்தைய பாகம்:
பாகம் - 2

அடுத்தமுந்தைய பாகம்:
பாகம் - 4

www.meenalaya.org

Mee. Rajagopalan

Comments to rajag@gmail.com